

Dz.U. 2016 poz. 996**USTAWA**

z dnia 10 czerwca 2016 r.

**o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów
oraz przymusowej restrukturyzacji^{1), 2)}****DZIAŁ I****Przepisy ogólne****Rozdział 1****Przedmiot ustawy i definicje****Art. 1.** 1. Ustawa określa:

- 1) cel działalności, zadania oraz organizację Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, zwanego dalej „Funduszem”;
- 2) zasady funkcjonowania obowiązkowego systemu gwarantowania depozytów;
- 3) zasady umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych;
- 4) zasady przygotowywania i przeprowadzania przymusowej restrukturyzacji;
- 5) zasady gromadzenia i wykorzystywania informacji w celu realizacji zadań Funduszu.

2. Przepisów ustawy nie stosuje się do Banku Gospodarstwa Krajowego.

Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) bank – bank krajowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy – Prawo bankowe;

¹⁾ Niniejsza ustawa wdraża:

– dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 190),

– dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 149).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, ustawę z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, ustawę z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece, ustawę z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze, ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawę z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim, ustawę z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych, ustawę z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających, ustawę z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, ustawę z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, ustawę z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, ustawę z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych, ustawę z dnia 20 kwietnia 2004 r. o indywidualnych kontach emerytalnych oraz indywidualnych kontach zabezpieczenia emerytalnego, ustawę z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, ustawę z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, ustawę z dnia 12 lutego 2009 r. o udzielaniu przez Skarb Państwa wsparcia instytucjom finansowym, ustawę z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, ustawę z dnia 12 lutego 2010 r. o rekapitalizacji niektórych instytucji finansowych, ustawę z dnia 16 września 2011 r. o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego, ustawę z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne, ustawę z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym i ustawę z dnia 15 stycznia 2016 r. o podatku od niektórych instytucji finansowych oraz uchyla się ustawę z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym.

- 2) bank w restrukturyzacji – bank, wobec którego właściwy organ przymusowej restrukturyzacji wydał decyzję, o której mowa w art. 101 ust. 7;
- 3) deponent – osobę lub podmiot uprawnione do świadczenia pieniężnego, o których mowa w art. 20 i art. 21;
- 4) dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej z państwa członkowskiego – dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej z państwa członkowskiego, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 32 rozporządzenia nr 575/2013;
- 5) dominująca finansowa spółka holdingowa z państwa członkowskiego – dominującą finansową spółkę holdingową z państwa członkowskiego, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 30 rozporządzenia nr 575/2013;
- 6) dominująca instytucja z państwa członkowskiego – dominującą instytucję z państwa członkowskiego, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 28 rozporządzenia nr 575/2013;
- 7) działalność bankowa – wykonywanie przez bank czynności, o których mowa w art. 5 lub art. 6 ustawy – Prawo bankowe;
- 8) działalność maklerska – działalność, o której mowa w art. 69 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, oraz działalność, o której mowa w art. 69 ust. 4 tej ustawy, o ile jest wykonywana łącznie z działalnością, o której mowa w art. 69 ust. 2 tej ustawy;
- 9) dzień roboczy – dzień od poniedziałku do piątku, z wyłączeniem dni ustawowo wolnych od pracy;
- 10) dzień spełnienia warunku gwarancji:
 - a) w przypadku banku – dzień zawieszenia działalności banku wskazany w decyzji Komisji Nadzoru Finansowego, o której mowa w art. 158 ust. 1 lub 2 ustawy – Prawo bankowe, i ustanowienia zarządu komisarycznego, o ile nie został on ustanowiony wcześniej, oraz wystąpienia do właściwego sądu z wnioskiem o ogłoszenie upadłości lub dzień wystąpienia przez Fundusz do właściwego sądu z wnioskiem o ogłoszenie upadłości, o którym mowa w art. 230 ust. 2 pkt 1,
 - b) w przypadku oddziału banku zagranicznego – dzień wydania przez sąd postanowienia o uznaniu orzeczenia o wszczęciu zagranicznego postępowania upadłościowego, o którym mowa w art. 379 pkt 1 ustawy – Prawo upadłościowe, dotyczącego banku zagranicznego, który prowadzi działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w formie oddziału, albo dzień wszczęcia postępowania upadłościowego obejmującego majątek banku zagranicznego położony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - c) w przypadku kasy – dzień zawieszenia działalności kasy wskazany w decyzji Komisji Nadzoru Finansowego, o której mowa w art. 74k ust. 1 lub 2 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, i ustanowienia zarządcy komisarycznego, o ile nie został on ustanowiony wcześniej, oraz wystąpienia do właściwego sądu z wnioskiem o ogłoszenie upadłości lub dzień wystąpienia przez Fundusz do właściwego sądu z wnioskiem o ogłoszenie upadłości, o którym mowa w art. 230 ust. 2 pkt 2;
- 11) Europejski Urząd Nadzoru Bankowego – Europejski Urząd Nadzoru Bankowego, o którym mowa w rozporządzeniu nr 1093/2010;
- 12) finansowa spółka holdingowa – finansową spółkę holdingową, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 20 rozporządzenia nr 575/2013;
- 13) finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej – finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 21 rozporządzenia nr 575/2013;
- 14) firma inwestycyjna – dom maklerski w rozumieniu przepisów ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, który posiada zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie, o którym mowa w art. 69 ust. 2 pkt 3 lub 7 tej ustawy;
- 15) firma inwestycyjna w restrukturyzacji – firmę inwestycyjną, wobec której właściwy organ przymusowej restrukturyzacji wydał decyzję, o której mowa w art. 101 ust. 7;
- 16) fundusze własne – fundusze własne, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 118 rozporządzenia nr 575/2013;
- 17) funkcje krytyczne – usługi, operacje lub inną działalność podmiotu lub grupy, których zaprzestanie mogłoby prowadzić, w jednym lub kilku państwach członkowskich będących członkiem Unii Europejskiej, do zakłóceń w funkcjonowaniu gospodarki lub zagrozić stabilności finansowej ze względu na wielkość podmiotu lub grupy, ich udział w rynku, złożoność, działalność transgraniczną, powiązania gospodarcze lub finansowe, w szczególności uwzględniając możliwość wykonywania tych usług, operacji lub innej działalności przez inne podmioty;
- 18) główna linia biznesowa – wyodrębnioną na potrzeby zarządcze część działalności, która stanowi dla podmiotu lub grupy, w skład której wchodzi podmiot, istotne źródło przychodów, zysku lub wartości przedsiębiorstwa;

- 19) grupa – podmiot dominujący, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 15 lit. a rozporządzenia nr 575/2013, oraz podmioty zależne, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 16 tego rozporządzenia;
- 20) grupowy plan przymusowej restrukturyzacji – plan sporządzony przez właściwy organ przymusowej restrukturyzacji dla grupy określający sposób, w jaki ten organ zamierza prowadzić restrukturyzację grupy;
- 21) holding mieszany – holding mieszany, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 22 rozporządzenia nr 575/2013;
- 22) instrument pochodny – instrument pochodny, o którym mowa w art. 2 pkt 5 rozporządzenia nr 648/2012;
- 23) instrumenty finansowe – instrumenty finansowe, o których mowa w art. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi;
- 24) instytucja finansowa – instytucję finansową, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia nr 575/2013;
- 25) instytucja kredytowa – instytucję kredytową, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia nr 575/2013, mającą siedzibę na terytorium państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska;
- 26) instytucja pomostowa – podmiot, którego jedynym akcjonariuszem lub podmiotem dominującym jest Fundusz, utworzony w celu przeniesienia na ten podmiot praw udziałowych podmiotu w restrukturyzacji, jego przedsiębiorstwa albo praw majątkowych lub zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji w celu kontynuowania w całości lub części działalności prowadzonej przez podmiot w restrukturyzacji;
- 27) istotny oddział:
 - a) w przypadku oddziału instytucji kredytowej – oddział uznany za istotny zgodnie z art. 141f ust. 13 ustawy – Prawo bankowe,
 - b) w przypadku oddziału zagranicznej firmy inwestycyjnej, o której mowa w art. 3 pkt 32 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi – oddział uznany za istotny zgodnie z art. 110f ust. 2 tej ustawy,
 - c) w przypadku oddziału podmiotu krajowego prowadzącego działalność poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – oddział uznany za istotny przez organy państwa przyjmującego;
- 28) kasa – spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową;
- 29) Kasa Krajowa – Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową;
- 30) kasa w restrukturyzacji – kasę, wobec której właściwy organ przymusowej restrukturyzacji wydał decyzję, o której mowa w art. 101 ust. 7;
- 31) kolegium przymusowej restrukturyzacji – kolegium utworzone zgodnie z art. 127 ust. 1;
- 32) kontrahent centralny – kontrahenta centralnego, o którym mowa w art. 2 pkt 1 rozporządzenia nr 648/2012;
- 33) krajowy podmiot dominujący:
 - a) bank lub firmę inwestycyjną będącą unijną instytucją dominującą,
 - b) unijną dominującą finansową spółkę holdingową lub unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, jeżeli są objęte nadzorem skonsolidowanym sprawowanym przez Komisję Nadzoru Finansowego;
- 34) obowiązkowy system gwarantowania depozytów – system gwarantowania środków pieniężnych funkcjonujący na podstawie ustawy;
- 35) oddział banku zagranicznego – oddział banku zagranicznego w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 20 ustawy – Prawo bankowe;
- 36) oficjalnie uznany system gwarantowania depozytów – system gwarantowania środków pieniężnych, utworzony i urzędowo uznany w państwie członkowskim;
- 37) państwo członkowskie – państwo będące członkiem Unii Europejskiej lub Europejskiego Obszaru Gospodarczego;
- 38) państwo trzecie – państwo inne niż państwo członkowskie;
- 39) plan przymusowej restrukturyzacji – plan sporządzony przez właściwy organ przymusowej restrukturyzacji, określający sposób, w tym zastosowanie instrumentów przymusowej restrukturyzacji, w jaki ten organ zamierza prowadzić restrukturyzację podmiotu;
- 40) podmiot krajowy – bank, firmę inwestycyjną lub kasę;
- 41) podmiot objęty systemem gwarantowania – objęty obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów:
 - a) bank,

- b) oddział banku zagranicznego, o ile nie jest uczestnikiem systemu gwarantowania środków pieniężnych albo system gwarantowania środków pieniężnych, w którym uczestniczy, nie zapewnia gwarantowania środków pieniężnych co najmniej w zakresie i w wysokości określonych w ustawie,
 - c) kasę;
- 42) podmiot rezydualny – podmiot w restrukturyzacji, wobec którego Fundusz podjął decyzję o likwidacji lub wystąpił z wnioskiem o ogłoszenie jego upadłości;
- 43) podmiot uprawniony do reprezentacji – w przypadku:
- a) banku – zarząd, zarząd komisaryczny, likwidatora, administratora albo pełnomocnika ustanowionego przez Fundusz, a jeżeli ogłoszono upadłość banku – syndyka,
 - b) oddziału banku zagranicznego – dyrektora oddziału albo zarządcę zagranicznego, o którym mowa w art. 379 pkt 4 ustawy – Prawo upadłościowe,
 - c) kasy – zarząd, zarządcę komisarycznego, likwidatora, administratora albo pełnomocnika ustanowionego przez Fundusz, a jeżeli ogłoszono upadłość kasy – syndyka;
- 44) podmiot w restrukturyzacji – podmiot, wobec którego właściwy organ przymusowej restrukturyzacji wydał decyzję, o której mowa w art. 101 ust. 7–9 i art. 102 ust. 1 i 4;
- 45) podmiot zależny – podmiot zależny, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia nr 575/2013;
- 46) podmiot zarządzający aktywami – podmiot, którego jedynym akcjonariuszem lub podmiotem dominującym jest Fundusz, utworzony w celu przeniesienia praw majątkowych i powiązanych z nimi zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej w celu zarządzania tymi prawami, w tym ich zbycia lub likwidacji;
- 47) podmiot znaczący – podmiot, który indywidualnie spełnia jedną z przesłanek:
- a) łączna wartość jego aktywów ustalona na podstawie ostatniego zatwierdzonego sprawozdania finansowego przekracza równowartość w złotych kwoty 30 000 000 000 euro według średniego kursu z ostatniego dnia roboczego roku poprzedniego, ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski,
 - b) stosunek całkowitej wartości jego aktywów do produktu krajowego brutto państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę, przekracza 20%, chyba że wartość jego aktywów ustalona na podstawie ostatniego zatwierdzonego sprawozdania finansowego jest niższa niż równowartość w złotych kwoty 5 000 000 000 euro według średniego kursu z ostatniego dnia roboczego roku poprzedniego, ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski;
- 48) prawa udziałowe – akcje, udziały, prawa poboru, prawa do akcji, warranty subskrypcyjne i inne zbywalne papiery wartościowe inkorporujące prawa majątkowe odpowiadające prawom wynikającym z akcji oraz inne zbywalne prawa majątkowe, które powstają w wyniku emisji, inkorporujące uprawnienie do nabycia lub objęcia papierów wartościowych określonych wcześniej;
- 49) przejęcie przedsiębiorstwa – instrument przymusowej restrukturyzacji polegający na przejęciu:
- a) przedsiębiorstwa prowadzonego przez podmiot w restrukturyzacji lub
 - b) wybranych albo wszystkich praw majątkowych podmiotu w restrukturyzacji lub wybranych albo wszystkich zobowiązań tego podmiotu, lub
 - c) praw udziałowych podmiotu w restrukturyzacji;
- 50) rachunek w podmiocie objętym systemem gwarantowania – rachunek bankowy w banku lub oddziale banku zagranicznego lub rachunek w kasie;
- 51) rejestr instrumentów finansowych – prowadzoną przez podmiot w postaci elektronicznej ewidencję otwartych pozycji z tytułu transakcji instrumentami finansowymi zapewniającą możliwość bezzwłocznego uzyskania wszystkich danych pozwalających w szczególności na identyfikację typu instrumentu finansowego, należności lub zobowiązań z tytułu transakcji, waluty transakcji, strony transakcji, terminu transakcji, sposobu rozliczenia, zabezpieczenia transakcji i prawa właściwego dla transakcji;
- 52) rozporządzenie nr 1093/2010 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz. Urz. UE L 331 z 15.12.2010, str. 12, z późn. zm.);
- 53) rozporządzenie nr 648/2012 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz. Urz. UE L 201 z 27.07.2012, str. 1, z późn. zm.);

- 54) rozporządzenie nr 575/2013 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.);
- 55) rozporządzenie nr 2015/63 – rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek *ex ante* wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz. Urz. UE L 11 z 17.01.2015, str. 44);
- 56) rynek regulowany – rynek regulowany, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi;
- 57) spełnienie warunku gwarancji:
- a) w przypadku banku:
 - wydanie przez Komisję Nadzoru Finansowego decyzji o zawieszeniu działalności banku, o której mowa w art. 158 ust. 1 lub 2 ustawy – Prawo bankowe, i ustanowienie zarządu komisarycznego, o ile nie został on ustanowiony wcześniej, oraz wystąpienie do właściwego sądu z wnioskiem o ogłoszenie upadłości albo
 - wystąpienie przez Fundusz do właściwego sądu z wnioskiem o ogłoszenie upadłości, o którym mowa w art. 230 ust. 2 pkt 1,
 - b) w przypadku oddziału banku zagranicznego – wydanie przez sąd postanowienia o uznaniu orzeczenia o wszczęciu zagranicznego postępowania upadłościowego, o którym mowa w art. 379 pkt 1 ustawy – Prawo upadłościowe, dotyczącego banku zagranicznego, który prowadzi działalność w Rzeczypospolitej Polskiej w formie oddziału, albo wszczęcie postępowania upadłościowego obejmującego majątek banku zagranicznego położony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - c) w przypadku kasy:
 - wydanie przez Komisję Nadzoru Finansowego decyzji o zawieszeniu działalności kasy, o której mowa w art. 74k ust. 1 lub 2 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, i ustanowienie zarządcy komisarycznego, o ile nie został on ustanowiony wcześniej, oraz wystąpienie do właściwego sądu z wnioskiem o ogłoszenie upadłości albo
 - wystąpienie przez Fundusz do właściwego sądu z wnioskiem o ogłoszenie upadłości, o którym mowa w art. 230 ust. 2 pkt 2;
- 58) system goszczący – oficjalnie uznany system gwarantowania depozytów w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska, na którego terytorium podmiot objęty systemem gwarantowania wykonuje działalność przez oddział;
- 59) system macierzysty – oficjalnie uznany system gwarantowania depozytów, do którego należy instytucja kredytowa, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy – Prawo bankowe, w państwie członkowskim, w którym ta instytucja kredytowa uzyskała zezwolenie na wykonywanie działalności i na którego terytorium ma siedzibę;
- 60) system ochrony instytucjonalnej – instytucjonalny system ochrony, o którym mowa w art. 113 ust. 7 rozporządzenia nr 575/2013;
- 61) system płatności – system płatności, o którym mowa w art. 1 pkt 1 ustawy o ostateczności rozrachunku;
- 62) system rekompensat – system rekompensat, o którym mowa w art. 133 ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi;
- 63) system rozrachunku – system rozrachunku papierów wartościowych, o którym mowa w art. 1 pkt 2 ustawy o ostateczności rozrachunku;
- 64) system wyliczania – system informatyczny podmiotu objętego systemem gwarantowania przeznaczony do zapewnienia możliwości niezwłocznego uzyskania danych pozwalających na identyfikację deponentów oraz określenie wysokości środków gwarantowanych należnych poszczególnym deponentom;
- 65) środki gwarantowane – środki deponenta objęte ochroną gwarancyjną do wysokości, o której mowa w art. 24 ust. 1, 3 i 4;
- 66) środki na finansowanie przymusowej restrukturyzacji banków i firm inwestycyjnych – środki zgromadzone na funduszu przymusowej restrukturyzacji banków do wykorzystania, a także kwotę zobowiązań do zapłaty, o których mowa w art. 303 ust. 1, banków, firm inwestycyjnych i oddziałów banków zagranicznych;
- 67) środki na finansowanie przymusowej restrukturyzacji kas – środki zgromadzone na funduszu przymusowej restrukturyzacji kas do wykorzystania, a także kwotę zobowiązań do zapłaty, o których mowa w art. 303 ust. 1, kas objętych obowiązkowym systemem gwarantowania;
- 68) środki objęte ochroną gwarancyjną – środki deponenta objęte ochroną zgodnie z art. 17–19;

- 69) środki systemu gwarantowania depozytów w bankach – środki zgromadzone na funduszu gwarancyjnym banków do wykorzystania oraz funduszu statutowym po pomniejszeniu o wartość rzeczowych aktywów trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych, a także kwotę zobowiązań do zapłaty, o których mowa w art. 303 ust. 1, banków lub oddziałów banków zagranicznych objętych obowiązkowym systemem gwarantowania;
- 70) środki systemu gwarantowania depozytów w kasach – środki zgromadzone na funduszu gwarancyjnym kas do wykorzystania, a także kwotę zobowiązań do zapłaty, o których mowa w art. 303 ust. 1, kas objętych obowiązkowym systemem gwarantowania;
- 71) umorzenie lub konwersja zobowiązań – instrument przymusowej restrukturyzacji polegający na umorzeniu zobowiązań w celu pokrycia strat lub zamianie zobowiązań na instrumenty kapitałowe;
- 72) unijna dominująca finansowa spółka holdingowa – unijną dominującą finansową spółkę holdingową, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 31 rozporządzenia nr 575/2013;
- 73) unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej – unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 33 rozporządzenia nr 575/2013;
- 74) unijna instytucja dominująca – unijną instytucję dominującą, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 29 rozporządzenia nr 575/2013;
- 75) ustawa o obrocie instrumentami finansowymi – ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2014 r. poz. 94, z późn. zm.³⁾);
- 76) ustawa o ostateczności rozrachunku – ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2013 r. poz. 246 i 1036, z 2015 r. poz. 978 oraz z 2016 r. poz. 615);
- 77) ustawa o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych – ustawę z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1450, z późn. zm.⁴⁾);
- 78) ustawa – Prawo bankowe – ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128, z późn. zm.⁵⁾);
- 79) ustawa – Prawo upadłościowe – ustawę z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 233, 978, 1166, 1259 i 1844 oraz z 2016 r. poz. 615);
- 80) wiążąca mediacja – procedurę określoną w art. 19 rozporządzenia nr 1093/2010;
- 81) właściciel – akcjonariusza, współnika spółki albo członka spółdzielni;
- 82) właściwy organ przymusowej restrukturyzacji – organ państwa członkowskiego wykonujący zadania z zakresu przymusowej restrukturyzacji albo Jednolitą Radę do spraw Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji utworzoną na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiającego jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz. Urz. UE L 225 z 30.07.2014, str. 1);
- 83) właściwy organ przymusowej restrukturyzacji dla grupy – organ przymusowej restrukturyzacji właściwy w państwie członkowskim, którego organ nadzoru sprawuje nadzór skonsolidowany, albo Jednolitą Radę do spraw Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji utworzoną na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiającego jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010;
- 84) właściwy organ przymusowej restrukturyzacji dla istotnego oddziału – właściwy organ przymusowej restrukturyzacji w państwie członkowskim, na którego terytorium podmiot utworzył istotny oddział;
- 85) właściwy organ przymusowej restrukturyzacji dla podmiotu zależnego – właściwy organ przymusowej restrukturyzacji w państwie członkowskim, na którego terytorium ma siedzibę podmiot zależny;

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 586, z 2015 r. poz. 73, 978, 1045, 1223, 1260, 1348, 1505, 1513, 1634, 1844 i 1890 oraz z 2016 r. poz. 65, 615 i 904.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 978, 1158, 1259, 1311, 1830, 1854, 1864 i 2281 oraz z 2016 r. poz. 615 i 904.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 559, 978, 1166, 1223, 1260, 1311, 1348, 1357, 1513, 1634, 1830, 1844, 1854, 1864 i 2281 oraz z 2016 r. poz. 615 i 904.

- 86) właściwy organ przymusowej restrukturyzacji państwa trzeciego – organ przymusowej restrukturyzacji państwa trzeciego wykonujący zadania z zakresu przymusowej restrukturyzacji;
- 87) wspólna decyzja – porozumienie podjęte w ramach kolegium przymusowej restrukturyzacji przez właściwe organy przymusowej restrukturyzacji;
- 88) wydzielenie praw majątkowych – instrument przymusowej restrukturyzacji polegający na przeniesieniu wybranych praw majątkowych i powiązanych z nimi zobowiązań z podmiotu w restrukturyzacji albo instytucji pomostowej do podmiotu zarządzającego aktywami;
- 89) zagraniczne postępowanie przymusowej restrukturyzacji – przymusową restrukturyzację wszczętą w państwie trzecim;
- 90) zagraniczny podmiot w restrukturyzacji – podmiot z siedzibą w państwie trzecim, wobec którego wydano decyzję o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji.

Rozdział 2

Status, zadania i organy Funduszu

Art. 3. 1. Fundusz jest osobą prawną wykonującą zadania określone w ustawie.

2. Siedzibą Funduszu jest Warszawa.

3. Fundusz nie jest państwową osobą prawną i nie jest jednostką sektora finansów publicznych.

4. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, w drodze rozporządzenia, nadaje Funduszowi statut, w którym określa szczegółowo jego zadania, organizację oraz zasady tworzenia i wykorzystywania funduszy własnych, mając na uwadze sprawne działanie Funduszu oraz cele jego działalności.

Art. 4. Celem działalności Funduszu jest podejmowanie działań na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego, w szczególności przez zapewnienie funkcjonowania obowiązkowego systemu gwarantowania depozytów oraz prowadzenie przymusowej restrukturyzacji.

Art. 5. 1. Do zadań Funduszu należy:

- 1) wykonywanie obowiązków wynikających z gwarantowania depozytów, w szczególności dokonywanie wypłaty środków gwarantowanych deponentom;
- 2) kontrola danych zawartych w systemach wyliczania podmiotów objętych systemem gwarantowania;
- 3) restrukturyzacja podmiotów, o których mowa w art. 64 pkt 2, przez umorzenie lub konwersję instrumentów kapitałowych;
- 4) prowadzenie przymusowej restrukturyzacji;
- 5) przygotowywanie, aktualizacja i ocena wykonalności planów przymusowej restrukturyzacji i grupowych planów przymusowej restrukturyzacji;
- 6) gromadzenie i analizowanie informacji o podmiotach objętych systemem gwarantowania, w szczególności w celu opracowywania analiz i prognoz dotyczących sektora bankowego i sektora kas oraz poszczególnych banków i kas;
- 7) prowadzenie innych działań na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego.

2. Do zadań Funduszu w zakresie restrukturyzacji kas, w których powstało niebezpieczeństwo niewypłacalności, należy:

- 1) udzielanie zwrotnej pomocy finansowej;
- 2) nabywanie wierzytelności kas;
- 3) udzielanie wsparcia podmiotom przejmującym kasy, przejmującym wybrane prawa majątkowe lub wybrane zobowiązania kas lub nabywcom przedsiębiorstwa kasy w likwidacji, jego zorganizowanej części lub wybranych praw majątkowych;
- 4) kontrola prawidłowości wykorzystania pomocy i wsparcia, o których mowa w pkt 1 i 3, oraz monitorowanie sytuacji ekonomiczno-finansowej i systemu zarządzania kasy korzystającej z pomocy finansowej oraz podmiotu, któremu Fundusz udzielił wsparcia.

3. Fundusz współpracuje z innymi podmiotami działającymi na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego, podmiotami prowadzącymi systemy gwarantowania depozytów, a także właściwymi organami przymusowej restrukturyzacji oraz właściwymi organami przymusowej restrukturyzacji państw trzecich.

4. W zakresie, o którym mowa w ust. 1 i 3, Fundusz może prowadzić działalność wydawniczą, informacyjną, promocyjną i edukacyjną.

5. Fundusz może świadczyć usługi na rzecz instytucji pomostowej i podmiotu zarządzającego aktywami.

6. Komisja Nadzoru Finansowego, na wniosek Funduszu, ustanawia Fundusz kuratorem, o którym mowa w art. 144 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe albo art. 72c ust. 1 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych. Funduszowi nie przysługuje wynagrodzenie, o którym mowa w art. 144 ust. 8 ustawy – Prawo bankowe albo art. 72c ust. 11 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych.

7. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii Prezesa Narodowego Banku Polskiego i Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego, dodatkowe działania Funduszu na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego oraz tryb i sposób ich wykonania, kierując się koniecznością zapewnienia stabilności krajowego systemu finansowego.

8. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki, zakres i tryb obrotu przez Fundusz wierzytelnościami, o których mowa w ust. 2 pkt 2, uwzględniając konieczność zapewnienia skuteczności prowadzonej restrukturyzacji kas.

Art. 6. 1. Organami Funduszu są Rada Funduszu oraz Zarząd Funduszu.

2. Osoby pełniące funkcje w organach Funduszu i pracownicy Funduszu nie mogą pełnić funkcji w organach lub być pracownikami podmiotu krajowego lub Kasy Krajowej, z wyjątkiem instytucji pomostowej lub podmiotu zarządzającego aktywami.

Art. 7. 1. Rada Funduszu składa się z sześciu członków.

2. Członkiem Rady Funduszu może być osoba, która spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;
- 2) posiada wyższe wykształcenie;
- 3) nie była prawomocnie skazana za umyślne przestępstwo lub przestępstwo skarbowe;
- 4) posiada wiedzę i doświadczenie zawodowe w zakresie funkcjonowania rynku finansowego.

3. Przewodniczącym Rady Funduszu jest przedstawiciel ministra właściwego do spraw instytucji finansowych.

4. Członkami Rady Funduszu są:

- 1) trzech przedstawiciele ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, w tym przewodniczący Rady Funduszu;
- 2) dwaj przedstawiciele Narodowego Banku Polskiego delegowani przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego;
- 3) jeden przedstawiciel Komisji Nadzoru Finansowego delegowany przez Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego.

5. Kadencja Rady Funduszu trwa 3 lata, przy czym z upływem kadencji wygasają mandaty wszystkich jej członków.

6. Mandat członka Rady Funduszu wygasa z upływem kadencji Rady Funduszu, wskutek śmierci, złożenia rezygnacji albo odwołania z Rady Funduszu.

7. W przypadku wygaśnięcia mandatu członka Rady Funduszu w trakcie trwania kadencji Rady Funduszu delegowanie nowego członka następuje na okres do końca kadencji Rady Funduszu.

8. Po upływie kadencji Rady Funduszu członkowie Rady Funduszu pełnią obowiązki do dnia powołania nowej Rady Funduszu.

9. Członkom Rady Funduszu przysługuje miesięczne wynagrodzenie. Wynagrodzenie składa się z części stałej oraz części zmiennej, której wysokość jest uzależniona od udziału członka Rady Funduszu w posiedzeniach Rady Funduszu oraz częstotliwości zwoływania posiedzeń Rady Funduszu w danym miesiącu.

10. Wysokość miesięcznego wynagrodzenia członka Rady Funduszu ustala się jako wielokrotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

11. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii Prezesa Narodowego Banku Polskiego i Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego, maksymalną wysokość miesięcznego wynagrodzenia członków Rady Funduszu obejmującą:

- 1) wysokość części stałej wynagrodzenia,
- 2) sposób ustalenia części zmiennej wynagrodzenia

– uwzględniając pełnioną funkcję oraz udział w posiedzeniach Rady Funduszu.

Art. 8. Do zadań Rady Funduszu należy:

- 1) wykonywanie nadzoru nad działalnością Zarządu Funduszu;
- 2) uchwalanie planu działalności i planu finansowego Funduszu;
- 3) zatwierdzanie opracowanego przez Zarząd Funduszu rocznego sprawozdania finansowego Funduszu i rocznego sprawozdania z działalności Funduszu oraz przedkładanie ich Radzie Ministrów;
- 4) przyjmowanie opracowanych przez Zarząd Funduszu kwartalnych sprawozdań z działalności Funduszu oraz przedkładanie ich ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych, nie później niż w terminie 40 dni od ostatniego dnia kwartału, za który zostały sporządzone;
- 5) akceptacja, na wniosek Zarządu Funduszu, zaciągnięcia przez Fundusz pożyczki, kredytu lub emisji dłużnych papierów wartościowych;
- 6) akceptacja, na wniosek Zarządu Funduszu, udzielenia przez Fundusz pożyczki oficjalnie uznanemu systemowi gwarantowania z państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska lub podmiotowi zarządzającemu funduszami przymusowej restrukturyzacji w państwach członkowskich;
- 7) podejmowanie, na wniosek Zarządu Funduszu, decyzji o przekazaniu środków między funduszami własnymi Funduszu;
- 8) podejmowanie, na wniosek Zarządu Funduszu, decyzji o przeznaczeniu na finansowanie przymusowej restrukturyzacji kwoty wyższej niż 50% docelowego poziomu środków systemu gwarantowania depozytów w bankach albo docelowego poziomu środków systemu gwarantowania depozytów w kasach;
- 9) określanie, na wniosek Zarządu Funduszu:
 - a) wysokości obowiązkowych składek na fundusz gwarancyjny banków i fundusz gwarancyjny kas, o których mowa w art. 286 ust. 1, fundusz przymusowej restrukturyzacji banków i fundusz przymusowej restrukturyzacji kas, o których mowa w art. 295 ust. 1 i 3, terminu ich wniesienia oraz udziału składek wnoszonych w formie zobowiązania do zapłaty,
 - b) wysokości składek nadzwyczajnych na fundusz gwarancyjny banków, fundusz gwarancyjny kas, fundusz przymusowej restrukturyzacji banków i fundusz przymusowej restrukturyzacji kas, o których mowa odpowiednio w art. 291 ust. 1, art. 292 ust. 1, art. 299 ust. 1 i art. 300 ust. 1, oraz terminu ich wniesienia,
 - c) zasad odraczania terminów płatności składek nadzwyczajnych na fundusz przymusowej restrukturyzacji banków i fundusz przymusowej restrukturyzacji kas,
 - d) zasad sporządzania, akceptacji i oceny wykonalności planów przymusowej restrukturyzacji i grupowych planów przymusowej restrukturyzacji,
 - e) szczegółowych wewnętrznych zasad prowadzenia przez Fundusz przymusowej restrukturyzacji,
 - f) zasad i form udzielania wsparcia oraz zabezpieczania i dochodzenia zwrotu środków z tytułu udzielenia wsparcia w przymusowej restrukturyzacji,
 - g) zasad przeprowadzania oszacowań na potrzeby przymusowej restrukturyzacji,
 - h) zasad udzielania przez Fundusz pożyczek, o których mowa w pkt 6, z funduszu gwarancyjnego banków, funduszu gwarancyjnego kas, funduszu przymusowej restrukturyzacji banków i funduszu przymusowej restrukturyzacji kas,
 - i) zmniejszenia częstotliwości przeglądów planów przymusowej restrukturyzacji dla niektórych podmiotów i oceny wykonalności tych planów;
- 10) zwolnienie, na wniosek Zarządu Funduszu, podmiotu z prowadzenia rejestru instrumentów finansowych;
- 11) ustalanie wysokości wynagrodzeń członków Zarządu Funduszu;
- 12) reprezentowanie Funduszu w jego stosunkach prawnych z członkami Zarządu, w szczególności powoływanie, zawieszanie w czynnościach i odwoływanie członków Zarządu;
- 13) uchwalanie, na wniosek Zarządu Funduszu, regulaminu określającego organizację pracy oraz zasady i tryb działania Zarządu Funduszu.

Art. 9. 1. Rada Funduszu podejmuje uchwały większością głosów, w obecności co najmniej trzech jej członków. W przypadku równej liczby głosów decyduje głos przewodniczącego Rady Funduszu.

2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych ustali, w drodze rozporządzenia, regulamin określający organizację pracy oraz zasady i tryb działania Rady Funduszu, uwzględniając cele działania Funduszu, jego zadania oraz specyfikę jego działalności.

Art. 10. 1. W skład Zarządu Funduszu wchodzi od trzech do pięciu członków, w tym Prezes Zarządu i jego Zastępca.

2. Członków Zarządu Funduszu powołuje i odwołuje Rada Funduszu.

3. Członkiem Zarządu Funduszu może być osoba, która spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) posiada obywatelstwo polskie;
- 2) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;
- 3) posiada wyższe wykształcenie;
- 4) nie była prawomocnie skazana za umyślne przestępstwo lub przestępstwo skarbowe;
- 5) posiada co najmniej pięcioletnie doświadczenie zawodowe na stanowisku kierowniczym w zakresie funkcjonowania rynku finansowego.

4. Rada Funduszu spośród członków Zarządu Funduszu wybiera:

- 1) Prezesa Zarządu Funduszu;
- 2) Zastępcę Prezesa Zarządu Funduszu na wniosek Prezesa Zarządu Funduszu.

5. Kadencja Zarządu Funduszu trwa 3 lata od dnia powołania.

6. Członek Zarządu Funduszu, w tym Prezes lub jego Zastępca, mogą być w każdej chwili odwołani z pełnionej funkcji przez Radę Funduszu.

7. Mandat członka Zarządu Funduszu wygasa z dniem:

- 1) upływu kadencji Zarządu Funduszu;
- 2) śmierci członka Zarządu Funduszu;
- 3) odwołania z pełnionej funkcji.

8. Prezes Zarządu Funduszu pełni obowiązki do dnia powołania jego następcy.

9. Po upływie kadencji Zarządu Funduszu, członkowie Zarządu Funduszu pełnią obowiązki do dnia powołania nowego Zarządu.

Art. 11. 1. Zarząd Funduszu kieruje działalnością Funduszu i reprezentuje go na zewnątrz.

2. Do zadań Zarządu Funduszu należy także:

- 1) opracowywanie projektów planu działalności i planu finansowego Funduszu;
- 2) gospodarowanie środkami Funduszu, z zastrzeżeniem uprawnień Rady Funduszu;
- 3) składanie Radzie Funduszu kwartalnych i rocznych sprawozdań z działalności;
- 4) składanie wniosków do Rady Funduszu w sprawach, o których mowa w art. 8 pkt 5–10 i 13;
- 5) wykonywanie innych zadań Funduszu niezastrzeżonych dla Rady Funduszu.

3. Zarząd Funduszu podejmuje uchwały większością głosów w obecności co najmniej połowy osób wchodzących w jego skład. W przypadku równej liczby głosów decyduje głos Prezesa Zarządu Funduszu.

4. Decyzje w sprawach:

- 1) wszczęcia przymusowej restrukturyzacji, o której mowa w art. 101 ust. 7–9 i art. 102 ust. 1 i 4,
- 2) umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych,
- 3) środków niezbędnych do usunięcia przeszkód uniemożliwiających lub utrudniających przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji, o których mowa w art. 72 ust. 5 i art. 95 ust. 1,
- 4) zastosowania instrumentów przymusowej restrukturyzacji,
- 5) powołania i odwołania administratora, o którym mowa w art. 153 ust. 1,
- 6) powołania i odwołania pełnomocnika, o którym mowa w art. 214 ust. 1,
- 7) pozbawienia praw poboru akcji lub praw do objęcia innych instrumentów udziałowych,
- 8) zawieszenia działalności podmiotu w restrukturyzacji, o którym mowa w art. 155 ust. 1,
- 9) zawieszenia wykonania wymagalnych zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji, o którym mowa w art. 144 ust. 1,
- 10) zawieszenia prawa do realizacji zabezpieczeń, o którym mowa w art. 142 ust. 1,
- 11) zmiany warunków umów, o których mowa w art. 150 ust. 1,

- 12) zmiany warunków spłaty instrumentów dłużnych i innych zobowiązań, o których mowa w art. 206 ust. 1, w tym wydłużenia terminu wykupu lub zapłaty lub zawieszenia spłaty tych zobowiązań,
- 13) zawieszenia prawa jednostronnego rozwiązania umów zawartych z podmiotem w restrukturyzacji, o którym mowa w art. 143 ust. 1, i z podmiotem zależnym podmiotu w restrukturyzacji, o którym mowa w art. 143 ust. 2,
- 14) zobowiązania do świadczenia usług w zakresie niezbędnym do prowadzenia działalności związanej z przeniesionymi: przedsiębiorstwem podmiotu w restrukturyzacji, prawami udziałowymi podmiotu w restrukturyzacji, wybranymi albo wszystkimi prawami majątkowymi lub wybranymi albo wszystkimi zobowiązaniami podmiotu w restrukturyzacji przez podmiot, na który są przenoszone,
- 15) uznania i wykonania zagranicznego postępowania przymusowej restrukturyzacji w Rzeczypospolitej Polskiej,
- 16) nałożenia przez Fundusz kary pieniężnej, o której mowa w art. 79 ust. 1 lub art. 95 ust. 6,
- 17) likwidacji podmiotu rezydualnego w przypadkach, o których mowa w art. 230,
- 18) zmiany poziomu umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań, o której mowa w art. 138 ust. 3 pkt 1,
- 19) zwrotnego przeniesienia przedsiębiorstwa, wybranych praw majątkowych, wybranych zobowiązań lub praw udziałowych, o którym mowa w art. 174 ust. 4,
- 20) zwrotnego przeniesienia praw udziałowych w podmiocie w restrukturyzacji, przeniesienia przedsiębiorstwa, wybranych praw majątkowych lub zobowiązań, o którym mowa w art. 188 ust. 2,
- 21) nakazania podmiotowi zbycia praw udziałowych w wyznaczonym terminie na podstawie art. 175 ust. 4,
- 22) określenia terminu, w którym podmiot przejmujący nie może zostać wykluczony z uczestnictwa w rynku regulowanym lub w innym zorganizowanym systemie obrotu instrumentami finansowymi, w systemie płatności, w systemie rozrachunku lub w systemie rekompensat, na podstawie art. 176 ust. 2,
- 23) określenia terminu, w którym instytucja pomostowa nie może zostać wykluczona z uczestnictwa w rynku regulowanym lub w innym zorganizowanym systemie obrotu instrumentami finansowymi, w systemie płatności, w systemie rozrachunku lub w systemie rekompensat, na podstawie art. 191 ust. 5,
- 24) przedłużenia terminu zbycia przedsiębiorstwa instytucji pomostowej, jej akcji albo udziałów na podstawie art. 181 ust. 3,
- 25) wykonywania uprawnień, dokonania przeniesienia oraz zawieszenia wykonania prawa do wypowiedzenia, rozwiązania lub przyspieszenia terminu wymagalności umów, o których mowa w art. 256 ust. 1,
- 26) wykonywania uprawnień, o których mowa w art. 257

– Zarząd Funduszu wydaje w formie uchwały.

5. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do decyzji, o których mowa w ust. 4, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23 i 868), zwanej dalej „Kodeksem postępowania administracyjnego”, z wyłączeniem art. 10, art. 31, art. 39¹, art. 46 § 3–9, art. 48, art. 49, art. 61 § 4, art. 78, art. 79, art. 81, art. 89–96, art. 106 i art. 127–140 tej ustawy.

6. Do postępowania w sprawie skarg na decyzje, o których mowa w ust. 4, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718 i 846), z wyłączeniem art. 61 § 2 i 3 tej ustawy.

7. Do postępowania w zakresie nakładania kar pieniężnych przez Fundusz stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

8. Decyzje, o których mowa w ust. 4, są ostateczne i podlegają natychmiastowemu wykonaniu.

9. Decyzje, o których mowa w ust. 4, podpisuje w imieniu Zarządu Funduszu Prezes Zarządu Funduszu albo jego Zastępca.

Art. 12. 1. Do składania oświadczeń w imieniu Funduszu są uprawnieni:

- 1) dwaj członkowie Zarządu Funduszu działający łącznie;
- 2) Prezes Zarządu Funduszu działający samodzielnie;
- 3) pełnomocnik działający łącznie z członkiem Zarządu Funduszu;
- 4) pełnomocnik działający samodzielnie lub łącznie z innym pełnomocnikiem.

2. Prezes Zarządu Funduszu dokonuje czynności z zakresu prawa pracy wobec pracowników Funduszu.

Art. 13. Regulamin organizacyjny Biura Funduszu określa Zarząd Funduszu w uzgodnieniu z Radą Funduszu.

Art. 14. 1. Nadzór nad działalnością Funduszu sprawuje minister właściwy do spraw instytucji finansowych na podstawie kryterium legalności i zgodności ze statutem.

2. Wydanie przez Fundusz decyzji, która może wywołać bezpośrednie skutki fiskalne lub skutki o charakterze systemowym, wymaga zgody ministra właściwego do spraw instytucji finansowych.

3. Organy Funduszu przekazują ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych odpisy decyzji, o których mowa w art. 11 ust. 4, w terminie 7 dni od dnia ich podjęcia.

4. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, w ramach nadzoru, o którym mowa w ust. 1, w przypadku stwierdzenia, że zadania Funduszu są wykonywane z naruszeniem prawa, może:

- 1) zażądać usunięcia nieprawidłowości w wyznaczonym terminie;
- 2) wnioskować do Rady Funduszu o odwołanie z pełnionej funkcji członka Zarządu Funduszu odpowiedzialnego za powstałe nieprawidłowości.

Art. 15. 1. Fundusz nie ponosi odpowiedzialności:

- 1) za wypłatę środków gwarantowanych na podstawie listy deponentów, o której mowa w art. 41 ust. 1:
 - a) osobie nieuprawnionej,
 - b) w niewłaściwej wysokości;
- 2) za niedokonanie wypłaty środków gwarantowanych na podstawie listy deponentów osobie uprawnionej nieujawnionej na tej liście.

2. W przypadku, o którym mowa w art. 61 ust. 1, Fundusz nie ponosi odpowiedzialności:

- 1) za wypłatę środków gwarantowanych na podstawie danych, o których mowa w art. 61 ust. 2, przekazanych Funduszu przez system macierzysty:
 - a) osobie nieuprawnionej,
 - b) w niewłaściwej wysokości;
- 2) za niedokonanie wypłaty środków gwarantowanych na podstawie danych, o których mowa w art. 61 ust. 2, osobie uprawnionej nieujawnionej w tych danych.

3. Fundusz nie ponosi odpowiedzialności za niewykonanie zadań określonych w ustawie, w tym niedokonanie wypłaty środków gwarantowanych w terminach określonych ustawą, jeżeli było to spowodowane siłą wyższą.

4. Członkowie organów Funduszu działający z należytą starannością nie ponoszą odpowiedzialności za szkodę wynikłą z niewłaściwej realizacji wypłat środków gwarantowanych.

5. Fundusz oraz osoby działające w jego imieniu lub na jego rzecz nie ponoszą odpowiedzialności za szkodę wynikłą ze zgodnych z przepisami prawa działań lub zaniechań, które pozostają w związku z uprawnieniami i zadaniami Funduszu jako organu przymusowej restrukturyzacji, a w szczególności za szkodę spowodowaną wyborem instrumentów przymusowej restrukturyzacji, o których mowa w art. 110 ust. 1.

6. Odpowiedzialność za działania lub zaniechania, o których mowa w ust. 5, jest ograniczona do wysokości rzeczywistej szkody.

7. Odpowiedzialność wobec osób trzecich za działanie lub zaniechanie Funduszu ponosi wyłącznie Fundusz.

Art. 16. Do odpowiedzialności majątkowej pracowników Funduszu nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 20 stycznia 2011 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa (Dz. U. poz. 173 oraz z 2016 r. poz. 178).

DZIAŁ II

System gwarantowania depozytów

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 17. 1. W przypadku banku lub oddziału banku zagranicznego objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów środkami objętymi ochroną gwarancyjną są:

- 1) środki pieniężne zgromadzone przez deponenta na rachunkach bankowych, w przypadku których deponent jest stroną umowy rachunku bankowego, niezależnie od wadliwości prawnej tej umowy, a także jej nieważności, oraz w przypadkach, o których mowa w art. 26 ust. 2 i 3;

- 2) inne należności deponenta wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, 2 i 6 ustawy – Prawo bankowe;
- 3) kwoty, o których mowa w art. 55 ust. 1 pkt 1 i art. 56 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, z zastrzeżeniem art. 52, o ile stały się wymagalne przed dniem spełnienia warunku gwarancji;
- 4) należności deponenta wynikające z bankowych papierów wartościowych, potwierdzone dokumentami imiennymi wystawionymi przez emitenta lub imiennymi świadectwami depozytowymi, o których mowa w art. 9 ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, o ile zostały wyemitowane przed dniem 2 lipca 2014 r.

2. Ochrona gwarancyjna, o której mowa w ust. 1, nie obejmuje:

- 1) środków wpłaconych tytułem udziałów, wpisowego i wkładów członkowskich do spółdzielni;
- 2) środków deponenta, jeżeli środki te znajdują się na rachunkach bankowych, na których w okresie 2 lat przed dniem spełnienia warunku gwarancji nie dokonano obrotów poza dopisywaniem odsetek lub pobieraniem prowizji lub opłat, a ich suma jest niższa niż równowartość w złotych 2,5 euro – jeżeli byłyby to jedyne środki deponenta objęte ochroną gwarancyjną;
- 3) pieniądza elektronicznego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 873 i 1916 oraz z 2015 r. poz. 1764, 1830 i 1893) oraz środków pieniężnych otrzymanych w zamian za pieniądź elektroniczny, o których mowa w art. 7 ust. 1 tej ustawy.

3. Do obliczenia wartości euro w złotych, o których mowa w ust. 2 pkt 2, przyjmuje się kurs średni z dnia spełnienia warunku gwarancji, ogłaszany przez Narodowy Bank Polski.

Art. 18. 1. W przypadku kasy objętej obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów środkami objętymi ochroną gwarancyjną są:

- 1) środki pieniężne zgromadzone w kasie przez deponenta na rachunkach, w przypadku których deponent jest stroną umowy rachunku, niezależnie od wadliwości prawnej tej umowy, a także jej nieważności;
- 2) inne należności deponenta wynikające z prowadzenia przez kasę rachunków deponenta, o których mowa w pkt 1;
- 3) należności deponenta wynikające z przeprowadzania przez kasę rozliczeń finansowych;
- 4) kwoty, o których mowa w art. 14 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, z zastrzeżeniem art. 52, o ile stały się wymagalne przed dniem spełnienia warunku gwarancji.

2. Ochrona gwarancyjna, o której mowa w ust. 1, nie obejmuje:

- 1) środków wpłaconych tytułem udziałów, wpisowego i wkładów członkowskich do spółdzielni;
- 2) środków deponenta, jeżeli środki te znajdują się na rachunkach, na których w okresie 2 lat przed dniem spełnienia warunku gwarancji nie dokonano obrotów poza dopisywaniem odsetek lub pobieraniem prowizji lub opłat, a ich suma jest niższa niż równowartość w złotych 2,5 euro – jeżeli byłyby to jedyne środki deponenta objęte ochroną gwarancyjną;
- 3) pieniądza elektronicznego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych oraz środków pieniężnych otrzymanych w zamian za pieniądź elektroniczny, o których mowa w art. 7 ust. 1 tej ustawy.

3. Do obliczenia wartości euro w złotych, o których mowa w ust. 2 pkt 2, przyjmuje się kurs średni z dnia spełnienia warunku gwarancji, ogłaszany przez Narodowy Bank Polski.

Art. 19. 1. Środkami objętymi ochroną gwarancyjną, o których mowa w art. 17 i art. 18, są środki w złotych lub w walucie obcej.

2. Wartość środków objętych ochroną gwarancyjną, powiększonych o odsetki naliczone do dnia spełnienia warunku gwarancji, zgodnie z oprocentowaniem wskazanym w umowie, niezależnie od terminu ich wymagalności, ustala się według stanu na początek dnia spełnienia warunku gwarancji.

3. Ustalenia wartości w złotych środków w walucie obcej dokonuje się według kursu stosowanego do ustalenia stanu ksiąg rachunkowych na dzień spełnienia warunku gwarancji.

Art. 20. W przypadku banku lub oddziału banku zagranicznego objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów uprawnione do świadczenia pieniężnego, o którym mowa w art. 35 ust. 2, z zastrzeżeniem art. 22, są:

- 1) osoby fizyczne;
- 2) osoby prawne;
- 3) jednostki organizacyjne niebędące osobami prawnymi, którym odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną;

- 4) szkolne kasy oszczędnościowe;
- 5) pracownicze kasy zapomogowo-pożyczkowe.

Art. 21. W przypadku kasy objętej obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów uprawnione do świadczenia pieniężnego, o którym mowa w art. 35 ust. 2, z zastrzeżeniem art. 22, są:

- 1) osoby fizyczne;
- 2) organizacje pozarządowe w rozumieniu art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2016 r. poz. 239 i 395);
- 3) jednostki organizacyjne kościoła lub związku wyznaniowego, będące osobami prawnymi;
- 4) spółdzielnie;
- 5) związki zawodowe;
- 6) wspólnoty mieszkaniowe.

Art. 22. 1. Ochroną gwarancyjną nie są objęte środki pieniężne i należności:

- 1) Skarbu Państwa;
- 2) Narodowego Banku Polskiego;
- 3) banków, banków zagranicznych oraz instytucji kredytowych, o których mowa w ustawie – Prawo bankowe;
- 4) kas i Kasy Krajowej;
- 5) Funduszu;
- 6) instytucji finansowych;
- 7) firm inwestycyjnych, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia nr 575/2013, i uznanych firm inwestycyjnych z państwa trzeciego, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 25 tego rozporządzenia;
- 8) osób i podmiotów, które nie zostały zidentyfikowane przez podmiot objęty systemem gwarantowania depozytów;
- 9) krajowych i zagranicznych zakładów ubezpieczeń oraz krajowych i zagranicznych zakładów reasekuracji, o których mowa w ustawie z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. poz. 1844 oraz z 2016 r. poz. 615);
- 10) funduszy inwestycyjnych, towarzystw funduszy inwestycyjnych, funduszy zagranicznych, spółek zarządzających i oddziałów towarzystw inwestycyjnych, o których mowa w ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2014 r. poz. 157, z późn. zm.⁶⁾);
- 11) otwartych funduszy emerytalnych, pracowniczych funduszy emerytalnych, powszechnych towarzystw emerytalnych i pracowniczych towarzystw emerytalnych, o których mowa w ustawie z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 291 i 615);
- 12) jednostek samorządu terytorialnego;
- 13) organów władz publicznych państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska oraz państwa trzeciego, w szczególności rządów centralnych, regionalnych oraz jednostek samorządu terytorialnego tych państw.

2. Identyfikacja, o której mowa w ust. 1 pkt 8, obejmuje ustalenie następujących danych:

- 1) w przypadku osób fizycznych – imienia, nazwiska oraz numeru Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL) albo imienia, nazwiska oraz daty urodzenia i cech dokumentu stwierdzającego tożsamość w przypadku osoby nieposiadającej numeru PESEL, albo imienia, nazwiska oraz numeru dokumentu stwierdzającego tożsamość cudzoziemca, a gdy identyfikacja była dokonywana przed dniem 23 czerwca 2001 r. – imienia, nazwiska oraz numeru PESEL albo imienia, nazwiska oraz daty urodzenia i cech dokumentu stwierdzającego tożsamość;
- 2) w przypadku osób prawnych – nazwy (firmy), formy organizacyjnej, siedziby, adresu i numeru z właściwego rejestru;
- 3) w przypadku jednostek organizacyjnych niebędących osobami prawnymi, którym odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, szkolnych kas oszczędnościowych i pracowniczych kas zapomogowo-pożyczkowych – nazwy, formy organizacyjnej, siedziby, adresu i numeru z właściwego rejestru, o ile dotyczy.

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 73, 978, 1260, 1357, 1634 i 1844 oraz z 2016 r. poz. 615 i 904.

Art. 23. Przepisu art. 22 ust. 1 pkt 8 nie stosuje się w przypadku, gdy środki pieniężne lub należności zostały ujęte na liście wierzytelności sporządzonej w postępowaniu upadłościowym, a także w przypadku gdy wierzytelności z tytułu środków pieniężnych lub należności zostały stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu. Przepis art. 51 stosuje się odpowiednio.

Art. 24. 1. Środki, o których mowa w art. 17 i art. 18, są objęte ochroną gwarancyjną w danym podmiocie objętym systemem gwarantowania od dnia ich wniesienia na rachunek w tym podmiocie, nie później jednak niż w dniu poprzedzającym dzień spełnienia warunku gwarancji, a w przypadku należności wynikających z czynności bankowych lub z przeprowadzania przez kasę rozliczeń finansowych, o ile czynność ta lub rozliczenie zostały dokonane przed dniem spełnienia warunku gwarancji, do wysokości równowartości w złotych 100 000 euro – w całości.

2. Do obliczenia wartości euro w złotych przyjmuje się kurs średni z dnia spełnienia warunku gwarancji, ogłaszany przez Narodowy Bank Polski.

3. W przypadku gdy środki lub należności deponenta będącego osobą fizyczną, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 1 i 2 lub w art. 18 ust. 1 pkt 1–3, pochodzą z:

- 1) odpłatnego zbycia:
 - a) nieruchomości zabudowanej budynkiem mieszkalnym jednorodzinnym w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290 i 961), jej części lub udziału w takiej nieruchomości,
 - b) prawa użytkowania wieczystego gruntu zabudowanego budynkiem mieszkalnym jednorodzinnym w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane lub udziału w takim prawie,
 - c) samodzielnego lokalu mieszkalnego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz. U. z 2015 r. poz. 1892) stanowiącego odrębną nieruchomość lub udziału w takim lokalu, gruntu lub udziału w gruncie albo prawa użytkowania wieczystego gruntu lub udziału w takim prawie, związanych z tym lokalem,
 - d) spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu o przeznaczeniu mieszkalnym lub udziału w takim prawie – jeżeli zbycie to nie nastąpiło w ramach wykonywanej działalności gospodarczej,
- 2) wykonania na jego rzecz umownego lub sądowego podziału majątku po ustaniu małżeńskiej wspólności majątkowej,
- 3) nabycia przez niego spadku, wykonania na jego rzecz zapisu lub otrzymania zachowku,
- 4) wypłaty sumy ubezpieczenia z tytułu umowy ubezpieczenia na życie w związku ze śmiercią osoby ubezpieczonej lub dożyciem przez nią oznaczonego wieku,
- 5) wypłaty sumy ubezpieczenia z tytułu umowy ubezpieczenia następstw nieszczęśliwych wypadków w związku z uszkodzeniem ciała, rozstrojem zdrowia lub śmiercią osoby ubezpieczonej wskutek nieszczęśliwego wypadku,
- 6) wypłaty odprawy pieniężnej na warunkach i w wysokości określonych w przepisach odrębnych,
- 7) wypłaty odprawy emerytalnej lub rentowej, o której mowa w art. 92¹ § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502, z późn. zm.⁷⁾), zwanej dalej „Kodeksem pracy”, lub odrębnych przepisach na warunkach i w wysokości określonych w tych przepisach

– są one objęte ochroną gwarancyjną, w terminie 3 miesięcy od dnia wpływu środków na rachunek lub powstania należności, do wysokości stanowiącej różnicę pomiędzy dwukrotnością limitu określonego w ust. 1 a sumą pozostałych środków i należności deponenta, o których mowa w art. 17 ust. 1 lub w art. 18 ust. 1, nie wyższą jednak niż limit określony w ust. 1, przy czym przepisu ust. 7 nie stosuje się. Po tym terminie środki i należności są objęte obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów na zasadach określonych w ust. 1.

4. W przypadku gdy środki lub należności deponenta będącego osobą fizyczną, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 1 i 2 lub w art. 18 ust. 1 pkt 1 i 2, pochodzą z wypłaty odszkodowania za szkodę wyrządzoną przestępstwem lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, odszkodowania lub zadośćuczynienia, o którym mowa w art. 552 ustawy z dnia 6 czerwca

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 1662, z 2015 r. poz. 1066, 1220, 1224, 1240, 1268 i 1735 oraz z 2016 r. poz. 868, 910 i 960.

1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. poz. 555, z późn. zm.⁸⁾), są one objęte ochroną gwarancyjną, w terminie 3 miesięcy od dnia wpływu środków na rachunek lub powstania należności – w całości, przy czym przepisu ust. 7 nie stosuje się. Po tym terminie te środki i należności są objęte obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów na zasadach określonych w ust. 1.

5. Roszczenie o wypłatę środków gwarantowanych należnych deponentowi ponad limit wskazany w ust. 1 w przypadkach, o których mowa w ust. 3 i 4, powstaje po przedłożeniu Funduszowi przez deponenta oświadczenia o zaistnieniu takiego przypadku wraz z dokumentami to potwierdzającymi oraz po potwierdzeniu przez podmiot uprawniony do reprezentacji, że środki lub należności deponenta, co do których deponent złożył to oświadczenie, były należne deponentowi w dniu spełnienia warunku gwarancji.

6. W celu weryfikacji roszczeń, o których mowa w ust. 5, Fundusz jest uprawniony do dostępu do danych dotyczących deponentów, nieruchomości, budynków mieszkalnych oraz lokali mieszkalnych, zawartych w zbiorach prowadzonych przez podmioty lub osoby trzecie, w szczególności danych zawartych w ewidencji gruntów i budynków. Fundusz jest także uprawniony do wglądu w akta księgi wieczystej dotyczącej nieruchomości lub prawa, w związku ze zbyciem których powstało roszczenie deponenta.

7. Kwota, o której mowa w ust. 1, określa maksymalną wysokość roszczeń deponenta w stosunku do Funduszu, niezależnie od tego, w jakiej wysokości i na ilu rachunkach w jednym podmiocie objętym systemem gwarantowania posiadał on środki pieniężne lub z tytułu ilu wierzytelności przysługują mu należności od tego podmiotu objętego systemem gwarantowania.

8. Roszczenia z tytułu gwarancji przedawniają się po upływie 5 lat od dnia spełnienia warunku gwarancji.

9. Jeżeli środki deponenta objęte ochroną gwarancyjną zostały przeniesione do innego podmiotu w wyniku zastosowania instrumentu przejęcia przedsiębiorstwa lub do instytucji pomostowej, deponentowi nie przysługują roszczenia z tytułu gwarancji w odniesieniu do pozostałych środków zgromadzonych na rachunkach w podmiocie w restrukturyzacji, o ile wartość środków przeniesionych odpowiada kwocie, o której mowa w ust. 1, 3 i 4, albo jest od niej wyższa.

Art. 25. Oddział banku zagranicznego jest objęty obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów w zakresie, w jakim system gwarantowania depozytów w państwie jego siedziby nie zapewnia wypłaty środków gwarantowanych w granicach określonych w ustawie.

Art. 26. 1. W przypadku prowadzenia przez podmiot objęty systemem gwarantowania jednego rachunku dla kilku osób (rachunek wspólny), deponentem jest każda z tych osób – w granicach określonych w umowie rachunku, a w przypadku braku postanowień umownych lub przepisów w tym zakresie – w częściach równych.

2. W przypadku prowadzenia przez podmiot objęty systemem gwarantowania rachunku powierniczego, deponentem jest każdy z powierzających w granicach wynikających z ich udziału w kwocie zgromadzonej na rachunku, a w granicach pozostałej kwoty deponentem jest powiernik.

3. W przypadku prowadzenia przez podmiot objęty systemem gwarantowania rachunku firmy inwestycyjnej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia nr 575/2013, lub uznanej firmy inwestycyjnej z państwa trzeciego, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 25 tego rozporządzenia, na którym zgodnie z art. 73 ust. 5a ustawy o obrocie instrumentami finansowymi zdeponowane są środki pieniężne powierzone przez jej klientów w związku ze świadczeniem przez tę firmę usług maklerskich, deponentem jest każdy z klientów w granicach wynikających z ich udziału w kwocie zgromadzonej na rachunku.

4. Należności klientów niezaspokojone na zasadach, o których mowa w ust. 3, pozostają ich wierzytelnością do firmy inwestycyjnej.

Art. 27. Deponent jest uprawniony do dochodzenia od podmiotu objętego systemem gwarantowania roszczeń ponad kwotę określoną w art. 24 ust. 1 lub 3.

Rozdział 2

Systemy wyliczania oraz kontrola prawidłowości danych

Art. 28. 1. Podmiot objęty systemem gwarantowania jest obowiązany do utrzymywania systemu wyliczania.

⁸⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. poz. 931, z 2000 r. poz. 580, 717, 852 i 1027, z 2001 r. poz. 1071 i 1149, z 2002 r. poz. 676, z 2003 r. poz. 155, 1061 i 1188, z 2004 r. poz. 514, 626, 889, 2405 i 2641, z 2005 r. poz. 70, 461, 680, 821, 1181, 1203, 1363, 1416 i 1479, z 2006 r. poz. 118, 467, 659, 708, 711, 1009, 1013, 1192, 1647 i 1648, z 2007 r. poz. 116, 432, 539, 589, 664, 766, 849 i 903, z 2008 r. poz. 162, 648, 686, 802, 1133, 1308, 1344, 1485, 1571 i 1651, z 2009 r. poz. 39, 104, 171, 585, 716, 1051, 1178, 1323, 1375, 1474 i 1589, z 2010 r. poz. 46, 626, 669, 826, 842, 1228 i 1307, z 2011 r. poz. 245, 246, 273, 654, 678, 829, 1135, 1280, 1430, 1431, 1438 i 1645, z 2012 r. poz. 886, 1091, 1101, 1327, 1426, 1447 i 1529, z 2013 r. poz. 480, 765, 849, 1247, 1262, 1282 i 1650, z 2014 r. poz. 85, 384, 694, 1375 i 1556, z 2015 r. poz. 21, 290, 396, 1185, 1186, 1334, 1788, 1855 i 2281 oraz z 2016 r. poz. 178 i 437.

2. System wyliczania oraz uzyskiwane i przetwarzane w nim dane nie mogą znajdować się poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 29. 1. W systemie wyliczania zawarte są dane deponentów posiadających wierzytelności wobec podmiotu objętego systemem gwarantowania.

2. System wyliczania zapewnia gotowość do sporządzania listy deponentów na podstawie zawartych w nim danych pozwalającej na identyfikację deponentów oraz na określenie wysokości należnych poszczególnym deponentom środków gwarantowanych zgodnie z art. 24 ust. 1, według stanu na koniec dnia.

3. Podmiot objęty systemem gwarantowania do celów, o których mowa w art. 32 ust. 1, art. 33 ust. 1 i art. 42 ust. 1, zapewnia Funduszowi oraz Komisji Nadzoru Finansowego możliwość dostępu do danych zawartych w systemie wyliczania.

4. Podmiot objęty systemem gwarantowania stosuje odpowiednie zabezpieczenia, które zapewniają prawidłowe funkcjonowanie systemu wyliczania.

5. Podmiot objęty systemem gwarantowania co najmniej raz na 12 miesięcy przeprowadza test systemu wyliczania, w szczególności w zakresie ustalenia, czy spełnione zostały warunki wykonania obowiązków na wypadek spełnienia warunku gwarancji oraz czy jest zapewniona możliwość sporządzania przez podmiot objęty systemem gwarantowania prawidłowej listy deponentów. Wyniki testów są przechowywane przez podmiot objęty systemem gwarantowania w formie raportów przez 2 lata od dnia ich sporządzenia i udostępniane na żądanie Funduszowi lub Komisji Nadzoru Finansowego.

Art. 30. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego oraz Zarządu Funduszu, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) minimalne wymagania, jakie powinien spełniać system wyliczania,
- 2) szczegółowy zakres i strukturę danych zawartych w systemie wyliczania, a także standard techniczny ich przygotowania i zapisu,
- 3) format i tryb przekazywania danych do Funduszu, uwzględniając ich zabezpieczenie przed nieuprawnionym dostępem,
- 4) sposób oznaczenia środków gwarantowanych, których dotyczy postępowanie w sprawach określonych w art. 165a lub art. 299 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. poz. 553, z późn. zm.⁹⁾),
- 5) tryb i sposób kontroli prawidłowości danych zawartych w systemie wyliczania

– mając na względzie potrzebę zapewnienia otrzymywania przez Fundusz należycie przygotowanych i zweryfikowanych danych na potrzeby realizacji ustawowych zadań Funduszu oraz warunki wykonywania czynności faktycznych związanych z działalnością bankową lub działalnością kasy.

Art. 31. Za wdrożenie i utrzymywanie prawidłowo funkcjonującego systemu wyliczania oraz przekazywanie Funduszowi danych, o których mowa w art. 29 ust. 2, jest odpowiedzialny podmiot uprawniony do reprezentacji.

Art. 32. 1. Fundusz jest uprawniony do kontroli prawidłowości danych zawartych w systemach wyliczania:

- 1) otrzymanych zgodnie z ust. 2, w wyniku kontroli realizowanej w siedzibie Funduszu;
- 2) w ramach kontroli realizowanej w podmiotach objętych systemem gwarantowania.

2. Podmiot objęty systemem gwarantowania przekazuje niezwłocznie Funduszowi, na jego żądanie, dane znajdujące się w systemie wyliczania.

3. W celu realizacji kontroli, o której mowa w ust. 1, Fundusz, w oparciu o dane gromadzone w rejestrze PESEL, weryfikuje dane osobowe deponentów ujęte w systemach wyliczania. Dokonywana przez Fundusz weryfikacja obejmuje potwierdzenie zgodności przekazanych danych z danymi zgromadzonymi w rejestrze PESEL, a w przypadku braku zgodności lub niekompletności skutkujących brakiem możliwości identyfikacji deponentów – udostępnienie Funduszowi weryfikowanych danych z rejestru PESEL.

Art. 33. 1. Nadzór nad prawidłowością funkcjonowania systemów wyliczania sprawuje Komisja Nadzoru Finansowego.

⁹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. poz. 840, z 1999 r. poz. 729 i 931, z 2000 r. poz. 548, 1027 i 1216, z 2001 r. poz. 1071, z 2003 r. poz. 1061, 1142, 1750, 1935 i 2255, z 2004 r. poz. 219, 626, 889 i 2426, z 2005 r. poz. 732, 757, 1109, 1363, 1479 i 1493, z 2006 r. poz. 1409, 1592 i 1648, z 2007 r. poz. 589, 850, 859 i 1378, z 2008 r. poz. 560, 782, 1056, 1080 i 1344, z 2009 r. poz. 504, 533, 1317, 1323, 1474, 1540 i 1589, z 2010 r. poz. 46, 227, 229, 625, 626, 842, 857, 1018, 1021, 1228, 1474 i 1602, z 2011 r. poz. 78, 130, 202, 245, 381, 549, 678, 767, 964, 1135, 1280, 1381 i 1431, z 2012 r. poz. 611, z 2013 r. poz. 849, 905, 1036 i 1247, z 2014 r. poz. 538, z 2015 r. poz. 396, 541, 1549, 1707 i 1855 oraz z 2016 r. poz. 189, 428, 437, 862 i 904.

2. W przypadku niewykonywania lub nienależytego wykonywania przez podmiot objęty systemem gwarantowania obowiązków, o których mowa w art. 31, Komisja Nadzoru Finansowego może:

- 1) zastosować środki nadzorcze określone:
 - a) w art. 138 ust. 3 pkt 1–3 i 4 ustawy – Prawo bankowe – w przypadku banku lub oddziału banku zagranicznego,
 - b) w art. 71 ust. 2 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych – w przypadku kasy;
- 2) nałożyć na taki podmiot karę pieniężną w wysokości do 0,2% podstawy naliczania rezerwy obowiązkowej za miesiąc, w którym stwierdzono niewykonywanie lub nienależyte wykonywanie tych obowiązków, a w przypadku gdy podmiot nie podlega obowiązkowi utrzymywania rezerwy obowiązkowej – w wysokości do równowartości w złotych kwoty 1 000 000 euro, przeliczonej według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia wydania decyzji o nałożeniu kary.

3. W przypadku niewykonywania lub nienależytego wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 31, przez osobę, o której mowa w ust. 5, Komisja Nadzoru Finansowego może:

- 1) w przypadku banku lub oddziału banku zagranicznego – stosować kary pieniężne, o których mowa w art. 141 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe;
- 2) w przypadku kasy – nałożyć na tę osobę karę pieniężną do wysokości sześciokrotności jej miesięcznego wynagrodzenia brutto, wyliczonego na podstawie wynagrodzenia za ostatnie 6 miesięcy przed dniem nałożenia kary, a w przypadku gdy osoba ta nie pobiera wynagrodzenia, do wysokości sześciokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

4. Komisja Nadzoru Finansowego odprowadza kwoty wyegzekwowane z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i ust. 3, na rzecz Funduszu. Kwoty te zasilają odpowiednio fundusz gwarancyjny banków lub fundusz gwarancyjny kas.

5. Podmiot objęty systemem gwarantowania informuje Komisję Nadzoru Finansowego o członku zarządu banku lub kasy albo o dyrektorsze oddziału banku zagranicznego, do których zakresu obowiązków należy zapewnienie wdrożenia i funkcjonowania systemu wyliczania.

6. Fundusz może wystąpić do Komisji Nadzoru Finansowego o podjęcie czynności kontrolnych lub środków w ramach nadzoru, w zakresie prawidłowości funkcjonowania systemów wyliczania.

Art. 34. 1. Fundusz przeprowadza testy efektywności swoich systemów w zakresie możliwości wypłaty środków gwarantowanych co najmniej raz na 3 lata lub na żądanie ministra właściwego do spraw instytucji finansowych.

2. Wyniki testów, o których mowa w ust. 1, są przekazywane ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych w terminie 14 dni od dnia ich zakończenia.

3. Przeprowadzając testy, o których mowa w ust. 1, Fundusz wykorzystuje informacje niezbędne do ich przeprowadzenia wyłącznie w tym celu i przechowuje te informacje nie dłużej, niż jest to do tego celu konieczne.

Rozdział 3

Wypłaty środków gwarantowanych

Art. 35. 1. Podmiotami stosunku ochrony gwarancyjnej są:

- 1) Fundusz;
- 2) deponent.

2. Przedmiotem ochrony gwarancyjnej jest wierzytelność deponenta w wysokości odpowiadającej środkom gwarantowanym, w związku z którą z dniem spełnienia warunku gwarancji nabywa on w stosunku do Funduszu uprawnienie do świadczenia pieniężnego.

3. Świadczenie pieniężne, o którym mowa w ust. 2, jest płatne w złotych, w terminie 7 dni roboczych od dnia spełnienia warunku gwarancji.

4. W przypadku gdy spełnienie warunku gwarancji nastąpiło po wszczęciu przymusowej restrukturyzacji wobec podmiotu objętego systemem gwarantowania, świadczenie pieniężne, o którym mowa w ust. 2, uznaje się za spełnione w części, w jakiej zapewniono deponentowi możliwość podjęcia środków gwarantowanych w terminie, o którym mowa w ust. 3, przy użyciu instrumentów przymusowej restrukturyzacji, o których mowa w art. 110 ust. 1.

Art. 36. 1. Terminu, o którym mowa w art. 35 ust. 3, nie stosuje się, w odniesieniu do całości lub części świadczenia, w przypadku gdy:

- 1) istnieją uzasadnione wątpliwości co do poszczególnych danych na liście deponentów lub uzasadnione wątpliwości, czy deponent jest uprawniony do otrzymania środków gwarantowanych lub gdy środki gwarantowane są przedmiotem sporu sądowego;
- 2) uprawnienia z tytułu środków gwarantowanych wynikają z umowy rachunku bankowego prowadzonego w formie indywidualnych kont emerytalnych lub indywidualnych kont zabezpieczenia emerytalnego, o których mowa w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o indywidualnych kontach emerytalnych oraz indywidualnych kontach zabezpieczenia emerytalnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 1147, z 2015 r. poz. 978 i 1844 oraz z 2016 r. poz. 615), zwanej dalej „ustawą o IKE oraz IKZE”;
- 3) wypłata środków gwarantowanych, o których mowa w art. 24 ust. 3 i 4, jest dokonywana ponad limit określony w art. 24 ust. 1;
- 4) wypłata środków gwarantowanych jest dokonywana w przypadku, o którym mowa w art. 59 ust. 1.

2. Świadczenie pieniężne, o którym mowa w art. 35 ust. 2, jest płatne:

- 1) w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 – niezwłocznie po otrzymaniu informacji przez Fundusz o ustaniu przesłanek, o których mowa w tym przepisie;
- 2) w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 – niezwłocznie po otrzymaniu przez Fundusz potwierdzenia zawarcia przez deponenta umowy o prowadzenie indywidualnego konta emerytalnego albo indywidualnego konta zabezpieczenia emerytalnego z inną instytucją finansową lub otrzymaniu potwierdzenia przystąpienia przez deponenta do programu emerytalnego w trybie przewidzianym w ustawie o IKE oraz IKZE, z tym że w przypadku niedopełnienia przez deponenta któregokolwiek z obowiązków, o których mowa w art. 14 ust. 3 ustawy o IKE oraz IKZE, jeżeli nie spełnia on warunków do wypłaty, o których mowa w art. 34 ust. 1 pkt 1 lub w art. 46 albo w art. 34a ust. 1 pkt 1 tej ustawy, świadczenie pieniężne jest płatne niezwłocznie po poinformowaniu Funduszu o tym przez podmiot uprawniony do reprezentacji oraz po przekazaniu przez niego Funduszowi innych informacji niezbędnych do zachowania warunku tej wypłaty, o którym mowa w art. 14 ust. 4 ustawy o IKE oraz IKZE;
- 3) w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 – niezwłocznie po przedłożeniu Funduszowi przez deponenta oświadczenia wraz z dokumentami, o których mowa w art. 24 ust. 5, oraz po otrzymaniu przez Fundusz potwierdzenia podmiotu uprawnionego do reprezentacji, o którym mowa w tym przepisie;
- 4) w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 4 – w terminie ustalonym w porozumieniu, o którym mowa w art. 60.

Art. 37. Fundusz zawiadamia niezwłocznie podmiot uprawniony do reprezentacji o dokonaniu wypłaty środków gwarantowanych, o której mowa w art. 36 ust. 1 pkt 3, oraz jej wysokości.

Art. 38. Przepisy dotyczące przekazania środków, o których mowa:

- 1) w art. 56 ust. 1 – w przypadku banku lub oddziału banku zagranicznego,
- 2) w art. 57 ust. 1 – w przypadku kasy

– stosuje się odpowiednio w przypadku dokonywania przez Fundusz wypłat środków gwarantowanych, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 3, art. 44 i art. 51.

Art. 39. 1. Z dniem spełnienia warunku gwarancji Funduszowi przysługuje roszczenie do podmiotu, w stosunku do którego nastąpiło spełnienie warunku gwarancji, w wysokości sumy środków gwarantowanych. Roszczenie przysługuje Funduszowi także po ogłoszeniu upadłości podmiotu, co do którego nastąpiło spełnienie warunku gwarancji.

2. Roszczenie, o którym mowa w ust. 1, przysługuje Funduszowi bez względu na wartość faktycznie dokonanych wypłat środków gwarantowanych.

3. Z dniem spełnienia warunku gwarancji deponentowi przysługuje roszczenie do podmiotu objętego systemem gwarantowania wyłącznie o zapłatę kwot ponad wartość określoną w art. 24 ust. 1 lub 3.

4. W związku z powstaniem zobowiązania Funduszu wobec deponenta z tytułu środków gwarantowanych poszczególne wierzytelności deponenta będące podstawą wyliczenia środków gwarantowanych należnych deponentowi pomniejsza się proporcjonalnie.

Art. 40. Środki gwarantowane są płatne na podstawie danych znajdujących się w systemie wyliczania podmiotu objętego systemem gwarantowania, po przekazaniu listy deponentów, o której mowa w art. 43.

Art. 41. 1. W przypadku spełnienia warunku gwarancji podmiot uprawniony do reprezentacji, po ustaleniu stanu ksiąg rachunkowych podmiotu objętego systemem gwarantowania na dzień spełnienia warunku gwarancji, sporządza listę

deponentów na podstawie danych zawartych w systemie wyliczania podmiotu objętego systemem gwarantowania, według stanu na dzień spełnienia warunku gwarancji.

2. Podmiot uprawniony do reprezentacji jest odpowiedzialny za sporządzenie listy deponentów, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 30.

3. Odpowiedzialność za zgodność danych zawartych w systemie wyliczania z zapisami w księgach rachunkowych podmiotu objętego systemem gwarantowania oraz ze stanem prawnym ponosi, za okres pełnienia funkcji, podmiot uprawniony do reprezentacji, w przypadku gdy pełnił funkcję w dniu spełnienia warunku gwarancji lub w okresie bieżącego roku obrotowego (obrachunkowego) lub roku obrotowego (obrachunkowego) poprzedzającego dzień spełnienia warunku gwarancji.

Art. 42. 1. Zarząd Funduszu sprawuje bieżącą kontrolę sporządzania przez podmiot uprawniony do reprezentacji listy deponentów według stanu na dzień spełnienia warunku gwarancji, z wyłączeniem przypadku, gdy spełnienie warunku gwarancji nastąpiło w wyniku decyzji, o której mowa w art. 155 ust. 1.

2. Kontrola, o której mowa w ust. 1, obejmuje w szczególności dane deponentów.

3. W celu realizacji kontroli, o której mowa w ust. 1, Fundusz, w oparciu o dane gromadzone w rejestrze PESEL, weryfikuje dane osobowe deponentów, ujęte w systemach wyliczania. Dokonywana przez Fundusz weryfikacja obejmuje potwierdzenie zgodności przekazanych danych z danymi zgromadzonymi w rejestrze PESEL, a w przypadku braku zgodności lub niekompletności, skutkujących brakiem możliwości identyfikacji deponentów – udostępnienie Funduszowi weryfikowanych danych z rejestru PESEL.

4. Fundusz oraz podmiot, za pośrednictwem którego realizowane będą wypłaty środków gwarantowanych, przetwarzają dane osobowe deponentów w zakresie niezbędnym do realizacji zadań określonych w ustawie.

5. Fundusz niezwłocznie zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o nieprawidłowościach ujawnionych w toku kontroli, o której mowa w ust. 1, oraz wzywa podmiot uprawniony do reprezentacji do ich usunięcia.

Art. 43. Podmiot uprawniony do reprezentacji niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 dni roboczych od dnia spełnienia warunku gwarancji, przekazuje Funduszowi oraz Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowej listę deponentów sporządzoną na podstawie danych z systemu wyliczania.

Art. 44. W przypadku uzasadnionych wątpliwości co do poprawności poszczególnych danych, o których mowa w art. 43, Fundusz dokonuje odpowiednich wypłat niezwłocznie po potwierdzeniu poprawności danych przez podmiot uprawniony do reprezentacji.

Art. 45. 1. Wypłat środków gwarantowanych może dokonywać w imieniu i na rachunek Funduszu podmiot uprawniony do reprezentacji lub inny podmiot, z którym Fundusz zawarł umowę o dokonanie wypłat środków gwarantowanych. Decyzję w tym zakresie podejmuje Zarząd Funduszu. Przy wyborze sposobu wypłaty środków gwarantowanych Zarząd Funduszu uwzględnia konieczność zapewnienia ochrony interesów deponentów, w tym terminowości wypłat, a także poziom kosztów przewidzianych do poniesienia w celu wypłaty środków gwarantowanych.

2. Podmiotowi, o którym mowa w ust. 1, Fundusz przekazuje listę wypłat zawierającą dane niezbędne do dokonywania wypłat.

3. W celu realizacji wypłaty środków gwarantowanych wybrane dane statystyczne pozyskane przez Fundusz w trakcie kontroli, o której mowa w art. 32 oraz art. 42 ust. 1, Fundusz może przekazać podmiotowi, z którym zamierza zawrzeć umowę o dokonanie wypłat środków gwarantowanych.

4. Fundusz sprawuje bieżącą kontrolę dokonywania wypłat środków gwarantowanych. Do wypłat dokonywanych przez podmiot uprawniony do reprezentacji przepis art. 42 ust. 5 stosuje się odpowiednio.

Art. 46. Na potrzeby dokonywania wypłat środków gwarantowanych tożsamość deponenta jest weryfikowana w zakresie danych identyfikacyjnych wskazanych w art. 22 ust. 2. Weryfikacji danych osoby fizycznej dokonuje się na podstawie danych zawartych w dokumencie tożsamości.

Art. 47. 1. Zarząd Funduszu określa, w drodze uchwały:

- 1) informacje o podmiocie, za którego pośrednictwem będą realizowane wypłaty środków gwarantowanych;
- 2) sposób dokonywania wypłat;
- 3) liczbę deponentów uprawnionych do otrzymania wypłat;
- 4) kwotę stanowiącą sumę środków gwarantowanych należnych deponentom uprawnionym do uzyskania wypłat, przekazywaną podmiotowi, o którym mowa w pkt 1, na wypłaty środków gwarantowanych;

5) kwotę środków odpowiadających zobowiązaniom do zapłaty, o których mowa w art. 56 ust. 1 i art. 57 ust. 1, którą podmioty objęte systemem gwarantowania zobowiązane są przekazać Funduszowi.

2. Uchwałą, o której mowa w ust. 1, Fundusz podaje do publicznej wiadomości w drodze ogłoszenia w dzienniku o zasięgu ogólnokrajowym oraz przekazuje podmiotom objętym systemem gwarantowania zobowiązaniom do przekazania środków odpowiadających zobowiązaniom do zapłaty i podmiotowi, za którego pośrednictwem będą realizowane wypłaty środków gwarantowanych.

Art. 48. Środki na wypłatę środków gwarantowanych przekazane podmiotowi, o którym mowa w art. 45 ust. 1, nie mogą być wykorzystane na cel inny niż wypłata środków gwarantowanych. Środki te nie wchodziły do masy upadłości oraz nie podlegają egzekucji sądowej ani administracyjnej.

Art. 49. 1. W przypadku dokonywania wypłat przez podmiot uprawniony do reprezentacji koszty czynności związanych z przygotowaniem i dokonaniem wypłat środków gwarantowanych obciążają podmiot objęty systemem gwarantowania, wobec którego nastąpiło spełnienie warunku gwarancji.

2. W przypadku realizacji wypłat przez podmiot, z którym Fundusz zawarł umowę o dokonanie wypłat środków gwarantowanych, koszty czynności związanych z przygotowaniem i dokonaniem wypłat środków gwarantowanych obciążają Fundusz.

3. Z tytułu kosztów, o których mowa w ust. 2, Funduszowi przysługuje roszczenie do podmiotu objętego systemem gwarantowania, wobec którego nastąpiło spełnienie warunku gwarancji.

4. Po ogłoszeniu upadłości podmiotu objętego systemem gwarantowania przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 50. 1. Po zakończeniu wypłat podmiot, o którym mowa w art. 45 ust. 1, w terminie 5 dni roboczych od ostatniego dnia wypłat dokonuje rozliczenia przeprowadzonych wypłat, przekazując Funduszowi w szczególności:

- 1) listę wypłat wraz z oznaczeniem świadczeń wypłaconych i niewypłaconych;
- 2) dokumentację potwierdzającą dokonanie wypłat;
- 3) niewypłacone kwoty.

2. Do dokumentacji, o której mowa w ust. 1 pkt 2, stosuje się przepisy art. 7 ust. 2 ustawy – Prawo bankowe.

Art. 51. Roszczenia deponentów z tytułu gwarancji nieujawnione w ramach listy deponentów przekazanej Funduszowi na podstawie art. 43, z wyłączeniem przypadków określonych w art. 36 ust. 1, Fundusz zaspokaja w terminie 7 dni roboczych od dnia otrzymania danych uzupełniających listę deponentów, sporządzonych przez podmiot uprawniony do reprezentacji, w szczególności po ustaleniu listy wierzytelności sporządzonej w postępowaniu upadłościowym podmiotu objętego systemem gwarantowania lub po stwierdzeniu prawomocnym orzeczeniem sądu wierzytelności wobec podmiotu objętego systemem gwarantowania, w stosunku do którego nastąpiło spełnienie warunku gwarancji.

Art. 52. 1. Jeżeli w dniu spełnienia warunku gwarancji uprawnienia z tytułu środków gwarantowanych przysługiwały następcom prawnym deponenta oraz osobom, o których mowa w art. 55 ust. 1 pkt 1 i art. 56 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe lub art. 14 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, oraz niezależnie od przyczyny faktycznej lub prawnej zostały wykazane w systemie wyliczania podmiotu objętego systemem gwarantowania jako uprawnienia poprzednika prawnego, Fundusz jest obowiązany spełnić świadczenie pieniężne z tytułu środków gwarantowanych, stanowiące kwotę obliczoną dla poprzednika prawnego, zgodnie z art. 24.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1:

- 1) wysokość świadczenia zostaje określona bez uwzględnienia środków gwarantowanych, jakie mogą przysługiwać następcom prawnym oraz osobom, o których mowa w art. 55 ust. 1 pkt 1 i art. 56 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe lub art. 14 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, z tytułu czynności dokonanych odrębnie od czynności będących podstawą powstania środków gwarantowanych poprzednika prawnego;
- 2) uprawnienia do odbioru środków gwarantowanych ustala się zgodnie z przepisami określającymi skutki danego rodzaju następstwa prawnego oraz zasady dysponowania majątkiem, jaki należał do poprzednika prawnego.

Art. 53. Jeżeli w dniu spełnienia warunku gwarancji środki gwarantowane przysługiwały deponentowi, a następnie weszły do majątku, do którego uprawnienia przysługują następcom prawnym deponenta, uprawnienia do odbioru środków gwarantowanych ustala się zgodnie z przepisami określającymi skutki danego rodzaju następstwa prawnego oraz zasadami dysponowania majątkiem, jaki należał do poprzednika prawnego.

Art. 54. 1. W przypadku gdy środki zdeponowane na rachunku zostały zablokowane na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2016 r. poz. 299 i 615), wypłatę środków gwarantowanych zawiesza się na czas trwania blokady.

2. Jeżeli środki zdeponowane na rachunku zostaną uznane w całości albo w części prawomocnym wyrokiem sądu za przedmiot pochodzący bezpośrednio albo pośrednio z przestępstwa przewidzianego w art. 165a lub art. 299 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny albo za korzyść z takiego przestępstwa lub za ich równowartość, przy obliczaniu świadczenia z tytułu środków gwarantowanych nie uwzględnia się środków zdeponowanych na rachunku lub odpowiedniej ich części. Środki te nie są objęte ochroną gwarancyjną w części, co do której orzeczono przepadek.

3. Sąd jest obowiązany zawiadomić Fundusz o wyroku, o którym mowa w ust. 2, dotyczącym podmiotu objętego systemem gwarantowania, wobec którego nastąpiło spełnienie warunku gwarancji, jeżeli stał się prawomocny po dniu spełnienia warunku gwarancji.

4. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe warunki i tryb zawieszania wypłaty środków gwarantowanych deponentom w przypadku określonym w ust. 1,
- 2) dane, jakie powinno zawierać zawiadomienie Funduszu o prowadzonym postępowaniu karnym oraz zawiadomienie o jego zakończeniu,
- 3) termin i sposób wysłania zawiadomienia,
- 4) dane, jakie powinna zawierać informacja o zawieszeniu wypłaty środków gwarantowanych wysłana deponentowi,
- 5) termin i sposób wysłania informacji, o której mowa w pkt 4,
- 6) dane, jakie powinien zawierać rejestr zawieszonych wypłat środków gwarantowanych prowadzony przez Fundusz – mając na uwadze konieczność zapewnienia dokonania wypłat wyłącznie uprawnionym deponentom.

Art. 55. 1. Korespondencja między Funduszem a deponentami na potrzeby wypłaty środków gwarantowanych jest prowadzona w języku polskim.

2. W przypadku deponentów oddziału banku objętego systemem gwarantowania utworzonego na terytorium państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska korespondencja jest prowadzona w języku urzędowym instytucji Unii Europejskiej, używanym przez podmiot do korespondencji z deponentem, albo w języku urzędowym państwa, na którego terytorium utworzony został ten oddział, a w przypadku podmiotu objętego systemem gwarantowania prowadzącego działalność transgraniczną na terytorium państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska, korespondencja prowadzona między Funduszem a deponentami korzystającymi z usług oferowanych transgranicznie jest prowadzona w języku używanym przez deponenta przy korzystaniu z tych usług.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie wyłączają możliwości prowadzenia korespondencji między Funduszem a deponentem w języku innym niż wskazany w tych przepisach, jeżeli obie strony wyraziły na to zgodę.

Art. 56. 1. W przypadku spełnienia warunku gwarancji wobec banku lub oddziału banku zagranicznego, Fundusz wzywa banki i oddziały banków zagranicznych do przekazania środków odpowiadających zobowiązaniom do zapłaty w trybie określonym w art. 305 ust. 2.

2. Środki, o których mowa w ust. 1, przechodzą z dniem ich przekazania przez bank lub oddział banku zagranicznego na własność Funduszu.

3. W przypadku gdy wielkość zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych przewyższa wierzytelności wynikające z wezwania, o którym mowa w ust. 1, Fundusz pokrywa pozostającą do wypłaty kwotę zobowiązań z funduszu gwarancyjnego banków do wykorzystania.

4. W przypadku gdy wielkość zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych przewyższa sumę wielkości, o których mowa w ust. 1 i 3, Fundusz pokrywa pozostającą do wypłaty kwotę zobowiązań ze składek nadzwyczajnych, o których mowa w art. 291.

5. W przypadku gdy wielkość zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych przewyższa sumę wielkości, o których mowa w ust. 1, 3 i 4, Fundusz pokrywa pozostającą do wypłaty kwotę zobowiązań z innych funduszy własnych, z wyłączeniem funduszy przymusowej restrukturyzacji, na zasadach określonych przez Radę Funduszu.

6. W przypadku, o którym mowa w ust. 5, Fundusz może wezwać podmioty, o których mowa w art. 305 ust. 2, w sposób określony w art. 47 ust. 2, do przekazania środków odpowiadających zobowiązaniom do zapłaty na rzecz funduszu gwarancyjnego banków, w wysokości niezbędnej do zachowania proporcji, o której mowa w art. 303 ust. 2.

Art. 57. 1. W przypadku spełnienia warunku gwarancji wobec kasy Fundusz wzywa kasę do przekazania środków odpowiadających zobowiązaniom do zapłaty w trybie określonym w art. 305 ust. 3.

2. Środki, o których mowa w ust. 1, przechodzą z dniem ich przekazania przez kasę na własność Funduszu.

3. W przypadku gdy wielkość zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych przewyższa wierzytelności wynikające z wezwania, o którym mowa w ust. 1, Fundusz pokrywa pozostającą do wypłaty kwotę zobowiązań z funduszu gwarancyjnego kas do wykorzystania.

4. W przypadku gdy wielkość zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych przewyższa sumę wielkości, o których mowa w ust. 1 i 3, Fundusz pokrywa pozostającą do wypłaty kwotę zobowiązań ze składek nadzwyczajnych, o których mowa w art. 292.

5. W przypadku gdy wielkość zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych przewyższa sumę środków, o których mowa w ust. 1, 3 i 4, Fundusz pokrywa pozostającą do wypłaty kwotę zobowiązań z innych funduszy własnych, z wyłączeniem funduszy przymusowej restrukturyzacji, na zasadach określonych przez Radę Funduszu.

6. W przypadku, o którym mowa w ust. 5, Fundusz może wezwać podmioty, o których mowa w art. 305 ust. 3, w sposób określony w art. 47 ust. 2, do przekazania środków odpowiadających zobowiązaniom do zapłaty na rzecz funduszu gwarancyjnego kas, w wysokości niezbędnej do zachowania proporcji, o której mowa w art. 303 ust. 2.

Art. 58. W przypadku dokonywania wypłat środków gwarantowanych, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 3, art. 44 i art. 51, decyzję o wykorzystaniu na ten cel środków:

- 1) o których mowa w art. 56 – w przypadku banku lub oddziału banku zagranicznego,
- 2) o których mowa w art. 57 – w przypadku kasy

– podejmuje Zarząd Funduszu.

Rozdział 4

Transgraniczne wypłaty środków gwarantowanych

Art. 59. 1. Wypłat środków gwarantowanych deponentom oddziału banku objętego systemem gwarantowania, utworzonego w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska, dokonuje w imieniu i na rachunek Funduszu system goszczący.

2. Systemowi goszczącemu, który będzie dokonywał wypłat środków gwarantowanych, Fundusz przekazuje listę wypłat oraz środki finansowe niezbędne do dokonywania wypłat.

3. Wypłata środków gwarantowanych dokonywana jest w złotych, o ile porozumienie, o którym mowa w art. 60, nie stanowi inaczej.

Art. 60. W celu umożliwienia realizacji obowiązków, o których mowa w art. 59 ust. 1, Fundusz zawiera z systemem goszczącym porozumienie określające zasady współpracy w zakresie wypłaty środków gwarantowanych.

Art. 61. 1. Fundusz może dokonywać wypłat środków gwarantowanych deponentom oddziału instytucji kredytowej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 18 ustawy – Prawo bankowe, w imieniu i na rachunek systemu macierzystego tej instytucji.

2. Wypłaty, o których mowa w ust. 1, są realizowane po otrzymaniu od systemu macierzystego instytucji kredytowej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 18 ustawy – Prawo bankowe danych oraz środków finansowych niezbędnych do dokonania wypłat.

3. Wypłata środków gwarantowanych dokonywana jest w walucie określonej w porozumieniu, o którym mowa w art. 62.

4. Przepisy rozdziału 3 dotyczące wypłaty środków gwarantowanych stosuje się odpowiednio.

Art. 62. W celu umożliwienia realizacji obowiązków, o których mowa w art. 61 ust. 1, Fundusz zawiera z systemem macierzystym porozumienie określające zasady współpracy w zakresie wypłaty środków gwarantowanych.

Art. 63. 1. Porozumienia, o których mowa w art. 60 i art. 62, powinny zawierać zobowiązania stron do przetwarzania przekazywanych informacji z zachowaniem poufności, w szczególności z zachowaniem właściwych przepisów o ochronie danych osobowych.

2. Fundusz informuje Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o porozumieniach zawartych w trybie art. 60 i art. 62.

DZIAŁ III

Przymusowa restrukturyzacja

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 64. Użyte w dziale określenia oznaczają:

- 1) instytucja – instytucję kredytową lub firmę inwestycyjną, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia nr 575/2013, objętą wymogiem dotyczącym kapitału założycielskiego w wysokości 730 000 euro;
- 2) podmiot – podmiot krajowy oraz, jeżeli jest objęta nadzorem skonsolidowanym sprawowanym przez Komisję Nadzoru Finansowego:
 - a) instytucję inną niż podmiot krajowy,
 - b) instytucję finansową, jeżeli jest podmiotem zależnym podmiotu krajowego lub podmiotu, o którym mowa w lit. c i d,
 - c) finansową spółkę holdingową, holding mieszany, finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej z siedzibą na terytorium państwa członkowskiego,
 - d) dominującą finansową spółkę holdingową z państwa członkowskiego, unijną dominującą finansową spółkę holdingową, dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej z państwa członkowskiego i unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej;
- 3) nadzwyczajne wsparcie ze środków publicznych – pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE 2012 C/326, z 26.10.2012 r., str. 47) lub inne publiczne wsparcie finansowe na poziomie ponadnarodowym, które, jeżeli jest udzielane na poziomie krajowym, stanowi pomoc państwa, udzielaną w celu utrzymania lub przywrócenia rentowności, płynności bądź wypłacalności podmiotu lub grupy, której częścią jest podmiot, w tym działania, o których mowa w ustawie z dnia 12 lutego 2010 r. o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej (Dz. U. poz. 226, z 2011 r. poz. 196, z 2013 r. poz. 1012, z 2015 r. poz. 1513 i 1844 oraz z 2016 r. poz. 996).

Art. 65. Organem przymusowej restrukturyzacji jest Fundusz.

Art. 66. Celami przymusowej restrukturyzacji są:

- 1) utrzymanie stabilności finansowej, w szczególności przez ochronę zaufania do sektora finansowego i zapewnienie dyscypliny rynkowej;
- 2) ograniczenie zaangażowania funduszy publicznych lub prawdopodobieństwa ich zaangażowania wobec sektora finansowego lub jego poszczególnych podmiotów dla realizacji celów, o których mowa w pkt 1 oraz 3–5;
- 3) zapewnienie kontynuacji realizowanych przez podmiot funkcji krytycznych;
- 4) ochrona deponentów i inwestorów objętych systemem rekompensat;
- 5) ochrona środków powierzonych podmiotowi przez jego klientów.

Art. 67. 1. Fundusz realizuje cele, o których mowa w art. 66, przez:

- 1) opracowanie planów przymusowej restrukturyzacji i grupowych planów przymusowej restrukturyzacji, w tym określanie minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji;
- 2) umorzenie lub konwersję instrumentów kapitałowych;
- 3) prowadzenie przymusowej restrukturyzacji.

2. Realizując cele przymusowej restrukturyzacji, Fundusz dąży do ograniczenia kosztów przymusowej restrukturyzacji oraz, o ile jest to możliwe ze względu na cele przymusowej restrukturyzacji, ograniczenia utraty wartości przedsiębiorstwa podmiotu, wobec którego jest prowadzona przymusowa restrukturyzacja.

3. Jeżeli podmiot krajowy jest częścią grupy, Fundusz realizuje cele, o których mowa w art. 66, w sposób, który ogranicza wpływ działań podejmowanych przez Fundusz w ramach przymusowej restrukturyzacji na inne podmioty grupy i całą grupę oraz stabilność państw członkowskich, w szczególności państw, w których podmioty grupy prowadzą działalność.

Art. 68. 1. Wykonywanie uprawnień Funduszu:

- 1) nie ogranicza prawa podmiotu będącego podmiotem prowadzącym lub uczestnikiem systemu płatności lub systemu rozrachunku, na którego rzecz zostało ustanowione zabezpieczenie w związku z uczestnictwem w tym systemie;
- 2) nie ogranicza prawa Narodowego Banku Polskiego, banku centralnego innego państwa członkowskiego w rozumieniu przepisów ustawy o ostateczności rozrachunku lub Europejskiego Banku Centralnego, z tytułu ustanowionego na ich rzecz zabezpieczenia operacji z tymi bankami;
- 3) nie wpływa na skutki prawne zlecenia rozrachunku wynikające z jego wprowadzenia do systemu płatności lub systemu rozrachunku oraz wyniki kompensowania w ramach tych systemów.

2. Przepisów niniejszego działu przewidujących nieważność czynności prawnych albo ich bezskuteczność wobec podmiotu w restrukturyzacji nie stosuje się do stosunków prawnych, o których mowa w ust. 1.

Art. 69. Przepisy niniejszego działu stosuje się do podmiotów i odpowiednio do oddziałów banku zagranicznego, z uwzględnieniem art. 101 ust. 2, 9, 10 i 12.

Rozdział 2

Umorzenie lub konwersja instrumentów kapitałowych

Art. 70. 1. Fundusz może dokonać umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych:

- 1) bez podejmowania decyzji o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji, jeżeli zostały spełnione przesłanki określone w ust. 2;
- 2) w ramach przymusowej restrukturyzacji, łącznie z jednym lub kilkoma instrumentami, o których mowa w art. 110 ust. 1.

2. Fundusz dokonuje umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, jeżeli:

- 1) zaistniały okoliczności, o których mowa w art. 101 ust. 7–9, art. 102 ust. 1 lub 4, lub
- 2) bez dokonania umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych podmiot nie spełnia warunków kontynuowania działalności, lub
- 3) kontynuacja działalności podmiotu wymaga nadzwyczajnego wsparcia ze środków publicznych.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, uznaje się, że podmiot nie spełnia warunków kontynuowania działalności, jeżeli łącznie spełnione są następujące przesłanki:

- 1) podmiot jest zagrożony upadłością, zgodnie z art. 101 ust. 3;
- 2) brak jest przesłanek wskazujących, że możliwe działania nadzorcze lub działania podmiotu pozwolą we właściwym czasie usunąć zagrożenie upadłością.

4. Nie uznaje się za nadzwyczajne wsparcie ze środków publicznych, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, udzielenia na podstawie odrębnych przepisów pomocy wypłacalnemu podmiotowi w celu przeciwdziałania poważnym zakłóceniom w gospodarce i utrzymania stabilności finansowej w formie, o której mowa w art. 101 ust. 13 pkt 3, o ile wsparcie to jest proporcjonalne do skali zakłóceń, ma charakter zapobiegawczy i czasowy oraz nie służy pokryciu strat, które podmiot poniósł lub poniesie w bliskiej przyszłości.

5. Fundusz dokonuje umorzenia lub konwersji instrumentu kapitałowego, jeżeli instrument jest zaliczany do funduszy własnych krajowego podmiotu dominującego na poziomie indywidualnym i skonsolidowanym, a w opinii Funduszu bez dokonania umorzenia lub konwersji tego instrumentu grupa będzie zagrożona upadłością.

6. Jeżeli instrument kapitałowy jest zaliczany do funduszy własnych podmiotu zależnego od krajowego podmiotu dominującego na poziomie indywidualnym oraz do funduszy własnych na poziomie skonsolidowanym, Fundusz może uzgodnić z właściwym organem przymusowej restrukturyzacji lub właściwym organem nadzoru dla podmiotu zależnego umorzenie lub konwersję tego instrumentu przez ten organ, jeżeli w opinii Funduszu i tego organu bez umorzenia lub konwersji tego instrumentu grupa będzie zagrożona upadłością.

7. Jeżeli instrument kapitałowy jest zaliczany do funduszy własnych krajowego podmiotu zależnego od unijnej instytucji dominującej na poziomie indywidualnym oraz do funduszy własnych na poziomie skonsolidowanym, Fundusz może uzgodnić z właściwym organem przymusowej restrukturyzacji dla grupy lub właściwym organem nadzoru dla grupy dokonanie umorzenia lub konwersji tego instrumentu, jeżeli w opinii Funduszu i tego organu bez umorzenia lub konwersji tego instrumentu grupa będzie zagrożona upadłością.

8. W przypadkach, o których mowa w ust. 6 i 7, uznaje się, że grupa będzie zagrożona upadłością, jeżeli nie spełnia lub nie będzie w najbliższej przyszłości spełniać norm ostrożnościowych na poziomie skonsolidowanym w stopniu wymagającym podjęcia działań w zakresie środków wczesnej interwencji przez organ nadzoru, w szczególności w przypadku poniesienia lub prawdopodobnego poniesienia strat istotnie naruszających fundusze własne.

9. W przypadkach, o których mowa w ust. 6 i 7, Fundusz i odpowiednio właściwe organy przymusowej restrukturyzacji lub organy nadzoru uwzględniają wpływ umorzenia lub konwersji instrumentu kapitałowego na stabilność finansową państw, w których podmioty grupy prowadzą działalność.

10. Podejmując decyzje, o których mowa w ust. 6 i 7, Fundusz i odpowiednio właściwe organy przymusowej restrukturyzacji lub organy nadzoru ustalają, czy możliwe jest podjęcie działań innych niż umorzenie lub konwersja instrumentów kapitałowych, w szczególności zastosowanie nadzorczych instrumentów wczesnej interwencji, środków, o których mowa w art. 110ze ust. 1 i 3 i art. 110zf ust. 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz w art. 138 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, lub wsparcie kapitałowe od podmiotu dominującego, a jeżeli takie działania są możliwe – czy mogą zostać łatwo podjęte i czy jest prawdopodobne, że w rozsądnym czasie usuną zagrożenie upadłością.

11. Jeżeli podjęcie działań określonych w ust. 10 jest możliwe, Fundusz, w przypadkach, o których mowa w ust. 6 i 7, występuje do Komisji Nadzoru Finansowego o ich podjęcie w ramach sprawowanego nadzoru.

12. Przed dokonaniem umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych, o których mowa w ust. 2, 5 i 6, Fundusz zapewnia przeprowadzenie oszacowania, o którym mowa w art. 137 ust. 2 i 3, w celu określenia kwoty strat do pokrycia oraz niezbędnej kwoty konwersji w celu rekaptalizacji podmiotu lub grupy.

13. W przypadkach, o których mowa w ust. 6 i 7, umorzenie lub konwersja instrumentu kapitałowego podmiotu zależnego nie może być dokonana na warunkach gorszych niż umorzenie lub konwersja podobnego instrumentu kapitałowego podmiotu dominującego.

Art. 71. 1. Jeżeli instrument kapitałowy jest zaliczany do funduszy własnych zależnego podmiotu krajowego na poziomie indywidualnym oraz do funduszy własnych na poziomie skonsolidowanym, Fundusz, po otrzymaniu informacji, o której mowa w art. 101 ust. 1, niezwłocznie powiadamia właściwy organ nadzoru sprawujący nadzór skonsolidowany oraz właściwy organ przymusowej restrukturyzacji dla grupy.

2. Jeżeli instrument kapitałowy jest zaliczany do funduszy własnych podmiotu zależnego od krajowego podmiotu dominującego na poziomie indywidualnym oraz do funduszy własnych na poziomie skonsolidowanym, Fundusz, po otrzymaniu informacji, o której mowa w art. 101 ust. 1, niezwłocznie powiadamia właściwy organ przymusowej restrukturyzacji, organ nadzoru właściwy dla takiego podmiotu oraz Komisję Nadzoru Finansowego.

Art. 72. 1. Fundusz dokonuje umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych w następującej kolejności:

- 1) instrumenty, które spełniają warunki określone w art. 28 ust. 1–4, art. 29 ust. 1–5 i art. 31 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013 – do wysokości strat podmiotu w restrukturyzacji;
- 2) instrumenty i zobowiązania, które spełniają warunki określone w art. 52 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013, oraz instrumenty, które spełniają warunki zaliczenia do instrumentów kapitałowych zgodnie z przepisami części dziesiątej tytułu 1 rozdziału 2 rozporządzenia nr 575/2013, niezależnie od tego, czy w całości lub w części zostały wyłączone z funduszy własnych, w tym na podstawie art. 486 tego rozporządzenia – w kwocie niezbędnej do spełnienia warunków prowadzenia działalności, a w przypadku o którym mowa w art. 70 ust. 1 pkt 2 – do osiągnięcia celów przymusowej restrukturyzacji, o których mowa w art. 66;
- 3) instrumenty i zobowiązania, które spełniają warunki określone w art. 63 rozporządzenia nr 575/2013 – w kwocie niezbędnej do spełnienia warunków prowadzenia działalności, a w przypadku, o którym mowa w art. 70 ust. 1 pkt 2 – do osiągnięcia celów przymusowej restrukturyzacji, o których mowa w art. 66.

2. Umorzenia lub konwersji instrumentów, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, dokonuje się w kolejności odwrotnej do kolejności zaspokajania należności, o której mowa w art. 440 ust. 2 ustawy – Prawo upadłościowe.

3. W przypadku umorzenia instrumentu kapitałowego:

- 1) korekta kwoty umorzenia może nastąpić tylko w przypadku, o którym mowa w art. 138 ust. 3 pkt 1;
- 2) nie pozostaje ani nie powstaje zobowiązanie wobec dotychczasowego posiadacza instrumentu kapitałowego poza zobowiązaniami, które istniały przed dniem umorzenia, z wyjątkiem roszczenia o odszkodowanie, które może powstać w wyniku uchylecia decyzji o umorzeniu;
- 3) nie przysługuje inne roszczenie o odszkodowanie.

4. Fundusz dokonuje konwersji instrumentów, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, na instrumenty, o których mowa w ust. 1 pkt 1.

5. W celu dokonania umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych, Fundusz może nałożyć na podmiot obowiązek emisji instrumentów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, na rzecz posiadaczy instrumentów, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3.

6. W przypadku, o którym mowa w ust. 5:

- 1) instrumenty powinny być wyemitowane:
 - a) przez podmiot lub przez podmiot dominujący wobec niego – za zgodą organu przymusowej restrukturyzacji właściwego dla podmiotu dominującego,
 - b) przed emisją na rzecz Skarbu Państwa lub podmiotów publicznych, w celu podniesienia funduszy własnych;
- 2) warunki emisji powinny zapewnić możliwość objęcia tych instrumentów niezwłocznie po dokonaniu konwersji.

7. Jeżeli Fundusz zamierza dokonać konwersji według zróżnicowanych stóp konwersji, ustala się je w sposób określony w art. 210 ust. 3.

8. Przepisy art. 208–212 i art. 217–222 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 3

Plany przymusowej restrukturyzacji

Art. 73. 1. W celu przygotowania przymusowej restrukturyzacji Fundusz, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, opracowuje plan przymusowej restrukturyzacji dla podmiotu krajowego, który nie jest częścią grupy podlegającej nadzorowi skonsolidowanemu w państwie członkowskim przez organy nadzoru inne niż Komisja Nadzoru Finansowego.

2. W przypadku podmiotu krajowego, który posiada istotny oddział w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska, Fundusz opracowuje plan przymusowej restrukturyzacji także po konsultacji z właściwym organem przymusowej restrukturyzacji dla tego oddziału.

Art. 74. 1. Fundusz, we współpracy z właściwymi organami przymusowej restrukturyzacji dla podmiotów zależnych i po konsultacji z właściwymi organami przymusowej restrukturyzacji dla istotnych oddziałów krajowego podmiotu dominującego w ramach kolegium przymusowej restrukturyzacji, opracowuje grupowy plan przymusowej restrukturyzacji dla grupy krajowego podmiotu dominującego, w której przynajmniej jeden podmiot zależny będący instytucją ma siedzibę w państwie członkowskim innym niż Rzeczpospolita Polska.

2. Fundusz może, zachowując zasady ochrony informacji, współpracować przy opracowywaniu grupowego planu przymusowej restrukturyzacji z właściwymi organami przymusowej restrukturyzacji państw trzecich, na terytorium których grupa utworzyła podmioty zależne, spółki holdingu finansowego lub istotne oddziały.

Art. 75. 1. Grupowy plan przymusowej restrukturyzacji, o którym mowa w art. 74 ust. 1, jest przyjmowany przez Fundusz i właściwe organy przymusowej restrukturyzacji w ramach kolegium przymusowej restrukturyzacji w formie wspólnej decyzji.

2. Jeżeli w terminie 4 miesięcy od dnia przekazania przez Fundusz informacji, o których mowa w art. 86 ust. 3, niezbędnych do opracowania grupowego planu przymusowej restrukturyzacji, o którym mowa w art. 74 ust. 1, plan ten nie zostanie przyjęty w ramach kolegium przymusowej restrukturyzacji, Fundusz przyjmuje grupowy plan przymusowej restrukturyzacji, z uwzględnieniem opinii zgłoszonych przez właściwe organy przymusowej restrukturyzacji w ramach kolegium przymusowej restrukturyzacji.

3. Jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 2, Fundusz i właściwe organy przymusowej restrukturyzacji w ramach kolegium przymusowej restrukturyzacji nie przyjmą grupowego planu przymusowej restrukturyzacji i przed upływem tego terminu właściwy organ przymusowej restrukturyzacji dla podmiotu zależnego od krajowego podmiotu dominującego zwrócił się do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego o wiążącą mediację, Fundusz nie przyjmuje grupowego planu przymusowej restrukturyzacji do czasu podjęcia decyzji przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego.

4. Jeżeli Europejski Urząd Nadzoru Bankowego nie podejmie decyzji w terminie miesiąca od dnia złożenia wniosku o wiążącą mediację, Fundusz przyjmuje grupowy plan przymusowej restrukturyzacji zgodnie z ust. 2, a w przypadku gdy Europejski Urząd Nadzoru Bankowego podejmie taką decyzję, Fundusz postępuje zgodnie z decyzją Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego.

5. W przypadku gdy właściwy organ przymusowej restrukturyzacji dla podmiotu zależnego od krajowego podmiotu dominującego poinformuje Fundusz, że nie wyraża zgody na przyjęcie opracowanego w ramach kolegium przymusowej restrukturyzacji grupowego planu przymusowej restrukturyzacji z powodu wynikającego z tego planu zobowiązania do wydatkowania środków publicznych jego państwa, Fundusz i właściwe organy przymusowej restrukturyzacji będące człon-

kami kolegium przymusowej restrukturyzacji dokonują ponownej oceny grupowego planu w ramach kolegium przymusowej restrukturyzacji.

6. Jeżeli właściwy organ przymusowej restrukturyzacji podmiotu zależnego wchodzący w skład kolegium przymusowej restrukturyzacji podjął decyzję o opracowaniu odrębnego planu przymusowej restrukturyzacji dla podmiotu zależnego, Fundusz i pozostałe właściwe organy przymusowej restrukturyzacji w ramach kolegium przymusowej restrukturyzacji mogą przyjąć w formie wspólnej decyzji grupowy plan przymusowej restrukturyzacji dla pozostałych podmiotów.

7. Fundusz może skierować wniosek do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego o prowadzenie niewiążącej mediacji pomiędzy właściwymi organami przymusowej restrukturyzacji wchodzącymi w skład kolegium przymusowej restrukturyzacji zgodnie z art. 31 lit. c rozporządzenia nr 1093/2010 oraz o podjęcie wiążącej mediacji.

Art. 76. Opracowując grupowy plan przymusowej restrukturyzacji, Fundusz uwzględnia potencjalny wpływ możliwych działań w ramach przymusowej restrukturyzacji grupy na stabilność finansową państw, w których podmioty grupy prowadzą działalność, i przesłanki sposobu podziału środków funduszy przymusowej restrukturyzacji na pokrycie kosztów postępowania, o których mowa w art. 82 ust. 4.

Art. 77. 1. W celu opracowania grupowego planu przymusowej restrukturyzacji grup, w których podmiot krajowy jest podmiotem zależnym albo oddział podmiotu grupy działający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest oddziałem istotnym, oraz przeprowadzenia oceny wykonalności takiego planu i w razie potrzeby jego aktualizacji Fundusz współpracuje z właściwymi organami przymusowej restrukturyzacji. Przepis art. 75 ust. 7 stosuje się odpowiednio.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, jeżeli w terminie 4 miesięcy od dnia przekazania przez właściwy organ przymusowej restrukturyzacji dla grupy informacji niezbędnych do opracowania planu, Fundusz i właściwe organy przymusowej restrukturyzacji nie przyjmą grupowego planu przymusowej restrukturyzacji z powodu braku zgody Funduszu w kolegium przymusowej restrukturyzacji, Fundusz podejmuje decyzję o opracowaniu planu przymusowej restrukturyzacji dla zależnego podmiotu krajowego, z uwzględnieniem opinii zgłoszonych przez właściwe organy przymusowej restrukturyzacji i właściwe organy nadzoru, wskazując w uzasadnieniu przyczyny, dla których nie zgodził się na przyjęcie opracowanego w ramach kolegium przymusowej restrukturyzacji grupowego planu przymusowej restrukturyzacji, oraz informuje o tej decyzji pozostałych członków kolegium przymusowej restrukturyzacji.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 2, Fundusz i właściwe organy przymusowej restrukturyzacji w ramach kolegium przymusowej restrukturyzacji nie przyjmą grupowego planu przymusowej restrukturyzacji, a właściwy organ przymusowej restrukturyzacji dla grupy zwrócił się do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego o wiążącą mediację, Fundusz nie podejmuje decyzji, o której mowa w ust. 2, do czasu podjęcia decyzji przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego.

4. Jeżeli Europejski Urząd Nadzoru Bankowego nie podejmie decyzji w terminie miesiąca od dnia złożenia wniosku o wiążącą mediację, Fundusz podejmuje decyzję o opracowaniu planu przymusowej restrukturyzacji dla zależnego podmiotu krajowego, a w przypadku gdy Europejski Urząd Nadzoru Bankowego podejmie taką decyzję, Fundusz postępuje zgodnie z decyzją Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego.

5. Jeżeli właściwy organ przymusowej restrukturyzacji podmiotu zależnego wchodzący w skład kolegium przymusowej restrukturyzacji podjął decyzję o opracowaniu odrębnego planu przymusowej restrukturyzacji dla podmiotu zależnego, Fundusz i pozostałe właściwe organy przymusowej restrukturyzacji w ramach kolegium przymusowej restrukturyzacji mogą przyjąć w formie wspólnej decyzji grupowy plan przymusowej restrukturyzacji dla pozostałych podmiotów.

6. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 2, Fundusz i właściwe organy przymusowej restrukturyzacji nie przyjmą grupowego planu przymusowej restrukturyzacji oraz przed upływem tego terminu ani Fundusz ani właściwe organy przymusowej restrukturyzacji nie zwróciły się do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego o wiążącą mediację, Fundusz podejmuje decyzję o opracowaniu planu przymusowej restrukturyzacji dla zależnego podmiotu krajowego, z uwzględnieniem opinii zgłoszonych przez właściwe organy przymusowej restrukturyzacji i właściwe organy nadzoru, wskazując w uzasadnieniu przyczyny, dla których nie zgodził się na przyjęcie opracowanego w ramach kolegium przymusowej restrukturyzacji grupowego planu przymusowej restrukturyzacji, oraz informuje o swojej decyzji pozostałych członków kolegium przymusowej restrukturyzacji.

7. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Fundusz opracowuje odrębny plan przymusowej restrukturyzacji dla podmiotu krajowego będącego podmiotem znaczącym oraz może opracować odrębny plan przymusowej restrukturyzacji dla podmiotu zidentyfikowanego jako inna instytucja o znaczeniu systemowym zgodnie z art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym (Dz. U. poz. 1513), o ile nie spełnia on definicji podmiotu znaczącego.

Art. 78. 1. Fundusz opracowuje plan przymusowej restrukturyzacji w szczególności na podstawie informacji uzyskanych od Komisji Nadzoru Finansowego oraz od podmiotów krajowych.

2. Fundusz może zobowiązać podmiot krajowy do współpracy w zakresie opracowania i aktualizacji planu przymusowej restrukturyzacji, w tym do opracowania elementów planu przymusowej restrukturyzacji, na podstawie wytycznych

Funduszu zawierających zakres przekazywanych informacji, termin ich przekazania oraz pouczenie o karach pieniężnych za nieudzielenie informacji.

Art. 79. 1. W przypadku nieprzekazania, w określonym przez Fundusz terminie, przez podmiot krajowy informacji, o których mowa w art. 85, lub niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 78 ust. 2, Fundusz może, w drodze decyzji, nałożyć na taki podmiot karę pieniężną w wysokości do 10% przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym, a w przypadku braku takiego sprawozdania – karę pieniężną w wysokości do 10% prognozowanego przychodu określonego na podstawie sytuacji ekonomiczno-finansowej podmiotu, nie wyższą jednak niż 100 000 000 zł.

2. Kara pieniężna, o której mowa w ust. 1, stanowi dochód budżetu państwa.

3. Egzekucja należności wynikających z decyzji o nałożeniu kary pieniężnej następuje w trybie określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 80. 1. Zarząd Funduszu, w formie uchwały, przyjmuje opracowane plany przymusowej restrukturyzacji i grupowe plany przymusowej restrukturyzacji.

2. Fundusz przekazuje przyjęte przez Fundusz plany przymusowej restrukturyzacji i grupowe plany przymusowej restrukturyzacji Komisji Nadzoru Finansowego oraz ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych.

3. W przypadku stwierdzenia w trakcie oceny wykonalności planów wystąpienia okoliczności uniemożliwiających lub utrudniających przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji, realizacja obowiązku opracowania planu przymusowej restrukturyzacji i przyjęcia grupowego planu przymusowej restrukturyzacji oraz ich aktualizacji ulega zawieszeniu do czasu określenia środków niezbędnych do usunięcia tych okoliczności, zgodnie z art. 91 ust. 5–7 albo art. 92 ust. 6–12.

Art. 81. 1. Plan przymusowej restrukturyzacji określa planowane działania wobec podmiotu w przypadku wszczęcia przymusowej restrukturyzacji oraz ocenę wykonalności tych działań, w szczególności:

- 1) streszczenie istotnych elementów planu;
- 2) szczegółowy opis możliwych wariantów restrukturyzacji, w tym możliwości zastosowania poszczególnych instrumentów przymusowej restrukturyzacji;
- 3) sposób wydzielenia funkcji krytycznych i głównych linii biznesowych podmiotu;
- 4) harmonogram realizacji istotnych założeń planu;
- 5) szczegółowy opis oceny wykonalności planu przymusowej restrukturyzacji, o której mowa w art. 89, wraz ze wskazaniem okoliczności, które uniemożliwiają lub utrudniają przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji;
- 6) opis środków, które powinny zostać zastosowane w celu usunięcia okoliczności, które uniemożliwiają lub utrudniają przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji;
- 7) opis procedur ustalania wartości i oceny możliwości zbycia działalności w zakresie funkcji krytycznych, głównych linii biznesowych i aktywów podmiotu;
- 8) opis wewnętrznych procedur podmiotu zapewniających Funduszowi aktualne informacje, o których mowa w art. 85;
- 9) opis zasad finansowania możliwych wariantów przymusowej restrukturyzacji;
- 10) analizę możliwości wykorzystania standardowych instrumentów Narodowego Banku Polskiego w celu wsparcia płynności podmiotu oraz wskazanie aktywów, które mogą stanowić zabezpieczenie dla udzielenia takiego wsparcia;
- 11) opis istotnych współzależności pomiędzy odrębnymi prawnie jednostkami organizacyjnymi wynikających z:
 - a) wspólnego korzystania z majątku, usług i zatrudniania tych samych pracowników,
 - b) zapewniania wsparcia kapitałowego i płynności oraz finansowania,
 - c) zapewnienia zabezpieczeń, klauzul dotyczących niewykonania zobowiązania i kompensowania,
 - d) świadczenia usług,
 - e) przenoszenia ryzyka, transakcji z przyrzeczeniem odkupu i transakcji zabezpieczających;
- 12) opis wariantów utrzymania dostępu do usług płatniczych i rozliczeniowych oraz ocenę możliwości przeniesienia pozycji rozliczeniowych klienta;
- 13) analizę wpływu realizacji planu na prawa i obowiązki pracowników podmiotu, związanych z tym kosztów oraz zakres przewidywanych konsultacji z pracownikami, w tym na podstawie ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2015 r. poz. 192, 1220 i 1268);
- 14) minimalne wymogi w zakresie funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji, o których mowa w art. 97 ust. 2, oraz terminy ich spełnienia;

- 15) opis istotnych zmian w podmiocie, które zaistniały po przedłożeniu ostatnich informacji na potrzeby planu przymusowej restrukturyzacji;
- 16) opis podstawowych operacji i systemów zapewniających ciągłość funkcjonowania procesów operacyjnych podmiotu;
- 17) zasady komunikacji zewnętrznej;
- 18) opinię podmiotu o planie przymusowej restrukturyzacji, jeżeli taką opinię wyraził.

2. Plan przymusowej restrukturyzacji uwzględnia możliwość wszczęcia przymusowej restrukturyzacji w zróżnicowanych warunkach zewnętrznych, w tym w sytuacji braku stabilności finansowej lub zdarzeń mających wpływ na rynek finansowy.

3. Plan przymusowej restrukturyzacji może zakładać przeprowadzenie postępowania upadłościowego podmiotu.

4. Plan przymusowej restrukturyzacji nie może zakładać:

- 1) uzyskania nadzwyczajnego wsparcia ze środków publicznych, z wyjątkiem wykorzystania środków funduszy przymusowej restrukturyzacji;
- 2) nadzwyczajnego wsparcia płynności z Narodowego Banku Polskiego;
- 3) wsparcia płynności z Narodowego Banku Polskiego udzielanego na warunkach odbiegających od ogólnie przyjętych, w szczególności w zakresie terminu, oprocentowania i form zabezpieczenia.

Art. 82. 1. Grupowy plan przymusowej restrukturyzacji określa sposób przymusowej restrukturyzacji grupy przez działania, w tym zastosowanie instrumentów przymusowej restrukturyzacji, podejmowane wobec podmiotu dominującego lub przez podział grupy i restrukturyzację podmiotów zależnych.

2. Grupowy plan przymusowej restrukturyzacji określa działania podejmowane wobec:

- 1) unijnej instytucji dominującej;
- 2) podmiotu zależnego z siedzibą w państwie członkowskim;
- 3) finansowej spółki holdingowej, holdingu mieszanego i finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej;
- 4) dominującej finansowej spółki holdingowej z państwa członkowskiego i dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z państwa członkowskiego;
- 5) podmiotu zależnego z siedzibą na terytorium państwa trzeciego.

3. Grupowy plan przymusowej restrukturyzacji określa w szczególności:

- 1) opis możliwych działań w ramach przymusowej restrukturyzacji, z uwzględnieniem wskazanych w art. 81 ust. 2 przesłanek w odniesieniu do podmiotów grupy, zarówno do podmiotu dominującego, jak i podmiotu dominującego oraz podmiotów zależnych, a także skoordynowanych działań wobec podmiotów zależnych;
- 2) analizę możliwości jednoczesnego zastosowania instrumentów przymusowej restrukturyzacji i skorzystania z innych uprawnień organów w przymusowej restrukturyzacji wobec podmiotów grupy z siedzibą na terytorium państw członkowskich, w tym wsparcia podmiotów trzecich w nabyciu grupy, odrębnych linii biznesowych lub rodzajów działalności prowadzonych przez kilka podmiotów grupy lub poszczególne podmioty;
- 3) opis oceny wykonalności grupowego planu przymusowej restrukturyzacji, o której mowa w art. 89, ze wskazaniem okoliczności uniemożliwiających lub utrudniających przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji;
- 4) opis środków, które powinny zostać zastosowane w celu usunięcia okoliczności uniemożliwiających lub utrudniających przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji grupy;
- 5) opis sposobu współpracy i koordynacji z właściwymi organami przymusowej restrukturyzacji państw trzecich i ocenę ich znaczenia dla przymusowej restrukturyzacji w państwach członkowskich, jeżeli grupa obejmuje podmioty z siedzibą w państwach trzecich;
- 6) opis sposobu wydzielenia funkcji krytycznych i głównych linii biznesowych niezbędnego do przeprowadzenia przymusowej restrukturyzacji grupy;
- 7) opis działań właściwego organu przymusowej restrukturyzacji dla grupy wynikających z odrębnych przepisów;
- 8) opis zasad finansowania przymusowej restrukturyzacji grupy, a jeżeli jest niezbędne użycie środków funduszy przymusowej restrukturyzacji, określenie sposobu podziału obciążeń pomiędzy funduszami przymusowej restrukturyzacji z poszczególnych państw członkowskich lub innymi źródłami finansowania przymusowej restrukturyzacji wynikającymi z przepisów obowiązujących w tych państwach.

4. Sposób podziału, o którym mowa w ust. 3 pkt 8, uwzględnia:

- 1) udział w grupie:
 - a) aktywów ważonych ryzykiem podmiotów grupy z siedzibą w danym państwie członkowskim,

- b) aktywów podmiotów grupy z siedzibą w danym państwie członkowskim,
 - c) strat powstałych w podmiotach grupy z siedzibą w danym państwie członkowskim, które przyczyniły się do spełnienia przesłanek wszczęcia przymusowej restrukturyzacji wobec grupy;
- 2) udział środków z funduszy przymusowej restrukturyzacji innych państw członkowskich, które mogą być użyte na rzecz podmiotów grupy w danym państwie członkowskim.

5. Grupowy plan przymusowej restrukturyzacji nie może zakładać:

- 1) uzyskania nadzwyczajnego wsparcia ze środków publicznych z wyjątkiem wykorzystania środków funduszy przymusowej restrukturyzacji;
- 2) nadzwyczajnego wsparcia płynności z banków centralnych;
- 3) wsparcia płynności z banków centralnych udzielanego na warunkach odbiegających od ogólnie przyjętych, w szczególności w zakresie terminu, oprocentowania i form zabezpieczenia.

6. Jeżeli w opinii Funduszu w celu sfinansowania przymusowej restrukturyzacji grupy będzie niezbędne zaangażowanie krajowych funduszy publicznych, Fundusz uzgadnia taki grupowy plan przymusowej restrukturyzacji wyłącznie w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych.

Art. 83. Rada Funduszu określi szczegółowy zakres informacji, jakie powinien zawierać plan przymusowej restrukturyzacji, uwzględniając przedmiot i zakres działalności podmiotu, w szczególności wykonywanie działalności maklerskiej, strukturę właścicielską, formę prawną prowadzonej działalności, profil ryzyka, skalę powiązań z innymi podmiotami rynku finansowego oraz udział w systemie ochrony instytucjonalnej.

Art. 84. Fundusz przekazuje podmiotowi krajowemu streszczenie istotnych elementów planu przymusowej restrukturyzacji, o którym mowa w art. 81 ust. 1 pkt 1, a dominujący podmiot krajowy informuje o przyjęciu grupowego planu przymusowej restrukturyzacji, na piśmie, w terminie 30 dni od dnia przyjęcia planu przymusowej restrukturyzacji lub grupowego planu przymusowej restrukturyzacji przez Zarząd Funduszu.

Art. 85. 1. Podmiot krajowy jest obowiązany przekazywać Funduszowi informacje niezbędne do opracowania, aktualizacji i oceny wykonalności planów przymusowej restrukturyzacji, dotyczące w szczególności rozwiązań organizacyjnych podmiotu, podmiotów powiązanych kapitałowo lub organizacyjnie, struktury kapitałowej, struktury zatrudnienia, rodzaju i zakresu prowadzonej działalności, z uwzględnieniem strategii rozwoju oraz aktywów i pasywów podmiotu, w tym informacje z rejestru instrumentów finansowych, o którym mowa w art. 88 ust. 1.

2. Podmiot krajowy niezwłocznie informuje Fundusz o istotnej zmianie organizacyjnej, prawnej lub wystąpieniu innego zdarzenia mającego wpływ na przyjęte w planie przymusowej restrukturyzacji założenia i realizację tego planu.

Art. 86. 1. Krajowy podmiot dominujący przekazuje Funduszowi informacje, o których mowa w art. 85, także dotyczące podmiotów zależnych, w zakresie niezbędnym do sporządzenia grupowego planu przymusowej restrukturyzacji.

2. Fundusz przekazuje informacje, o których mowa w art. 85:

- 1) Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego – w zakresie informacji związanych z jego zadaniami w zakresie sporządzania grupowych planów przymusowej restrukturyzacji;
- 2) właściwym organom przymusowej restrukturyzacji dla podmiotów zależnych – w zakresie informacji dotyczących tych podmiotów;
- 3) właściwym organom przymusowej restrukturyzacji podmiotów, o których mowa w art. 82 ust. 2 pkt 3 i 4 – w zakresie informacji dotyczących tych podmiotów;
- 4) właściwym organom przymusowej restrukturyzacji dla istotnych oddziałów – w zakresie informacji dotyczących tych oddziałów;
- 5) Komisji Nadzoru Finansowego i innym organom nadzoru – w zakresie informacji dotyczących podmiotów, nad którymi sprawują nadzór.

3. Fundusz przekazuje informacje o podmiotach zależnych z siedzibą na terytorium państw trzecich wyłącznie w przypadku uzyskania zgody na przekazanie tych informacji od właściwych organów przymusowej restrukturyzacji państw trzecich lub organów nadzoru tych państw.

Art. 87. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres, tryb i termin przekazywania Funduszowi przez podmioty informacji niezbędnych do opracowania, aktualizacji i oceny wykonalności planów przymusowej restrukturyzacji i grupowych planów przymusowej restrukturyzacji, mając na względzie potrzebę zapewnienia adekwatności wymaganych informacji do rozmiaru i profilu ryzyka działalności prowadzonej przez podmiot, jego formy prawnej oraz udziału w systemie ochrony instytucjonalnej.

Art. 88. 1. Podmioty są obowiązane prowadzić rejestr instrumentów finansowych i przekazywać informacje gromadzone w rejestrze Funduszowi na potrzeby opracowania i aktualizacji planów przymusowej restrukturyzacji, grupowych planów przymusowej restrukturyzacji oraz przygotowania przymusowej restrukturyzacji.

2. Rejestr instrumentów finansowych zawiera także:

- 1) transakcje sprzedaży instrumentów finansowych ze zobowiązaniem do ich odkupu;
- 2) transakcje kupna instrumentów finansowych ze zobowiązaniem do ich odsprzedaży;
- 3) pożyczki międzybankowe, których termin wymagalności nie przekracza 3 miesięcy;
- 4) umowy ramowe instrumentów finansowych oraz instrumentów, o których mowa w pkt 1–3.

3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii Funduszu:

- 1) minimalne wymagania, jakie powinien spełniać rejestr instrumentów finansowych,
- 2) szczegółowy zakres i strukturę danych zawartych w rejestrze oraz standard techniczny ich przygotowania i zapisu,
- 3) format i tryb przekazywania danych do Funduszu,
- 4) tryb i sposób weryfikacji prawidłowości danych zawartych w rejestrze

– mając na względzie potrzebę zapewnienia Funduszowi otrzymywania danych niezbędnych do realizacji ustawowych zadań Funduszu oraz warunki wykonywania czynności faktycznych związanych z działalnością bankową lub maklerską, a także uwzględniając zabezpieczenie danych przed nieuprawnionym dostępem.

Art. 89. 1. Fundusz, co najmniej raz w roku, dokonuje przeglądu i oceny wykonalności planów przymusowej restrukturyzacji i grupowych planów przymusowej restrukturyzacji dla grup dominujących podmiotów krajowych, z zastrzeżeniem art. 90 ust. 1 pkt 1. Pierwszej oceny wykonalności planów przymusowej restrukturyzacji i grupowych planów przymusowej restrukturyzacji Fundusz dokonuje na etapie ich opracowania.

2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia, minimalny zakres analiz dokonywanych przez Fundusz w celu oceny wykonalności planów przymusowej restrukturyzacji i grupowych planów przymusowej restrukturyzacji, mając na względzie potrzebę zapewnienia skutecznej realizacji celów przymusowej restrukturyzacji oraz identyfikacji okoliczności uniemożliwiających lub utrudniających realizację tych działań.

Art. 90. 1. Rada Funduszu może, w drodze uchwały, uwzględniając ograniczony negatywny wpływ, jaki mogłaby mieć upadłość podmiotu krajowego lub upadłość podmiotów określonego rodzaju na sytuację finansową innych podmiotów i stabilność rynku finansowego oraz gospodarkę:

- 1) określić mniejszą niż określona w art. 89 ust. 1 częstotliwość przeglądów i oceny wykonalności planów przymusowej restrukturyzacji;
- 2) zwolnić podmiot z obowiązku prowadzenia rejestru, o którym mowa w art. 88, o ile taki podmiot nie jest podmiotem znaczącym lub nie został zidentyfikowany lub uznany za globalną instytucję o znaczeniu systemowym lub inną instytucję o znaczeniu systemowym, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym.

2. Dokonując oceny wpływu, jaki mogłaby mieć upadłość podmiotu krajowego na sytuację finansową innych podmiotów rynku finansowego, stabilność rynku finansowego i stan gospodarki, Rada Funduszu uwzględnia okoliczności określone w art. 83.

3. Dokonując oceny, o której mowa w ust. 2, Rada Funduszu może zasięgnąć opinii Komitetu Stabilności Finansowej.

4. W przypadku zmiany okoliczności, o których mowa w ust. 1, Rada Funduszu może uchylić lub zmienić uchwałę, o której mowa w ust. 1. O uchyleniu lub zmianie uchwały Fundusz niezwłocznie informuje podmiot, którego dotyczy ta uchwała.

5. Fundusz informuje Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o uchwałach podjętych zgodnie z ust. 1.

Art. 91. 1. Po istotnej zmianie organizacyjnej lub prawnej podmiotu, w szczególności po nabyciu lub zbyciu podmiotów zależnych, zmianie struktury organizacyjnej podmiotu, zmianie podmiotu dominującego, zmianie siedziby podmiotu dominującego oraz zmianie działalności lub sytuacji finansowej podmiotu lub po wystąpieniu innego zdarzenia Fundusz dokonuje oceny wykonalności planu przymusowej restrukturyzacji i w razie potrzeby, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, aktualizuje ten plan. Przepisy art. 79–81 i art. 83–85 stosuje się odpowiednio.

2. W przypadku, o którym mowa w art. 74 ust. 1, Fundusz dokonuje oceny wykonalności planu przymusowej restrukturyzacji i w razie potrzeby aktualizuje ten plan po konsultacji z właściwymi organami nadzoru oraz właściwym organem przymusowej restrukturyzacji dla istotnego oddziału podmiotu krajowego.

3. Plan przymusowej restrukturyzacji jest wykonalny, jeżeli na jego podstawie możliwa będzie likwidacja podmiotu w ramach postępowania upadłościowego albo restrukturyzacja tego podmiotu przez zastosowanie instrumentów przymusowej restrukturyzacji oraz wykorzystanie uprawnień Funduszu w ramach przymusowej restrukturyzacji, które w możliwie największym stopniu ograniczą negatywne skutki przymusowej restrukturyzacji dla stabilności finansowej, w tym stabilności finansowej innych państw oraz Unii Europejskiej, oraz zapewnią realizację funkcji krytycznych.

4. Jeżeli w wyniku oceny, o której mowa w ust. 1, zostaną stwierdzone okoliczności uniemożliwiające lub utrudniające przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji, Fundusz informuje o nich, w formie pisemnej, podmiot krajowy i Komisję Nadzoru Finansowego, a w przypadku, o którym mowa w art. 74 ust. 1, także właściwe organy przymusowej restrukturyzacji państw, w których podmiot krajowy prowadzi działalność w formie istotnych oddziałów.

5. Podmiot opracowuje plan działań w celu usunięcia okoliczności wskazanych w ust. 4 i przedstawia go Funduszowi w terminie 4 miesięcy od dnia otrzymania informacji, o której mowa w ust. 4.

6. Fundusz, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, dokonuje oceny planu, o którym mowa w ust. 5.

7. Jeżeli plan, o którym mowa w ust. 5, jest w opinii Funduszu niewystarczający, Fundusz, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, określi środki niezbędne do usunięcia okoliczności wskazanych w ust. 4.

Art. 92. 1. Fundusz, wspólnie z właściwymi organami przymusowej restrukturyzacji, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego i organów nadzoru podmiotów zależnych oraz właściwych organów przymusowej restrukturyzacji dla istotnego oddziału, w ramach kolegium przymusowej restrukturyzacji, dokonuje oceny wykonalności grupowego planu przymusowej restrukturyzacji i w razie potrzeby aktualizuje ten plan. Przepisy art. 74, art. 79, art. 80, art. 82, art. 84 i art. 86 stosuje się odpowiednio.

2. Grupowy plan przymusowej restrukturyzacji jest wykonalny, jeżeli na jego podstawie możliwa będzie likwidacja podmiotów grupy w ramach postępowania upadłościowego albo restrukturyzacja tych podmiotów przez zastosowanie instrumentów przymusowej restrukturyzacji oraz wykorzystanie uprawnień Funduszu w ramach przymusowej restrukturyzacji, które w jak największym stopniu ograniczy negatywne skutki tych postępowań dla stabilności finansowej państw, na terytorium których podmioty grupy mają siedzibę, oraz Unii Europejskiej, a także zapewniając realizację funkcji krytycznych, w szczególności przez skuteczne wydzielenie tych funkcji.

3. Jeżeli w wyniku przeprowadzonej oceny wykonalności grupowego planu przymusowej restrukturyzacji zostaną stwierdzone okoliczności uniemożliwiające lub utrudniające przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji grupy i przedstawione przez podmioty grupy plany ich usunięcia będą niewystarczające, Fundusz i właściwe organy przymusowej restrukturyzacji powiadamiają Europejski Urząd Nadzoru Bankowego oraz, po konsultacji z kolegium organów nadzoru, o którym mowa w art. 141f ust. 18 ustawy – Prawo bankowe lub w art. 110j ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, i właściwymi organami przymusowej restrukturyzacji państw członkowskich, w których podmioty grupy prowadzą działalność za pośrednictwem istotnych oddziałów, w formie wspólnej decyzji, uzgadniają w ramach kolegium przymusowej restrukturyzacji działania niezbędne do ich usunięcia.

4. Fundusz, we współpracy z Komisją Nadzoru Finansowego i Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego, po konsultacji z organami nadzoru podmiotów zależnych, dokonuje analizy okoliczności wskazanych w ust. 3 oraz opracowuje informację o nich i zalecenia dotyczące działań niezbędnych do ich usunięcia, uwzględniając wpływ tych działań na działalność grupy.

5. Informację, o której mowa w ust. 4, Fundusz przekazuje krajowemu podmiotowi dominującemu, właściwym organom przymusowej restrukturyzacji dla podmiotów zależnych i właściwym organom przymusowej restrukturyzacji dla istotnych oddziałów.

6. Krajowy podmiot dominujący może, w terminie 4 miesięcy od dnia otrzymania informacji, o której mowa w ust. 5, przedstawić Funduszowi propozycję innych działań zapewniających usunięcie okoliczności wskazanych w ust. 3 wraz z uzasadnieniem.

7. Fundusz informuje Komisję Nadzoru Finansowego, Europejski Urząd Nadzoru Bankowego i właściwe organy przymusowej restrukturyzacji dla podmiotów zależnych, a w uzasadnionych przypadkach – właściwe organy przymusowej restrukturyzacji dla istotnych oddziałów podmiotów grupy – o propozycji, o której mowa w ust. 6.

8. Fundusz i właściwe organy przymusowej restrukturyzacji dla podmiotów zależnych, po konsultacji z organami nadzoru podmiotów grupy i właściwymi organami przymusowej restrukturyzacji dla istotnych oddziałów podmiotów grupy, w ramach kolegium przymusowej restrukturyzacji dokonują analizy i oceny okoliczności wskazanych w ust. 3, zaleceń, o których mowa w ust. 4, oraz propozycji, o których mowa w ust. 6, uwzględniając potencjalne skutki tych zaleceń i propozycji w państwach członkowskich, w których podmioty grupy prowadzą działalność.

9. Środki niezbędne do usunięcia okoliczności wskazanych w ust. 3 są uzgadniane w formie wspólnej decyzji przez Fundusz i właściwe organy przymusowej restrukturyzacji w ramach kolegium przymusowej restrukturyzacji, w terminie 4 miesięcy od dnia przekazania przez krajowy podmiot dominujący Funduszowi propozycji, o których mowa w ust. 5, albo od upływu terminu ich przekazania. Środki te mogą w szczególności obejmować działania, o których mowa w ust. 8.

10. W przypadku gdy w terminie, o którym mowa w ust. 9, Fundusz i właściwe organy przymusowej restrukturyzacji w ramach kolegium przymusowej restrukturyzacji nie uzgodnią środków niezbędnych do usunięcia okoliczności wskazanych w ust. 3, środki te ustala Fundusz, z uwzględnieniem opinii pozostałych właściwych organów przymusowej restrukturyzacji wchodzących w skład kolegium przymusowej restrukturyzacji.

11. Jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 9, Fundusz i właściwe organy przymusowej restrukturyzacji w ramach kolegium przymusowej restrukturyzacji nie uzgodnią środków niezbędnych do usunięcia okoliczności wskazanych w ust. 3, a właściwy organ przymusowej restrukturyzacji dla podmiotu zależnego zwrócił się do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego o wiążącą mediację, Fundusz nie dokonuje ustalenia tych środków do czasu podjęcia decyzji przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego.

12. Jeżeli Europejski Urząd Nadzoru Bankowego nie podejmie decyzji w terminie miesiąca od dnia złożenia wniosku o wiążącą mediację, Fundusz dokonuje ustalenia środków niezbędnych do usunięcia okoliczności wskazanych w ust. 3 w sposób określony w ust. 10.

13. Jeżeli Europejski Urząd Nadzoru Bankowego podejmie decyzję w wyniku wiążącej mediacji, Fundusz dokonuje ustalenia środków niezbędnych do usunięcia okoliczności wskazanych w ust. 3 zgodnie z decyzją Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego.

Art. 93. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 77 ust. 1, gdy w wyniku przeprowadzonej oceny planu przymusowej restrukturyzacji grupy zostaną stwierdzone okoliczności uniemożliwiające lub utrudniające przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji grupy, Fundusz współpracuje z właściwymi organami przymusowej restrukturyzacji w celu uzgodnienia środków niezbędnych do usunięcia tych okoliczności. Przepis art. 75 ust. 7 stosuje się odpowiednio.

2. Jeżeli przed upływem terminu 4 miesięcy od dnia przekazania właściwemu organowi przymusowej restrukturyzacji dla grupy propozycji działań zapewniających usunięcie okoliczności, o których mowa w ust. 1, albo w przypadku upływu terminu na ich przekazanie, nie zostaną uzgodnione środki niezbędne do usunięcia tych okoliczności, Fundusz dokonuje ustalenia tych środków w zakresie odnoszącym się do krajowego podmiotu zależnego z uwzględnieniem opinii pozostałych właściwych organów przymusowej restrukturyzacji wchodzących w skład kolegium przymusowej restrukturyzacji. O podjętej decyzji Fundusz informuje właściwy organ przymusowej restrukturyzacji dla grupy i krajowy podmiot zależny, którego decyzja dotyczy.

3. Jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 2, nie zostaną uzgodnione środki niezbędne do usunięcia okoliczności, o których mowa w ust. 1, a właściwy organ przymusowej restrukturyzacji dla grupy lub inny właściwy organ przymusowej restrukturyzacji będący członkiem kolegium przymusowej restrukturyzacji zwrócił się do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego o wiążącą mediację, Fundusz nie dokonuje ustalenia tych środków do czasu podjęcia decyzji przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego.

4. Jeżeli Europejski Urząd Nadzoru Bankowego nie podejmie decyzji w terminie miesiąca od dnia złożenia wniosku o wiążącą mediację, Fundusz dokonuje ustalenia środków niezbędnych do usunięcia okoliczności, o których mowa w ust. 1, w sposób określony w ust. 2.

5. Jeżeli Europejski Urząd Nadzoru Bankowego podejmie decyzję w wyniku wiążącej mediacji, Fundusz postępuje zgodnie z decyzją Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego.

Art. 94. 1. Jeżeli plan przymusowej restrukturyzacji lub grupowy plan przymusowej restrukturyzacji zakłada restrukturyzację podmiotu z wykorzystaniem instrumentu umorzenia lub konwersji zobowiązań, a także w celu zapewnienia możliwości dokonania umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych zgodnie z art. 70 ust. 1, Fundusz, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, może zobowiązać podmiot do warunkowego podniesienia kapitału zakładowego oraz usunięcia postanowień statutu lub umowy spółki ograniczających możliwość dokonania umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych lub wykorzystania instrumentu umorzenia lub konwersji zobowiązań.

2. Fundusz może ustalić maksymalną kwotę ekspozycji wobec podmiotu nienależącego do tej samej grupy z tytułu zobowiązań, o których mowa w art. 206 ust. 1.

Art. 95. 1. W zakresie zastosowania środków ustalonych zgodnie z art. 91 ust. 7, art. 92 ust. 9, 10, 12 i 13, art. 93 ust. 1, 3 i 4 oraz art. 94, Fundusz, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, wydaje zalecenia.

2. Wydając zalecenie, Fundusz wskazuje przesłanki, dla których uznał propozycje lub plan podmiotu za niewystarczające do usunięcia okoliczności uniemożliwiających lub utrudniających przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji, i wykazuje proporcjonalność zalecanego środka. Fundusz niezwłocznie informuje o wydanym zaleceniu Komisję Nadzoru Finansowego.

3. W zakresie wpływu zastosowania środków ustalonych zgodnie z art. 91 ust. 7, art. 92 ust. 9, 10, 12 i 13, art. 93 ust. 1, 3 i 4 oraz art. 94, na poziom ryzyka systemowego, Fundusz może zasięgnąć opinii Komitetu Stabilności Finansowej.

4. Zalecenia mogą dotyczyć:

- 1) zapewnienia rozwiązań umożliwiających ciągłe i niezakłócone działanie podmiotu, w tym w przypadku prowadzenia przymusowej restrukturyzacji;
- 2) zawarcia lub zmiany treści umów dotyczących wsparcia finansowego w ramach grupy, o których mowa w art. 141t ustawy – Prawo bankowe oraz art. 110zr ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi;
- 3) ograniczenia ekspozycji na ryzyko, w szczególności w zakresie, o którym mowa w art. 94 ust. 2;
- 4) nałożenia dodatkowych obowiązków informacyjnych;
- 5) zbycia aktywów podmiotu;
- 6) ograniczenia lub zaprzestania prowadzenia określonej działalności przez podmiot;
- 7) ograniczenia wprowadzania lub rozwoju nowych produktów lub linii biznesowych;
- 8) zmian w strukturze organizacyjnej i prawnej w celu uproszczenia struktury lub rozdzielenia rodzajów działalności;
- 9) utworzenia dominującej finansowej spółki holdingowej z państwa członkowskiego z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej;
- 10) emisji instrumentów dłużnych zamiennych na kapitał lub innych instrumentów kapitałowych lub dłużnych podlegających umorzeniu lub konwersji;
- 11) podjęcia działań innych niż określone w pkt 10 w celu osiągnięcia minimalnego poziomu zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji, w szczególności renegotjacji warunków zobowiązań, o których mowa w art. 206 ust. 1, w celu zapewnienia skuteczności umorzenia lub konwersji na mocy prawa właściwego dla tego zobowiązania;
- 12) utrzymywania określonej struktury zobowiązań.

5. Podmiot opracowuje plan działań uwzględniający zalecenia, i przedstawia go Funduszowi w terminie miesiąca od dnia otrzymania zaleceń.

6. W przypadku niewykonania przez podmiot zaleceń, Fundusz może, w drodze decyzji, nałożyć na ten podmiot karę pieniężną w wysokości do 10% przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym, a w przypadku braku takiego sprawozdania – karę pieniężną w wysokości do 10% prognozowanego przychodu określonego na podstawie sytuacji ekonomiczno-finansowej podmiotu, nie wyższą jednak niż 100 000 000 zł.

7. Fundusz, wydając decyzję, o której mowa w ust. 6, uwzględnia:

- 1) wagę i okres naruszenia;
- 2) stopień odpowiedzialności podmiotów;
- 3) stosunek wysokości kary finansowej do skali działalności podmiotów mierzonej wielkością przychodów, zysku lub majątku;
- 4) korzyści osiągnięte przez podmiot w wyniku naruszenia;
- 5) szkody wyrządzone osobom trzecim w wyniku naruszenia;
- 6) poprzednie naruszenia, ich zakres i częstotliwość;
- 7) skutki naruszenia dla stabilności finansowej i rynku finansowego;
- 8) współpracę podmiotu z Funduszem.

8. Fundusz informuje niezwłocznie Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o podmiotach, w odniesieniu do których stwierdził okoliczności wskazane w art. 91 ust. 4 i art. 92 ust. 3.

9. Kara pieniężna, o której mowa w ust. 6, stanowi dochód budżetu państwa.

10. Egzekucja należności wynikających z decyzji o nałożeniu kary pieniężnej następuje w trybie określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 96. 1. Rada Funduszu może zwolnić z wymogów określonych przepisami niniejszego rozdziału podmioty krajowe powiązane z organem centralnym i całkowicie lub częściowo zwolnione z wymogów ostrożnościowych zgodnie z art. 10 i art. 113 ust. 7 rozporządzenia nr 575/2013, z zastrzeżeniem ust. 3.

2. W przypadku zwolnienia, o którym mowa w ust. 1, wymogi niniejszego rozdziału stosuje się na poziomie skonsolidowanym do organu centralnego i powiązanych z nim podmiotów w rozumieniu art. 10 rozporządzenia nr 575/2013.

3. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, nie może dotyczyć podmiotu krajowego, który jest podmiotem znaczącym.

4. W przypadku otrzymania powiadomienia od zarządu banku o wdrożeniu planu naprawy, zgodnie z art. 142 ust. 1 lub 2 ustawy – Prawo bankowe, albo powiadomienia od Komisji Nadzoru Finansowego, o którym mowa w art. 326 ust. 1 pkt 2 lub 3, Fundusz może:

- 1) wystąpić do podmiotu o informacje zgodnie z art. 330 ust. 1 i 2;
- 2) dokonać oszacowania wartości aktywów i pasywów podmiotu;
- 3) poszukiwać, we współpracy z podmiotem lub samodzielnie, podmiotu przejmującego.

5. Przepisy art. 137–140 i art. 178 stosuje się odpowiednio.

6. O podjętych działaniach, o których mowa w ust. 4 pkt 3, Fundusz informuje Komisję Nadzoru Finansowego.

Rozdział 4

Minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji

Art. 97. 1. Podmioty krajowe są obowiązane utrzymywać określony przez Fundusz minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji. Fundusz może określić minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji dla podmiotów, o których mowa w art. 64 pkt 2 lit. b–d.

2. Fundusz, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, określa wysokość minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji dla podmiotu objętego wymogiem, o którym mowa w ust. 1, jako procent od sumy wartości zobowiązań i funduszy własnych, uwzględniając:

- 1) konieczność zapewnienia możliwości zastosowania instrumentów przymusowej restrukturyzacji, w tym instrumentu umorzenia lub konwersji zobowiązań;
- 2) zakres koniecznego umorzenia lub konwersji zobowiązań niezbędny do pokrycia strat i odbudowy funduszy własnych co najmniej do poziomu umożliwiającego spełnienie warunków kontynuowania działalności, w tym poziomu określonego w rozporządzeniu nr 575/2013 oraz odbudowy zaufania do podmiotu objętego wymogiem, o którym mowa w ust. 1, w przypadku zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji zobowiązań, w szczególności jeżeli w planie przymusowej restrukturyzacji zakłada się wyłączenie z umorzenia lub konwersji zobowiązań niektórych kategorii zobowiązań;
- 3) skalę i rodzaj prowadzonej działalności, sposób jej finansowania oraz profil ryzyka podmiotu objętego wymogiem, o którym mowa w ust. 1;
- 4) znaczenie podmiotu objętego wymogiem, o którym mowa w ust. 1, dla stabilności finansowej, w szczególności ze względu na powiązania z innymi podmiotami systemu finansowego;
- 5) wielkość środków, która zgodnie z przepisami art. 272 ust. 3–6 i 9 może być przekazana z funduszu gwarancyjnego banków i funduszu gwarancyjnego kas w celu finansowania przymusowej restrukturyzacji.

3. Do kwoty zobowiązań, o których mowa w ust. 2, zalicza się zobowiązania wynikające z instrumentów pochodnych z uwzględnieniem praw kontrahentów wynikających z klauzul dotyczących kompensowania.

4. Fundusz zwalnia z obowiązku utrzymywania minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji banki hipoteczne, które finansują się listami zastawnymi, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:

- 1) nie mogą przyjmować depozytów, zgodnie z odrębnymi przepisami;
- 2) mogą być likwidowane zgodnie z właściwymi dla tych banków przepisami postępowania upadłościowego lub z wykorzystaniem procedur odpowiadających instrumentom przejęcia przedsiębiorstwa, instytucji pomostowej lub wydzielenia praw majątkowych;
- 3) właściwe dla tych banków przepisy postępowania upadłościowego przewidują ponoszenie strat przez wierzycieli, w tym posiadaczy listów zastawnych w sposób zgodny z celami przymusowej restrukturyzacji.

5. Zobowiązanie może być zaliczane do utrzymywanego minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) instrument, z tytułu którego powstało zobowiązanie, został wyemitowany i w pełni opłacony;
- 2) instrument, z tytułu którego powstało zobowiązanie, nie jest w posiadaniu tego podmiotu;
- 3) wykonanie zobowiązania nie jest zabezpieczone przez ten podmiot;
- 4) nabycie instrumentu, z tytułu którego powstało zobowiązanie, nie zostało sfinansowane bezpośrednio lub pośrednio przez ten podmiot;

- 5) rezydualny termin wykonania zobowiązania jest nie krótszy niż rok;
- 6) nie wynika z instrumentu pochodnego;
- 7) nie wynika z depozytu, który korzysta z pierwszeństwa w zaspokajaniu roszczeń w postępowaniu upadłościowym.

6. Jeżeli wierzycielowi przysługuje prawo żądania wykonania zobowiązania wcześniejszego niż termin umowny, termin określony w ust. 5 pkt 5 liczy się od dnia, od którego wierzycielowi przysługuje takie prawo.

7. Jeżeli zobowiązanie podlega prawu państwa trzeciego, Fundusz może żądać, aby podmiot wykazał, że decyzja Funduszu o umorzeniu lub konwersji zobowiązań będzie skuteczna na mocy tego prawa, z uwzględnieniem w szczególności warunków umowy regulującej to zobowiązanie i międzynarodowych umów o uznawaniu przymusowej restrukturyzacji.

8. Jeżeli podmiot nie wykaże okoliczności określonych w ust. 7, zobowiązanie nie może być zaliczane do minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji.

9. Fundusz może zwolnić z obowiązku utrzymywania minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji podmiot krajowy, który jest podmiotem zależnym w grupie, jeżeli:

- 1) podmiot zależny i jego podmiot dominujący są nadzorowane na poziomie indywidualnym przez Komisję Nadzoru Finansowego;
- 2) podmiot zależny jest objęty nadzorem skonsolidowanym;
- 3) podmiot najwyższego szczebla na poziomie krajowym w grupie podmiotu krajowego, jeżeli nie jest podmiotem dominującym, utrzymuje określony przez Fundusz minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji na poziomie skonsolidowanym w ujęciu krajowym;
- 4) w opinii Funduszu nie istnieją istotne prawne i faktyczne przeszkody udzielenia podmiotowi zależnemu wsparcia kapitałowego i płynnościowego przez podmiot dominujący;
- 5) w opinii Komisji Nadzoru Finansowego krajowy podmiot dominujący odpowiednio nadzoruje działalność podmiotu zależnego, a podmiot dominujący przedłoży zgodę Komisji Nadzoru Finansowego na udzielenie gwarancji pokrycia zobowiązań podmiotu zależnego przez podmiot dominujący albo ryzyko działania podmiotu zależnego nie jest istotne;
- 6) zarządzanie ryzykiem i kontrola krajowego podmiotu dominującego uwzględnia ryzyka podmiotu zależnego;
- 7) krajowy podmiot dominujący posiada większość głosów w organach podmiotu zależnego, także na podstawie porozumień z innymi podmiotami, lub jest uprawniony do powoływania lub odwoływania większości członków organów zarządzających lub nadzorujących podmiotu zależnego;
- 8) Komisja Nadzoru Finansowego zwolniła podmiot zależny z utrzymywania indywidualnego wymogu kapitałowego zgodnie z art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013.

10. W przypadku, o którym mowa w ust. 9 pkt 5, Komisja Nadzoru Finansowego wydaje zgodę krajowemu podmiotowi dominującemu, jeżeli udzielenie gwarancji pokrycia zobowiązań podmiotu zależnego nie pogorszy sytuacji finansowej podmiotu dominującego.

11. Fundusz może zwolnić krajowy podmiot dominujący z obowiązku utrzymywania minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji na poziomie indywidualnym, jeżeli podmiot ten spełnia obowiązek utrzymywania minimalnego poziomu tych funduszy i zobowiązań na poziomie skonsolidowanym, a Komisja Nadzoru Finansowego zwolniła ten podmiot z utrzymywania funduszy własnych na poziomie indywidualnym zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 575/2013.

12. Fundusz może zezwolić na zaliczenie do funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji takich zobowiązań z tytułu instrumentów finansowych, które przewidują redukcję kwoty zobowiązania lub konwersję zobowiązania na prawa udziałowe lub inne pozycje funduszy własnych na wypadek wystąpienia negatywnych zmian sytuacji finansowej, wypłacalności, pozycji kapitałowej lub poziomu funduszy własnych, jeżeli odpowiednie warunki umowy instrumentu finansowego zapewniają, że w przypadku gdy:

- 1) Fundusz podejmie decyzję o zastosowaniu instrumentu umorzenia lub konwersji, zobowiązania z tytułu tego instrumentu zostaną umorzone albo zamienione na prawa udziałowe lub inne pozycje funduszy własnych, w niezbędnym zakresie, przed umorzeniem lub konwersją innych zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji, o których mowa w art. 206;
- 2) wszczęte zostanie postępowanie upadłościowe wobec podmiotu, zaspokojenie roszczeń z tytułu tego instrumentu nastąpi po zaspokojeniu roszczeń wynikających z zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji, o których mowa w art. 206.

13. Fundusz określa i ocenia wysokość minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji w ramach akceptacji i przeglądu planów przymusowej restrukturyzacji i grupowych planów przymusowej restrukturyzacji.

14. Fundusz może, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, określić wysokość minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji dla innego niż podmiot krajowy podmiotu podlegającego nadzorowi skonsolidowanemu sprawowanemu przez Komisję Nadzoru Finansowego.

15. Fundusz, w porozumieniu z Komisją Nadzoru Finansowego, informuje Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o określonym dla poszczególnych podmiotów krajowych minimalnym poziomie funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji, w tym o zezwoleniu, o którym mowa w ust. 12.

Art. 98. 1. Niezależnie od obowiązku wskazanego w art. 97 ust. 1, krajowe podmioty dominujące są obowiązane utrzymywać minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji na poziomie skonsolidowanym.

2. Fundusz i właściwe organy przymusowej restrukturyzacji dla podmiotów zależnych, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, określają minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji na poziomie skonsolidowanym, w formie wspólnej decyzji, uwzględniając kryteria określone w art. 97 ust. 2 oraz sposób, w jaki zgodnie z grupowym planem przymusowej restrukturyzacji będzie prowadzona przymusowa restrukturyzacja wobec podmiotów zależnych z siedzibą w państwie trzecim.

3. Jeżeli w terminie 4 miesięcy Fundusz i właściwe organy przymusowej restrukturyzacji dla podmiotów zależnych nie określą minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji na poziomie skonsolidowanym, Fundusz określa minimalny poziom tych funduszy i zobowiązań, z uwzględnieniem oceny podmiotów zależnych dokonanej przez właściwe organy.

4. Jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 3, Fundusz i właściwe organy przymusowej restrukturyzacji dla podmiotów zależnych nie określą minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji na poziomie skonsolidowanym, a właściwy organ przymusowej restrukturyzacji dla podmiotu zależnego zwrócił się do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego o wiążącą mediację, Fundusz nie określa minimalnego poziomu tych funduszy i zobowiązań do czasu podjęcia decyzji przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego.

5. Jeżeli Europejski Urząd Nadzoru Bankowego nie podejmie decyzji w ciągu miesiąca od dnia złożenia wniosku o wiążącą mediację, Fundusz określa minimalny poziom tych funduszy i zobowiązań na poziomie skonsolidowanym w sposób określony w ust. 3.

6. Jeżeli Europejski Urząd Nadzoru Bankowego podejmie decyzję w wyniku wiążącej mediacji, Fundusz określa minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji na poziomie skonsolidowanym zgodnie z decyzją Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego.

Art. 99. 1. Fundusz i właściwe organy przymusowej restrukturyzacji określają minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji dla podmiotów zależnych od unijnych instytucji dominujących, w tym podmiotu krajowego, na poziomie indywidualnym, w formie wspólnej decyzji, uwzględniając kryteria określone w art. 97 ust. 2, w szczególności skalę działalności, model biznesowy, profil ryzyka i poziom funduszy własnych podmiotów zależnych oraz minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji określony na poziomie skonsolidowanym.

2. Fundusz i właściwe organy przymusowej restrukturyzacji informują unijną instytucję dominującą i podmioty zależne o określonym dla podmiotów zależnych minimalnym poziomie funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji.

3. Jeżeli w terminie 4 miesięcy Fundusz i właściwe organy przymusowej restrukturyzacji nie określą minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji dla podmiotów zależnych od unijnej instytucji dominującej na poziomie indywidualnym, Fundusz określa minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji dla zależnego od unijnej instytucji dominującej podmiotu krajowego, uwzględniając opinię właściwego organu przymusowej restrukturyzacji dla grupy.

4. Jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 3, Fundusz i właściwe organy przymusowej restrukturyzacji nie określą minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji dla podmiotów zależnych od unijnej instytucji dominującej na poziomie indywidualnym a właściwy organ przymusowej restrukturyzacji dla grupy zwrócił się do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego o wiążącą mediację, Fundusz nie określa minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji dla zależnego od unijnej instytucji dominującej podmiotu krajowego na poziomie indywidualnym do czasu podjęcia decyzji przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego.

5. Jeżeli Europejski Urząd Nadzoru Bankowego nie podejmie decyzji w terminie miesiąca od dnia złożenia wniosku o wiążącą mediację, Zarząd Funduszu określa, w drodze uchwały, minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji dla zależnego od unijnej instytucji dominującej podmiotu krajowego.

6. Jeżeli Europejski Urząd Nadzoru Bankowego podejmie decyzję w wyniku wiążącej mediacji, Fundusz określa minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji dla zależnego od unijnej instytucji dominującej podmiotu krajowego na poziomie indywidualnym zgodnie z decyzją Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego.

7. Jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 3, Fundusz i właściwe organy przymusowej restrukturyzacji nie określą minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji dla podmiotów zależnych od krajowego podmiotu dominującego na poziomie indywidualnym, Fundusz może zwrócić się do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego o wiążącą mediację.

Rozdział 5

Przymusowa restrukturyzacja

Art. 100. Przymusową restrukturyzację prowadzi Fundusz.

Art. 101. 1. Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie informuje Fundusz o:

- 1) zagrożeniu podmiotu upadłością;
- 2) braku przesłanek wskazujących, że możliwe do podjęcia działania nadzorcze lub działania tego podmiotu pozwolą we właściwym czasie usunąć to zagrożenie.

2. Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie informuje Fundusz o:

- 1) zaprzestaniu spełniania przez oddział banku zagranicznego warunków prowadzenia działalności albo zagrożeniu zaprzestania spełniania przez oddział banku zagranicznego warunków prowadzenia działalności oraz o braku przesłanek wskazujących, że możliwe działania nadzorcze lub działania tego podmiotu pozwolą we właściwym czasie usunąć to zagrożenie lub spełnić te warunki;
- 2) zaprzestaniu przez oddział banku zagranicznego regulowania zobowiązań lub takim zagrożeniu;
- 3) wszczęciu przez właściwy organ przymusowej restrukturyzacji państwa trzeciego przymusowej restrukturyzacji lub podobnego postępowania, lub zamiarze wszczęcia takiego postępowania wobec banku zagranicznego.

3. Podmiot uznaje się za zagrożony upadłością w przypadku wystąpienia co najmniej jednej z następujących okoliczności:

- 1) występują przesłanki uznania, że nie będzie on spełniał warunków prowadzenia działalności w stopniu uzasadniającym uchylenie albo cofnięcie zezwolenia na utworzenie banku albo prowadzenie działalności maklerskiej przez firmę inwestycyjną;
- 2) aktywa podmiotu nie wystarczają na zaspokojenie jego zobowiązań albo występują przesłanki uznania, że aktywa podmiotu nie wystarczą na zaspokojenie jego zobowiązań;
- 3) podmiot nie reguluje swoich wymagalnych zobowiązań albo występują przesłanki uznania, że nie będzie ich regulował;
- 4) kontynuacja działalności podmiotu wymaga zaangażowania nadzwyczajnych środków publicznych.

4. Komisja Nadzoru Finansowego dokonuje oceny spełnienia warunków określonych w ust. 1 na podstawie:

- 1) wyników badania i oceny nadzorczej;
- 2) wyników realizacji planu naprawy, zastosowania środków nadzoru, w tym środków wczesnej interwencji;
- 3) wyników badania jakości aktywów;
- 4) zawiadomień zarządu podmiotu;
- 5) innych informacji uzyskanych w trybie nadzoru.

5. Komisja Nadzoru Finansowego, dokonując oceny spełnienia warunków określonych w ust. 1, uwzględnia w szczególności:

- 1) naruszenie lub niebezpieczeństwo naruszenia przez podmiot wymogów w zakresie funduszy własnych, płynności i dźwigni finansowej;
- 2) ocenę podmiotu w wyniku badania i oceny nadzorczej wskazującą na niekorzystną sytuację finansową podmiotu;
- 3) stratę lub niebezpieczeństwo straty naruszającej w istotnym stopniu fundusze własne;

- 4) naruszenie określonego przez Fundusz minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji;
- 5) prowadzenie przez podmiot działalności z naruszeniem prawa lub statutu, które może prowadzić do niewypłacalności lub utraty płynności przez podmiot;
- 6) brak realizacji zaleceń Komisji Nadzoru Finansowego.

6. Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje informację, o której mowa w ust. 1, także:

- 1) Narodowemu Bankowi Polskiemu;
- 2) ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych;
- 3) organom nadzoru właściwym dla oddziałów podmiotu zagrożonego upadłością oraz podmiotu dominującego;
- 4) organom nadzoru sprawującym nadzór skonsolidowany, w przypadku gdy podmiot zagrożony upadłością lub jego podmiot dominujący podlega nadzorowi skonsolidowanemu;
- 5) właściwym organom przymusowej restrukturyzacji dla oddziałów podmiotu zagrożonego upadłością oraz właściwym organom przymusowej restrukturyzacji dla grupy, w przypadku gdy podmiot krajowy jest podmiotem zależnym;
- 6) organowi zarządzającemu uznanym systemem gwarancji depozytów w państwie, na którego terytorium ma siedzibę podmiot dominujący;
- 7) podmiotom zarządzającym funduszami przymusowej restrukturyzacji w państwie, na którego terytorium ma siedzibę podmiot dominujący, w przypadku gdy funduszem nie zarządza właściwy organ przymusowej restrukturyzacji dla grupy;
- 8) Przewodniczącemu Komitetu Stabilności Finansowej;
- 9) Europejskiej Radzie Ryzyka Systemowego.

7. W przypadku gdy łącznie są spełnione następujące warunki:

- 1) podmiot krajowy jest zagrożony upadłością,
- 2) brak jest przesłanek wskazujących, że możliwe działania nadzorcze lub działania podmiotu krajowego pozwolą we właściwym czasie usunąć zagrożenie upadłością,
- 3) działania wobec podmiotu krajowego konieczne są w interesie publicznym

– Fundusz wydaje decyzję o wszczęciu wobec podmiotu krajowego przymusowej restrukturyzacji albo decyzję o umorzeniu lub konwersji instrumentów kapitałowych.

8. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 1 lub 3, jeżeli działania wobec oddziału podmiotu mającego siedzibę na terytorium państwa trzeciego lub banku zagranicznego konieczne są w interesie publicznym, Fundusz wydaje decyzję o wszczęciu wobec tego oddziału przymusowej restrukturyzacji.

9. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, jeżeli wobec podmiotu mającego siedzibę na terytorium państwa trzeciego lub banku zagranicznego nie wszczęto przymusowej restrukturyzacji lub postępowania upadłościowego, lub postępowania takie nie będą wszczęte, a działania wobec oddziału tego podmiotu lub banku zagranicznego konieczne są w interesie publicznym, Fundusz wydaje decyzję o wszczęciu wobec tego oddziału banku zagranicznego przymusowej restrukturyzacji.

10. Działania są podejmowane w interesie publicznym, jeżeli są konieczne dla zapewnienia realizacji co najmniej jednego z celów przymusowej restrukturyzacji określonych w art. 66, a osiągnięcie tych celów w takim samym stopniu nie jest możliwe w ramach sprawowanego nadzoru lub postępowania upadłościowego.

11. Fundusz, przed wydaniem decyzji, o której mowa w ust. 7, zasięga opinii Komisji Nadzoru Finansowego w zakresie spełnienia przesłanek, o których mowa w ust. 7 pkt 1 i 2. Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje opinię w terminie 5 dni roboczych. W przypadku gdy w ocenie Funduszu nie zostały spełnione przesłanki, o których mowa w ust. 7 i 8 lub 9, Fundusz informuje o tym Komisję Nadzoru Finansowego.

12. Decyzje, o których mowa w ust. 7–9, zawierają oszacowanie, o którym mowa w art. 137 ust. 1. Fundusz może określić w decyzji zakres i warunki zastosowania instrumentów przymusowej restrukturyzacji, powołać administratora, wyznaczyć pełnomocników lub wydać decyzję o likwidacji podmiotu rezydualnego, o której mowa w art. 230 ust.1.

13. Nie uznaje się za zaangażowanie nadzwyczajnych środków publicznych, o którym mowa w ust. 3 pkt 4, udzielenia na podstawie odrębnych przepisów pomocy wypłacalnemu podmiotowi w celu przeciwdziałania poważnym zakłóceniom w gospodarce i utrzymania stabilności finansowej w formie:

- 1) gwarancji Skarbu Państwa w celu zabezpieczenia wsparcia płynności, udostępnianego przez Narodowy Bank Polski,

- 2) gwarancji Skarbu Państwa spłaty zobowiązań z tytułu nowo emitowanych instrumentów dłużnych,
- 3) rekapitalizacji na warunkach nieodbiegających od przeciętnych warunków rynkowych w przypadku, gdy jest ona konieczna do pokrycia niedoborów kapitału oszacowanych w wyniku testów warunków skrajnych lub przeglądu jakości aktywów przeprowadzonych przez Komisję Nadzoru Finansowego, Europejski Bank Centralny lub Europejski Urząd Nadzoru Bankowego

– o ile jest proporcjonalne do skali zagrożeń, ma charakter zapobiegawczy i czasowy, a także nie może służyć pokryciu strat, które podmiot poniósł lub poniesie w bliskiej przyszłości.

Art. 102. 1. Fundusz może podjąć decyzję:

- 1) o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji wobec instytucji finansowej, o której mowa w art. 64 pkt 2 lit. b, w przypadku gdy przesłanki wskazane w art. 101 ust. 7 są spełnione zarówno dla tej instytucji, jak i podmiotu dominującego;
- 2) o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji wobec podmiotu, o którym mowa w art. 64 pkt 2 lit. c i d, w przypadku gdy przesłanki wskazane w art. 101 ust. 7 są spełnione zarówno w odniesieniu do tych podmiotów, jak i wobec co najmniej jednego podmiotu zależnego będącego instytucją lub bankiem, a jeżeli podmiot zależny ma siedzibę na terytorium państwa trzeciego – w przypadku gdy właściwy organ państwa trzeciego uznał, że zostały spełnione przesłanki wszczęcia przymusowej restrukturyzacji określone we właściwych przepisach tego państwa.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, przepisy art. 101 ust. 12 stosuje się.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jeżeli podmiot krajowy jest podmiotem zależnym finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej kontrolowanym pośrednio lub bezpośrednio przez pośrednią finansową spółkę holdingową, Fundusz podejmuje decyzję w odniesieniu do tej pośredniej finansowej spółki holdingowej.

4. Jeżeli w odniesieniu do podmiotu, o którym mowa w art. 64 pkt 2 lit. c i d, nie są spełnione przesłanki wskazane w art. 101 ust. 7, Fundusz może podjąć decyzję w odniesieniu do tego podmiotu, jeżeli przesłanki te są spełnione wobec co najmniej jednego podmiotu zależnego będącego instytucją lub bankiem, a ze względu na prawa majątkowe i zobowiązania takiego podmiotu jego upadłość stanowiłaby zagrożenie dla innych instytucji, banków lub dla całej grupy lub przymusowa restrukturyzacja podmiotu, o którym mowa w art. 64 pkt 2 lit. c i d, jest konieczna dla przymusowej restrukturyzacji podmiotu zależnego będącego instytucją lub całej grupy. Przepisy art. 101 ust. 12 stosuje się.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i ust. 4, Fundusz i właściwy organ przymusowej restrukturyzacji podmiotu zależnego będącego instytucją mogą uzgodnić, że na potrzeby badania spełnienia przesłanek wskazanych w art. 101 ust. 7 nie uwzględnia się przeniesienia kapitału i strat między podmiotami grupy, w tym umorzenia lub konwersji zobowiązań.

Art. 103. 1. Fundusz doręcza podmiotowi decyzję, o której mowa w art. 101 ust. 7–9 i art. 102 ust. 1 i 4.

2. Stroną postępowania w sprawie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji jest podmiot, o którym mowa w art. 101 ust. 7–9 i art. 102 ust. 1 i 4.

3. Uzasadnienie decyzji, o której mowa w art. 101 ust. 7–9 i art. 102 ust. 1 i 4, Fundusz sporządza w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia podmiotowi w restrukturyzacji.

4. Uzasadnienie decyzji doręcza się podmiotowi w restrukturyzacji także w formie elektronicznej.

5. Od decyzji rada nadzorcza podmiotu w restrukturyzacji może wnieść skargę do sądu administracyjnego, w terminie 7 dni od dnia doręczenia uzasadnienia decyzji temu podmiotowi. Uprawnionym do wniesienia skargi do sądu administracyjnego jest również każdy, kogo interes prawny został naruszony decyzją.

6. Fundusz niezwłocznie zawiadamia o wydaniu decyzji, o których mowa w art. 11 ust. 4 pkt 1, 2, 4–14 i 17–20, podmioty wymienione w art. 101 ust. 6 oraz:

- 1) Komisję Europejską;
- 2) Europejski Bank Centralny;
- 3) odpowiednio Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych, Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych lub Europejski Urząd Nadzoru Bankowego;
- 4) jeżeli zagrożony podmiot jest instytucją, o której mowa w art. 1 pkt 5 lit. c, d i h–j ustawy o ostateczności rozrachunku – operatorów systemów płatności lub systemów rozrachunku, których uczestnikiem jest ten podmiot, oraz Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych Spółkę Akcyjną;
- 5) Komisję Nadzoru Finansowego.

7. Do zawiadomienia, o którym mowa w ust. 6, załącza się odpis decyzji o zastosowaniu instrumentów przymusowej restrukturyzacji. W zawiadomieniu wskazuje się dzień, z którym decyzja staje się wykonalna.

Art. 104. 1. W przypadku określonym w art. 103 ust. 5 skargę wnosi się za pośrednictwem Funduszu. Fundusz przekazuje skargę do właściwego sądu administracyjnego wraz z kompletną i uporządkowaną dokumentacją sprawy oraz odpowiedzią na skargę w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania.

2. Sąd administracyjny rozpoznaje skargę w terminie 30 dni od dnia jej otrzymania wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę.

3. Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje skargę kasacyjną w terminie 2 miesięcy od dnia jej otrzymania.

4. Do terminów określonych w ust. 2 i 3 nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa dla dokonania określonych czynności, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od sądu.

Art. 105. 1. Sąd wydaje orzeczenie, biorąc za podstawę stan faktyczny i prawny istniejący w dniu wydania decyzji.

2. W przypadkach określonych w art. 145 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi sąd, uwzględniając skargę na decyzję, stwierdza jej wydanie z naruszeniem prawa.

3. Prawomocny wyrok sądu administracyjnego stwierdzający wydanie przez Fundusz decyzji z naruszeniem prawa nie wpływa na ważność czynności prawnych dokonanych na jej podstawie i nie stanowi przeszkody do prowadzenia przez Fundusz działań na jej podstawie, w przypadku gdyby wstrzymanie tych działań stwarzało zagrożenie dla wartości przedsiębiorstwa podmiotu, ciągłości wykonywania zobowiązań, których ochrona jest celem przymusowej restrukturyzacji, stabilności finansowej lub nabytych w dobrej wierze praw osób trzecich, w szczególności osób, które nabyły prawa majątkowe lub przejęły zobowiązania w wyniku decyzji Funduszu o zastosowaniu instrumentów przymusowej restrukturyzacji.

4. Odpowiedzialność odszkodowawcza za wydanie przez Fundusz decyzji z naruszeniem prawa jest ograniczona do wysokości poniesionej straty.

5. Odszkodowanie ogranicza się do świadczenia pieniężnego.

Art. 106. 1. W sprawach określonych w niniejszym rozdziale dokumentacja sprawy może być tworzona i przetwarzana z wykorzystaniem technik informatycznych.

2. Przepis ust. 1 stosuje się także do doręczeń i zawiadomień oraz przekazywania dokumentów i informacji. W takim wypadku dowodem doręczenia jest potwierdzenie transmisji danych.

Art. 107. Przepisy art. 103–106 stosuje się odpowiednio do decyzji w sprawach, o których mowa w art. 11 ust. 4 pkt 4–15 i 17–20.

Art. 108. Jeżeli w ocenie Narodowego Banku Polskiego lub ministra właściwego do spraw instytucji finansowych sytuacja ekonomiczna podmiotu krajowego może negatywnie wpłynąć na:

- 1) realizację funkcji krytycznych,
- 2) stabilność finansową, w szczególności zaufanie do sektora finansowego i dyscyplinę rynkową,
- 3) ochronę interesów deponentów,
- 4) ochronę funduszy lub aktywów klientów powierzonych podmiotowi

– podmioty te informują o tym Fundusz i Komisję Nadzoru Finansowego.

Art. 109. 1. Fundusz niezwłocznie ogłasza na swojej stronie internetowej:

- 1) decyzję o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji oraz decyzję o zastosowaniu instrumentów przymusowej restrukturyzacji lub informację o przyczynach i skutkach wydania tych decyzji, w szczególności dla klientów indywidualnych;
- 2) decyzje, o których mowa w art. 142 ust. 1, art. 143 ust. 1 i 2 oraz art. 144 ust. 1, wraz z informacją o warunkach zawieszenia regulowania zobowiązań, zawieszenia prawa do realizacji zabezpieczeń i zawieszenia prawa do wypowiedzenia.

2. Fundusz przekazuje niezwłocznie, w postaci papierowej lub elektronicznej, decyzje i informacje, o których mowa w ust. 1, Komisji Nadzoru Finansowego, Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego i podmiotowi w restrukturyzacji, w celu ich publikacji na stronach internetowych tych podmiotów.

3. Decyzje, o których mowa w ust. 1, mogą być ogłoszone bez uzasadnienia.

4. Komisja Nadzoru Finansowego i podmiot w restrukturyzacji ogłaszają decyzje i informacje, o których mowa w ust. 1, na swoich stronach internetowych, niezwłocznie po ich otrzymaniu od Funduszu.

5. Jeżeli prawa udziałowe lub instrumenty dłużne wyemitowane przez podmiot w restrukturyzacji zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2013 r.

poz. 1382, z 2015 r. poz. 978, 1260 i 1844 oraz z 2016 r. poz. 615), zwanej dalej „ustawą o ofercie publicznej”, lub wprowadzone do alternatywnego systemu obrotu, decyzje i informacje, o których mowa w ust. 1, są ogłaszane niezwłocznie także w sposób określony w przepisach o ujawnianiu informacji dotyczących emitentów, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym lub w przepisach regulaminu alternatywnego systemu obrotu.

6. Jeżeli prawa udziałowe lub instrumenty dłużne nie zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, Fundusz przekazuje odpis decyzji o zastosowaniu instrumentów przymusowej restrukturyzacji akcjonariuszom, udziałowcom, członkom i wierzycielom podmiotu w restrukturyzacji ujętym w rejestrach podmiotu w restrukturyzacji, do których Fundusz ma dostęp.

Art. 110. 1. W przymusowej restrukturyzacji Fundusz może stosować instrumenty przymusowej restrukturyzacji, którymi są:

- 1) przejęcie przedsiębiorstwa;
- 2) instytucja pomostowa;
- 3) umorzenie lub konwersja zobowiązań;
- 4) wydzielenie praw majątkowych.

2. Wydzielenie praw majątkowych może być zastosowane tylko łącznie z innym instrumentem przymusowej restrukturyzacji.

3. Fundusz dokonuje wyboru instrumentów przymusowej restrukturyzacji, uwzględniając w szczególności:

- 1) potrzebę osiągnięcia celów przymusowej restrukturyzacji;
- 2) okoliczności faktyczne sprawy;
- 3) zasady pokrywania strat podmiotu w restrukturyzacji w pierwszej kolejności przez właścicieli praw udziałowych;
- 4) zasady ponoszenia skutków strat przez wierzycieli zgodnie z kolejnością zaspokajania roszczeń określone w ustawie oraz w ustawie – Prawo upadłościowe;
- 5) obowiązek ochrony środków gwarantowanych oraz środków objętych ochroną systemu rekompensat;
- 6) zasady ochrony praw właścicieli i wierzycieli określone w rozdziale 19;
- 7) oczekiwane skutki zastosowania instrumentów dla innych podmiotów grupy i stabilności finansowej w ich państwach macierzystych, w przypadku gdy przymusowa restrukturyzacja prowadzona jest wobec podmiotu w restrukturyzacji będącego członkiem grupy.

4. W przypadku zastosowania instrumentów przymusowej restrukturyzacji wobec kasy przepisów art. 10 i art. 11 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych nie stosuje się.

5. W przypadku gdy nabywcą lub podmiotem przejmującym w ramach przymusowej restrukturyzacji jest bank spółdzielczy, przepisy art. 5 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających (Dz. U. z 2015 r. poz. 2170 oraz z 2016 r. poz. 381), zwanej dalej „ustawą o funkcjonowaniu banków spółdzielczych”, stosuje się odpowiednio.

6. Jeżeli pomimo podjęcia uchwały, o której mowa w art. 141, nie zostały pokryte straty podmiotu w restrukturyzacji, Fundusz dokonuje umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych w celu pokrycia strat przed zastosowaniem instrumentów przymusowej restrukturyzacji lub równocześnie z ich zastosowaniem. Pokrycie strat może nastąpić także przez zastosowanie instrumentu umorzenia lub konwersji zobowiązań, zgodnie z zasadami określonymi w rozdziale 17.

Art. 111. Przymusowa restrukturyzacja zostaje wszczęta z dniem doręczenia podmiotowi decyzji Funduszu, o której mowa w art. 101 ust. 7–9 i art. 102 ust. 1 i 4.

Art. 112. 1. W ramach przymusowej restrukturyzacji Fundusz może ze środków funduszy przymusowej restrukturyzacji:

- 1) udzielać pożyczek lub gwarancji podmiotowi w restrukturyzacji, jego podmiotom zależnym, instytucji pomostowej, podmiotowi zarządzającemu aktywami oraz podmiotowi przejmującemu;
- 2) nabywać prawa majątkowe podmiotu w restrukturyzacji.

2. Fundusz może udzielać, na warunkach rynkowych, pożyczek lub gwarancji, o których mowa w ust. 1 pkt 1, jeżeli:

- 1) środki z nich uzyskane są niezbędne do utrzymania płynności lub wypłacalności podmiotu w restrukturyzacji, jego podmiotów zależnych, instytucji pomostowej i podmiotu zarządzającego aktywami lub

- 2) są związane z zastosowaniem instrumentów przymusowej restrukturyzacji, w szczególności służą wsparciu procesu przejścia praw udziałowych, przedsiębiorstwa, wybranych praw majątkowych lub zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji.

3. Fundusz może udzielić wsparcia z funduszy przymusowej restrukturyzacji w celu przejścia przedsiębiorstwa lub przeniesienia, o którym mowa w art. 188 ust. 1 pkt 2 i 3, polegającego na:

- 1) udzieleniu gwarancji całkowitego lub częściowego pokrycia strat wynikających z ryzyka związanego z przejmowanymi prawami majątkowymi i zobowiązaniami;
- 2) udzieleniu dotacji w celu pokrycia różnicy między wartością przejmowanych zobowiązań i wartością przejmowanych praw majątkowych, z zastrzeżeniem art. 279.

4. Fundusz, udzielając gwarancji, o której mowa w ust. 3 pkt 1, może zastrzec sobie prawo udziału w przychodach z praw majątkowych i zobowiązań objętych gwarancją.

5. Pokrycie strat w wyniku realizacji gwarancji, o której mowa w ust. 3 pkt 1, stanowi koszt przymusowej restrukturyzacji, o którym mowa w art. 235 pkt 5.

6. W celu zabezpieczenia wierzytelności wynikającej z udzielonych pożyczek i gwarancji, o których mowa w ust. 1 pkt 1, Fundusz wymaga ustanowienia zabezpieczenia.

Art. 113. 1. Z chwilą wszczęcia przymusowej restrukturyzacji:

- 1) na Fundusz przechodzi prawo podejmowania uchwał i w sprawach zastrzeżonych w ustawie i statucie albo umowie spółki do właściwości organów podmiotu w restrukturyzacji;
- 2) kompetencje rady nadzorczej zostają zawieszone, z zastrzeżeniem art. 103 ust. 5 i art. 216 ust. 7;
- 3) zarząd ulega rozwiązaniu, a mandaty jego członków wygasają;
- 4) udzielone wcześniej prokury i pełnomocnictwa wygasają;
- 5) zarząd komisaryczny ulega rozwiązaniu;
- 6) wygasają decyzje o:
 - a) powołaniu likwidatora,
 - b) ustanowieniu zarządcy komisarycznego kasy,
 - c) ustanowieniu kuratora kasy na podstawie art. 72c ust. 1 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych,
 - d) ustanowieniu kuratora na podstawie art. 144 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe,
 - e) ustanowieniu kuratora domu maklerskiego zgodnie z art. 110zza ustawy o obrocie instrumentami finansowymi;
- 7) kompetencje pozostałych organów podmiotu w restrukturyzacji zostają zawieszone, z zastrzeżeniem art. 216 ust. 6;
- 8) wygasają prawa osób wchodzących w skład organów podmiotu w restrukturyzacji do odpraw pieniężnych oraz do wynagrodzenia za okres od dnia wszczęcia przymusowej restrukturyzacji;
- 9) wygasają prawa osób zajmujących stanowiska kierownicze w podmiocie w restrukturyzacji do wypłaty zmiennych składników wynagrodzeń.

2. Organizację i sposób działania podmiotu w restrukturyzacji określa decyzja Funduszu, o której mowa w art. 101 ust. 7–9 i art. 102 ust. 1 i 4.

3. Wszczęcie przymusowej restrukturyzacji nie powoduje wygaśnięcia pełnomocnictw udzielonych przez podmiot w restrukturyzacji w związku z jego uczestnictwem w systemie płatności lub w systemie rozrachunku, upoważniających do:

- 1) wprowadzania zleceń rozrachunku do systemu płatności lub do systemu rozrachunku lub do podejmowania działań prowadzących do wykonania zobowiązań powstałych w związku z wprowadzeniem zlecenia rozrachunku do takiego systemu;
- 2) zamknięcia kontraktów instrumentów pochodnych i ustalenia wartości netto zobowiązań z takich instrumentów, w przypadku, o którym mowa w art. 207 ust. 2 i 3, w tym podejmowania działań określonych w procedurach, o których mowa w art. 48 ust. 1 rozporządzenia nr 648/2012;
- 3) podejmowania działań określonych w procedurach na wypadek niewykonania zobowiązania, jeżeli następuje to z powodów innych niż wszczęcie przymusowej restrukturyzacji lub podejmowanie decyzji przez Fundusz w ramach tego postępowania, w szczególności nie są wypełniane istotne zobowiązania podmiotów w restrukturyzacji, w tym zobowiązania do płatności i dostawy, a także zobowiązania do zapewnienia zabezpieczenia.

4. Pełnomocnictwa wygasają wraz z zakończeniem działań, o których mowa w ust. 3.

5. Do wprowadzania zleceń, o których mowa w ust. 3 pkt 1:

- 1) przepisy art. 80 ust. 2 ustawy – Prawo upadłościowe stosuje się;
- 2) przepisy art. 136 i art. 137 ustawy – Prawo upadłościowe oraz art. 6a ustawy o ostateczności rozrachunku stosuje się odpowiednio.

Art. 114. 1. Fundusz może wykonywać uprawnienia, o których mowa w art. 113 ust. 1 pkt 1, przez administratora, o którym mowa w art. 153 ust. 1, lub pełnomocników.

2. Wynagrodzenie administratora i pełnomocników ustala Fundusz.

3. Koszty działalności administratora obciążają podmiot w restrukturyzacji, z zastrzeżeniem art. 153 ust. 10.

4. Administrator otrzymuje w razie potrzeby urlop bezpłatny na czas pełnienia funkcji.

5. Okres urlopu bezpłatnego zalicza się do okresów pracy, od których zależy nabycie uprawnień pracowniczych.

6. Powołanie administratora podlega zgłoszeniu do Krajowego Rejestru Sądowego.

Art. 115. 1. Czynności prawne dokonane z naruszeniem art. 113 są nieważne.

2. Zwrot świadczenia spełnionego na podstawie czynności prawnej, o której mowa w ust. 1, na rzecz podmiotu w restrukturyzacji, przysługuje, jeżeli czynność prawna została podjęta po wszczęciu przymusowej restrukturyzacji, a przed podaniem informacji o decyzji Funduszu, o której mowa w art. 101 ust. 7–9 i art. 102 ust. 1 i 4, do publicznej wiadomości, chyba że strona tej czynności wiedziała o wszczęciu tego postępowania.

Art. 116. Fundusz niezwłocznie powiadamia sąd rejestrowy o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji.

Art. 117. Fundusz sporządza bilans otwarcia przymusowej restrukturyzacji na dzień podjęcia decyzji, o której mowa w art. 101 ust. 7–9 i art. 102 ust. 1 i 4, na podstawie oszacowania, o którym mowa w art. 137 ust. 2 i 3.

Art. 118. 1. Osoby, które pełniły funkcję członka zarządu, o którym mowa w art. 113 ust. 1 pkt 3, zarządcy komisyjnego kasy lub sprawowały zarząd komisaryczny, o którym mowa w art. 113 ust. 1 pkt 5, są obowiązane niezwłocznie wskazać i wydać Funduszowi cały majątek podmiotu w restrukturyzacji będący w ich dyspozycji, w terminie nieprzekraczającym 3 dni od dnia wszczęcia przymusowej restrukturyzacji, a także wydać posiadane dokumenty dotyczące jego działalności, majątku oraz rozliczeń, w szczególności księgi rachunkowe, inne ewidencje prowadzone dla celów podatkowych i korespondencję. Wykonanie tego obowiązku osoby te potwierdzają w formie oświadczenia na piśmie, które składają Funduszowi.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do członków rady nadzorczej, o której mowa w art. 113 ust. 1 pkt 2.

Art. 119. Wszczęcie przymusowej restrukturyzacji nie powoduje ograniczenia prawa konsumenta do odstąpienia od umowy zawartej na podstawie odrębnych przepisów.

Art. 120. Na wniosek Funduszu podmioty prowadzące repozytoria transakcji udostępniają posiadane informacje niezbędne do przygotowania planów przymusowej restrukturyzacji, grupowych planów przymusowej restrukturyzacji, umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych lub prowadzenia przymusowej restrukturyzacji.

Art. 121. W przymusowej restrukturyzacji:

- 1) prowadzonej wobec podmiotów w restrukturyzacji będących spółkami prawa handlowego nie stosuje się:
 - a) przepisów art. 401 § 1–4 i § 6, art. 402¹–402³, art. 406¹–406⁶, art. 411¹ i 411², art. 412 § 2, 3, 5¹ i 6, art. 412¹ § 2–5, art. 421 § 2 i 4 i art. 428 § 1–3 oraz przepisów tytułu IV działu I i II ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1030, z późn. zm.¹⁰), zwanej dalej „Kodeksem spółek handlowych”,
 - b) do zwołania zgromadzenia wspólników lub walnego zgromadzenia podmiotu w restrukturyzacji – terminów, o których mowa w art. 238 § 1 i w art. 402 § 1 i 3 Kodeksu spółek handlowych,
 - c) przepisów ustawy z dnia 25 kwietnia 2008 r. o uczestnictwie pracowników w spółce powstałej w wyniku transgranicznego połączenia się spółek (Dz. U. poz. 525);
- 2) prowadzonej wobec podmiotów w restrukturyzacji będących bankami nie stosuje się przepisów art. 124, art. 124a i art. 124c ustawy – Prawo bankowe;

¹⁰ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 265 i 1161, z 2015 r. poz. 4, 978, 1333 i 1830 oraz z 2016 r. poz. 615.

- 3) prowadzonej wobec podmiotów w restrukturyzacji będących spółdzielniami nie stosuje się przepisów art. 32, art. 36 § 8, art. 39 § 2–5, art. 40, art. 41 § 1, art. 42 § 3–7 oraz przepisów tytułu I działów VIII, IX i XI ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2016 r. poz. 21);
- 4) prowadzonej wobec podmiotów w restrukturyzacji będących bankami spółdzielczymi nie stosuje się przepisów art. 5a i art. 23 ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych;
- 5) prowadzonej wobec podmiotów w restrukturyzacji będących kasami nie stosuje się przepisów art. 74a i art. 74b ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych.

Art. 122. 1. Przymusowa restrukturyzacja zostaje zakończona:

- 1) z dniem wydania przez sąd postanowienia o ogłoszeniu upadłości podmiotu w restrukturyzacji;
- 2) w przypadku, o którym mowa w art. 174 ust. 1 pkt 3 – z dniem, o którym mowa w art. 176 ust. 1;
- 3) z dniem zakończenia likwidacji podmiotu rezydualnego, o której mowa w art. 230 ust. 4, albo
- 4) z dniem udzielenia zgody, o której mowa w art. 22b ust. 1 ustawy – Prawo bankowe.

2. Zakończenie przymusowej restrukturyzacji nie może nastąpić wcześniej niż:

- 1) likwidacja instytucji pomostowej, a w przypadku, o którym mowa w:
 - a) art. 196 ust. 2 – z dniem ograniczenia działalności instytucji pomostowej,
 - b) art. 200 – z dniem wydania przez sąd postanowienia o ogłoszeniu upadłości instytucji pomostowej;
- 2) zbycie akcji lub udziałów instytucji pomostowej zgodnie z art. 181 ust. 3;
- 3) zbycie lub zrealizowanie wydzielonych zgodnie z art. 225 z podmiotu w restrukturyzacji praw majątkowych.

Art. 123. Jeżeli w wyniku zastosowania wobec podmiotu w restrukturyzacji instrumentu przejęcia przedsiębiorstwa, instytucji pomostowej lub wydzielenia praw majątkowych następuje przejście zakładu pracy na innego pracodawcę, o którym mowa w art. 23¹ Kodeksu pracy, przejmujący, instytucja pomostowa lub podmiot zarządzający aktywami nie odpowiadają za zobowiązania podmiotu w restrukturyzacji wynikające ze stosunku pracy, powstałe przed dniem przejścia tego zakładu pracy.

Art. 124. 1. Jeżeli Fundusz zastosował wobec podmiotu w restrukturyzacji instrument przejęcia przedsiębiorstwa, instytucji pomostowej lub wydzielenia praw majątkowych, przepisów art. 23¹ § 1, 2 i 4–6 Kodeksu pracy nie stosuje się. Przekazanie informacji, o której mowa w art. 23¹ § 3 Kodeksu pracy, powinno nastąpić co najmniej na 2 dni przed przewidywanym terminem przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę.

2. W przypadku wszczęcia przymusowej restrukturyzacji przepisy art. 41¹ Kodeksu pracy stosuje się odpowiednio do podmiotu w restrukturyzacji.

Art. 125. Stosując instrumenty przymusowej restrukturyzacji i wykonując uprawnienia, o których mowa w niniejszym dziale, Fundusz, w razie potrzeby, informuje o podejmowanych działaniach pracowników podmiotu w restrukturyzacji i konsultuje się z nimi.

Art. 126. Fundusz może zwrócić się do ministra właściwego do spraw instytucji finansowych o zastosowanie rządowych instrumentów stabilizacji finansowej, o których mowa w rozdziale 3a ustawy z dnia 12 lutego 2010 r. o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej.

Rozdział 6

Przymusowa restrukturyzacja grup

Art. 127. 1. Fundusz ustanawia kolegium przymusowej restrukturyzacji dla podmiotów, nad którymi nadzór skonolidowany sprawuje Komisja Nadzoru Finansowego.

2. Kolegium przymusowej restrukturyzacji jest ustanawiane w celu realizacji następujących zadań:

- 1) wymiana informacji niezbędnych do opracowania grupowych planów przymusowej restrukturyzacji oraz przygotowania i przeprowadzenia przymusowej restrukturyzacji grup;
- 2) opracowanie i aktualizacja grupowych planów przymusowej restrukturyzacji;
- 3) przeprowadzanie oceny wykonalności grupowych planów przymusowej restrukturyzacji;
- 4) określenie okoliczności uniemożliwiających lub utrudniających przeprowadzenie przymusowej restrukturyzacji oraz uzgodnienie środków niezbędnych do ich usunięcia;

- 5) uzgodnienie potrzeby opracowania schematu przymusowej restrukturyzacji;
- 6) uzgodnienie schematu przymusowej restrukturyzacji;
- 7) uzgodnienie sposobu komunikacji;
- 8) uzgodnienie sposobu wykorzystania funduszy przymusowej restrukturyzacji;
- 9) uzgadnianie minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji na poziomie skonsolidowanym i dla podmiotów zależnych na poziomie indywidualnym;
- 10) współpraca i koordynacja z właściwymi organami przymusowej restrukturyzacji państw trzecich.

3. Członkami kolegium przymusowej restrukturyzacji są:

- 1) Fundusz;
- 2) właściwe organy przymusowej restrukturyzacji dla podmiotów zależnych;
- 3) właściwe organy przymusowej restrukturyzacji dla podmiotów, o których mowa w art. 82 ust. 2 pkt 4;
- 4) właściwe organy przymusowej restrukturyzacji dla istotnych oddziałów;
- 5) organy nadzoru państw, których właściwe organy przymusowej restrukturyzacji są członkami kolegium;
- 6) ministrowie właściwi do spraw instytucji finansowych państw, których właściwe organy przymusowej restrukturyzacji są członkami kolegium, o ile nie są organami przymusowej restrukturyzacji;
- 7) organy zarządzające uznanymi systemami gwarancji depozytów państw, których właściwe organy przymusowej restrukturyzacji są członkami kolegium, o ile nie są właściwymi organami przymusowej restrukturyzacji;
- 8) Europejski Urząd Nadzoru Bankowego.

4. Jeżeli organ nadzoru, o którym mowa w ust. 3 pkt 5, nie jest bankiem centralnym, przedstawiciel banku centralnego może uczestniczyć w kolegium przymusowej restrukturyzacji, bez prawa głosu, za zgodą tego organu nadzoru. Europejski Urząd Nadzoru Bankowego uczestniczy w kolegium przymusowej restrukturyzacji bez prawa głosu.

5. Właściwy organ przymusowej restrukturyzacji dla podmiotu zależnego oraz właściwy organ przymusowej restrukturyzacji dla istotnego oddziału z siedzibą na terytorium państwa trzeciego mogą uczestniczyć w kolegium przymusowej restrukturyzacji na swój wniosek, jeżeli w opinii Funduszu zapewniają one ochronę informacji zgodnie z zasadami określonymi w ustawie.

6. Jeżeli inne kolegia lub grupy realizują te same funkcje i zadania oraz zapewniają taki sam udział organom i podmiotom, o których mowa w ust. 3, jak kolegium przymusowej restrukturyzacji, Fundusz nie tworzy odrębnego kolegium przymusowej restrukturyzacji. Przepisy ustawy stosuje się odpowiednio do takich kolegiów i grup w zakresie, w jakim realizują funkcje i zadania określone ustawą.

Art. 128. 1. Fundusz przewodniczy kolegium przymusowej restrukturyzacji, koordynuje jego działalność i zapewnia terminową wymianę informacji oraz określa, po zasięgnięciu opinii pozostałych członków tego kolegium, szczegółowe zasady i tryb działania kolegium przymusowej restrukturyzacji.

2. Fundusz zwołuje posiedzenia kolegium przymusowej restrukturyzacji, zawiadamiając jego członków z odpowiednim wyprzedzeniem o terminach i miejscach posiedzeń oraz o zagadnieniach będących ich przedmiotem.

3. Fundusz może zaprosić do udziału w posiedzeniu kolegium przymusowej restrukturyzacji, w charakterze obserwatorów, właściwe organy przymusowej restrukturyzacji państw trzecich, w których jurysdykcji znajduje się podmiot zależny lub znaczący oddział krajowego podmiotu dominującego lub innego podmiotu grupy z siedzibą w państwie członkowskim, na ich wnioski. Warunkiem zaproszenia tych organów jest spełnienie przez nie wymogów określonych w art. 127 ust. 5.

4. Fundusz decyduje, którzy członkowie i podmioty, o których mowa w art. 127 ust. 3 i 5, zostaną zaproszeni do udziału w posiedzeniu kolegium przymusowej restrukturyzacji, z uwzględnieniem okoliczności spraw będących przedmiotem posiedzenia kolegium przymusowej restrukturyzacji, w tym znaczenia tych spraw dla poszczególnych organów i podmiotów oraz ich potencjalnego wpływu na stabilność finansową w poszczególnych państwach członkowskich.

5. W posiedzeniu kolegium przymusowej restrukturyzacji uczestniczą organy, o których mowa w art. 127 ust. 3 pkt 2 i 3, jeżeli przedmiotem posiedzenia są sprawy dotyczące podmiotów z siedzibą w państwach członkowskich tych organów, w szczególności jeżeli dotyczące ich uzgodnienia są dokonywane w formie wspólnych decyzji.

6. Fundusz zawiadamia członków kolegium przymusowej restrukturyzacji o ustaleniach dokonanych na posiedzeniu.

Art. 129. Fundusz uczestniczy w kolegiach przymusowej restrukturyzacji utworzonych przez właściwe organy przymusowej restrukturyzacji dla grupy, do której należą podmioty krajowe.

Art. 130. 1. W przypadku gdy właściwy organ przymusowej restrukturyzacji lub organ nadzoru państwa członkowskiego występuje do Funduszu z wnioskiem o przekazanie informacji istotnej dla realizacji ich zadań z zakresu przymusowej restrukturyzacji, którą Fundusz uzyskał od właściwego organu przymusowej restrukturyzacji państwa trzeciego, Fundusz zwraca się do właściwego organu przymusowej restrukturyzacji państwa trzeciego o wyrażenie zgody na przekazanie takiej informacji.

2. W przypadku gdy właściwy organ przymusowej restrukturyzacji państwa trzeciego nie wyraża zgody na przekazanie informacji, o której mowa w ust. 1, Fundusz może odmówić przekazania tej informacji.

3. W przypadku gdy właściwy organ przymusowej restrukturyzacji państwa trzeciego wyraził uprzednią zgodę na przekazanie informacji, przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się.

Art. 131. 1. W przypadku gdy podmiot dominujący z siedzibą w państwie trzecim utworzył podmioty zależne lub istotne oddziały w więcej niż jednym państwie członkowskim, w tym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, Fundusz i właściwe organy przymusowej restrukturyzacji podmiotów zależnych oraz właściwe organy przymusowej restrukturyzacji z państw członkowskich, w których podmiot z państwa trzeciego prowadzi działalność w formie istotnego oddziału, tworzą europejskie kolegium przymusowej restrukturyzacji.

2. Organy, o których mowa w ust. 1, uzgadniają, który z nich przewodniczy europejskie kolegium przymusowej restrukturyzacji.

3. W przypadku gdy podmioty zależne są kontrolowane przez finansową spółkę holdingową z siedzibą na terytorium państwa członkowskiego, Fundusz uzgadnia z innymi właściwymi organami przymusowej restrukturyzacji, który z nich ma przewodniczyć europejskie kolegium przymusowej restrukturyzacji.

4. Jeżeli inne kolegia lub grupy realizują te same funkcje i te same zadania oraz zapewniają taki sam udział organom, o których mowa w ust. 1, jak europejskie kolegium przymusowej restrukturyzacji, organy te mogą wspólnie podjąć decyzję o nieustanawianiu odrębnego europejskiego kolegium przymusowej restrukturyzacji. Przepisy ustawy stosuje się odpowiednio do takich kolegiów i grup w zakresie, w jakim realizują zadania określone ustawą.

Art. 132. 1. Fundusz powiadamia właściwy organ przymusowej restrukturyzacji dla grupy oraz pozostałych członków kolegium przymusowej restrukturyzacji o spełnieniu przesłanek wszczęcia przymusowej restrukturyzacji wobec podmiotu zależnego.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Fundusz informuje o działaniach, jakie w jego ocenie powinny zostać podjęte wobec tego podmiotu zależnego.

3. Jeżeli, po konsultacji z pozostałymi członkami kolegium przymusowej restrukturyzacji, właściwy organ przymusowej restrukturyzacji dla grupy uzna, że działania wskazane przez Fundusz nie spowodują spełnienia przesłanek wszczęcia przymusowej restrukturyzacji wobec innych podmiotów grupy, Fundusz może podjąć decyzję, o której mowa w art. 101 ust. 7–9 i art. 102 ust. 1 i 4, w odniesieniu do podmiotu zależnego.

4. Decyzję, o której mowa w ust. 3, Fundusz może podjąć także w przypadku, gdy właściwy organ przymusowej restrukturyzacji dla grupy nie przekazał oceny w ciągu 24 godzin od otrzymania powiadomienia albo w terminie dłuższym, uzgodnionym przez Fundusz z tym organem.

5. Jeżeli po konsultacji z pozostałymi członkami kolegium przymusowej restrukturyzacji właściwy organ przymusowej restrukturyzacji dla grupy uzna, że działania wskazane przez Fundusz spowodują spełnienie przesłanek wszczęcia przymusowej restrukturyzacji wobec innych podmiotów grupy, w ciągu 24 godzin od otrzymania powiadomienia albo w terminie dłuższym, uzgodnionym z Funduszem, przedstawia propozycję schematu przymusowej restrukturyzacji.

6. W przypadku otrzymania od właściwego organu powiadomienia o spełnieniu przesłanek wszczęcia przymusowej restrukturyzacji dla podmiotu zależnego od krajowego podmiotu dominującego, Fundusz, po zasięgnięciu opinii członków kolegium przymusowej restrukturyzacji, ocenia, czy działania wskazane przez ten organ mogą spowodować spełnienie przesłanek wszczęcia przymusowej restrukturyzacji wobec innych podmiotów grupy.

7. Jeżeli Fundusz uzna, że działania wskazane przez właściwy organ przymusowej restrukturyzacji, o którym mowa w ust. 6, nie spowodują spełnienia przesłanek wszczęcia przymusowej restrukturyzacji wobec innych podmiotów grupy, powiadamia o tym ten właściwy organ przymusowej restrukturyzacji.

8. Jeżeli Fundusz uzna, że działania wskazane przez właściwy organ przymusowej restrukturyzacji, o którym mowa w ust. 6, spowodują spełnienie przesłanek wszczęcia przymusowej restrukturyzacji wobec innych podmiotów grupy, w ciągu 24 godzin od otrzymania powiadomienia albo w terminie dłuższym, uzgodnionym z tym organem, przedstawia propozycję schematu przymusowej restrukturyzacji.

Art. 133. 1. Schemat przymusowej restrukturyzacji:

- 1) zawiera działania określone w grupowym planie przymusowej restrukturyzacji, chyba że ze względu na bieżące warunki cele przymusowej restrukturyzacji zostaną zrealizowane w większym stopniu przez działania nieokreślone w planie;
- 2) określa działania, jakie zostaną podjęte wobec podmiotu dominującego i podmiotów zależnych;
- 3) określa sposób koordynacji działań, o których mowa w pkt 2, oraz sposób ich finansowania, z uwzględnieniem zasad podziału kosztów określonych w grupowym planie przymusowej restrukturyzacji.

2. Sposób finansowania, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, określa:

- 1) wyniki oszacowania, o którym mowa w art. 137 ust. 2 i 3, wykonanego dla podmiotów grupy objętych schematem przymusowej restrukturyzacji;
- 2) łączną wysokość wymagających pokrycia strat podmiotów grupy objętych schematem przymusowej restrukturyzacji;
- 3) wysokość strat podmiotów grupy objętych schematem przymusowej restrukturyzacji wymagających pokrycia przez właścicieli i poszczególne klasy wierzycieli;
- 4) wysokość środków funduszu gwarancyjnego banków i funduszu gwarancyjnego kas przekazywanych zgodnie z art. 272 ust. 4 i 5;
- 5) łączną kwotę wymaganego finansowania, jego cel i formę;
- 6) sposób podziału kwoty wymaganego finansowania na fundusze przymusowej restrukturyzacji poszczególnych państw członkowskich podmiotów objętych schematem przymusowej restrukturyzacji;
- 7) kwotę wymaganego finansowania z funduszy przymusowej restrukturyzacji poszczególnych państw członkowskich podmiotów objętych schematem przymusowej restrukturyzacji;
- 8) kwotę wymaganego finansowania, które fundusze przymusowej restrukturyzacji poszczególnych państw członkowskich podmiotów objętych schematem przymusowej restrukturyzacji pozyskają w formie pożyczek z innych rynkowych źródeł finansowania funduszy;
- 9) terminy wykorzystania środków funduszy przymusowej restrukturyzacji poszczególnych państw członkowskich podmiotów objętych schematem przymusowej restrukturyzacji.

3. Fundusz określa podział kwoty wymaganego finansowania na fundusze przymusowej restrukturyzacji poszczególnych państw członkowskich podmiotów objętych schematem przymusowej restrukturyzacji na podstawie zasad określonych w grupowym planie przymusowej restrukturyzacji, chyba że Fundusz i właściwe organy przymusowej restrukturyzacji uzgodnią inaczej we wspólnej decyzji, o której mowa w ust. 5.

4. Jeżeli grupowy plan przymusowej restrukturyzacji nie określa zasad podziału kwoty wymaganego finansowania na fundusze przymusowej restrukturyzacji poszczególnych państw członkowskich podmiotów objętych schematem przymusowej restrukturyzacji, Fundusz, dokonując określenia tego podziału, uwzględnia kryteria określone w art. 82 ust. 3.

5. Schemat przymusowej restrukturyzacji jest uzgadniany przez Fundusz w formie wspólnej decyzji z właściwymi organami przymusowej restrukturyzacji podmiotów objętych schematem przymusowej restrukturyzacji.

6. W przypadku gdy schemat przymusowej restrukturyzacji może wywołać skutki finansowe dla finansów publicznych Rzeczypospolitej Polskiej, Fundusz może uzgodnić taki schemat tylko w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych.

7. Jeżeli zdaniem Funduszu działania określone w schemacie przymusowej restrukturyzacji przedstawionym przez właściwy organ przymusowej restrukturyzacji dla grupy są nieadekwatne lub w ocenie Funduszu, w celu ochrony stabilności finansowej, konieczne jest podjęcie działań innych niż określone w tym schemacie, Fundusz powiadamia o tym właściwe organy przymusowej restrukturyzacji podmiotów objętych schematem przymusowej restrukturyzacji wraz z uzasadnieniem.

8. W przypadku, o którym mowa w ust. 7, Fundusz uwzględnia wpływ jego stanowiska na stabilność finansową państw członkowskich podmiotów objętych grupowym planem przymusowej restrukturyzacji oraz na sytuację podmiotów grupy.

9. W przypadku uzgodnienia schematu przymusowej restrukturyzacji w sposób określony w ust. 5 Fundusz podejmuje działania, w tym wydaje decyzję o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji, zgodnie z uzgodnionym schematem.

10. W przypadku, o którym mowa w ust. 7, Fundusz współpracuje z członkami kolegium przymusowej restrukturyzacji w celu koordynacji działań podejmowanych wobec podmiotów grupy zagrożonych upadłością.

11. W przypadku, o którym mowa w ust. 7, Fundusz niezwłocznie informuje członków kolegium przymusowej restrukturyzacji o działaniach podejmowanych w ramach przymusowej restrukturyzacji wobec zależnego podmiotu krajowego.

Art. 134. 1. W przypadku gdy w ocenie Funduszu zostały spełnione przesłanki wszczęcia przymusowej restrukturyzacji wobec krajowego podmiotu dominującego, Fundusz powiadamia o tym Komisję Nadzoru Finansowego oraz innych członków kolegium przymusowej restrukturyzacji, a także powiadamia o działaniach wobec tego podmiotu, których podjęcie uznaje za konieczne i właściwe.

2. Fundusz przedstawia propozycję schematu przymusowej restrukturyzacji, jeżeli:

- 1) podjęcie działań wobec krajowego podmiotu dominującego może spowodować spełnienie przesłanek wszczęcia przymusowej restrukturyzacji wobec podmiotów zależnych w państwach członkowskich;
- 2) podjęcie działań wobec krajowego podmiotu dominującego jest niewystarczające do usunięcia zagrożenia upadłością lub nie zapewnia najpełniejszej realizacji celów przymusowej restrukturyzacji;
- 3) przesłanki wszczęcia przymusowej restrukturyzacji są spełnione przynajmniej wobec jednego podmiotu zależnego w państwie członkowskim;
- 4) podjęcie działań wobec krajowego podmiotu dominującego przyniesie podmiotom zależnym korzyści uzasadniające uzgodnienie schematu przymusowej restrukturyzacji.

3. Jeżeli proponowane przez Fundusz działania nie zawierają propozycji uzgodnienia schematu przymusowej restrukturyzacji, Fundusz podejmuje decyzje, w tym decyzję o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji, po konsultacji z członkami kolegium przymusowej restrukturyzacji.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 2, Fundusz ujmuje w schemacie przymusowej restrukturyzacji działania określone w grupowym planie przymusowej restrukturyzacji, chyba że ze względu na bieżące warunki cele przymusowej restrukturyzacji zostaną zrealizowane w większym stopniu przez działania nieokreślone w tym planie, z uwzględnieniem oczekiwanego wpływu tych działań na stabilność finansową państw członkowskich, w których podmioty zależne prowadzą działalność.

5. Jeżeli Fundusz przedstawił propozycję schematu przymusowej restrukturyzacji, uzgodnienie tego schematu z właściwymi organami przymusowej restrukturyzacji dla podmiotów zależnych objętych schematem następuje w formie wspólnej decyzji. W takim przypadku Fundusz podejmuje działania zgodnie z tym schematem.

6. Jeżeli schemat przymusowej restrukturyzacji nie został uzgodniony w sposób wskazany w ust. 5, przepisy art. 133 ust. 10 i 11 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 7

Wpływ przymusowej restrukturyzacji na inne postępowania

Art. 135. 1. Postępowanie egzekucyjne lub zabezpieczające skierowane do majątku podmiotu w restrukturyzacji wszczęte przed wszczęciem przymusowej restrukturyzacji podlega umorzeniu.

2. Umorzenie postępowania egzekucyjnego nie stoi na przeszkodzie przysądzeniu własności nieruchomości, jeżeli przybicia udzielono przed wszczęciem przymusowej restrukturyzacji, a nabywca egzekucyjny wpłaci w terminie cenę nabycia.

3. Sumy uzyskane w umorzonym postępowaniu, a jeszcze niewydane, zwraca się do podmiotu w restrukturyzacji, chyba że zostały uzyskane ze sprzedaży składników majątkowych obciążonych rzeczowo. Umorzenie postępowania egzekucyjnego nie stoi na przeszkodzie dokonaniu podziału sum uzyskanych ze sprzedaży składników majątkowych obciążonych rzeczowo przez organ postępowania egzekucyjnego.

4. W czasie trwania przymusowej restrukturyzacji w stosunku do podmiotu w restrukturyzacji niedopuszczalne jest wszczęcie postępowania egzekucyjnego i postępowania zabezpieczającego.

5. Do egzekucji świadczeń alimentacyjnych oraz rent z tytułu odszkodowania za wywołanie choroby, niezdolności do pracy, kalectwa lub śmierci oraz z tytułu zamiany uprawnień objętych treścią prawa dożywocia na dożywotnią rentę przepisów ust. 1–4 nie stosuje się.

Art. 136. 1. Jeżeli do dnia wszczęcia przymusowej restrukturyzacji postępowanie polubowne nie zostało wszczęte, Fundusz może odstąpić od zapisu na sąd polubowny, dokonany przez podmiot w restrukturyzacji, jeżeli dochodzenie roszczenia przed sądem polubownym utrudnia przymusową restrukturyzację.

2. Na żądanie drugiej strony złożone w formie pisemnej Fundusz w terminie 30 dni oświadczy na piśmie, czy odstępuje od zapisu na sąd polubowny. Niezłożenie w tym terminie oświadczenia przez Fundusz uważa się za odstąpienie od zapisu na sąd polubowny.

3. Druga strona może odstąpić od zapisu na sąd polubowny, gdy Fundusz mimo tego, że nie odstąpił od zapisu na sąd polubowny, odmówi udziału w kosztach postępowania przed sądem polubownym.

4. Na skutek odstąpienia zapisu na sąd polubowny traci moc.

5. Do postępowań przed sądami polubownymi stosuje się odpowiednio przepisy art. 176 § 2 oraz art. 181 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, z późn. zm.¹¹⁾), zwanej dalej „Kodeksem postępowania cywilnego”.

Rozdział 8

Uprawnienia Funduszu w przymusowej restrukturyzacji

Art. 137. 1. Fundusz, przed podjęciem decyzji o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji, zapewnia przeprowadzenie oszacowania wartości aktywów i pasywów podmiotu.

2. Oszacowania dokonuje na zlecenie Funduszu podmiot niezależny od organów publicznych, Funduszu, podmiotu, którego aktywa i pasywa podlegają oszacowaniu, oraz podmiotu dominującego wobec tego podmiotu, którego aktywa i pasywa podlegają oszacowaniu, lub innych podmiotów grupy, w skład której wchodzi podmiot, którego aktywa i pasywa podlegają oszacowaniu.

3. Jeżeli dokonanie oszacowania w zakresie, o którym mowa w art. 138 ust. 7, lub przez podmiot, o którym mowa w ust. 2, nie jest możliwe przed podjęciem decyzji o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji albo decyzji o umorzeniu lub konwersji instrumentów kapitałowych, w szczególności gdy ze względu na cele przymusowej restrukturyzacji decyzja ta powinna być podjęta w terminie krótszym niż przewidywany termin zakończenia oszacowania, Fundusz dokonuje wstępnego oszacowania wartości aktywów i pasywów podmiotu.

4. Wstępne oszacowanie jest wystarczającą podstawą podjęcia decyzji o umorzeniu lub konwersji instrumentów kapitałowych albo decyzji o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji oraz innych decyzji w ramach przymusowej restrukturyzacji do czasu sporządzenia oszacowania w sposób określony w ust. 2, jeżeli takie decyzje są niezbędne do osiągnięcia celów przymusowej restrukturyzacji lub usunięcia zagrożenia upadłością, a przeprowadzenie tego oszacowania nie jest możliwe.

5. W przypadku gdy oszacowanie przeprowadza się w celu zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji zobowiązań i przedmiotem umorzenia lub konwersji zobowiązań są instrumenty pochodne, oszacowanie to jest wstępnym oszacowaniem do czasu ustalenia wyniku z tytułu rozliczenia instrumentów pochodnych.

6. Fundusz zleca oszacowanie, o którym mowa w ust. 2, niezależnie od przeprowadzenia wstępnego oszacowania.

7. Oszacowanie, o którym mowa w ust. 2 i 3, może być zaskarżone tylko w skardze na decyzję o zastosowaniu instrumentu przymusowej restrukturyzacji albo decyzję o umorzeniu lub konwersji instrumentów kapitałowych.

Art. 138. 1. Oszacowanie, o którym mowa w art. 137 ust. 2, jest dokonywane w celu:

- 1) weryfikacji przesłanki zagrożenia upadłością, w szczególności wypełnienia warunków prowadzenia działalności objętej zezwoleniem Komisji Nadzoru Finansowego;
- 2) ustalenia strat podmiotu, utraty wartości praw majątkowych oraz zobowiązań podmiotu, w szczególności z tytułów, o których mowa w ust. 5;
- 3) wyboru instrumentu, który zapewni najpełniejsze osiągnięcie celów przymusowej restrukturyzacji;
- 4) określenia kwot, o których mowa w art. 202 ust. 1, oraz kategorii funduszy własnych lub zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji;
- 5) określenia zakresu przejmowanych praw majątkowych lub zobowiązań w przypadku zastosowania instrumentu instytucji pomostowej lub wydzielenia praw majątkowych oraz wynagrodzenia z tytułu przejęcia;
- 6) określenia przejmowanych praw majątkowych lub zobowiązań w przypadku zastosowania instrumentu przejęcia przedsiębiorstwa oraz oceny warunków oferowanych przez podmioty zainteresowane przejęciem.

2. Jeżeli Fundusz przeprowadził wstępne oszacowanie zgodnie z art. 137 ust. 3, celem oszacowania, o którym mowa w art. 137 ust. 2, jest ostateczne ustalenie wartości praw majątkowych oraz sprawdzenie poprawności określenia kwot, o którym mowa w art. 202 ust. 1, zakresu umorzenia lub konwersji oraz wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, ustalonych na podstawie wstępnego oszacowania w celu podjęcia decyzji w sprawie, o której mowa w ust. 3.

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 293, 379, 435, 567, 616, 945, 1091, 1161, 1296, 1585, 1626, 1741 i 1924, z 2015 r. poz. 2, 4, 218, 539, 978, 1062, 1137, 1199, 1311, 1418, 1419, 1505, 1527, 1567, 1587, 1595, 1634, 1635, 1830 i 1854 oraz z 2016 r. poz. 195, 437 i 868.

3. Jeżeli w oszacowaniu wartość aktywów netto jest wyższa niż wartość aktywów netto we wstępnym oszacowaniu, Fundusz może:

- 1) zmienić poziom umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych lub zobowiązań;
- 2) dokonać korekty wynagrodzenia z tytułu przeniesienia praw majątkowych lub zobowiązań do instytucji pomostowej lub podmiotu zarządzania aktywami.

4. Fundusz uwzględnia we wstępnym oszacowaniu rezerwę na dodatkowe straty niezidentyfikowane ze względu na wymagany okres przeprowadzenia oszacowania.

5. Oszacowanie uwzględnia roszczenia, które Fundusz może zgłosić do podmiotu w restrukturyzacji z tytułu kosztów zastosowania instrumentów przymusowej restrukturyzacji, środków przekazanych z funduszu wypłaty środków gwarantowanych, wsparcia udzielanego podmiotowi w restrukturyzacji i podmiotowi przejmującemu oraz wykorzystania środków publicznych.

6. Oszacowanie nie może uwzględniać udzielenia w przyszłości podmiotowi nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego ani nadzwyczajnego wsparcia płynności udzielanego przez Narodowy Bank Polski lub inny bank centralny na niestandardowych warunkach odnoszących się do zabezpieczenia, terminu lub stóp procentowych.

7. Oszacowanie powinno zawierać:

- 1) ocenę wartości aktywów i pasywów podmiotu;
- 2) bilans i rachunek wyników uwzględniający dokonaną ocenę oraz kwoty, o których mowa w ust. 4 i 5;
- 3) ocenę sytuacji finansowej podmiotu;
- 4) wykaz zobowiązań bilansowych i pozabilansowych podmiotu z podziałem na kategorie zaspokajania roszczeń zgodnie z przepisami ustawy – Prawo upadłościowe oraz oszacowanie przewidywanego poziomu zaspokojenia roszczeń, w przypadku gdyby wobec podmiotu wydane zostało postanowienie o ogłoszeniu upadłości.

8. W przypadku gdy oszacowanie przeprowadza się w celu zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji zobowiązań, oszacowanie powinno zawierać określenie wartości instrumentów własnościowych wydawanych w wyniku konwersji w celu określenia stóp konwersji.

9. Oszacowanie może zawierać ocenę wartości rynkowej aktywów i pasywów.

10. Wstępne oszacowanie powinno wskazywać wartość aktywów i pasywów oraz kwoty, o których mowa w ust. 4 i 5.

Art. 139. 1. Oszacowania w zakresie określonym w art. 138 ust. 1 pkt 1 i 2 dokonuje się na podstawie obiektywnej i realistycznej oceny aktywów i zobowiązań, z uwzględnieniem przepisów właściwych dla sporządzania sprawozdań finansowych oraz wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 92–98 rozporządzenia nr 575/2013, i zasad określania kapitałów niezbędnych do pokrycia ryzyka występującego w działalności podmiotu.

2. Przeprowadzający oszacowanie może, w uzasadnionych przypadkach, przyjąć inne założenia i zastosować inne metody oszacowania niż te, które przyjmował i stosował podmiot, sporządzając sprawozdania finansowe lub wykonując obowiązki w zakresie sprawozdawczości nadzorczej, w szczególności może uwzględnić wytyczne organów nadzoru.

Art. 140. 1. Oszacowania w zakresie określonym w art. 138 ust. 1 pkt 3–6 dokonuje się na podstawie obiektywnej, realistycznej i ostrożnej oceny oczekiwanych przepływów pieniężnych z tytułu zastosowania instrumentów przymusowej restrukturyzacji, z uwzględnieniem planu przymusowej restrukturyzacji albo grupowego planu przymusowej restrukturyzacji i schematu przymusowej restrukturyzacji, jeżeli został on opracowany.

2. Przeprowadzający oszacowanie może, po uprzedniej konsultacji z Funduszem, w przypadku gdy, ze względu na bieżące warunki, cele przymusowej restrukturyzacji zostaną zrealizowane w większym stopniu przez działania nieokreślone w planach, o których mowa w ust. 1, dokonać oszacowania oczekiwanych przepływów pieniężnych z tytułu instrumentów przymusowej restrukturyzacji innych niż określone w tych planach.

3. W zakresie określonym w art. 138 ust. 1 pkt 2 przeprowadzający oszacowanie uwzględnia wyniki oszacowania w oszacowaniu oczekiwanych przepływów pieniężnych.

4. Oszacowanie oczekiwanych przepływów pieniężnych jest dokonywane z zastosowaniem stóp dyskonta w celu określenia bieżącej wartości przyszłych przepływów pieniężnych.

Art. 141. Fundusz może dokonać zamknięcia ksiąg rachunkowych podmiotu w restrukturyzacji na wybrany dzień i sporządzić sprawozdanie finansowe podmiotu w restrukturyzacji oraz podjąć uchwałę o pokryciu straty za okres kończący się w dniu, na który sporządzono sprawozdanie finansowe, oraz straty za lata ubiegłe.

Art. 142. 1. Fundusz może zawiesić prawo do realizacji zabezpieczeń z majątku podmiotu w restrukturyzacji, jednak na okres nie dłuższy niż do końca dnia roboczego następującego po dniu publikacji ogłoszenia o decyzji Funduszu o zawieszeniu tego prawa.

2. Fundusz nie może zawiesić prawa do realizacji zabezpieczenia przez:

- 1) podmiot będący podmiotem prowadzącym lub uczestnikiem systemu płatności lub systemu rozrachunku, na rzecz którego zostało ustanowione zabezpieczenie w związku z uczestnictwem w tym systemie;
- 2) Narodowy Bank Polski, bank centralny innego państwa członkowskiego w rozumieniu przepisów ustawy o ostateczności rozrachunku lub Europejski Bank Centralny, z tytułu ustanowionego na ich rzecz zabezpieczenia operacji z tymi bankami.

3. Fundusz, podejmując decyzję, o której mowa w ust. 1, uwzględnia jej wpływ na funkcjonowanie rynku finansowego.

4. Fundusz dąży do zapewnienia jednakowych zasad zawieszenia prawa do realizacji zabezpieczeń podmiotów grupy, wobec których są podejmowane działania przymusowej restrukturyzacji.

Art. 143. 1. Fundusz może zawiesić prawo jednostronnego rozwiązania umów zawartych z podmiotem w restrukturyzacji, jednak na okres nie dłuższy niż do końca dnia roboczego następującego po dniu publikacji ogłoszenia o decyzji Funduszu o zawieszeniu tego prawa.

2. Fundusz może zawiesić także prawo jednostronnego rozwiązania umów zawartych z podmiotem zależnym podmiotu w restrukturyzacji, jednak na okres nie dłuższy niż do końca dnia roboczego następującego po dniu publikacji ogłoszenia o decyzji Funduszu o zawieszeniu prawa wypowiedzenia albo odstąpienia, jeżeli łącznie zostaną spełnione następujące warunki:

- 1) wykonanie zobowiązań z takiej umowy jest zabezpieczone przez podmiot w restrukturyzacji;
- 2) umowne przesłanki wypowiedzenia albo odstąpienia odnoszą się wyłącznie do sytuacji finansowej podmiotu w restrukturyzacji;
- 3) w przypadku przeniesienia:
 - a) prawa majątkowe i zobowiązania podmiotu zależnego związane z umową zostaną przejęte przez podmiot przejmujący albo
 - b) Fundusz zapewni w inny sposób odpowiednie zabezpieczenie wykonania zobowiązań z umowy.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli strona umowy zostanie powiadomiona przez Fundusz, że prawa lub obowiązki wynikające z umowy nie podlegają przeniesieniu do instytucji pomostowej, podmiotu zarządzającego aktywami lub podmiotu trzeciego albo nie będą podlegać umorzeniu lub konwersji.

4. Strona umowy zawartej z podmiotem w restrukturyzacji nie może wypowiedzieć umowy ani odstąpić od niej z powodu wszczęcia przymusowej restrukturyzacji lub wykonywania przez Fundusz wobec podmiotu w restrukturyzacji uprawnień wynikających z ustawy, jeżeli są spełniane świadczenia główne wynikające z umowy oraz są wykonywane zobowiązania umowne w zakresie ustanowienia zabezpieczenia.

5. Jeżeli prawa i zobowiązania z tytułu umowy zawartej z podmiotem w restrukturyzacji zostały przeniesione do instytucji pomostowej lub podmiotu trzeciego, strona takiej umowy może wypowiedzieć umowę albo odstąpić od niej wyłącznie w przypadku, gdy po przeniesieniu są spełnione przesłanki wszczęcia postępowania sądowego mającego na celu dochodzenie roszczenia z umowy.

6. Strona umowy zawartej z podmiotem w restrukturyzacji nie może wypowiedzieć umowy ani odstąpić od niej, w przypadku gdy zobowiązania z tytułu umowy podlegają umorzeniu lub konwersji zobowiązań.

7. Fundusz nie może zawiesić prawa do wypowiedzenia w odniesieniu do umowy o uczestnictwo w systemie płatności lub systemie rozrachunku, a także umów zawartych w związku z uczestnictwem w takim systemie, przysługującego podmiotowi prowadzącemu ten system, uczestnikowi tego systemu, kontrahentowi centralnemu, Narodowemu Bankowi Polskiemu lub bankowi centralnemu państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska.

Art. 144. 1. Fundusz może zawiesić wykonanie wymagalnych zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji na okres nie dłuższy niż do końca dnia roboczego następującego po dniu publikacji decyzji Funduszu o zawieszeniu wykonania zobowiązań.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w stosunku do zobowiązań:

- 1) wobec deponentów – z tytułu środków gwarantowanych;
- 2) wobec inwestorów – z tytułu środków objętych ochroną w ramach systemu rekompensat;
- 3) z tytułu uczestnictwa w systemie płatności lub systemie rozrachunku papierów wartościowych w rozumieniu przepisów ustawy o ostateczności rozrachunku, w tym wobec podmiotu prowadzącego ten system;
- 4) wobec kontrahenta centralnego;

5) wobec Narodowego Banku Polskiego, banku centralnego innego państwa członkowskiego w rozumieniu przepisów ustawy o ostateczności rozrachunku lub Europejskiego Banku Centralnego.

3. Fundusz, podejmując decyzję, o której mowa w ust. 1, uwzględnia jej wpływ na funkcjonowanie rynku finansowego.

4. W przypadku gdy termin wykonania zobowiązania przypada w okresie zawieszenia, zobowiązanie staje się wymagalne w dniu roboczym następującym po okresie zawieszenia.

5. W przypadku gdy wykonanie zobowiązania podmiotu w restrukturyzacji z umowy lub innego stosunku prawnego zostało zawieszone na podstawie decyzji, o której mowa w ust. 1, wykonanie zobowiązania z tej umowy lub z tego stosunku prawnego przez pozostałe strony ulega zawieszeniu na taki sam okres.

Art. 145. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 142 ust. 1, art. 143 ust. 1 i 2 oraz art. 144 ust. 1, przepisów art. 4 i art. 8–10 ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 891) nie stosuje się.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do zabezpieczeń, o których mowa w art. 142 ust. 2.

Art. 146. 1. Fundusz może, w drodze decyzji, zobowiązać podmiot należący do grupy podmiotu w restrukturyzacji do świadczenia usług w zakresie niezbędnym do prowadzenia działalności związanej z przeniesionymi: przedsiębiorstwem podmiotu w restrukturyzacji, prawami udziałowymi podmiotu w restrukturyzacji, wybranymi albo wszystkimi prawami majątkowymi lub wybranymi albo wszystkimi zobowiązaniami podmiotu w restrukturyzacji przez podmiot, na który są przenoszone, w szczególności jeżeli świadczyły one takie usługi na rzecz podmiotu w restrukturyzacji przed dniem wszczęcia przymusowej restrukturyzacji. Okres świadczenia usług nie może być dłuższy niż 12 miesięcy od dnia wydania decyzji Funduszu o zastosowaniu instrumentu przejęcia przedsiębiorstwa, instytucji pomostowej lub wydzielenia praw majątkowych.

2. Usługi, o których mowa w ust. 1, podmioty grupy są obowiązane świadczyć na dotychczasowych warunkach umownych, a w przypadku gdy podmioty te nie zawierały umów z podmiotem w restrukturyzacji w zakresie tych usług – na przeciętnych warunkach rynkowych, na podstawie umowy zawartej z podmiotem, na rzecz którego są świadczone usługi.

3. Usługi, o których mowa w ust. 1, nie mogą obejmować wsparcia finansowego.

Art. 147. Fundusz może, w drodze decyzji, pozbawić właścicieli podmiotu w restrukturyzacji praw poboru akcji lub praw do objęcia innych instrumentów udziałowych.

Art. 148. Fundusz może wystąpić z wnioskiem do spółki prowadzącej rynek regulowany lub firmy inwestycyjnej organizującej alternatywny system obrotu, o której mowa w art. 78 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi:

- 1) o wykluczenie instrumentów finansowych z obrotu zorganizowanego w rozumieniu przepisów tej ustawy, w szczególności w przypadku zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji zobowiązań;
- 2) o zawieszenie obrotu instrumentami finansowymi, na okres nie dłuższy niż miesiąc.

Art. 149. 1. Fundusz może powierzyć innemu bankowi wykonywanie czynności banku w restrukturyzacji, o których mowa w art. 5 i art. 6 ustawy – Prawo bankowe. Przepisów art. 6a ust. 2, ust. 3 pkt 2 i ust. 4–8 oraz art. 6c–6d ustawy – Prawo bankowe nie stosuje się.

2. Fundusz może, w drodze umowy zawartej na piśmie, powierzyć przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu wykonywanie w imieniu i na rzecz banku w restrukturyzacji pośrednictwa w zakresie czynności wymienionych w art. 5 i art. 6 ustawy – Prawo bankowe i czynności faktycznych związanych z działalnością bankową. Przepisów art. 6a ust. 2, ust. 3 pkt 2 i ust. 4–8 oraz art. 6c–6d ustawy – Prawo bankowe nie stosuje się.

3. Fundusz może powierzyć przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu wykonywanie czynności związanych z działalnością prowadzoną przez firmę inwestycyjną w restrukturyzacji, w tym z prowadzoną przez nią działalnością maklerską. Przepisów art. 81a ust. 2 pkt 1, art. 81b ust. 1 pkt 6–10 i ust. 2, art. 81d oraz art. 81g ust. 2–5 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi nie stosuje się.

4. Fundusz niezwłocznie zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o zawarciu umów, o których mowa w ust. 1–3.

Art. 150. 1. Fundusz może, w drodze decyzji, dokonać zmiany warunków umowy, której stroną jest podmiot w restrukturyzacji, w tym dokonać rozliczenia umowy, przeniesienia praw z umowy na osobę trzecią lub wstąpić w miejsce strony umowy.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do umowy o uczestnictwo w systemie płatności lub systemie rozrachunku, a także do stosunków zobowiązaniowych zawieranych w związku z uczestnictwem w systemie płatności lub systemie rozrachunku.

Art. 151. 1. W przypadku gdy Fundusz dokonuje zmiany warunków umowy, przeniesienia części praw majątkowych podmiotu w restrukturyzacji do innego podmiotu lub ich przeniesienia z podmiotu zarządzającego aktywami lub

z instytucji pomostowej do innego podmiotu, prawa majątkowe lub zobowiązania powiązane lub będące skutkiem tej samej czynności prawnej powinny być przeniesione w całości lub zmienione albo podlegać wypowiedzeniu tak, aby nie ograniczyć ich celu lub praw stron czynności prawnej oraz aby zachować:

- 1) stopień zabezpieczenia wykonania zobowiązań wynikających z ustanowionych zabezpieczeń, w szczególności nie dokonywać:
 - a) przeniesienia praw majątkowych stanowiących zabezpieczenie wykonania zobowiązania lub pożytków z praw, które stanowią zabezpieczenie wykonania zobowiązania bez przeniesienia tego zobowiązania,
 - b) przeniesienia pożytków z zabezpieczenia bez przeniesienia zabezpieczonego zobowiązania,
 - c) przeniesienia zobowiązania bez przeniesienia praw majątkowych stanowiących zabezpieczenie wykonania tego zobowiązania lub pożytków z praw majątkowych stanowiących zabezpieczenie wykonania tego zobowiązania,
 - d) zmian warunków umów zabezpieczenia, które prowadzą do utraty lub ograniczenia praw do realizacji zabezpieczenia;
- 2) możliwość potrącenia lub kompensaty.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się do:

- 1) umów i porozumień:
 - a) o ustanowienie zabezpieczenia finansowego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych,
 - b) o ustanowienie zabezpieczenia, innych niż określone w lit. a,
 - c) zawierających prawo stron do potrącenia lub umów zawierających klauzulę kompensacyjną, w tym przewidujących, na wypadek naruszenia warunków umowy lub innego zdarzenia, natychmiastowe potrącenie lub kompensację wierzytelności stron,
 - d) zabezpieczenia wierzytelności,
 - e) z przyrzeczeniem odkupu,
 - f) finansowania strukturalnego, w szczególności sekurytyzacji;
- 2) listów zastawnych lub innych zabezpieczonych instrumentów.

Art. 152. Fundusz może, jeżeli jest to niezbędne w celu zapewnienia dostępu deponentów do środków gwarantowanych, w szczególności:

- 1) dokonać przeniesienia zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych bez przeniesienia powiązanych z nimi praw majątkowych lub zobowiązań;
- 2) przenieść prawa majątkowe lub zobowiązania, zmienić warunki lub dokonać rozliczenia umowy bez odpowiednich czynności przeniesienia lub zmiany powiązanych zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych.

Rozdział 9

Administrator

Art. 153. 1. Fundusz może, w drodze decyzji, ustanowić administratora podmiotu w restrukturyzacji.

2. Fundusz zamieszcza informację o ustanowieniu administratora na swojej stronie internetowej.

3. Fundusz przekazuje informację o ustanowieniu administratora w formie pisemnej lub z wykorzystaniem technik informatycznych Komisji Nadzoru Finansowego i podmiotowi w restrukturyzacji, w celu publikacji na ich stronach internetowych.

4. Komisja Nadzoru Finansowego i podmiot w restrukturyzacji ogłaszają informacje o ustanowieniu administratora niezwłocznie po jej otrzymaniu od Funduszu.

5. Administratorowi przysługują uprawnienia Funduszu, o których mowa w art. 113 ust. 1 pkt 1. Fundusz może w decyzji o ustanowieniu administratora ograniczyć zakres przysługujących mu uprawnień.

6. Administrator wykonuje uprawnienia, o których mowa w ust. 5, pod nadzorem Funduszu.

7. W decyzji o ustanowieniu administratora Fundusz określa sposób wykonywania nadzoru, czynności administratora, które wymagają uprzedniej zgody Funduszu, oraz zakres i częstotliwość informowania Funduszu o sytuacji finansowej podmiotu w restrukturyzacji oraz podejmowanych działaniach.

8. Fundusz ustanawia administratora na okres do roku. W przypadkach uzasadnionych realizacją celów przymusowej restrukturyzacji, Fundusz może przedłużyć ten okres do 2 lat.

9. Fundusz może odwołać administratora w każdym czasie.

10. W decyzji o ustanowieniu administratora Fundusz może określić, które koszty związane z wykonywaniem funkcji administratora będą stanowić koszty przymusowej restrukturyzacji, uwzględniając sytuację finansową podmiotu w restrukturyzacji.

11. Fundusz może w każdym czasie zmienić decyzję o ustanowieniu administratora.

Art. 154. 1. Administrator podejmuje czynności niezbędne do realizacji celów przymusowej restrukturyzacji, o których mowa w art. 66, zgodnie z decyzjami Funduszu. Czynności obejmują w szczególności podwyższenie kapitału, zmianę struktury własnościowej podmiotu w restrukturyzacji lub jego przejęcie przez inny stabilny finansowo i organizacyjnie podmiot, z wykorzystaniem instrumentów przymusowej restrukturyzacji, o których mowa w art. 110 ust. 1.

2. Czynności wynikające z uprawnień, o których mowa w ust. 1, mają pierwszeństwo przed czynnościami wynikającymi z wykonywania obowiązków należących do właściwości organów podmiotu w restrukturyzacji wynikających ze statutu, umowy spółki, regulacji wewnętrznych podmiotu w restrukturyzacji lub odrębnych przepisów.

3. Administrator przedstawia Funduszowi informację, o której mowa w art. 153 ust. 7, w terminach określonych w decyzji o jego ustanowieniu, w szczególności na dzień powołania i odwołania z funkcji.

Rozdział 10

Zawieszenie działalności podmiotu w restrukturyzacji

Art. 155. 1. Jeżeli jest to niezbędne do zastosowania instrumentów przymusowej restrukturyzacji, Fundusz może wydać decyzję o zawieszeniu działalności banku w restrukturyzacji, kasy w restrukturyzacji lub o zawieszeniu wykonywania w całości lub w części działalności maklerskiej przez firmę inwestycyjną w restrukturyzacji.

2. Przepisy art. 159 ust. 3 ustawy – Prawo bankowe, art. 74l ust. 3 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych oraz art. 167 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi stosuje się odpowiednio.

Rozdział 11

Skutki przymusowej restrukturyzacji dla zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji

Art. 156. 1. Wszczęcia przymusowej restrukturyzacji, decyzji podejmowanych przez Fundusz w ramach przymusowej restrukturyzacji, a także skutków takich decyzji w odniesieniu do umów zawartych przez podmiot w restrukturyzacji nie uznaje się za podstawę realizacji zabezpieczenia w rozumieniu art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych ani za ogłoszenie upadłości w rozumieniu art. 1 pkt 14 ustawy o ostateczności rozrachunku, jeżeli nadal wypełniane są istotne zobowiązania podmiotu w restrukturyzacji wynikające z umowy, w tym zobowiązania do płatności i dostawy, a także zobowiązania do zapewnienia zabezpieczenia, z zastrzeżeniem art. 142, art. 144, art. 161 i art. 213.

2. Jeżeli istotne postanowienia umowy, w szczególności w zakresie dostawy, płatności i zabezpieczenia, są wykonywane przez podmiot w restrukturyzacji lub podmioty grupy, której częścią jest podmiot w restrukturyzacji, wszczęcie przymusowej restrukturyzacji, decyzje podejmowane przez Fundusz w ramach przymusowej restrukturyzacji i ich skutki nie stanowią dla drugiej strony takiej umowy podstawy do:

- 1) wypowiedzenia, odstąpienia, wstrzymania wykonania lub dokonania zmiany umowy oraz dokonania potrącenia lub kompensaty w przypadku umów:
 - a) zawartych przez podmiot zależny od podmiotu w restrukturyzacji, w przypadku gdy podmiot w restrukturyzacji zabezpiecza wykonanie zobowiązań z tytułu umowy,
 - b) zawartych przez podmiot grupy, jeżeli te postanowienia odnoszą się do niewykonania zobowiązań przez inny podmiot grupy;
- 2) wykonywania praw wynikających z zabezpieczenia wykonania zobowiązań z tych umów, w tym postanowień dotyczących niewykonania zobowiązań przez inny podmiot grupy;
- 3) ograniczania lub żądania ograniczenia praw podmiotu w restrukturyzacji lub podmiotów grupy wynikających z umów, w tym postanowień umowy dotyczących niewykonania zobowiązań, przez inny podmiot grupy.

3. Postanowienia umowne sprzeczne z ust. 2 są nieważne.

4. Przepisy ust. 1 i 2 nie naruszają prawa do podjęcia działania, o którym mowa w ust. 2, jeżeli realizacja tego prawa następuje z powodów innych niż w związku z wszczęciem przymusowej restrukturyzacji, podjęciem przez Fundusz decyzji w ramach przymusowej restrukturyzacji lub ich skutkami.

5. Przepisy ust. 1 i 2 uznaje się za przepisy wymuszające swoje zastosowanie w rozumieniu art. 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz. Urz. UE L 177 z 04.07.2008, str. 6).

Art. 157. 1. Postanowienia umowy, której stroną jest podmiot w restrukturyzacji, uniemożliwiające osiągnięcie celów przymusowej restrukturyzacji w całości lub w części, są bezskuteczne w stosunku do podmiotu w restrukturyzacji.

2. Postanowienia umowy zastrzegające zmianę lub rozwiązanie stosunku prawnego w przypadku prowadzenia przymusowej restrukturyzacji wobec podmiotu w restrukturyzacji są nieważne.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do postanowień umownych, które przyznają stronie prawo do rozwiązania lub zmiany stosunku prawnego w związku z innym zdarzeniem niż wszczęcie przymusowej restrukturyzacji, podjęcie przez Fundusz decyzji w ramach przymusowej restrukturyzacji lub skutek takiej decyzji.

Art. 158. 1. Fundusz może rozwiązać, bez zachowania terminu wypowiedzenia i bez odszkodowania umowy:

- 1) zlecenia lub komisu, w których podmiot w restrukturyzacji był przyjmującym zlecenie lub komisantem;
- 2) agencyjne, w których podmiot w restrukturyzacji był agentem;
- 3) użyczenia;
- 4) pożyczki lub kredytu, jeżeli przedmiot pożyczki lub kredytu nie został oddany do dyspozycji pożyczkobiorcy lub kredytobiorcy;
- 5) o udostępnienie skrytek sejfowych lub umowy przechowania;
- 6) rachunku bankowego, rachunku papierów wartościowych, o prowadzenie rachunku zbiorczego lub umowy ubezpieczenia majątkowego;
- 7) leasingu, w których podmiot w restrukturyzacji jest korzystającym z rzeczy;
- 8) najmu lub dzierżawy nieruchomości, jeżeli przedmiot umowy nie został wydany.

2. Przepis ust. 1 stosuje się do umów zawartych przed wszczęciem przymusowej restrukturyzacji.

3. Wypowiedzenie może nastąpić także w przypadku, gdy wypowiedzenie umowy przez podmiot w restrukturyzacji byłoby niedopuszczalne.

Art. 159. 1. W przypadku gdy wykonanie umowy najmu lub dzierżawy nieruchomości utrudnia realizację celów przymusowej restrukturyzacji albo czynsz najmu lub dzierżawy odbiega od przeciętnych wysokości czynszu najmu lub dzierżawy nieruchomości tego samego rodzaju, Fundusz może, niezależnie od terminów wypowiedzenia zastrzeżonych w umowie, rozwiązać umowę najmu lub dzierżawy nieruchomości podmiotu w restrukturyzacji z zachowaniem 3-miesięcznego terminu wypowiedzenia, jeżeli przedmiot najmu lub dzierżawy został wydany.

2. Fundusz może wypowiedzieć umowę najmu lub dzierżawy nieruchomości wydanej podmiotowi w restrukturyzacji z zachowaniem 6-miesięcznego terminu wypowiedzenia, jeżeli umowa dotyczy nieruchomości, w której było prowadzone przedsiębiorstwo podmiotu w restrukturyzacji, a w pozostałych przypadkach – z zachowaniem terminu ustawowego, chyba że terminy wypowiedzenia przewidziane w umowie są krótsze.

3. Wypowiedzenie może nastąpić także w przypadku, gdy wypowiedzenie umowy przez podmiot w restrukturyzacji byłoby niedopuszczalne.

4. Rozwiązanie umowy nie może nastąpić przed upływem terminu, za który zapłacono czynsz z góry. Fundusz może wypowiedzieć umowę najmu lub dzierżawy przed tym terminem, jeżeli dalsze trwanie umowy utrudniałoby prowadzenie przymusowej restrukturyzacji, w szczególności gdy prowadzi do zwiększenia kosztów przymusowej restrukturyzacji.

5. Wierzytelność z tytułu poniesionej szkody za wypowiedzenie dokonane przed terminem może być dochodzona przeciwko podmiotowi w restrukturyzacji, jednak za okres nie dłuższy niż 2 lata, w postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym podmiotu rezydualnego, a w przypadku, o którym mowa w art. 174 ust. 1 pkt 3, art. 188 ust. 1 pkt 1 i art. 201 ust. 1 pkt 1 – zgodnie z art. 242 ust. 1.

Art. 160. 1. W przymusowej restrukturyzacji prowadzonej wobec banku zrzeszającego Fundusz może, z zachowaniem 3-miesięcznego terminu wypowiedzenia, wypowiedzieć umowę zrzeszenia, umowę systemu ochrony instytucjonalnej, umowę zrzeszenia zintegrowanego i umowę o współdziałaniu, o których mowa w przepisach ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych.

2. Z dniem upływu okresu wypowiedzenia umowy zrzeszenia rada zrzeszenia rozwiązuje się.

3. W przymusowej restrukturyzacji prowadzonej wobec zrzeszonego banku spółdzielczego Fundusz może wypowiedzieć, bez zachowania terminu wypowiedzenia, umowę zrzeszenia, umowę systemu ochrony instytucjonalnej, umowę zrzeszenia zintegrowanego i umowę o współdziałaniu, o których mowa w przepisach ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 3, nie stosuje się przepisów art. 16 ust. 4, 4a i 4aa, art. 22b ust. 2, art. 22c, art. 22j, art. 22l, art. 22o ust. 3 oraz art. 22w ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych.

Art. 161. Fundusz może, w drodze decyzji, dokonać zmiany warunków spłaty instrumentów dłużnych i wykonania innych zobowiązań, o których mowa w art. 206 ust. 1, w tym przedłużyć termin wykupu lub zapłaty lub zawiesić spłatę zgodnie z art. 144 i art. 213.

Art. 162. 1. Wydanie decyzji o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji nie ma wpływu na zawarte z podmiotem w restrukturyzacji umowy rachunku bankowego oraz umowy, na podstawie których prowadzone są dla tego podmiotu rachunki papierów wartościowych, rachunki zbiorcze lub rachunki pieniężne, jeżeli podmiot w restrukturyzacji wykonuje istotne zobowiązania wynikające z takich umów.

2. W trakcie przymusowej restrukturyzacji wynajmujący lub wydzierżawiający nie może wypowiedzieć umowy najmu lub dzierżawy nieruchomości, w których jest prowadzone przedsiębiorstwo podmiotu w restrukturyzacji, o ile podmiot w restrukturyzacji wywiązuje się z zobowiązań określonych w umowie.

3. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do umów leasingu, ubezpieczeń majątkowych, umów poręczeń i gwarancji bankowych oraz akredytyw, a także umów obejmujących licencje udzielone podmiotowi w restrukturyzacji.

Art. 163. 1. Jeżeli do dnia doręczenia decyzji Funduszu, o której mowa w art. 101 ust. 7–9 i art. 102 ust. 1 i 4, zobowiązanie z umowy wzajemnej nie zostało wykonane w całości lub w części, Fundusz może wykonać to zobowiązanie i żądać od drugiej strony spełnienia świadczenia wzajemnego albo od umowy odstąpić ze skutkiem na dzień wszczęcia przymusowej restrukturyzacji.

2. Na żądanie drugiej strony złożone w formie pisemnej z datą pewną, Fundusz, w terminie 3 miesięcy od dnia wszczęcia przymusowej restrukturyzacji, oświadcza na piśmie, czy od umowy odstępuje czy też żąda jej wykonania. Niezłożenie w tym terminie oświadczenia uważa się za odstąpienie od umowy.

3. Druga strona, która ma obowiązek spełnić świadczenie jako pierwsza, może wstrzymać się ze spełnieniem świadczenia do czasu spełnienia lub zabezpieczenia świadczenia wzajemnego.

4. Przepisów ust. 1–3 nie stosuje się do umów, których przedmiotem są terminowe operacje finansowe, pożyczki instrumentów finansowych lub sprzedaż instrumentów finansowych ze zobowiązaniem do ich odkupu.

5. Jeżeli w dniu wszczęcia przymusowej restrukturyzacji podmiot w restrukturyzacji był stroną umowy innej niż umowa wzajemna, Fundusz może od umowy odstąpić, chyba że ustawa przewiduje inny skutek.

Rozdział 12

Bezskuteczność czynności wobec podmiotu w restrukturyzacji

Art. 164. Właściciele, wierzyciele lub inne osoby, których dotyczy przeniesienie praw udziałowych, przedsiębiorstwa, praw majątkowych lub zobowiązań, nie mogą zaskarżyć decyzji w przedmiocie tego przeniesienia w sposób inny niż określony w art. 11 ust. 6, w szczególności na mocy przepisów prawa państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska, w którym prawa udziałowe, przedsiębiorstwo, prawa majątkowe lub zobowiązania się znajdują lub którego prawa podlegają.

Art. 165. Z zastrzeżeniem art. 151 oraz art. 156 ust. 2 i 3, nie mogą być umorzone przez potrącenie wierzytelności, które odpowiadają zobowiązaniom będącym przedmiotem przeniesienia do instytucji pomostowej, podmiotu zarządzającego aktywami lub podmiotu trzeciego.

Art. 166. 1. Bezskuteczne w stosunku do majątku podmiotu w restrukturyzacji są czynności prawne dokonane przez podmiot w ciągu roku przed wszczęciem przymusowej restrukturyzacji, którymi rozporządził on swoim majątkiem, jeżeli zostały dokonane nieodpłatnie albo odpłatnie, a wartość świadczenia podmiotu przewyższa w rażącym stopniu wartość świadczenia otrzymanego przez podmiot lub świadczenia zastrzeżonego dla podmiotu lub dla osoby trzeciej.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do ugody sądowej, uznania powództwa i zrzeczenia się roszczenia.

3. Bezskuteczne są zabezpieczenia i zapłata długu niewymagalnego, dokonane przez podmiot w terminie 6 miesięcy przed dniem wszczęcia wobec niego przymusowej restrukturyzacji. Jednak ten, kto otrzymał zapłatę lub zabezpieczenie, może w drodze powództwa żądać uznania tych czynności za skuteczne, jeżeli w czasie ich dokonania nie wiedział o zagrożeniu upadłością podmiotu.

4. Przepisów ust. 1–3 nie stosuje się do zabezpieczeń ustanowionych przed dniem wszczęcia przymusowej restrukturyzacji w związku z terminowymi operacjami finansowymi, pożyczkami instrumentów finansowych lub sprzedażą instrumentów finansowych ze zobowiązaniem do ich odkupu zawieranymi w wykonaniu umowy ramowej na podstawie umów szczegółowych, jeżeli umowa ramowa zastrzega, że poszczególne umowy szczegółowe, których przedmiotem są terminowe operacje finansowe, pożyczki instrumentów finansowych lub sprzedaż instrumentów finansowych ze zobowiązaniem do ich odkupu, będą zawierane w wykonaniu umowy ramowej oraz że rozwiązanie umowy ramowej powoduje rozwiązanie umów szczegółowych zawartych w wykonaniu tej umowy.

Art. 167. 1. Bezskuteczne są czynności prawne odpłatne dokonane w terminie 6 miesięcy przed wszczęciem przymusowej restrukturyzacji przez podmiot z jego właścicielami, reprezentantami lub ich małżonkami, jak również z podmiotami powiązanymi, ich właścicielami, reprezentantami lub małżonkami tych osób.

2. Przepis ust. 1 stosuje się także do czynności podmiotu, których dokonał z innym podmiotem, jeżeli jeden z nich był podmiotem dominującym w dniu dokonania czynności.

3. Bezskuteczny jest przelew wierzytelności przyszłej, jeżeli wierzytelność ta powstanie po wszczęciu przymusowej restrukturyzacji.

4. W przypadku gdy umowa przelewu wierzytelności została zawarta w formie pisemnej z datą pewną, nie później niż 6 miesięcy przed wszczęciem przymusowej restrukturyzacji, przepisu ust. 1 nie stosuje się.

Art. 168. 1. Bezskuteczne są obciążenia majątku hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym lub hipoteką morską, jeżeli podmiot nie był dłużnikiem osobistym zabezpieczonego wierzyciela, a obciążenie to zostało ustanowione w ciągu roku przed wszczęciem przymusowej restrukturyzacji i w związku z jego ustanowieniem podmiot nie otrzymał żadnego świadczenia.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli zabezpieczenie rzeczowe ustanowione zostało w zamian za świadczenie, które jest niewspółmiernie niskie do wartości udzielanego zabezpieczenia.

3. Bez względu na wysokość świadczenia otrzymanego przez podmiot, bezskuteczne są obciążenia, o których mowa w ust. 1 i 2, jeżeli obciążenia te zabezpieczają zobowiązania osób lub podmiotów, o których mowa w art. 167 ust. 1 i 2.

Art. 169. W przypadkach, o których mowa w art. 166–168, przepisów art. 4 i art. 8–10 ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych nie stosuje się.

Art. 170. 1. Bezskuteczna jest umowa przeniesienia własności rzeczy, wierzytelności lub innego prawa majątkowego podmiotu zawarta w celu zabezpieczenia wierzytelności, jeżeli nie została zawarta w formie pisemnej z datą pewną.

2. Umowa ustanawiająca zabezpieczenie finansowe na podstawie przepisów ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych dla swojej skuteczności wobec podmiotu w restrukturyzacji nie wymaga zachowania formy pisemnej z datą pewną.

Art. 171. 1. Jeżeli wynagrodzenie za pracę reprezentanta podmiotu, pracownika podmiotu wykonującego zadania w zakresie zarządu przedsiębiorstwem lub wynagrodzenie osoby świadczącej usługi związane z zarządem lub nadzorem nad przedsiębiorstwem podmiotu określone w umowie o pracę, umowie o świadczenie usług lub uchwale organu podmiotu zawartej lub podjętej przed wszczęciem przymusowej restrukturyzacji jest rażąco wyższe od przeciętnego wynagrodzenia za tego rodzaju pracę lub usługi i nie jest uzasadnione nakładem pracy, wynagrodzenie lub jego część przypadające za okres przed wszczęciem przymusowej restrukturyzacji, nie dłużej jednak niż 6 miesięcy przed dniem doręczenia decyzji Funduszu, o której mowa w art. 101 ust. 7–9 i art. 102 ust. 1 i 4, podlegają zwrotowi, a w przypadku gdy nie zostały wypłacone, roszczenie o ich wypłatę jest bezskuteczne w stosunku do podmiotu w restrukturyzacji.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do świadczeń przysługujących w związku z rozwiązaniem stosunku pracy albo umowy o świadczenie usług związanych z zarządzaniem przedsiębiorstwem podmiotu.

Art. 172. 1. W sprawach nieuregulowanych w art. 166–171 do zaskarżenia czynności prawnych podmiotu w restrukturyzacji dokonanych przed wszczęciem przymusowej restrukturyzacji z pokrzywdzeniem wierzycieli stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380 i 585) o ochronie wierzyciela w razie niewypłacalności dłużnika.

2. Do wytoczenia powództwa uprawniony jest wyłącznie Fundusz. Fundusz może przystąpić do sprawy w toku.

Art. 173. 1. Nie można żądać uznania czynności za bezskuteczną po upływie 2 lat od wszczęcia przymusowej restrukturyzacji, chyba że uprawnienie to wygasło wcześniej.

2. Jeżeli czynność podmiotu jest bezskuteczna z mocy prawa lub została uznana za bezskuteczną w stosunku do podmiotu w restrukturyzacji, to co wskutek tej czynności ubyło z majątku podmiotu w restrukturyzacji lub do niego nie weszło, podlega przekazaniu do podmiotu w restrukturyzacji, a w przypadku gdy przekazanie w naturze jest niemożliwe, do podmiotu w restrukturyzacji powinna być wpłacona równowartość w pieniądzu. Do chwili przekazania przedmiotu świadczenia podmiotowi w restrukturyzacji świadczenie wzajemne nie podlega zwrotowi.

Przejęcie przedsiębiorstwa

Art. 174. 1. Fundusz może wydać decyzję o przejęciu przez podmiot przejmujący, bez konieczności uzyskania zgody właścicieli, dłużników lub wierzycieli podmiotu w restrukturyzacji:

- 1) przedsiębiorstwa podmiotu w restrukturyzacji;
- 2) wybranych albo wszystkich praw majątkowych lub wybranych albo wszystkich zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji;
- 3) praw udziałowych podmiotu w restrukturyzacji.

2. Podmiotem przejmującym może być więcej niż jeden podmiot. Fundusz może podjąć decyzję o przejęciu w zakresie określonym w ust. 1 pkt 1 i 2, pod warunkiem posiadania lub uzyskania przez podmiot przejmujący uprawnień do prowadzenia działalności niezbędnej do kontynuowania przejmowanej działalności.

3. Jeżeli do uzyskania uprawnienia, o którym mowa w ust. 2, konieczne jest uzyskanie zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego, Komisja Nadzoru Finansowego rozpatruje wniosek o udzielenie zezwolenia w terminach, które nie opóźnią procesu przejęcia w stopniu ograniczającym lub uniemożliwiającym osiągnięcie celów przymusowej restrukturyzacji.

4. Fundusz może, za zgodą podmiotu przejmującego, wydać decyzję o zwrotnym przeniesieniu przedsiębiorstwa, wybranych praw majątkowych, wybranych zobowiązań lub praw udziałowych przejętych przez podmiot przejmujący do podmiotu w restrukturyzacji lub pierwotnych uprawnionych z praw udziałowych podmiotu w restrukturyzacji.

5. Podmiot przejmujący jest zobowiązany zapłacić wynagrodzenie za przejmowane przedsiębiorstwo, prawa majątkowe lub prawa udziałowe. Zapłata może nastąpić w szczególności przez przejęcie zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji odpowiadających wartości przejmowanych: przedsiębiorstwa, praw majątkowych, praw udziałowych lub przez rozliczenie pieniężne.

6. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, Fundusz zawiadamia o wydaniu decyzji Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych Spółkę Akcyjną.

7. Doręczenie decyzji albo zawiadomienie o wydaniu decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 3, stanowią dokonanie zawiadomienia, o którym mowa w art. 69 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej oraz w art. 106 ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.

Art. 175. 1. W przypadku wydania przez Fundusz decyzji, o której mowa w art. 174 ust. 1 pkt 3, Komisja Nadzoru Finansowego wydaje decyzję w przedmiocie sprzeciwu podmiotowi przejmującemu, o którym mowa w art. 25h ust. 1 ustawy – Prawo bankowe albo w art. 106h ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania zawiadomienia wraz z wymaganymi informacjami i dokumentami, a w przypadku zgłoszenia sprzeciwu powiadamia Fundusz na piśmie.

2. W przypadku stwierdzenia braku podstaw do zgłoszenia sprzeciwu Komisja Nadzoru Finansowego wydaje decyzję, o której mowa w art. 25h ust. 4 ustawy – Prawo bankowe albo art. 106h ust. 4 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

3. Komisja Nadzoru Finansowego może, przed upływem 10. dnia roboczego terminu na wydanie decyzji, na piśmie zobowiązać podmiot składający zawiadomienie do przekazania dodatkowych informacji lub dokumentów w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania. W tym przypadku termin, o którym mowa w ust. 1, podlega wydłużeniu o 14 dni roboczych.

4. W przypadku zgłoszenia przez Komisję Nadzoru Finansowego sprzeciwu Fundusz może, w drodze decyzji, nakazać podmiotowi zbycie praw udziałowych w wyznaczonym terminie, z uwzględnieniem sytuacji w sektorze finansowym i na rynku kapitałowym.

5. Do dnia doręczenia decyzji Komisji Nadzoru Finansowego lub zbycia praw udziałowych wykonywanie prawa głosu wynikającego z praw udziałowych przez podmiot przejmujący zostaje zawieszane. W okresie zawieszenia Fundusz może wykonywać prawo głosu wynikające z tych praw.

6. Jeżeli prawa udziałowe nie zostaną zbyte w terminie, o którym mowa w ust. 4, Komisja Nadzoru Finansowego może, na wniosek Funduszu albo z urzędu, nałożyć na podmiot przejmujący karę pieniężną do wysokości 10 000 000 zł.

7. Przejęcie przedsiębiorstwa podmiotu w restrukturyzacji albo jego zorganizowanej części poprzedza się konsultacjami z Prezesem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w zakresie wpływu przejęcia na stan konkurencji. Przepisu art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2015 r. poz. 184, 1618 i 1634) oraz przepisów art. 491 § 3 i art. 528 § 3 Kodeksu spółek handlowych nie stosuje się.

8. W przypadku wydania decyzji o przejęciu przedsiębiorstwa podmiotu w restrukturyzacji termin na przekazanie informacji, o której mowa w art. 23¹ § 3 Kodeksu pracy, wynosi 2 dni.

9. Kara pieniężna, o której mowa w ust. 6, stanowi dochód budżetu państwa.

10. Egzekucja należności wynikających z kary pieniężnej, o której mowa w ust. 6, następuje na podstawie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 176. 1. Z dniem określonym w decyzji Funduszu, o której mowa w art. 174 ust. 1 pkt 1 i 2, podmiot przejmujący wstępuje w miejsce podmiotu w restrukturyzacji w zakresie przejętych praw majątkowych i związanych z nim zobowiązań, również w postępowaniach sądowych i administracyjnych.

2. W przypadku gdy podmiot przejmujący nie spełnia warunków uczestnictwa w rynku regulowanym lub w innym zorganizowanym systemie obrotu instrumentami finansowymi, w systemie płatności, w systemie rozrachunku lub w systemie rekompensat, którego uczestnikiem był podmiot w restrukturyzacji, a uczestnictwo podmiotu przejmującego w takim systemie jest niezbędne dla kontynuowania przejętej przez niego działalności podmiotu w restrukturyzacji, Fundusz może określić w drodze decyzji termin, nie dłuższy niż 24 miesiące, w którym podmiot przejmujący nie może zostać wykluczony z uczestnictwa w takim systemie z powodu niespełniania tych warunków, o ile wykonuje on istotne zobowiązania wynikające z uczestnictwa, w tym zobowiązania do płatności i dostawy, a także zapewnia wymagane w danym systemie zabezpieczenia. Termin ten może zostać przedłużony przez Fundusz na wniosek podmiotu przejmującego.

3. Podmiot przejmujący nie odpowiada za zobowiązania podatkowe podmiotu w restrukturyzacji, także powstałe po wszczęciu przymusowej restrukturyzacji.

4. W zakresie określonym w decyzji, o której mowa w art. 174 ust. 1 pkt 1 i 2, na podmiot przejmujący przechodzą z dniem wskazanym w tej decyzji zezwolenia, koncesje i ulgi, które zostały przyznane podmiotowi w restrukturyzacji na podstawie przepisów obowiązujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z jego utworzeniem lub działalnością, o ile odrębne przepisy lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji lub ulgi nie stanowią inaczej.

5. Ujawnienie w księgach wieczystych lub innych rejestrach przejęcia przez podmiot przejmujący przedsiębiorstwa podmiotu w restrukturyzacji, lub jego praw majątkowych, ujawnionych w tych księgach lub rejestrach, następuje na jego wniosek, na podstawie decyzji Funduszu, o której mowa w art. 174 ust. 1.

Art. 177. 1. W przypadku gdy przedmiotem przejęcia są zdematerializowane prawa udziałowe, o których mowa w ustawie o obrocie instrumentami finansowymi, podmiot prowadzący rachunek papierów wartościowych podmiotu w restrukturyzacji, na którym są zapisane te prawa, po otrzymaniu od Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych Spółki Akcyjnej informacji o decyzji, o której mowa w art. 174 ust. 1 pkt 3, dokonuje ich blokady na tym rachunku od dnia otrzymania decyzji do dnia realizacji dyspozycji przez podmiot prowadzący działalność maklerską na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będący uczestnikiem Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych Spółki Akcyjnej, za pośrednictwem którego dokonuje się przeniesienia zdematerializowanych praw udziałowych (podmiot pośredniczący).

2. Podmiot pośredniczący składa w Krajowym Depozycie Papierów Wartościowych Spółce Akcyjnej dyspozycje przeniesienia akcji zdematerializowanych na konto depozytowe podmiotu pośredniczącego, zgodne co do formy, zakresu oraz sposobu i terminu ich składania, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 94 ust. 1 pkt 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.

3. Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych Spółka Akcyjna w dniu realizacji dyspozycji dokonuje przeniesienia zdematerializowanych praw udziałowych na konto depozytowe podmiotu pośredniczącego.

4. Przeniesienie zdematerializowanych praw udziałowych następuje przez dokonanie, w dniu realizacji dyspozycji, zapisu tych akcji na rachunku papierów wartościowych podmiotu przejmującego prawa udziałowe w zamian za zapłatę ceny ustalonej zgodnie z art. 174 ust. 5.

5. W przypadku gdy przedmiotem przejęcia są akcje mające formę dokumentu, akcjonariusze, w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia decyzji, o której mowa w art. 174 ust. 1 pkt 3, są obowiązani złożyć w spółce dokumenty akcji lub dowody ich złożenia do rozporządzenia spółki. Jeżeli akcjonariusz nie złożył dokumentu akcji w tym terminie, Fundusz unieważnia ją w trybie art. 358 Kodeksu spółek handlowych, a podmiotowi przejmującemu prawa udziałowe wydaje nowy dokument akcji pod tym samym numerem emisyjnym.

6. Fundusz dokonuje przeniesienia praw udziałowych na podmiot przejmujący prawa udziałowe.

Art. 178. 1. Fundusz dokonuje wyboru podmiotu przejmującego w sposób zapewniający:

- 1) otwartość;
- 2) transparentność;
- 3) równe traktowanie potencjalnych podmiotów przejmujących;
- 4) brak konfliktu interesów;

- 5) szybkość postępowania;
- 6) wybór podmiotu oferującego najkorzystniejsze z punktu widzenia celów przymusowej restrukturyzacji warunki przejęcia w danych warunkach rynkowych.

2. Nie narusza wymogów określonych w ust. 1 skierowanie zapytania o ofertę do wybranych podmiotów, które ze względu na zakres i skalę prowadzonej działalności oraz dokonywaną przez Fundusz lub Komisję Nadzoru Finansowego ocenę bezpieczeństwa i stabilności prowadzonej przez nie działalności, z dużym prawdopodobieństwem mogłyby dokonać przejęcia działalności podmiotu w restrukturyzacji, realizując cele przymusowej restrukturyzacji.

3. W przypadku, o którym mowa w art. 174 ust. 1 pkt 1, Fundusz uwzględnia w szczególności deklarację podmiotu przejmującego w przedmiocie:

- 1) zakresu przejmowanej działalności podmiotu w restrukturyzacji;
- 2) zapłaty poprzez przejęcie zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych na przejmowanych rachunkach deponentów podmiotu w restrukturyzacji;
- 3) warunków finansowych przejęcia, w szczególności ceny za przedsiębiorstwo podmiotu w restrukturyzacji oraz wysokości oczekiwanego wsparcia;
- 4) terminu przejęcia;
- 5) możliwości przejęcia i kontynuacji przejmowanej działalności podmiotu w restrukturyzacji, w szczególności zapewnienia bezpieczeństwa przejmowanych środków gwarantowanych i środków gwarantowanych gromadzonych w podmiocie przejmującym.

4. W przypadku, o którym mowa w art. 174 ust. 1 pkt 2, Fundusz uwzględnia w szczególności deklarację podmiotu przejmującego w przedmiocie:

- 1) zakresu przejmowanej działalności podmiotu w restrukturyzacji, w szczególności zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych na przejmowanych rachunkach deponentów podmiotu w restrukturyzacji;
- 2) warunków finansowych przejęcia, w szczególności ceny za przejmowane prawa majątkowe i zobowiązania oraz wysokości oczekiwanego wsparcia;
- 3) terminu przejęcia;
- 4) możliwości przejęcia i kontynuacji działalności podmiotu w restrukturyzacji, w szczególności zapewnienia bezpieczeństwa przejmowanych środków gwarantowanych i środków gwarantowanych gromadzonych w podmiocie przejmującym.

5. W przypadku, o którym mowa w art. 174 ust. 1 pkt 3, Fundusz uwzględnia w szczególności deklarację podmiotu przejmującego w przedmiocie:

- 1) warunków finansowych przejęcia, w szczególności ceny za prawa udziałowe podmiotu w restrukturyzacji oraz wysokości oczekiwanego wsparcia;
- 2) terminu przejęcia;
- 3) możliwości wsparcia płynnościowego i kapitałowego podmiotu w restrukturyzacji, w szczególności zapewnienia bezpieczeństwa środków gwarantowanych gromadzonych w podmiocie w restrukturyzacji.

6. Fundusz może odstąpić od wymogów określonych w ust. 1, jeżeli ich spełnienie utrudniałoby osiągnięcie co najmniej jednego z celów przymusowej restrukturyzacji, a także jeżeli uzna to za konieczne w celu zapobieżenia zagrożeniu stabilności finansowej przez sytuację podmiotu w restrukturyzacji i zmniejszeniu skuteczności instrumentu przejęcia przedsiębiorstwa dla uniknięcia znaczących negatywnych skutków dla stabilności finansowej.

7. Podmiot w restrukturyzacji może opóźnić przekazanie informacji o poszukiwaniu podmiotu przejmującego, o ile jest wymagana zgodnie z art. 56 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej, zgodnie z art. 57 tej ustawy.

Art. 179. W przypadku gdy wartość przejmowanych zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych przekracza wartość przejmowanych praw majątkowych, Fundusz może, w celu zapewnienia przejęcia zobowiązań z tytułu tych środków, przekazać podmiotowi przejmującemu odpowiednio środki z funduszu gwarancyjnego banków lub funduszu gwarancyjnego kas do wysokości przejmowanych zobowiązań z tytułu tych środków, pomniejszone o przewidywane kwoty zaspokojenia roszczeń z tytułu wypłaty środków gwarantowanych w postępowaniu upadłościowym w przypadku, gdyby na dzień decyzji o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji sąd wydał postanowienie o ogłoszeniu upadłości podmiotu w restrukturyzacji.

Art. 180. Właścicielom, dłużnikom i wierzycielom podmiotu w restrukturyzacji, których prawa majątkowe lub zobowiązania nie zostały przejęte w wyniku decyzji, o której mowa w art. 174 ust. 1, nie przysługują roszczenia do podmiotu przejmującego, jego składników majątkowych i członków jego organów.

Tworzenie instytucji pomostowej

Art. 181. 1. Fundusz może utworzyć instytucję pomostową, w formie spółki kapitałowej, w celu:

- 1) zarządzania przejętymi na podstawie decyzji Funduszu prawami udziałowymi w jednym lub kilku podmiotach w restrukturyzacji i wykonywania uprawnień z tych praw,
- 2) kontynuowania działalności przedsiębiorstwa podmiotu w restrukturyzacji lub jego części, przejętej na podstawie decyzji Funduszu, oraz jego reorganizacji

– do czasu zbycia podmiotowi trzeciemu lub zakończenia działalności.

2. W celu utworzenia instytucji pomostowej Fundusz może nabyć akcje lub udziały banku prowadzącego działalność w formie spółki akcyjnej albo firmy inwestycyjnej, w liczbie zapewniającej uzyskanie statusu podmiotu dominującego. Przepisów art. 25–25r ustawy – Prawo bankowe, art. 106–108 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz art. 73 i art. 74 ustawy o ofercie publicznej nie stosuje się.

3. Przedsiębiorstwo instytucji pomostowej, jej akcje albo udziały powinny być zbyte w okresie 2 lat od dnia rozpoczęcia działalności, o której mowa w art. 188 ust. 1. Fundusz może przedłużyć ten termin, na jej wniosek lub z urzędu, o rok, w przypadku gdy jest to konieczne w celu:

- 1) zbycia akcji albo udziałów instytucji pomostowej;
- 2) zbycia przedsiębiorstwa instytucji pomostowej lub jej wybranych praw majątkowych lub wybranych zobowiązań;
- 3) likwidacji instytucji pomostowej;
- 4) zapewnienia kontynuacji świadczenia istotnych usług finansowych.

4. Wydając decyzję, o której mowa w ust. 3, Fundusz uwzględnia ocenę warunków rynkowych i prognozę ich zmiany. Termin może być ponownie przedłużony.

5. Działalność instytucji pomostowej podlega nadzorowi sprawowanemu przez Komisję Nadzoru Finansowego w zakresie i na zasadach określonych w ustawie – Prawo bankowe albo ustawie o obrocie instrumentami finansowymi, o ile przepisy ustawy nie stanowią inaczej.

6. Do utworzenia i działalności instytucji pomostowej przepisów art. 36 ust. 4, art. 38, art. 141m–141x, art. 142, art. 142a, art. 144–147, art. 153–157f oraz art. 158 ust. 4, 5 i 7 ustawy – Prawo bankowe oraz przepisów art. 84 ust. 2 pkt 3, art. 89 ust. 1 pkt 1, art. 110zc–110zzd oraz art. 167 ust. 1 pkt 4 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi nie stosuje się.

7. Ujawnienie informacji objętych odpowiednio tajemnicą bankową, o której mowa w art. 104 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, albo tajemnicą zawodową, o której mowa w art. 147 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, jest dopuszczalne, jeżeli jest to niezbędne do zawarcia i wykonania umów w zakresie zbycia akcji instytucji pomostowej, przedsiębiorstwa instytucji pomostowej albo jej praw majątkowych lub zobowiązań. W tych samych granicach jest dopuszczalne ujawnienie informacji poufnej, o której mowa w art. 154 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, oraz informacji objętych tajemnicą przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2003 r. poz. 1503, z późn. zm.¹²⁾).

8. Z chwilą zbycia wszystkich akcji albo udziałów instytucji pomostowej lub utraty statusu podmiotu dominującego przez Fundusz, do jej działalności nie stosuje się przepisów ustawy.

Art. 182. 1. Fundusz wnosi kapitał założycielski instytucji pomostowej z funduszy przymusowej restrukturyzacji.

2. Fundusz pokrywa z funduszy przymusowej restrukturyzacji w niezbędnym zakresie koszty działalności instytucji pomostowej, jeżeli nie osiąga ona wystarczających przychodów z zarządzania lub nie zarządza żadnymi przeniesionymi prawami majątkowymi.

Art. 183. W przypadku instytucji pomostowej będącej bankiem wnoszony przez Fundusz kapitał założycielski instytucji pomostowej nie może być niższy od równowartości w złotych 1 000 000 euro przeliczonej według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu wydania zezwolenia na utworzenie instytucji pomostowej.

¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. poz. 959, 1693 i 1804, z 2005 r. poz. 68, z 2007 r. poz. 1206 oraz z 2009 r. poz. 1540.

Art. 184. 1. Instytucja pomostowa jest obowiązana utrzymywać sumę funduszy własnych na poziomie nie niższym niż wyższa z następujących wartości:

- 1) wartość wynikająca ze spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 92 rozporządzenia nr 575/2013;
- 2) oszacowana przez instytucję pomostową kwota, niezbędna do pokrycia zidentyfikowanych, istotnych rodzajów ryzyka występujących w jej działalności oraz zmian otoczenia gospodarczego, uwzględniająca przewidywany poziom ryzyka.

2. Jeżeli instytucja pomostowa posiada jedynie akcje lub udziały w podmiocie w restrukturyzacji, podmiot ten jest zobowiązany do utrzymywania sumy funduszy własnych, o której mowa w ust. 1.

Art. 185. 1. W przypadku gdy jest to konieczne dla osiągnięcia celów przymusowej restrukturyzacji, Komisja Nadzoru Finansowego, na wniosek Funduszu, może udzielić zezwolenia na utworzenie instytucji pomostowej mimo niespełnienia wymogów określonych w przepisach rozporządzenia nr 575/2013, ustawy – Prawo bankowe, ustawy o obrocie instrumentami finansowymi lub ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym.

2. W postępowaniu o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów ustawy – Prawo bankowe dotyczących utworzenia banku w formie spółki akcyjnej oraz przepisów ustawy o obrocie instrumentami finansowymi dotyczących uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej.

3. W zezwoleniu, o którym mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego określa, na wniosek Funduszu, okres i zakres wyłączenia stosowania wobec instytucji pomostowej wymogów określonych w przepisach rozporządzenia nr 575/2013, ustawy – Prawo bankowe, ustawy o obrocie instrumentami finansowymi lub ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym.

4. Komisja Nadzoru Finansowego rozpatruje wniosek o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, w terminie, który nie ogranicza lub nie uniemożliwia osiągnięcia celów przymusowej restrukturyzacji.

5. Do zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, przepisy art. 34 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe albo przepisy art. 84 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi stosuje się odpowiednio.

6. Okres, o którym mowa w ust. 3, nie może być dłuższy niż 3 lata od dnia utworzenia instytucji pomostowej.

Art. 186. Po upływie okresu, o którym mowa w art. 185 ust. 3, jednak nie dłużej niż po upływie roku od dnia rozpoczęcia działalności, o której mowa w art. 188 ust. 1, przez instytucję pomostową utworzoną na podstawie zezwolenia, o którym mowa w art. 185 ust. 1, do instytucji tej mają zastosowanie wymogi określone w przepisach rozporządzenia nr 575/2013, ustawy – Prawo bankowe, ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym.

Art. 187. 1. W przypadku gdy Fundusz nie jest jedynym akcjonariuszem albo współnikiem instytucji pomostowej, z zastrzeżeniem art. 31 ust. 3 i art. 34 ust. 2 ustawy – Prawo bankowe, przysługują mu wyłączne uprawnienia w zakresie:

- 1) zatwierdzania statutu albo umowy spółki;
- 2) wyboru albo zatwierdzenia członków organów instytucji pomostowej;
- 3) określenia zasad wynagradzania członków organów instytucji pomostowej;
- 4) zatwierdzania strategii i profilu ryzyka instytucji pomostowej.

2. Statut instytucji pomostowej określa szczegółowe zasady i tryb wykonywania uprawnień, o których mowa w ust. 1 pkt 1–4.

3. Zmiana statutu albo umowy spółki wymaga pisemnego zatwierdzenia przez Fundusz.

4. W okresie prowadzenia działalności przez instytucję pomostową uprawnienia walnego zgromadzenia akcjonariuszy albo zgromadzenia współników wykonuje Fundusz.

5. Pozostałym akcjonariuszom albo współnikom instytucji pomostowej nie przysługują roszczenia odszkodowawcze wobec instytucji pomostowej ani Funduszu z tytułu ograniczeń, o których mowa w ust. 1 i 3. Nie mogą oni również wytaczać powództwa o uchylenie uchwały, o którym mowa w art. 249 i art. 422 Kodeksu spółek handlowych, powództwa o stwierdzenie nieważności, o którym mowa w art. 252 i art. 425 Kodeksu spółek handlowych, oraz powództwa o naprawienie szkody wyrządzonej spółce, o których mowa w art. 295 i art. 486 Kodeksu spółek handlowych. Przepisu art. 189 Kodeksu postępowania cywilnego nie stosuje się.

Działalność instytucji pomostowej

Art. 188. 1. Instytucja pomostowa rozpoczyna działalność z chwilą przeniesienia do niej, na podstawie decyzji Funduszu:

- 1) praw udziałowych w podmiocie w restrukturyzacji;
- 2) przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanej części;
- 3) wybranych praw majątkowych lub zobowiązań z podmiotu w restrukturyzacji.

2. Fundusz może dokonać zwrotnego przeniesienia praw udziałowych w podmiocie w restrukturyzacji, przeniesienia przedsiębiorstwa, wybranych praw majątkowych lub zobowiązań z instytucji pomostowej odpowiednio do pierwotnych posiadaczy praw udziałowych w podmiocie w restrukturyzacji albo podmiotu w restrukturyzacji, jeżeli były one przedmiotem przeniesienia, o którym mowa w ust. 1, a taką możliwość przewiduje decyzja o przeniesieniu.

3. Szczegółowe warunki i tryb przeniesienia oraz zwrotnego przeniesienia określa decyzja Funduszu.

4. Wartość przenoszonych zobowiązań nie może przekraczać wartości przenoszonych praw majątkowych.

5. Jeżeli wartość przenoszonych zobowiązań przekracza wartość przenoszonych praw majątkowych, Fundusz może przekazać instytucji pomostowej środki w wysokości nadwyżki zobowiązań nad wartością praw majątkowych, jednak nie więcej niż wartość środków gwarantowanych, do wysokości objętej obowiązkowym systemem gwarantowania zgodnie z art. 24 ust. 1, na rachunkach w podmiocie w restrukturyzacji, pomniejszona o przewidywane kwoty zaspokojenia roszczeń z tytułu wypłaty środków gwarantowanych w postępowaniu upadłościowym, w przypadku gdyby na dzień decyzji o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji sąd wydał postanowienie o ogłoszeniu upadłości podmiotu w restrukturyzacji.

6. W przypadku przeniesienia i zwrotnego przeniesienia praw udziałowych w podmiocie w restrukturyzacji przepisów art. 73 lub art. 74 ustawy o ofercie publicznej nie stosuje się.

Art. 189. Fundusz może przenieść do instytucji pomostowej przedsiębiorstwo albo wybrane prawa majątkowe lub zobowiązania z więcej niż jednego podmiotu w restrukturyzacji. W takim przypadku instytucja pomostowa jest obowiązana zarządzać majątkiem przeniesionym z każdego podmiotu w restrukturyzacji oddzielnie albo prowadzić ewidencję działalności w sposób umożliwiający wydzielenie ich majątku i zobowiązań oraz wyników zarządzania nimi.

Art. 190. Jeżeli ustalona zgodnie z art. 137 ust. 2 i 3 wartość przenoszonych praw majątkowych przekracza wartość przenoszonych zobowiązań, przeniesienie następuje za wynagrodzeniem, w wysokości różnicy wartości przenoszonych praw majątkowych nad wartością przenoszonych zobowiązań.

Art. 191. 1. Z dniem określonym w decyzji, o której mowa w art. 188 ust. 1 pkt 2 i 3, instytucja pomostowa wstępuje w miejsce podmiotu w restrukturyzacji w zakresie przejętych praw majątkowych i związanych z nimi zobowiązań, w tym do postępowań sądowych.

2. Instytucja pomostowa nie odpowiada za zobowiązania podatkowe podmiotu w restrukturyzacji, także powstałe po wszczęciu przymusowej restrukturyzacji.

3. Na instytucję pomostową, z dniem określonym w decyzji Funduszu, przechodzą zezwolenia, koncesje oraz ulgi, które zostały przyznane podmiotowi w restrukturyzacji na podstawie przepisów obowiązujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z jego utworzeniem lub działalnością, o ile odrębne przepisy lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji lub ulgi nie stanowią inaczej.

4. Ujawnienie w księgach wieczystych lub innych rejestrach przejścia na instytucję pomostową praw ujawnionych w tych księgach lub innych rejestrach następuje na jej wniosek, na podstawie decyzji Funduszu, o której mowa w art. 188 ust. 1.

5. W przypadku gdy instytucja pomostowa nie spełnia warunków uczestnictwa w rynku regulowanym lub w innym zorganizowanym systemie obrotu instrumentami finansowymi, w systemie płatności, w systemie rozrachunku lub w systemie rekompensat, którego uczestnikiem był podmiot w restrukturyzacji, a uczestnictwo instytucji pomostowej w takim systemie jest niezbędne dla kontynuowania przejętej przez nią działalności podmiotu w restrukturyzacji, Fundusz może określić, w drodze decyzji, termin, nie dłuższy niż 24 miesiące, w którym instytucja pomostowa nie może zostać wykluczona z uczestnictwa w takim systemie z powodu niespełniania tych warunków, o ile wykonuje ona istotne zobowiązania wynikające z uczestnictwa, w tym zobowiązania do płatności i dostawy, a także zapewnia wymagane w danym systemie zabezpieczenia. Termin ten może zostać przedłużony przez Fundusz na wniosek instytucji pomostowej.

6. W przypadku przeniesienia do instytucji pomostowej praw udziałowych, w tym wyemitowanych przez podmiot w restrukturyzacji, przepisów art. 25–25s ustawy – Prawo bankowe i art. 106–106n ustawy o obrocie instrumentami finansowymi nie stosuje się.

7. W postępowaniach dotyczących przeniesionego przedsiębiorstwa, wybranych praw majątkowych lub wybranych zobowiązań, wszczętych przez podmiot w restrukturyzacji i niezakończonych przed dniem doręczenia decyzji, o której mowa w art. 188 ust. 1 pkt 2 i 3, ostateczną decyzją administracyjną, postanowieniem albo orzeczeniem, w miejsce podmiotu w restrukturyzacji wstępuje instytucja pomostowa, z dniem doręczenia jej tej decyzji.

Art. 192. 1. Przeniesienie nie wymaga uzyskania zgody właścicieli, dłużników ani wierzycieli podmiotu w restrukturyzacji.

2. Właścicielom, dłużnikom i wierzycielom podmiotu w restrukturyzacji, których prawa lub zobowiązania nie zostały przeniesione do instytucji pomostowej, nie przysługują roszczenia do instytucji pomostowej, jej majątku ani członków jej organów.

Art. 193. 1. Fundusz zbywa prawa udziałowe w instytucji pomostowej na zasadach określonych w art. 178.

2. Instytucja pomostowa zbywa swoje przedsiębiorstwo lub prawa majątkowe na zasadach określonych w art. 178.

Art. 194. 1. Pracownicy Funduszu lub osoby przez niego wskazane mogą uczestniczyć w wykonywaniu czynności kontrolnych w instytucji pomostowej podejmowanych przez pracowników Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego, o których mowa w art. 133 ust. 3 ustawy – Prawo bankowe lub art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 174, 615 i 888).

2. Zakres czynności kontrolnych, do których są uprawnieni pracownicy Funduszu lub osoby przez niego wskazane, określa Komisja Nadzoru Finansowego w uchwale, na wniosek Funduszu.

Rozdział 16

Zakończenie działalności instytucji pomostowej

Art. 195. Zakończenie działalności instytucji pomostowej następuje z dniem:

- 1) otwarcia likwidacji;
- 2) zbycia przedsiębiorstwa instytucji pomostowej lub wszystkich praw majątkowych związanych z prowadzeniem działalności i przejściem przez osobę trzecią wszystkich zobowiązań innych niż zobowiązania wobec Funduszu.

Art. 196. 1. Fundusz wydaje decyzję o likwidacji instytucji pomostowej, jeżeli upłynął okres, o którym mowa w art. 181 ust. 3, i nie zostały zbyte lub przeniesione wszystkie prawa majątkowe związane z prowadzeniem działalności. Przepisu art. 156a ustawy – Prawo bankowe nie stosuje się.

2. W przypadku, o którym mowa w art. 189, Fundusz wydaje decyzję o ograniczeniu działalności instytucji pomostowej w zakresie, w jakim został spełniony warunek, o którym mowa w ust. 1. Przepisy art. 197 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

3. W przypadku instytucji pomostowej działającej na podstawie przepisów ustawy – Prawo bankowe dotyczących banku w formie spółki akcyjnej Fundusz może wystąpić z wnioskiem do Komisji Nadzoru Finansowego o uchylenie zezwolenia na utworzenie instytucji pomostowej. Przepisu art. 155 Kodeksu postępowania administracyjnego w zakresie obowiązku uzyskania zgody strony nie stosuje się.

4. W przypadku instytucji pomostowej działającej na podstawie przepisów ustawy o obrocie instrumentami finansowymi Fundusz może wystąpić z wnioskiem do Komisji Nadzoru Finansowego o uchylenie zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej. Przepisu art. 155 Kodeksu postępowania administracyjnego w zakresie obowiązku uzyskania zgody strony nie stosuje się.

5. Fundusz może podjąć decyzję o likwidacji instytucji pomostowej, w przypadku gdy większość praw majątkowych i zobowiązań związanych z wykonywaniem działalności została zbyta lub przeniesiona.

6. W przypadku zbycia lub przeniesienia wszystkich praw majątkowych instytucji pomostowej Fundusz może dokonać obniżenia funduszy własnych instytucji pomostowej działającej na podstawie przepisów ustawy – Prawo bankowe dotyczących banku w formie spółki akcyjnej do poziomu określonego w art. 183.

Art. 197. 1. Zarząd nad majątkiem likwidowanej instytucji pomostowej obejmuje powołany przez Fundusz likwidator, na którego przechodzą uprawnienia zastrzeżone w ustawie i statucie albo umowie spółki dla organów instytucji pomostowej.

2. Likwidator reprezentuje instytucję pomostową.

3. Z dniem przejścia zarządu majątkiem likwidowanej instytucji pomostowej przez likwidatora:

- 1) zarząd instytucji pomostowej i rada nadzorcza ulegają rozwiązaniu, a mandaty ich członków wygasają;
- 2) ustanowione prokury i pełnomocnictwa wygasają.

4. Do likwidacji instytucji pomostowej stosuje się przepisy Kodeksu spółek handlowych, z tym że:

- 1) w okresie likwidacji nie wypłaca się dywidendy ani oprocentowania udziałów;
- 2) bilans otwarcia likwidacji, program likwidacji oraz rachunek przeprowadzonej likwidacji podlegają zatwierdzeniu przez Fundusz;
- 3) przepisów art. 474 § 1 Kodeksu spółek handlowych nie stosuje się;
- 4) likwidator, nie rzadziej niż raz na miesiąc, składa Funduszowi sprawozdania z przebiegu likwidacji.

5. Fundusz informuje Komisję Nadzoru Finansowego o przebiegu likwidacji w okresach kwartalnych.

Art. 198. 1. Po zakończeniu likwidacji likwidator sporządza sprawozdanie likwidacyjne i składa je Funduszowi, Komisji Nadzoru Finansowego oraz sądowi rejestrowemu wraz z wnioskiem o wykreślenie instytucji pomostowej z rejestru.

2. Sprawozdanie likwidacyjne zatwierdza Fundusz.

Art. 199. Fundusz może odwołać likwidatora w przypadku, gdy prowadzi on likwidację w sposób zagrażający realizacji celów przymusowej restrukturyzacji.

Art. 200. 1. Jeżeli według bilansu sporządzonego na koniec okresu sprawozdawczego aktywa instytucji pomostowej działającej na podstawie przepisów ustawy – Prawo bankowe dotyczących banku w formie spółki akcyjnej nie wystarczają na zaspokojenie jej zobowiązań lub jeżeli z powodów związanych bezpośrednio z sytuacją finansową instytucji pomostowej nie reguluje ona swoich zobowiązań wobec deponentów w zakresie wypłaty środków objętych ochroną gwarancyjną, zarząd instytucji pomostowej lub likwidator powiadamiają niezwłocznie Fundusz.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Fundusz występuje z wnioskiem do Komisji Nadzoru Finansowego o zawieszenie działalności instytucji pomostowej i wystąpienie do właściwego sądu z wnioskiem o ogłoszenie jej upadłości. Przepisy art. 158 ust. 1 i 2 ustawy – Prawo bankowe stosuje się odpowiednio.

3. Fundusz może wystąpić z wnioskiem do Komisji Nadzoru Finansowego o uchylenie zezwolenia na utworzenie instytucji pomostowej działającej na podstawie przepisów ustawy – Prawo bankowe dotyczących banku w formie spółki akcyjnej także w przypadku, gdy wystąpiły okoliczności grożące niewypłacalnością lub obniżeniem sumy funduszy własnych w stopniu powodującym niespełnienie wymagań dotyczących utworzenia instytucji pomostowej. Przepisu art. 155 Kodeksu postępowania administracyjnego w zakresie uzyskania zgody strony nie stosuje się.

Rozdział 17

Umorzenie lub konwersja zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji

Art. 201. 1. Fundusz może, bez zgody właścicieli oraz wierzycieli podmiotu w restrukturyzacji, dokonać:

- 1) umorzenia lub konwersji zobowiązań w celu dokapitalizowania podmiotu w restrukturyzacji;
- 2) umorzenia lub konwersji zobowiązań przenoszonych do instytucji pomostowej w celu wyposażenia jej w fundusze własne;
- 3) umorzenia lub konwersji zobowiązań przenoszonych w ramach instrumentu wydzielenia praw majątkowych;
- 4) umorzenia zobowiązań w ramach instrumentu przejęcia przedsiębiorstwa.

2. Umorzenie lub konwersja zobowiązań w celu dokapitalizowania podmiotu w restrukturyzacji jest dopuszczalna, w przypadku gdy w jej wyniku podmiot w restrukturyzacji spełni określone odrębnymi przepisami warunki prowadzenia działalności oraz istnieją uzasadnione przesłanki, że w wyniku restrukturyzacji, o której mowa w art. 214, osiągnie długoterminową stabilność finansową.

Art. 202. 1. Przed dokonaniem umorzenia lub konwersji zobowiązań Fundusz, na podstawie oszacowania, o którym mowa w art. 137 ust. 2 i 3, ustala wielkość strat do pokrycia i kwotę, o jaką powinny wzrosnąć fundusze własne podmiotu w restrukturyzacji, aby spełnić warunki określone w art. 201 ust. 2, lub kwotę niezbędną do zapewnienia funduszy własnych instytucji pomostowej lub podmiotu zarządzającego aktywami.

2. Dokonując ustalenia wysokości niezbędnych funduszy własnych, Fundusz uwzględnia przewidywane potrzeby kapitałowe podmiotu w restrukturyzacji, instytucji pomostowej lub podmiotu zarządzającego aktywami w okresie co najmniej 12 miesięcy.

3. Jeżeli ustalenia zostały dokonane na podstawie wstępnego oszacowania, a w wyniku oszacowania końcowego wielkość strat do pokrycia jest inna niż określona we wstępnym oszacowaniu, Fundusz dokonuje ich ponownego ustalenia.

Art. 203. Przed dokonaniem umorzenia lub konwersji zobowiązań Fundusz pokrywa straty podmiotu w restrukturyzacji zgodnie z art. 70 ust. 1 lub art. 141.

Art. 204. 1. Wierzyciele, których wierzytelności podlegają konwersji, obejmują prawa udziałowe w liczbie wynikającej z wartości konwertowanych wierzytelności oraz ceny emisyjnej ustalonej w uchwale o podwyższeniu kapitału zakładowego.

2. Z chwilą podjęcia uchwały o podwyższeniu kapitału zakładowego w związku z umorzeniem lub konwersją zobowiązań przyjmuje się, że wierzyciele, których wierzytelności podlegają konwersji, obejmują wyemitowane prawa udziałowe poprzez ich pokrycie konwertowanymi wierzytelnościami. Przepisów art. 259, art. 262 § 2 pkt 2 oraz art. 431 § 2 pkt 1 Kodeksu spółek handlowych nie stosuje się.

Art. 205. 1. W przypadku gdy podmiot w restrukturyzacji wyemitował instrumenty finansowe, które przewidują redukcję kwoty zobowiązania lub konwersję zobowiązania na prawa udziałowe lub inne pozycje funduszy własnych w przypadku zdarzenia powiązanego z sytuacją finansową, wypłacalnością, pozycją kapitałową lub poziomem funduszy własnych, w przypadku umorzenia lub konwersji zobowiązań zobowiązanie umarza się lub dokonuje się jego konwersji zgodnie z warunkami emisji.

2. Instrumenty, których warunki emisji przewidywały ich umorzenie lub konwersję na kapitał w przypadku pogorszenia się sytuacji podmiotu, podlegają umorzeniu lub konwersji w pierwszej kolejności.

3. Wobec praw udziałowych powstałych w wyniku konwersji oraz instrumentów, które nie podlegały umorzeniu lub konwersji w pełnej kwocie, Fundusz może zastosować umorzenie lub konwersję zobowiązań.

Art. 206. 1. Przedmiotem umorzenia lub konwersji zobowiązań mogą być zobowiązania podmiotu w restrukturyzacji, z wyjątkiem zobowiązań:

- 1) z tytułu środków gwarantowanych;
- 2) zabezpieczonych, w tym zobowiązań z tytułu listów zastawnych oraz zobowiązań w postaci instrumentów finansowych, które stanowią integralną część puli zabezpieczonej zgodnie z prawem właściwym w sposób podobny do listów zastawnych;
- 3) wynikających z posiadania przez podmiot w restrukturyzacji praw majątkowych lub środków pieniężnych należących do klientów, w tym zdeponowanych w ich imieniu przez fundusze inwestycyjne lub alternatywne fundusze inwestycyjne, pod warunkiem że takie prawa majątkowe lub środki podlegają ochronie zgodnie z ustawą – Prawo upadłościowe;
- 4) wynikających ze stosunku powierniczego między podmiotem w restrukturyzacji a innym podmiotem, pod warunkiem że takie zobowiązanie podlega ochronie na mocy ustawy – Prawo upadłościowe lub ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny;
- 5) wobec banków krajowych, banków zagranicznych, innych instytucji kredytowych oraz firm inwestycyjnych, o pierwotnym terminie wymagalności krótszym niż 7 dni, z wyjątkiem zobowiązań pomiędzy podmiotami należącymi do tej samej grupy;
- 6) wynikających z uczestnictwa w systemach płatności, systemach rozrachunku lub zobowiązań wobec operatorów tych systemów lub ich uczestników powstałych w wyniku uczestnictwa w takim systemie, które staną się wymagalne w terminie krótszym niż 7 dni;
- 7) wobec pracowników, w szczególności wynikających z należnego wynagrodzenia i świadczeń emerytalnych, z wyjątkiem zobowiązań wynikających ze zmiennych składników wynagrodzenia, które nie są regulowane przez układ zbiorowy pracy;
- 8) wobec wierzycieli, wynikających z dostawy towarów i świadczenia usług, które mają istotne znaczenie dla bieżącej działalności podmiotu w restrukturyzacji, w tym usług informatycznych, usług użyteczności publicznej oraz usług najmu, obsługi oraz utrzymania budynków i pomieszczeń;
- 9) wobec organów podatkowych i zobowiązań z tytułu ubezpieczeń społecznych;
- 10) z tytułu składek na rzecz Funduszu oraz innych oficjalnie uznanych systemów gwarantowania.

2. Przedmiotem umorzenia lub konwersji zobowiązań mogą być zobowiązania, o których mowa w ust. 1 pkt 2, w części przewyższającej wartość ustanowionych zabezpieczeń.

3. Fundusz może wyłączyć z umorzenia lub konwersji zobowiązań w całości lub części zobowiązania, których:

- 1) umorzenie lub konwersja nie są możliwe w terminie niezbędnym z punktu widzenia realizacji celów przymusowej restrukturyzacji;
- 2) wyłączenie jest niezbędne w celu uzyskania ciągłości funkcji krytycznych i głównych linii biznesowych w sposób pozwalający zachować zdolność podmiotu w restrukturyzacji do kontynuowania kluczowych operacji, usług i transakcji;

- 3) umorzenie lub konwersja mogłyby zagrozić stabilności finansowej, poważnie zakłócić funkcjonowanie gospodarki, rynku finansowego lub sektora finansowego, w szczególności zobowiązaniom z tytułu depozytów osób fizycznych oraz małych i średnich przedsiębiorców;
- 4) umorzenie lub konwersja prowadziłyby do strat pozostałych wierzycieli w stopniu większym, niż gdyby zostały one wyłączone z umorzenia lub konwersji.

4. Fundusz przed dokonaniem wyłączenia, o którym mowa w ust. 3, powiadamia Komisję Europejską.

5. W przypadku gdy wyłączenie, o którym mowa w ust. 3, wymaga wykorzystania środków z funduszy przymusowej restrukturyzacji, Fundusz dokonuje wyłączenia, jeżeli Komisja Europejska w ciągu 24 godzin albo w terminie dłuższym, uzgodnionym z Funduszem, nie zgłosi sprzeciwu wobec wyłączenia. Jeżeli Komisja Europejska określi warunki wyłączenia, Fundusz może dokonać wyłączenia w przypadku spełnienia tych warunków.

Art. 207. 1. Dokonując oceny zasadności wyłączenia z umorzenia lub konwersji zobowiązań z tytułu instrumentów pochodnych lub sprzedaży instrumentów finansowych ze zobowiązaniem do ich odkupu, Fundusz uwzględni ocenę utraty wartości wynikającą z zamknięcia kontraktów instrumentów pochodnych lub transakcji sprzedaży w odniesieniu do wielkości strat, które mogą zostać pokryte w wyniku umorzenia zobowiązań z tytułu instrumentów pochodnych lub transakcji sprzedaży.

2. Jeżeli instrumenty pochodne lub sprzedaż instrumentów finansowych ze zobowiązaniem do ich odkupu nie zostały wyłączone z umorzenia lub konwersji, Fundusz dokonuje umorzenia lub konwersji wynikających z nich zobowiązań. Fundusz dokonuje zamknięcia kontraktów instrumentów pochodnych lub transakcji sprzedaży instrumentów finansowych ze zobowiązaniem do ich odkupu przed dokonaniem umorzenia lub konwersji tych zobowiązań.

3. W przypadku gdy instrument pochodny lub transakcja sprzedaży instrumentów finansowych ze zobowiązaniem do ich odkupu zawiera klauzulę kompensacyjną, w ramach oszacowania, o którym mowa w art. 137 ust. 2 i 3, na potrzeby umorzenia lub konwersji tych zobowiązań ustala się wartość netto zobowiązania z tego instrumentu lub transakcji.

Art. 208. 1. Umorzeniu lub konwersji podlegają zobowiązania z tytułu kapitału i należnych odsetek.

2. Jeżeli umorzeniu lub konwersji podlega zobowiązanie lub prawo udziałowe w części, warunki umowne w pozostałym zakresie nie ulegają zmianie, z wyłączeniem podstawy naliczania odsetek. W tym zakresie Fundusz może podejmować inne działania wynikające z ustawy.

Art. 209. 1. Kwotę umarzanych lub konwertowanych zobowiązań ustala się jako różnicę sumy kwot ustalonych zgodnie z art. 202 ust. 1 i strat pokrytych zgodnie z art. 203.

2. Zobowiązania w kwocie, o której mowa w ust. 1, podlegają umorzeniu do wysokości strat niepokrytych zgodnie z art. 203, a w pozostałej kwocie – konwersji na prawa udziałowe.

3. Umorzenia i konwersji dokonuje się w następującej kolejności:

- 1) instrumenty kapitałowe zgodnie z kolejnością określoną w art. 72 ust. 1;
- 2) pozostałe zobowiązania podporządkowane, jeżeli kwota umorzenia lub konwersji wierzytelności, o których mowa w pkt 1, jest mniejsza niż konieczna kwota umorzenia lub konwersji;
- 3) pozostałe zobowiązania, jeżeli kwota umorzenia lub konwersji wierzytelności, o których mowa w pkt 1 i 2, jest niższa niż konieczna kwota umorzenia lub konwersji.

4. Umorzenia lub konwersji zobowiązań, o których mowa w ust. 3 pkt 3, dokonuje się w kolejności odwrotnej do kolejności zaspokajania należności, o której mowa w art. 440 ustawy – Prawo upadłościowe.

Art. 210. 1. Jeżeli do osiągnięcia koniecznej kwoty umorzenia lub konwersji nie jest konieczne całkowite umorzenie lub konwersja zobowiązań danej kategorii, o której mowa w art. 209 ust. 3, zobowiązania w tej kategorii podlegają umorzeniu lub konwersji proporcjonalnie do wartości zobowiązania.

2. Jeżeli w celu pokrycia strat ustalonych zgodnie z art. 202 nie dokonano umorzenia wszystkich praw udziałowych dotychczasowych właścicieli podmiotu w restrukturyzacji, Fundusz może zastosować zróżnicowanie stóp konwersji zobowiązań na prawa udziałowe w celu proporcjonalnego zmniejszenia udziału dotychczasowych właścicieli.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, zróżnicowanie stóp konwersji powinno uwzględniać kolejność zaspokajania należności, o której mowa w art. 440 ust. 2 ustawy – Prawo upadłościowe.

4. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii Funduszu, szczegółowe zasady ustalania zróżnicowanych stóp konwersji, uwzględniając zasady przymusowej restrukturyzacji, o których mowa w art. 110 ust. 3 pkt 3 i 4.

Art. 211. 1. Właścicielom, którzy objęli prawa udziałowe w wyniku konwersji, prawa te wydaje się niezwłocznie na ich żądanie, po zarejestrowaniu podwyższenia kapitału zakładowego.

2. Prawo wykonywania głosu z praw udziałowych objętych w wyniku konwersji pozostaje zawieszone do czasu zakończenia oszacowania, o którym mowa w art. 137 ust. 2, a w przypadku wydania przez Fundusz decyzji o zmianie poziomu umorzenia lub konwersji zgodnie z art. 138 ust. 3 pkt 1 – do dnia, w którym decyzja stanie się wykonalna.

Art. 212. Do konwersji zobowiązań przepisów art. 7 ust. 1 i art. 69 ustawy o ofercie publicznej, art. 19 ust. 1 pkt 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz art. 418¹ § 1, art. 441 i art. 456 Kodeksu spółek handlowych nie stosuje się.

Art. 213. W przypadku gdy podmiot w restrukturyzacji jest zobowiązany do spłaty zobowiązania podporządkowanego, spełniającego warunki, o których mowa w art. 63 rozporządzenia nr 575/2013, odsetek lub innych płatności z tego tytułu, Fundusz może zawiesić spłatę tych zobowiązań w części niepodlegającej umorzeniu lub konwersji zobowiązań, do chwili spełnienia przez ten podmiot wymogów prowadzenia działalności określonych w przepisach odrębnych.

Art. 214. 1. Administrator lub pełnomocnik powołany przez Fundusz, w terminie nie dłuższym niż miesiąc od dnia doręczenia decyzji Funduszu o umorzeniu lub konwersji zobowiązań, opracowuje program restrukturyzacji i nadzoruje jego wykonanie. Fundusz może przedłużyć termin opracowania programu do 2 miesięcy od dnia doręczenia tej decyzji, w szczególności w przypadku notyfikacji pomocy publicznej dla podmiotu w restrukturyzacji.

2. Celem programu restrukturyzacji jest osiągnięcie przez podmiot w restrukturyzacji długoterminowej stabilności finansowej.

3. Program powinien zawierać co najmniej:

- 1) analizę przyczyn bieżącej sytuacji podmiotu w restrukturyzacji;
- 2) założenia przyjęte do przygotowania programu i ich uzasadnienie;
- 3) ocenę bieżącej sytuacji podmiotu w restrukturyzacji, w tym jego pozycji rynkowej (konkurencyjnej);
- 4) opis działań, które zostaną podjęte w celu przywrócenia długoterminowej stabilności finansowej podmiotu w restrukturyzacji;
- 5) niezbędne zasoby rzeczowe i finansowe do realizacji programu oraz sposób ich zapewnienia;
- 6) harmonogram działań i podział odpowiedzialności za ich realizację.

4. Działania, o których mowa w ust. 3 pkt 4, mogą obejmować:

- 1) zaprzestanie prowadzenia działalności przynoszącej straty lub związanej z podwyższonym ryzykiem;
- 2) sprzedaż aktywów, linii biznesowych lub części przedsiębiorstwa podmiotu w restrukturyzacji;
- 3) reorganizację podmiotu w restrukturyzacji;
- 4) zmiany w rozwiązaniach operacyjnych;
- 5) restrukturyzację działalności podmiotu w restrukturyzacji w celu przywrócenia konkurencyjności lub rentowności;
- 6) zmiany w sposobie finansowania działalności i wsparcia kapitałowego podmiotu w restrukturyzacji.

Art. 215. 1. Jeżeli umorzenie lub konwersję zobowiązań zastosowano wobec więcej niż jednego podmiotu grupy, program restrukturyzacji określający działania wobec podmiotów grupy opracowuje podmiot dominujący.

2. Krajowy podmiot dominujący przekazuje program restrukturyzacji Funduszowi. Fundusz przekazuje plan właściwym organom przymusowej restrukturyzacji podmiotów zależnych i Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego.

Art. 216. 1. Fundusz, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, dokonuje oceny programu restrukturyzacji, w terminie miesiąca od dnia otrzymania programu. Komisja przekazuje opinię do programu w terminie 10 dni roboczych od dnia otrzymania wniosku Funduszu o wydanie takiej opinii.

2. Fundusz, uwzględniając opinię Komisji Nadzoru Finansowego, akceptuje program restrukturyzacji, jeżeli uzna za prawdopodobne osiągnięcie jego celu, określając jednocześnie terminy przekazywania sprawozdań z realizacji programu, albo przekazuje uwagi i zastrzeżenia w celu jego uzupełnienia lub zmiany.

3. Administrator lub pełnomocnik powołany przez Fundusz, w terminie 14 dni od dnia otrzymania uwag i zastrzeżeń do programu, przekazuje zmieniony plan Funduszowi. Fundusz, w terminie 7 dni od dnia otrzymania zmienionego programu, dokonuje jego ponownej oceny.

4. Administrator lub pełnomocnik powołany przez Fundusz przekazuje Funduszowi sprawozdania z realizacji programu restrukturyzacji w okresach nie dłuższych niż półroczne.

5. Fundusz może, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, zobowiązać administratora lub pełnomocnika do zmiany lub ponownego opracowania programu restrukturyzacji w przypadku, gdy jego realizacja nie jest należąca lub osiągnięcie celu programu nie będzie możliwe.

6. Jeżeli cele programu restrukturyzacji zostały osiągnięte, Fundusz zwołuje walne zgromadzenie akcjonariuszy, zgromadzenie wspólników albo walne zgromadzenie członków w celu odwołania dotychczasowej rady nadzorczej i powołania nowej rady nadzorczej.

7. Rada nadzorcza powołuje zarząd podmiotu w restrukturyzacji. W przypadku banku w restrukturyzacji powołanie jest skuteczne z dniem udzielenia zgody, o której mowa w art. 22b ust. 1 ustawy – Prawo bankowe.

Art. 217. 1. Umorzenie praw udziałowych oraz umorzenie lub konwersja zobowiązań są skuteczne wobec podmiotu w restrukturyzacji oraz objętych nimi właścicieli i wierzycieli bez względu na limity i ograniczenia w zakresie obejmowania praw udziałowych i inwestowania środków.

2. W przypadku gdy w wyniku umorzenia lub konwersji zobowiązań podmiot, którego wierzytelności zostały skonwertowane na prawa udziałowe, lub inny wierzyciel podmiotu w restrukturyzacji przekracza limity i ograniczenia w zakresie obejmowania praw udziałowych i inwestowania środków, Komisja Nadzoru Finansowego w porozumieniu z Funduszem określi termin osiągnięcia ich właściwego poziomu.

3. Jeżeli wierzyciel, o którym mowa w ust. 2, nie podlega nadzorowi Komisji Nadzoru Finansowego, powinien zapewnić przestrzeganie obowiązujących go limitów i ograniczeń w zakresie obejmowania praw udziałowych i inwestowania środków, w terminie nie dłuższym niż 12 miesięcy od dnia opublikowania decyzji Funduszu o umorzeniu lub konwersji zobowiązań.

Art. 218. Wierzyciel, o którym mowa w art. 217 ust. 2, który w wyniku konwersji zobowiązań przekroczy progi procentowe określone w art. 25 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, jest obowiązany, w terminie określonym w art. 25 ust. 5 tej ustawy, złożyć zawiadomienie, o którym mowa w art. 25 ust. 1 tej ustawy. Przepisy art. 25 ust. 7–9 i art. 25a–25o ustawy – Prawo bankowe oraz art. 175 ust. 4–6 stosuje się odpowiednio.

Art. 219. Wierzyciel, o którym mowa w art. 217 ust. 2, który w wyniku konwersji zobowiązań przekroczy progi określone w art. 106 ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, jest obowiązany, w terminie określonym w art. 106 ust. 5 tej ustawy, złożyć zawiadomienie, o którym mowa w art. 106 ust. 1 tej ustawy. Przepisy art. 106 ust. 7–9 i art. 106a–106n ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz art. 175 ust. 4–6 stosuje się odpowiednio.

Art. 220. Jeżeli przekroczenie progu 33% lub 66% ogólnej liczby głosów w spółce publicznej nastąpiło w wyniku konwersji wierzytelności na akcje podmiotu w restrukturyzacji, obowiązek ogłoszenia wezwania do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji w rozumieniu art. 73 lub art. 74 ustawy o ofercie publicznej ma zastosowanie, w przypadku gdy po takim nabyciu akcji udział w ogólnej liczbie głosów uległ dalszemu zwiększeniu. Termin wykonania tego obowiązku liczy się od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie powodujące zwiększenie udziału w ogólnej liczbie głosów.

Art. 221. Z chwilą wpisu do rejestru podwyższenia lub obniżenia kapitału zakładowego podmiotu w restrukturyzacji ulegają umorzeniu postępowania zabezpieczające i egzekucyjne prowadzone przeciwko temu podmiotowi w celu zaspokojenia wierzytelności objętych umorzeniem lub konwersją zobowiązań, a tytuły wykonawcze lub egzekucyjne, które stanowiły podstawę do prowadzenia takich postępowania, tracą wykonalność.

Art. 222. 1. Podmiot emitujący instrument finansowy lub zaciągający zobowiązanie, które mogą podlegać umorzeniu lub konwersji, jest obowiązany:

- 1) zawrzeć w warunkach emisji lub umowie zastrzeżenie o możliwości zastosowania wobec takiego instrumentu lub zobowiązania instrumentu umorzenia lub konwersji zobowiązań, w sposób zapewniający zapoznanie się z tym zastrzeżeniem przez nabywcę instrumentu finansowego lub stronę umowy, na podstawie której podmiot zaciąga zobowiązanie;
- 2) uzyskać zgodę nabywcy instrumentu finansowego lub strony umowy, na podstawie której podmiot zaciąga zobowiązanie, na uznanie skutków decyzji o zastosowaniu instrumentu umorzenia lub konwersji zobowiązań.

2. Fundusz może zwolnić podmiot z obowiązku określonego w ust. 1, w przypadku gdy prawo właściwe dla instrumentu finansowego lub umowy zapewnia bezwarunkowe uznanie skutków decyzji Funduszu o umorzeniu lub konwersji zobowiązań. W takim przypadku Fundusz może żądać przedstawienia przez ten podmiot opinii prawnej.

Rozdział 18

Wydzielenie praw majątkowych

Art. 223. Wydzielenie praw majątkowych jest możliwe w przypadku, gdy:

- 1) likwidacja praw majątkowych mogłaby mieć istotny niekorzystny wpływ na sytuację na rynku, w szczególności na ceny takich praw majątkowych;

- 2) przeniesienie praw majątkowych do podmiotu zarządzającego aktywami jest konieczne dla kontynuowania działalności podmiotu w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej lub
- 3) przeniesienie praw majątkowych do podmiotu zarządzającego aktywami zwiększy przychody z tych praw.

Art. 224. 1. Fundusz może utworzyć podmiot lub większą liczbę podmiotów zarządzających aktywami, w formie spółki kapitałowej.

2. Przedmiotem działalności podmiotu zarządzającego aktywami jest zarządzanie przeniesionymi do niego prawami majątkowymi i zobowiązaniami z jednego albo kilku podmiotów w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej, w tym ich zbycie.

3. Podmiot zarządzający aktywami może także świadczyć usługi zarządzania innymi prawami majątkowymi na rzecz Funduszu, na podstawie umowy.

4. Fundusz wnosi kapitał założycielski podmiotu zarządzającego aktywami z funduszy przymusowej restrukturyzacji.

5. Fundusz pokrywa, z funduszy przymusowej restrukturyzacji, w niezbędnym zakresie, koszty działalności podmiotu zarządzającego aktywami, jeżeli nie osiąga on wystarczających przychodów z zarządzania lub nie zarządza przeniesionymi prawami majątkowymi.

6. Jeżeli Fundusz nie jest jedynym akcjonariuszem albo udziałowcem podmiotu zarządzającego aktywami, przysługują mu uprawnienia w zakresie:

- 1) zatwierdzania statutu albo umowy spółki;
- 2) wyboru albo zatwierdzenia powołania członków organów podmiotu zarządzającego aktywami;
- 3) określania zasad wynagradzania członków organów podmiotu zarządzającego aktywami oraz zakresu ich obowiązków;
- 4) zatwierdzania strategii i profilu ryzyka podmiotu zarządzającego aktywami.

Art. 225. 1. Przeniesienie praw majątkowych i zobowiązań następuje na podstawie decyzji Funduszu.

2. Fundusz może dokonać zwrotnego przeniesienia praw majątkowych lub zobowiązań do podmiotu w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej. Szczegółowe warunki i tryb przeniesienia i zwrotnego przeniesienia określa decyzja Funduszu.

3. Przeniesienie zwrotne może nastąpić w przypadku przewidzianym w decyzji, o której mowa w ust. 1, albo w przypadku gdy przeniesione prawa majątkowe lub zobowiązania nie spełniają warunków przeniesienia określonych w tej decyzji.

4. Z chwilą przeniesienia podmiot zarządzający aktywami wstępuje w prawa i obowiązki podmiotu w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej w zakresie nabytych praw majątkowych i związanych z nimi zobowiązań.

5. Na podmiot zarządzający aktywami przechodzą zezwolenia, z wyjątkiem zezwolenia na utworzenie banku oraz zezwolenia na rozpoczęcie przez bank działalności, oraz koncesje i ulgi, które zostały udzielone podmiotowi w restrukturyzacji na podstawie przepisów obowiązujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z utworzeniem lub działalnością, o ile:

- 1) są związane z przeniesionymi prawami majątkowymi lub zobowiązaniami;
- 2) odrębne przepisy lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji lub ulgi nie stanowią inaczej.

6. Ujawnienie w księgach wieczystych lub innych rejestrach przejścia na podmiot zarządzający aktywami praw związanych z przeniesionymi prawami majątkowymi lub zobowiązaniami, ujawnionych w tych księgach lub innych rejestrach, następuje na jego wniosek, na podstawie decyzji Funduszu, o której mowa w ust. 1.

7. Podmiot zarządzający aktywami nie odpowiada za zobowiązania podatkowe podmiotu w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej.

8. W postępowaniach dotyczących przeniesionych praw majątkowych i zobowiązań, wszczętych przez podmiot w restrukturyzacji lub instytucję pomostową i niezakończonych przed dniem doręczenia decyzji Funduszu o przeniesieniu praw majątkowych ostateczną decyzją administracyjną, postanowieniem albo orzeczeniem, w miejsce podmiotu w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej wstępuje podmiot zarządzający aktywami, z dniem doręczenia mu decyzji Funduszu.

Art. 226. 1. Jeżeli ustalona zgodnie z art. 137 ust. 2 i 3 wartość przenoszonych praw majątkowych przekracza wartość przenoszonych zobowiązań, przeniesienie następuje za wynagrodzeniem w wysokości nadwyżki wartości przenoszonych praw majątkowych nad wartością przenoszonych zobowiązań.

2. Jeżeli ustalona zgodnie z art. 137 ust. 2 i 3 wartość przenoszonych zobowiązań przekracza wartość przenoszonych praw majątkowych, nadwyżka wartości przenoszonych zobowiązań nad wartością przenoszonych praw majątkowych stanowi zobowiązanie podmiotu w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej wobec podmiotu zarządzającego aktywami.

3. Wynagrodzenie ustalone zgodnie z ust. 1 podmiot zarządzający aktywami powinien zapłacić na rzecz podmiotu w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej w formie i w terminie ustalonych w decyzji Funduszu o przeniesieniu praw majątkowych, nie później jednak niż w terminie 3 miesięcy od dnia przeniesienia.

4. Sposób i termin wykonania zobowiązania ustalonego zgodnie z ust. 2 określa Fundusz w decyzji o przeniesieniu praw majątkowych.

Art. 227. Fundusz może przenieść do podmiotu zarządzającego aktywami prawa majątkowe i zobowiązania z więcej niż jednego podmiotu w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej. W takim przypadku podmiot zarządzający aktywami jest obowiązany zarządzać majątkiem przeniesionym z każdego podmiotu w restrukturyzacji i instytucji pomostowej oddzielnie lub tak prowadzić ewidencję działalności, aby możliwe było wydzielenie ich majątku i zobowiązań oraz wyniku zarządzania nimi.

Art. 228. 1. W przypadku przeniesienia do podmiotu zarządzającego aktywami praw udziałowych przepisów art. 25–25s ustawy – Prawo bankowe, art. 106–106n ustawy obrotu instrumentami finansowymi, art. 54–54n ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi oraz art. 82–98 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej nie stosuje się.

2. Podmiot zarządzający aktywami jest zwolniony z obowiązku zawiadamiania o nabyciu pakietów akcji spółek publicznych, uzyskania zgody odpowiednich organów na wykonywanie praw z tych akcji oraz przeprowadzania wezwania do sprzedaży akcji, o których mowa w art. 73 i art. 74 ustawy o ofercie publicznej.

Art. 229. 1. Przeniesienie, o którym mowa w art. 225 ust. 1, nie wymaga uzyskania zgody właścicieli, dłużników oraz wierzycieli podmiotu w restrukturyzacji albo instytucji pomostowej.

2. Właścicielom, dłużnikom i wierzycielom podmiotu w restrukturyzacji nie przysługują roszczenia do podmiotu zarządzającego aktywami, jego majątku i członków jego organów w związku z dokonaniem przeniesienia praw majątkowych lub zarządzaniem aktywami.

3. Fundusz ponosi odpowiedzialność za działania i zaniechania podmiotu zarządzającego aktywami oraz członków jego organów, na zasadach określonych w art. 241 i art. 242.

Rozdział 19

Likwidacja podmiotu rezydualnego

Art. 230. 1. W przypadku gdy w wyniku zastosowania instrumentów przejęcia przedsiębiorstwa, instytucji pomostowej lub wydzielenia praw majątkowych nie doszło do zbycia podmiotu w restrukturyzacji albo zastosowanie tych instrumentów nie było możliwe, podmiot ten podlega likwidacji w drodze postępowania upadłościowego albo likwidacyjnego.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, jeżeli:

- 1) wobec banku w restrukturyzacji zostały spełnione przesłanki, o których mowa w art. 158 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, Fundusz może wystąpić z wnioskiem o ogłoszenie upadłości banku;
- 2) wobec kasy w restrukturyzacji zostały spełnione przesłanki, o których mowa w art. 74k ust. 1 lub 2 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, Fundusz może wystąpić z wnioskiem o ogłoszenie upadłości kasy;
- 3) wobec firmy inwestycyjnej w restrukturyzacji zostały spełnione przesłanki określone w art. 10 i art. 11 ustawy – Prawo upadłościowe, Fundusz może wystąpić z wnioskiem o ogłoszenie upadłości firmy inwestycyjnej.

3. Wniosek o ogłoszenie upadłości firmy inwestycyjnej w restrukturyzacji może zgłosić tylko Fundusz.

4. W przypadkach innych niż określone w ust. 2 Fundusz wydaje decyzję o likwidacji podmiotu.

5. Fundusz wydaje decyzję o likwidacji podmiotu także w przypadku prawomocnego oddalenia jego wniosku o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13 ust. 1 lub 2 ustawy – Prawo upadłościowe, chyba że sąd, oddalając wniosek o ogłoszenie upadłości, ustalił, że materiał zgromadzony w sprawie daje podstawę do rozwiązania podmiotu wpisanego do Krajowego Rejestru Sądowego bez przeprowadzania postępowania likwidacyjnego. Przepisu art. 13 ust. 2a ustawy – Prawo upadłościowe nie stosuje się.

6. Fundusz może, w drodze decyzji, zobowiązać podmioty, o których mowa w ust. 2, do świadczenia usług w zakresie niezbędnym do prowadzenia działalności związanej z przeniesionymi: przedsiębiorstwem podmiotu w restrukturyzacji lub prawami udziałowymi podmiotu w restrukturyzacji, wybranymi lub wszystkimi prawami majątkowymi lub wybranymi lub wszystkimi zobowiązaniami podmiotu w restrukturyzacji, przez podmiot, na który są przenoszone, w szczególności jeżeli świadczyły one takie usługi na rzecz podmiotu w restrukturyzacji przed dniem wszczęcia przymusowej restrukturyzacji. Okres świadczenia usług nie może być dłuższy niż 12 miesięcy od dnia wydania decyzji Funduszu o przejęciu przedsiębiorstwa lub instytucji pomostowej.

7. Usługi, o których mowa w ust. 6, podmiot rezydualny jest obowiązany świadczyć na warunkach rynkowych, na podstawie umowy zawartej z podmiotem, na którego rzecz świadczone są usługi. Umowy takie nie mogą zostać rozwiązane przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 6, bez zgody Funduszu.

Art. 231. 1. Likwidacja podmiotu rezydualnego działającego w formie banku lub kasy jest prowadzona zgodnie z zasadami obowiązującymi przy likwidacji spółek handlowych lub spółdzielni, z tym że:

- 1) w okresie likwidacji nie wypłaca się dywidendy ani oprocentowania udziałów;
- 2) bilans otwarcia likwidacji, program likwidacji oraz rachunek z przeprowadzonej likwidacji podlegają zatwierdzeniu przez Fundusz;
- 3) likwidator, nie rzadziej niż raz w miesiącu, składa Funduszowi i wierzycielom sprawozdania z przebiegu likwidacji;
- 4) podział pomiędzy akcjonariuszy (członków) majątku pozostałego po zaspokojeniu i zabezpieczeniu wierzycieli nie może nastąpić przed upływem roku od dnia ostatniego ogłoszenia o otwarciu likwidacji.

2. Szczegółowe warunki i tryb likwidacji podmiotu oraz powołanie likwidatora określa decyzja, o której mowa w art. 230 ust. 4.

3. Likwidatorowi przysługuje prawo żądania zmiany treści zobowiązania, o którym mowa w art. 152 ustawy – Prawo bankowe lub w art. 74 f ust. 1 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych. Powództwo rozpoznaje właściwy miejscowo sąd okręgowy sąd gospodarczy.

4. Likwidator może potrącić z wierzytelności likwidowanego banku lub kasy dług wynikający z rachunku bankowego lub rachunku prowadzonego przez kasę także wtedy, gdy terminy jego spłaty jeszcze nie nastąpiły.

5. W przypadku likwidacji podmiotu rezydualnego działającego w formie banku lub kasy:

- 1) nie stosuje się art. 463 § 1 Kodeksu spółek handlowych;
- 2) nie stosuje się art. 118 ustawy – Prawo spółdzielcze, a przepisy art. 119–129 tej ustawy stosuje się odpowiednio;
- 3) zarząd nad majątkiem likwidowanego podmiotu rezydualnego obejmuje likwidator, na którego przechodzą uprawnienia zastrzeżone w ustawie i statucie dla organów podmiotu rezydualnego; likwidator reprezentuje podmiot rezydualny w likwidacji w sądzie i poza sądem;
- 4) kompetencje rady nadzorczej pozostają zawieszone, z zastrzeżeniem art. 103 ust. 5;
- 5) przepisy art. 74h i art. 74m–74s ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych stosuje się.

6. Po zakończeniu likwidacji likwidator sporządza sprawozdanie likwidacyjne i składa je Funduszowi oraz sądowi rejestrowemu z wnioskiem o wykreślenie banku lub kasy z rejestru.

7. Likwidacja innego podmiotu rezydualnego jest prowadzona zgodnie z zasadami dotyczącymi likwidacji spółek handlowych lub spółdzielni, z tym że:

- 1) nie stosuje się przepisu art. 463 § 1 Kodeksu spółek handlowych;
- 2) nie stosuje się przepisów art. 118 ustawy – Prawo spółdzielcze.

8. Likwidatorów podmiotu rezydualnego powołuje i odwołuje Fundusz.

Art. 232. W odniesieniu do podmiotu rezydualnego oraz podmiotów należących do grupy, do której należy ten podmiot, przepis art. 146 stosuje się.

Art. 233. W postępowaniu upadłościowym prowadzonym wobec podmiotu rezydualnego przepisów części I tytułu III działu III ustawy – Prawo upadłościowe nie stosuje się do czynności podjętych w ramach przymusowej restrukturyzacji.

Rozdział 20

Koszty przymusowej restrukturyzacji

Art. 234. 1. Fundusz przekazuje na rzecz podmiotu w restrukturyzacji albo podmiotu rezydualnego:

- 1) wynagrodzenie, o którym mowa w art. 174 ust. 5, w części uiszczanej w formie świadczenia pieniężnego,
- 2) wynagrodzenie, o którym mowa w art. 190 i art. 226 ust. 1,
- 3) inne przychody z przymusowej restrukturyzacji

– po potrąceniu kosztów przymusowej restrukturyzacji związanych z zastosowaniem instrumentów przejęcia przedsiębiorstwa, przeniesienia praw majątkowych lub zobowiązań do instytucji pomostowej lub podmiotu zarządzającego aktywami.

2. Fundusz przekazuje na rzecz właścicieli praw udziałowych środki uzyskane z tytułu:

- 1) przeniesienia praw udziałowych wyemitowanych przez podmiot w restrukturyzacji na podmiot przejmujący, o którym mowa w art. 174 ust. 1 pkt 3,
- 2) przeniesienia praw udziałowych wyemitowanych przez podmiot w restrukturyzacji na instytucję pomostową, o którym mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1

– po potrąceniu kosztów przymusowej restrukturyzacji związanych z zastosowaniem instrumentów przejęcia przedsiębiorstwa lub przeniesienia praw udziałowych do instytucji pomostowej.

3. Kwoty, o których mowa w ust. 1, Fundusz przekazuje w terminie 3 miesięcy od dnia zakończenia przymusowej restrukturyzacji.

4. W przypadku ogłoszenia upadłości podmiotu rezydującego Fundusz przekazuje środki, o których mowa w ust. 1, do masy upadłości.

Art. 235. Kosztami przymusowej restrukturyzacji są poniesione przez Fundusz:

- 1) opłaty sądowe oraz inne niż określone w art. 237 i art. 239 wydatki niezbędne do osiągnięcia celu przymusowej restrukturyzacji;
- 2) koszty przeprowadzenia wyceny, o której mowa w art. 137 ust. 2 i 3;
- 3) koszty zbycia przedsiębiorstwa podmiotu w restrukturyzacji, wybranych praw majątkowych, zbycia nieruchomości i rzeczy ruchomych, dochodzenia roszczeń od dłużników i wykonywania innych praw majątkowych albo ich zbycia;
- 4) wydatki z tytułu wsparcia udzielanego w ramach przymusowej restrukturyzacji;
- 5) straty z tytułu udzielenia pożyczek i gwarancji w ramach przymusowej restrukturyzacji podmiotowi w restrukturyzacji, jego podmiotom zależnym, podmiotowi przejmującemu prawa udziałowe podmiotu w restrukturyzacji, jego przedsiębiorstwo lub wybrane prawa majątkowe lub zobowiązania;
- 6) wydatki z tytułu nabycia praw majątkowych podmiotu w restrukturyzacji, o których mowa w art. 112 ust. 1 pkt 2, i koszty ich zbycia;
- 7) koszty związane z wykonywaniem funkcji administratora, w przypadku, o którym mowa w art. 153 ust. 10;
- 8) wydatki z tytułu dotacji, o której mowa w art. 112 ust. 3 pkt 2;
- 9) wydatki z tytułu finansowania przymusowej restrukturyzacji, o których mowa w art. 179, art. 188 ust. 5, art. 237 i art. 272 ust. 3 i 4.

Art. 236. Pożytki uzyskane z instytucji pomostowej i podmiotu zarządzającego aktywami, w tym dywidendy i odsetki, a także przychody z tytułu zbycia lub likwidacji instytucji pomostowej i podmiotu zarządzającego aktywami stanowią przychody z przymusowej restrukturyzacji, z zastrzeżeniem art. 189 i art. 227.

Art. 237. Koszty związane z utworzeniem instytucji pomostowej, wydatki na objęcie jej praw udziałowych oraz koszty jej działalności nieznajdujące pokrycia w jej przychodach stanowią koszty przymusowej restrukturyzacji, z zastrzeżeniem art. 189 i art. 227.

Art. 238. W przypadku gdy sposób wymaganego finansowania przymusowej restrukturyzacji, określony schematem przymusowej restrukturyzacji, określa podział wymaganego finansowania na poszczególne państwa członkowskie, przychody i pożytki w kwocie przewyższającej koszty przymusowej restrukturyzacji są dzielone na poszczególne państwa członkowskie w proporcji wymaganego finansowania.

Art. 239. Koszty poniesione przez Fundusz z tytułu zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji zobowiązań niepokryte z przychodów podmiotu w restrukturyzacji lub instytucji pomostowej obciążają fundusze przymusowej restrukturyzacji.

Art. 240. Po zakończeniu przymusowej restrukturyzacji Fundusz sporządza sprawozdanie z przymusowej restrukturyzacji, w tym uwzględnia rozliczenia, o których mowa w art. 234–239.

Rozdział 21

Ochrona praw właścicieli i wierzycieli

Art. 241. 1. W celu ustalenia, czy wierzyciele oraz właściciele zostali zaspokojeni w wyniku przymusowej restrukturyzacji w stopniu niższym niż zostaliby zaspokojeni w postępowaniu upadłościowym prowadzonym w przypadku, gdyby na dzień decyzji o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji sąd wydał postanowienie o ogłoszeniu upadłości dłużnika, Fundusz zleca wykonanie dodatkowego oszacowania. Przepis art. 137 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Ustalenia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się przy założeniu, że pomoc państwa, która została udzielona, podlegałaby zwrotowi przez spłatę lub byłaby zwrócona w innej formie i nie zostanie udzielona jakakolwiek nowa pomoc państwa.

Art. 242. 1. Wierzycielom oraz właścicielom, którzy zostali zaspokojeni w wyniku przymusowej restrukturyzacji w stopniu niższym niż zostaliby zaspokojeni w postępowaniu, o którym mowa w art. 241 ust. 1, w wyniku:

- 1) zastosowania umorzenia lub konwersji zobowiązań,
- 2) niedokonania przeniesienia ich zobowiązań z podmiotu w restrukturyzacji w następstwie użycia instrumentów przejęcia przedsiębiorstwa lub instytucji pomostowej

– przysługuje roszczenie uzupełniające do Funduszu.

2. Odpowiedzialność majątkowa Funduszu wobec wierzycieli i właścicieli, o których mowa w ust. 1, w tym deponentów, w zakresie przenoszącym wysokość środków gwarantowanych ogranicza się do wysokości różnicy między poziomem zaspokojenia właścicieli i wierzycieli oszacowanym zgodnie z art. 241 a faktycznym zaspokojeniem właścicieli i wierzycieli w wyniku przymusowej restrukturyzacji.

3. Rozliczenie z wierzycielami i właścicielami z tytułu odpowiedzialności, o której mowa w ust. 1, następuje po zakończeniu przymusowej restrukturyzacji.

4. Uznane roszczenia uzupełniające Fundusz zaspokaja z funduszy przymusowej restrukturyzacji.

5. Przepis ust. 2 stosuje się także do odpowiedzialności Funduszu za własne czyny niedozwolone, jak i za czyny niedozwolone podmiotów, za które Fundusz ponosi odpowiedzialność.

6. Roszczenia uzupełniające przedawniają się po upływie 5 lat od dnia zakończenia przymusowej restrukturyzacji.

Rozdział 22

Uznanie i wykonanie przymusowej restrukturyzacji prowadzonych przez właściwe organy przymusowej restrukturyzacji

Art. 243. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się w przypadku wszczęcia przymusowej restrukturyzacji wobec podmiotu lub wobec oddziału banku zagranicznego przez właściwy organ przymusowej restrukturyzacji państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska.

Art. 244. Przymusowa restrukturyzacja wobec podmiotu, o którym mowa w art. 243, podlega uznaniu z mocy prawa, chyba że nie została wszczęta przez właściwy organ przymusowej restrukturyzacji.

Art. 245. 1. W przypadku wszczęcia przymusowej restrukturyzacji, o której mowa w art. 244, właściwy organ przymusowej restrukturyzacji zamierzający wykonywać swoje czynności w Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany wykazać swoje uprawnienia urzędowo poświadczonym odpisem orzeczenia lub decyzji o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji, wraz z uwierzytelnionym tłumaczeniem na język polski.

2. Pełnomocnicy i inne osoby działające w imieniu właściwego organu przymusowej restrukturyzacji, o którym mowa w ust. 1, są obowiązani wykazać swoje uprawnienia urzędowo poświadczonym odpisem orzeczenia lub decyzji o ich ustanowieniu wraz z uwierzytelnionym tłumaczeniem na język polski.

3. Właściwy organ przymusowej restrukturyzacji i osoby, o których mowa w ust. 2, korzystają w zakresie swych czynności urzędowych w Rzeczypospolitej Polskiej z takich samych uprawnień, jakie przysługują im w państwie, w którym zostały utworzone lub powołane.

4. Właściwy organ przymusowej restrukturyzacji lub osoby, o których mowa w ust. 2, są obowiązani wystąpić z wnioskiem o ujawnienie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji w księgach wieczystych, Krajowym Rejestrze Sądowym i innych rejestrach prowadzonych w Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie decyzji lub orzeczenia, o których mowa w ust. 1.

Art. 246. 1. Jeżeli właściwy organ przymusowej restrukturyzacji dokonuje:

- 1) przeniesienia instrumentów właścicielskich, praw majątkowych lub zobowiązań,
- 2) umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych,
- 3) umorzenia lub konwersji zobowiązań

– dla których prawem właściwym jest prawo Rzeczypospolitej Polskiej lub wobec właścicieli lub wierzycieli posiadających siedzibę lub zamieszkałych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, takie przeniesienie, umorzenie lub konwersja podlega uznaniu z mocy prawa.

2. Właściciele instrumentów i praw majątkowych i wierzyciele z tytułu instrumentów i zobowiązań, o których mowa w ust. 1, mogą zaskarżyć decyzje lub czynności przeniesienia, umorzenia lub konwersji lub korzystać z innych form ochrony swoich interesów wyłącznie na podstawie przepisów prawa państwa członkowskiego właściwego organu przymusowej restrukturyzacji podejmującego te decyzje lub czynności.

Rozdział 23

Uznanie i wykonanie zagranicznych postępowań przymusowej restrukturyzacji

Art. 247. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się wobec postępowań przymusowej restrukturyzacji wszczętych w państwie trzecim, jeżeli Unia Europejska zawarła z tym państwem trzecim umowę międzynarodową w sprawie uznawania i wykonywania postępowań przymusowej restrukturyzacji, w zakresie uregulowanym tą umową, od dnia jej wejścia w życie.

Art. 248. 1. Fundusz wydaje decyzję w sprawie uznania i wykonania zagranicznego postępowania przymusowej restrukturyzacji w Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek właściwego organu przymusowej restrukturyzacji państwa trzeciego prowadzącego to postępowanie.

2. Do wniosku o uznanie i wykonanie należy dołączyć:

- 1) odpis orzeczenia lub decyzji o wszczęciu zagranicznego postępowania przymusowej restrukturyzacji albo
- 2) zaświadczenie organu, o którym mowa w ust. 1, potwierdzające prowadzenie postępowania.

3. W przypadku braku dokumentów wymienionych w ust. 2, do wniosku należy dołączyć inny wiarygodny dowód na piśmie wszczęcia zagranicznego postępowania przymusowej restrukturyzacji.

4. Do wniosku organ, o którym mowa w ust. 1, dołącza informację o innych postępowaniach zagranicznych prowadzonych wobec zagranicznego podmiotu w restrukturyzacji, które są mu znane, a także informację o osobach upoważnionych do działania w imieniu tego organu w przypadku wydania przez Fundusz decyzji o uznaniu i wykonaniu zagranicznego postępowania przymusowej restrukturyzacji, ze wskazaniem ich imion, nazwisk i miejsc zamieszkania, wraz z urzędowo poświadczonym odpisem orzeczenia lub decyzji o ich ustanowieniu.

5. Do dokumentów lub dowodów na piśmie wymienionych w ust. 2 i 4 należy dołączyć ich uwierzytelnione tłumaczenie na język polski.

6. W razie wątpliwości Fundusz może zażądać uwierzytelnienia przedłożonych dokumentów lub urzędowego poświadczenia autentyczności podpisu.

7. Po wniesieniu wniosku o uznanie zagranicznego postępowania upadłościowego właściwy organ przymusowej restrukturyzacji państwa trzeciego jest obowiązany niezwłocznie informować Fundusz:

- 1) o zmianie uznawanego postępowania zagranicznego;
- 2) o innych zagranicznych postępowaniach dotyczących zagranicznego podmiotu w restrukturyzacji, które są mu znane.

Art. 249. 1. W przypadku utworzenia europejskiego kolegium przymusowej restrukturyzacji członkowie kolegium podejmują wspólną decyzję w sprawie uznania i wykonania zagranicznego postępowania przymusowej restrukturyzacji wobec zagranicznego podmiotu w restrukturyzacji lub podmiotu dominującego, który posiada:

- 1) podmioty zależne z siedzibą w co najmniej dwóch państwach członkowskich, uznane za istotne przez co najmniej dwa państwa członkowskie;
- 2) oddziały położone w co najmniej dwóch państwach członkowskich, uznane za istotne przez co najmniej dwa państwa członkowskie;
- 3) prawa majątkowe lub zobowiązania w co najmniej dwóch państwach członkowskich lub dla których prawem właściwym jest prawo tych państw członkowskich.

2. W przypadku podjęcia wspólnej decyzji, o której mowa w ust. 1, Fundusz wydaje decyzję w sprawie uznania i wykonania zagranicznego postępowania przymusowej restrukturyzacji w Rzeczypospolitej Polskiej zgodną ze wspólną decyzją, z zastrzeżeniem art. 251 ust. 2 i 3.

Art. 250. Stronami postępowania w sprawie uznania i wykonania zagranicznego postępowania przymusowej restrukturyzacji są właściwy organ przymusowej restrukturyzacji państwa trzeciego prowadzący to postępowanie i zagraniczny podmiot w restrukturyzacji.

Art. 251. 1. W przypadku braku wspólnej decyzji europejskiego kolegium przymusowej restrukturyzacji albo nieutworzenia europejskiego kolegium przymusowej restrukturyzacji Fundusz wydaje decyzję w sprawie uznania i wykonania zagranicznego postępowania przymusowej restrukturyzacji, uwzględniając interesy państw członkowskich, w których działa

zagraniczny podmiot w restrukturyzacji lub podmiot dominujący z państwa trzeciego, w szczególności wpływ uznania i wykonania tego postępowania na pozostałe podmioty grupy i stabilność finansową w państwach członkowskich.

2. Fundusz wydaje decyzję o odmowie uznania i wykonania zagranicznego postępowania przymusowej restrukturyzacji, w przypadku gdy:

- 1) postępowanie dotyczy sprawy, która należy do wyłącznej jurysdykcji sądów polskich;
- 2) uznanie i wykonanie byłoby sprzeczne z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Fundusz może wydać decyzję o odmowie uznania lub wykonania zagranicznego postępowania przymusowej restrukturyzacji, w przypadku gdy:

- 1) zagraniczne postępowanie przymusowej restrukturyzacji mogłoby mieć negatywny wpływ na stabilność finansową w Rzeczypospolitej Polskiej lub innym państwie członkowskim;
- 2) niezależne postępowanie przymusowej restrukturyzacji wobec oddziału banku zagranicznego jest konieczne do osiągnięcia celów, o których mowa w art. 66;
- 3) wierzyciele, w szczególności deponenci, mający miejsce zamieszkania albo siedzibę w Rzeczypospolitej Polskiej znaleźliby się w zagranicznym postępowaniu w gorszej sytuacji niż inni wierzyciele, w szczególności deponenci o takiej samej sytuacji prawnej w państwie, w którym toczy się zagraniczne postępowanie;
- 4) uznanie lub wykonanie zagranicznego postępowania przymusowej restrukturyzacji prowadziłyby do konieczności zaangażowania środków publicznych;
- 5) skutki uznania i wykonania zagranicznego postępowania przymusowej restrukturyzacji byłoby sprzeczne z przepisami prawa polskiego.

4. W przypadku utworzenia europejskiego kolegium przymusowej restrukturyzacji Fundusz wydaje decyzję o odmowie uznania i wykonania zagranicznego postępowania przymusowej restrukturyzacji po zasięgnięciu opinii członków kolegium.

Art. 252. 1. W decyzji o uznaniu i wykonaniu zagranicznego postępowania przymusowej restrukturyzacji określa się:

- 1) firmę zagranicznego podmiotu w restrukturyzacji oraz jego siedzibę;
- 2) sąd zagraniczny lub właściwy organ przymusowej restrukturyzacji państwa trzeciego, który wszczął zagraniczne postępowanie;
- 3) osoby upoważnione do działania w postępowaniu w imieniu właściwego organu przymusowej restrukturyzacji państwa trzeciego prowadzącego zagraniczne postępowanie przymusowej restrukturyzacji, ze wskazaniem ich imion, nazwisk i miejsc zamieszkania.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1 pkt 3, obowiązane są wykazać swoje uprawnienia urzędowo poświadczonym odpisem orzeczenia lub decyzji o ich ustanowieniu wraz z uwierzytelnionym tłumaczeniem na język polski.

Art. 253. 1. Uznanie zagranicznego postępowania przymusowej restrukturyzacji obejmuje uznanie wydanych w jego toku orzeczeń i decyzji, a także orzeczeń dotyczących toku postępowania przymusowej restrukturyzacji i jego zakończenia.

2. Fundusz może wydać decyzję o częściowym uznaniu lub wykonaniu zagranicznego postępowania przymusowej restrukturyzacji.

Art. 254. 1. Decyzja o uznaniu zagranicznego postępowania przymusowej restrukturyzacji może być zmieniona lub uchylona w razie późniejszego wykrycia lub powstania podstaw do odmowy uznania i wykonania.

2. Postępowanie w przedmiocie uchylecia lub zmiany decyzji o uznaniu zagranicznego postępowania przymusowej restrukturyzacji może być wszczęte na wniosek każdego, kto ma w tym interes prawny, lub z urzędu.

3. W decyzji o zmianie decyzji o uznaniu zagranicznego postępowania przymusowej restrukturyzacji Fundusz określa zakres zmian.

Art. 255. 1. W przypadku wydania decyzji o uznaniu i wykonaniu zagranicznego postępowania przymusowej restrukturyzacji przepisy rozdziału 7 stosuje się odpowiednio.

2. Właściwy organ przymusowej restrukturyzacji państwa trzeciego informuje Fundusz o zmianie osób upoważnionych do działania w imieniu tego organu, ze wskazaniem ich imion, nazwisk i miejsc zamieszkania, wraz z urzędowo poświadczonym odpisem orzeczenia lub decyzji o ich ustanowieniu oraz jego uwierzytelnionym tłumaczeniem na język polski.

Art. 256. 1. W przypadku wydania decyzji o uznaniu i wykonaniu zagranicznego postępowania przymusowej restrukturyzacji Fundusz może, z urzędu lub na wniosek organu prowadzącego zagraniczne postępowanie przymusowej restrukturyzacji:

- 1) wykonywać uprawnienia przysługujące mu w toku przymusowej restrukturyzacji wobec:
 - a) praw majątkowych zagranicznego podmiotu w restrukturyzacji, dla których prawem właściwym jest prawo polskie,
 - b) praw majątkowych lub zobowiązań, które są ujęte w księgach oddziału zagranicznego podmiotu w restrukturyzacji w Rzeczypospolitej Polskiej, dla których prawem właściwym jest prawo polskie, lub w przypadku gdy podlegają egzekucji w Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) dokonać przeniesienia, także w drodze nakazania przeniesienia, akcji podmiotu zależnego od zagranicznego podmiotu w restrukturyzacji z siedzibą w Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) zawiesić wykonanie prawa do wypowiedzenia, rozwiązania lub przyspieszenia terminu wymagalności umów z zagranicznym podmiotem w restrukturyzacji, wobec którego podjęta została przez europejskie kolegium przymusowej restrukturyzacji wspólna decyzja o uznaniu i wykonaniu zagranicznego postępowania przymusowej restrukturyzacji, jeżeli prawa te wynikają z działań podejmowanych w ramach tego postępowania, a spełniane są istotne postanowienia tych umów, w tym w zakresie dostawy, płatności i zabezpieczenia.

2. W przypadku, o którym mowa w art. 251 ust. 4, przepisy art. 143 i art. 144 stosuje się do stron umów z zagranicznym podmiotem w restrukturyzacji, jeżeli jest to niezbędne dla prawidłowego prowadzenia zagranicznego postępowania przymusowej restrukturyzacji w państwie trzecim.

Art. 257. W przypadku gdy wymaga tego interes publiczny, Fundusz może wykonywać uprawnienia przysługujące mu w toku przymusowej restrukturyzacji wobec podmiotu zagranicznego będącego podmiotem dominującym, jeżeli właściwy organ przymusowej restrukturyzacji państwa trzeciego stwierdzi, że wobec tego podmiotu spełnione zostały warunki wszczęcia przymusowej restrukturyzacji w tym państwie trzecim.

Art. 258. Uznanie lub wykonanie zagranicznego postępowania przymusowej restrukturyzacji nie ma wpływu na toczące się postępowania upadłościowe.

DZIAŁ IV

Restrukturyzacja kas

Art. 259. 1. Fundusz może podejmować i prowadzić działania, o których mowa w niniejszym dziale, jeżeli łącznie zostały spełnione następujące warunki:

- 1) nie podjął wobec kasy żadnych działań związanych z przymusową restrukturyzacją;
- 2) koszty restrukturyzacji kasy nie przekraczają kosztów zadań realizowanych przez Fundusz na podstawie ustawy w zakresie funkcjonowania obowiązkowego systemu gwarantowania depozytów oraz przygotowywania i przeprowadzania przymusowej restrukturyzacji;
- 3) kasa korzystająca z pomocy, o której mowa w art. 260 ust. 1, zapewnia deponentom dostęp do środków gwarantowanych;
- 4) Komisja Nadzoru Finansowego potwierdziła zdolność kasy do wniesienia składek nadzwyczajnych, o których mowa w art. 292 ust. 1.

2. Działania w zakresie restrukturyzacji oraz obowiązki nakładane na kasę Fundusz konsultuje z Komisją Nadzoru Finansowego.

Art. 260. 1. Realizując zadanie, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 1, Fundusz może udzielać kasom objętym systemem gwarantowania pożyczek, gwarancji lub poręczeń.

2. Środki uzyskane przez kasy objęte systemem gwarantowania w wyniku udzielenia przez Fundusz pożyczek, gwarancji lub poręczeń, o których mowa w ust. 1, mogą być przeznaczone tylko na usunięcie niebezpieczeństwa niewypłacalności, o ile spełnione zostały warunki, o których mowa w art. 261.

3. Fundusz może udzielić pożyczki kasie tylko w celu zaliczenia uzyskanych w ten sposób środków do funduszy własnych.

4. Do gwarancji, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące gwarancji udzielanych przez banki.

Art. 261. Warunkiem udzielenia przez Fundusz pomocy, o której mowa w art. 5 ust. 2 pkt 1 i 2, jest w szczególności:

- 1) uznanie przez Zarząd Funduszu przedstawionych przez kasę objętą systemem gwarantowania, wnioskującą o udzielenie pomocy, wyników badania sprawozdania finansowego dotyczącego jej działalności;
- 2) przedstawienie Zarządowi Funduszu przez kasę ubiegającą się o pomoc pozytywnej opinii Komisji Nadzoru Finansowego o programie postępowania naprawczego;
- 3) wykazanie, że wysokość wnioskowanych przez kasę objętą systemem gwarantowania pożyczek, gwarancji, poręczeń oraz środków wydatkowanych przez Fundusz na wykup wierzytelności byłaby nie wyższa niż łączna maksymalna kwota z tytułu gwarancji w tej kasie liczona jako suma środków gwarantowanych na rachunkach deponentów kasy;
- 4) wykorzystanie dotychczasowych funduszy własnych kasy na pokrycie strat kasy ubiegającej się o pomoc;
- 5) w przypadku pomocy, o której mowa w art. 5 ust. 2 pkt 1, zabezpieczenie wierzytelności z tytułu udzielonej pomocy gwarantujące zwrot pełnej kwoty pomocy wraz z odsetkami.

Art. 262. 1. Komisja Nadzoru Finansowego informuje niezwłocznie Zarząd Funduszu o wystąpieniu konieczności wszczęcia przez zarząd kasy postępowania naprawczego, o którym mowa w art. 72a ust. 1 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych.

2. Fundusz, na swój wniosek skierowany do Komisji Nadzoru Finansowego, jest ustanawiany kuratorem, o którym mowa w art. 72c ust. 1 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, w stosunku do kasy objętej systemem gwarantowania. Funduszowi nie przysługuje wynagrodzenie, o którym mowa w art. 72c ust. 11 tej ustawy.

3. Do wierzytelności Funduszu związanych z udzieleniem pomocy i wsparcia, o których mowa w art. 5 ust. 2, stosuje się przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny oraz innych ustaw regulujących rodzaje i sposoby zabezpieczeń wierzytelności banków.

4. Czynności cywilnoprawne, poprzez które dochodzi do realizacji zadań, o których mowa w art. 5 ust. 2, wolne są od opłaty skarbowej oraz podatku od czynności cywilnoprawnych.

Art. 263. 1. Kasa objęta systemem gwarantowania, korzystająca z pomocy Funduszu, jest obowiązana udzielać na żądanie Funduszu informacji niezbędnych do wykonywania działań, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 4.

2. Jeżeli środki funduszu gwarancyjnego kas są wykorzystywane do restrukturyzacji, kasy niezwłocznie zapewniają Funduszowi środki finansowe, w razie potrzeby w formie składek nadzwyczajnych, o których mowa w art. 292 ust. 1, w wysokości środków wykorzystanych do restrukturyzacji, w przypadku gdy:

- 1) nastąpiło spełnienie warunku gwarancji, a poziom środków zgromadzonych na funduszu gwarancyjnym kas obniżył się poniżej 2/3 poziomu minimalnego, o którym mowa w art. 288 ust. 1;
- 2) poziom środków zgromadzonych na funduszu gwarancyjnym kas jest niższy niż 25% poziomu minimalnego, o którym mowa w art. 288 ust. 1.

Art. 264. 1. Realizując zadania, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 3, Fundusz może udzielać wsparcia podmiotom przejmującym kasy, przejmującym wybrane prawa majątkowe lub wybrane zobowiązania kasy lub nabywcom przedsiębiorstwa kasy w likwidacji, jego zorganizowanej części lub wybranych praw majątkowych.

2. Wsparcie, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić poprzez:

- 1) objęcie akcji banku przejmującego;
- 2) udzielenie pożyczki lub gwarancji;
- 3) udzielenie gwarancji całkowitego lub częściowego pokrycia strat wynikających z ryzyka związanego z przejmowanymi lub nabywanymi prawami majątkowymi lub przejmowanymi zobowiązaniami;
- 4) udzielenie dotacji na pokrycie różnicy między wartością przejmowanych lub nabywanych praw majątkowych i przejmowanych zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych na rachunkach deponentów kasy do wysokości łącznej maksymalnej kwoty z tytułu gwarancji w kasie liczonej jako suma środków gwarantowanych na rachunkach deponentów kasy, w której stwierdzono niebezpieczeństwo niewypłacalności.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, przepisu art. 25 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe nie stosuje się.

Art. 265. Warunkiem udzielenia przez Fundusz wsparcia, o którym mowa w art. 5 ust. 2 pkt 3, jest w szczególności:

- 1) uznanie przez Zarząd Funduszu przedstawionych przez przejmującego lub nabywcę wyników badania sprawozdania finansowego dotyczącego jej działalności;
- 2) przedstawienie Zarządowi Funduszu przez przejmującego lub nabywcę pozytywnej opinii Komisji Nadzoru Finansowego o celowości przejęcia i braku zagrożenia dla bezpieczeństwa środków deponentów gromadzonych w kasie, wobec której Komisja Nadzoru Finansowego wydała decyzję o przejęciu lub likwidacji, oraz w przejmującym lub nabywającym banku lub kasie;

- 3) wykazanie, że wysokość środków zaangażowanych przez Fundusz we wsparcie przejmującego lub nabywcy byłaby nie wyższa niż łączna maksymalna kwota z tytułu gwarancji w kasie, wobec której Komisja Nadzoru Finansowego wydała decyzję o przejęciu lub likwidacji, liczona jako suma środków gwarantowanych na przejmowanych rachunkach deponentów tej kasy;
- 4) wykorzystanie dotychczasowych funduszy własnych przejmowanej lub likwidowanej kasy na pokrycie strat;
- 5) zabezpieczenie wierzytelności gwarantujące zwrot pełnej kwoty wsparcia wraz z odsetkami w przypadku wsparcia w formie, o której mowa w art. 263 ust. 2 pkt 2.

Art. 266. Podmiot korzystający ze wsparcia Funduszu jest obowiązany udzielać na żądanie Funduszu informacji niezbędnych do oceny ryzyka zwrotu udzielonego wsparcia lub strat związanych z nabywanymi lub przejmowanymi prawami majątkowymi lub zobowiązaniami.

Art. 267. Z tytułu udzielenia wsparcia, o którym mowa w art. 263 ust. 2 pkt 3 i 4, Funduszowi przysługuje roszczenie w stosunku do kasy, wobec której Komisja Nadzoru Finansowego wydała decyzję o przejęciu wybranych praw majątkowych lub wybranych zobowiązań lub o likwidacji, a w przypadku ogłoszenia upadłości kasy do jej masy upadłości.

Art. 268. Działania, o których mowa w niniejszym dziale, mogą być podejmowane i prowadzone po uzyskaniu decyzji Komisji Europejskiej o zgodności ze wspólnym rynkiem.

DZIAŁ V

Gospodarka finansowa Funduszu

Rozdział 1

Źródła finansowania, fundusze własne Funduszu, podział zysku lub pokrycie straty

Art. 269. 1. Fundusz prowadzi gospodarkę finansową na podstawie rocznego planu finansowego.

2. Fundusz przekazuje ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych projekty planów finansowych Funduszu w trybie i terminach określonych w przepisach dotyczących prac nad projektem ustawy budżetowej.

Art. 270. 1. Źródłami finansowania Funduszu są:

- 1) składki, o których mowa w art. 286 ust. 1, wnoszone przez podmioty objęte systemem gwarantowania oraz składki, o których mowa w art. 295 ust. 1 i 3, wnoszone przez podmioty krajowe i oddziały banków zagranicznych;
- 2) składki nadzwyczajne, o których mowa w art. 291 ust. 1, art. 292 ust. 1, art. 299 ust. 1 i art. 300 ust. 1;
- 3) wpływy z aktywów finansowych Funduszu, w tym z pożyczek i gwarancji udzielanych przez Fundusz;
- 4) środki uzyskane w ramach bezzwrotnej pomocy zagranicznej;
- 5) środki z dotacji, udzielonych na wniosek Funduszu, z budżetu państwa na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885, z późn. zm.¹³⁾);
- 6) środki z kredytu krótkoterminowego udzielonego przez Narodowy Bank Polski zgodnie z art. 306;
- 7) środki z pożyczek udzielonych z budżetu państwa;
- 8) środki uzyskane z zaciągniętych pożyczek, kredytów i emisji obligacji;
- 9) środki uzyskane z pożyczek udzielonych przez oficjalnie uznane systemy gwarantowania depozytów i podmioty zarządzające funduszami przymusowej restrukturyzacji z państw członkowskich innych niż Rzeczpospolita Polska na podstawie zawartych umów;
- 10) środki, o których mowa w art. 236–238;
- 11) środki uzyskane w wyniku zaspokojenia roszczeń Funduszu z tytułu wypłaty środków gwarantowanych i wsparcia udzielanego podmiotowi przejmującemu, o którym mowa w art. 112 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 3;
- 12) inne wpływy uzyskane przez Fundusz.

2. Fundusz może emitować obligacje.

¹³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 938 i 1646, z 2014 r. poz. 379, 911, 1146, 1626 i 1877, z 2015 r. poz. 238, 532, 1045, 1117, 1130, 1189, 1190, 1269, 1358, 1513, 1830, 1854, 1890 i 2150 oraz z 2016 r. poz. 195.

Art. 271. Fundusz statutowy jest tworzony w celu zapewnienia środków na nabycie rzeczowego majątku trwałego i wartości niematerialnych i prawnych Funduszu oraz pokrycie zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych.

Art. 272. 1. Fundusz gwarancyjny banków jest tworzony w celu pokrycia zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych w bankach i oddziałach banków zagranicznych oraz w celu pokrycia ewentualnych strat Funduszu. W przypadku, o którym mowa w art. 57 ust. 5, środki funduszu gwarancyjnego banków mogą służyć realizacji zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych w kasach.

2. Fundusz gwarancyjny kas jest tworzony w celu pokrycia zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych w kasach. W przypadku, o którym mowa w art. 56 ust. 5, środki funduszu gwarancyjnego kas mogą służyć realizacji zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych w bankach i oddziałach banków zagranicznych. Środki funduszu gwarancyjnego kas mogą także służyć realizacji zadań Funduszu, o których mowa w art. 5 ust. 2, jeżeli zostały spełnione warunki określone w art. 259 ust. 1.

3. Środki funduszu gwarancyjnego banków i funduszu gwarancyjnego kas przeznacza się na finansowanie przymusowej restrukturyzacji w zakresie, w jakim służą one zapewnieniu dostępu deponentów do środków gwarantowanych w przymusowej restrukturyzacji, w szczególności w przypadku, o którym mowa w art. 179 i art. 188 ust. 5.

4. Środki funduszu gwarancyjnego banków i funduszu gwarancyjnego kas przeznacza się na finansowanie przymusowej restrukturyzacji w wysokości strat, jakie ponieśliby wierzyciele z tytułu środków gwarantowanych, gdyby nie zostały one wyłączone z umorzenia lub konwersji zobowiązań, a w przypadku użycia innych instrumentów przymusowej restrukturyzacji – strat, jakie ponieśliby wierzyciele z tytułu środków gwarantowanych, gdyby ci wierzyciele ponieśli straty proporcjonalnie do strat poniesionych przez wierzycieli w tej samej kategorii zaspokojenia roszczeń zgodnie z przepisami ustawy – Prawo upadłościowe.

5. Środki funduszu gwarancyjnego banków i funduszu gwarancyjnego kas, o których mowa w ust. 4, przeznacza się na finansowanie przymusowej restrukturyzacji w kwocie nie wyższej niż kwota wydatków na finansowanie wypłaty środków gwarantowanych w postępowaniu upadłościowym, w przypadku gdyby na dzień decyzji o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji sąd wydał postanowienie o ogłoszeniu upadłości podmiotu w restrukturyzacji, pomniejszona o przewidywane kwoty zaspokojenia roszczeń Funduszu z tytułu wypłaty środków gwarantowanych w takim postępowaniu.

6. W przypadku gdy środki funduszu gwarancyjnego banków i funduszu gwarancyjnego kas przeznacza się na finansowanie przymusowej restrukturyzacji, środki te nie mogą finansować objęcia praw udziałowych przez Fundusz.

7. Jeżeli oszacowanie, o którym mowa w art. 241 ust. 1, wykaże, że środki funduszu gwarancyjnego banków i funduszu gwarancyjnego kas przeznaczone na finansowanie przymusowej restrukturyzacji są większe niż kwota wydatków na finansowanie wypłaty środków gwarantowanych w postępowaniu upadłościowym, w przypadku gdyby na dzień decyzji o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji sąd wydał postanowienie o ogłoszeniu upadłości podmiotu w restrukturyzacji, pomniejszona o przewidywane kwoty zaspokojenia roszczeń z tytułu wypłaty środków gwarantowanych w takim postępowaniu, Fundusz zwraca nadwyżkę na fundusz gwarancyjny banków albo fundusz gwarancyjny kas.

8. Jeżeli Fundusz przekazał środki z funduszu gwarancyjnego banków i funduszu gwarancyjnego kas na finansowanie przymusowej restrukturyzacji zgodnie ze schematem przymusowej restrukturyzacji, zgłasza on roszczenie o zwrot tych środków w wysokości nadwyżki środków przekazanych nad kwotą wydatków na finansowanie wypłaty środków gwarantowanych w postępowaniu upadłościowym, w przypadku gdyby na dzień decyzji o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji sąd wydał postanowienie o ogłoszeniu upadłości podmiotu w restrukturyzacji, pomniejszoną o przewidywane kwoty zaspokojenia roszczeń z tytułu wypłaty środków gwarantowanych w takim postępowaniu.

9. Kwota środków funduszu gwarancyjnego banków i funduszu gwarancyjnego kas przeznaczonych na finansowanie przymusowej restrukturyzacji nie może być wyższa niż 50% docelowego poziomu środków systemu gwarantowania depozytów w bankach albo docelowego poziomu środków systemu gwarantowania depozytów w kasach, o których mowa w art. 287 ust. 2 i art. 288 ust. 2. Rada Funduszu może podjąć decyzję o przeznaczeniu na finansowanie przymusowej restrukturyzacji kwoty wyższej niż 50% docelowego poziomu środków systemu gwarantowania depozytów w bankach i docelowego poziomu środków systemu gwarantowania depozytów w kasach, uwzględniając potrzebę efektywnego wykorzystania środków.

Art. 273. 1. Fundusz przymusowej restrukturyzacji banków jest tworzony w celu zapewnienia środków na finansowanie zadań Funduszu w zakresie przymusowej restrukturyzacji banków, firm inwestycyjnych i oddziałów banków zagranicznych.

2. Fundusz przymusowej restrukturyzacji kas jest tworzony w celu zapewnienia środków na finansowanie zadań Funduszu w zakresie przymusowej restrukturyzacji kas.

3. Finansowanie zadań w zakresie przymusowej restrukturyzacji, o którym mowa w ust. 1 i 2, obejmuje w szczególności finansowanie:

- 1) zadań określonych w art. 112;

- 2) utworzenia instytucji pomostowej i podmiotu zarządzającego aktywami oraz wyposażenie tych podmiotów w fundusze własne konieczne ze względu na skalę i wyniki działalności;
- 3) zaspokojenia roszczeń uzupełniających, o których mowa w art. 242;
- 4) wyłączenia zobowiązań z umorzenia lub konwersji zobowiązań, o którym mowa w art. 206 ust. 3;
- 5) pokrycia kosztów przymusowej restrukturyzacji zgodnie z uzgodnionym przez Fundusz schematem przymusowej restrukturyzacji oraz pokrycia ewentualnych strat Funduszu z tytułu przymusowej restrukturyzacji.

4. W przypadku gdy koszty finansowania zadań Funduszu w zakresie przymusowej restrukturyzacji banków i firm inwestycyjnych przekraczają wartość środków zgromadzonych na funduszu przymusowej restrukturyzacji banków, w tym środków ze składek nadzwyczajnych, o których mowa w art. 299 ust. 1, środki funduszu przymusowej restrukturyzacji kas zgromadzone ze składek, o których mowa w art. 295 ust. 3, mogą służyć finansowaniu przymusowej restrukturyzacji banków i firm inwestycyjnych.

5. W przypadku gdy koszty finansowania zadań Funduszu w zakresie przymusowej restrukturyzacji kas przekraczają wartość środków zgromadzonych na funduszu przymusowej restrukturyzacji kas, w tym środków ze składek nadzwyczajnych, o których mowa w art. 300 ust. 1, środki funduszu przymusowej restrukturyzacji banków, zgromadzone ze składek, o których mowa w art. 295 ust. 1, mogą służyć finansowaniu przymusowej restrukturyzacji kas.

Art. 274. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 206 ust. 3, jeżeli w wyniku wyłączenia zobowiązań z umorzenia lub konwersji zobowiązań straty podmiotu w restrukturyzacji nie zostały w całości pokryte umorzonymi zobowiązaniami innych wierzycieli, Fundusz może przeznaczyć środki funduszy, o których mowa w art. 273, na pokrycie strat podmiotu w restrukturyzacji lub objęcie praw udziałowych podmiotu w restrukturyzacji w celu odtworzenia jego funduszy własnych.

2. Fundusz może przeznaczyć środki na cel określony w ust. 1, jeżeli:

- 1) dokonał umorzenia lub konwersji praw udziałowych lub zobowiązań w wysokości co najmniej 8% zobowiązań ogółem, powiększonych o fundusze własne podmiotu w restrukturyzacji, określonych na podstawie oszacowania, o którym mowa w art. 137 ust. 2 i 3, oraz
- 2) kwota środków nie przekracza 5% zobowiązań ogółem, powiększonych o fundusze własne podmiotu w restrukturyzacji, określonych na podstawie oszacowania, o którym mowa w art. 137 ust. 2 i 3.

Art. 275. W przypadku gdy nie został spełniony warunek, o którym mowa w art. 274 ust. 2 pkt 1, Fundusz może przeznaczyć środki na cel określony w art. 274 ust. 1, jeżeli:

- 1) dokonał umorzenia lub konwersji praw udziałowych lub zobowiązań w wysokości nie mniejszej niż 20% wartości aktywów ważonych ryzykiem podmiotu w restrukturyzacji oraz
- 2) wielkość środków odpowiednio na finansowanie przymusowej restrukturyzacji banków i firm inwestycyjnych albo środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji kas jest nie mniejsza niż 3% kwoty środków gwarantowanych we wszystkich podmiotach objętych systemem gwarantowania, oraz
- 3) wielkość sumy bilansowej podmiotu w restrukturyzacji na poziomie skonsolidowanym ustalona na podstawie ostatniego zatwierdzonego sprawozdania finansowego nie przekracza równowartości w złotych kwoty 900 000 000 000 euro według średniego kursu z ostatniego dnia roboczego roku poprzedniego, ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski.

Art. 276. Wydatki na cel określony w art. 274 ust. 1 mogą być finansowane ze środków:

- 1) na finansowanie przymusowej restrukturyzacji odpowiednio banków i firm inwestycyjnych albo kas;
- 2) które mogą być uzyskane w okresie 3 lat ze składek nadzwyczajnych;
- 3) jeżeli środki, o których mowa w pkt 1 i 2, są niewystarczające – z innych źródeł, w sposób określony w art. 278.

Art. 277. Fundusz może przeznaczyć środki funduszy, o których mowa w art. 273, na pokrycie strat podmiotu w restrukturyzacji lub objęcie praw udziałowych podmiotu w restrukturyzacji w celu odtworzenia jego funduszy własnych w wysokości przekraczającej poziom, o którym mowa w art. 274 ust. 2 pkt 2, jeżeli wszystkie niezabezpieczone zobowiązania podlegające umorzeniu lub konwersji inne niż środki objęte ochroną gwarancyjną zostały umorzone lub skonwertowane. W celu finansowania tych wydatków Fundusz może zaciągać pożyczki od podmiotów trzecich lub przeznaczyć na ich pokrycie środki na finansowanie przymusowej restrukturyzacji odpowiednio banków i firm inwestycyjnych albo kas.

Art. 278. Fundusz może zaciągać pożyczki od podmiotów trzecich, w przypadku gdy środki na finansowanie przymusowej restrukturyzacji banków i firm inwestycyjnych albo kas są niewystarczające do pokrycia wydatków i nie jest możliwe niezwłoczne uzyskanie środków z tytułu składek nadzwyczajnych na rzecz Funduszu lub środki uzyskane ze składek nadzwyczajnych są niewystarczające.

Art. 279. Przepisy art. 274–278 stosuje się odpowiednio, w przypadku gdy w wyniku finansowania przymusowej restrukturyzacji z wykorzystaniem innych instrumentów niż umorzenie lub konwersja zobowiązań środki funduszu przymusowej restrukturyzacji banków lub funduszu przymusowej restrukturyzacji kas pokrywają w sposób pośredni straty lub ujemne fundusze własne podmiotu w restrukturyzacji.

Art. 280. Fundusz restrukturyzacji banków spółdzielczych jest tworzony w celu zapewnienia środków finansowych na cele określone w art. 35 ust. 3 i 4 ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych.

Art. 281. Fundusz gwarancyjny banków, fundusz gwarancyjny kas, fundusz przymusowej restrukturyzacji banków, fundusz przymusowej restrukturyzacji kas oraz fundusz restrukturyzacji banków spółdzielczych dzielą się na fundusze wykorzystane – w zakresie, w jakim zostały one wykorzystane na finansowanie zadań Funduszu, oraz fundusze do wykorzystania – w pozostałym zakresie. Szczegółowe zasady tworzenia i wykorzystania funduszy własnych Funduszu określa statut Funduszu.

Art. 282. 1. Kwoty uzyskane przez Fundusz z masy upadłości kasy zasilają fundusz gwarancyjny kas.

2. Kwoty uzyskane przez Fundusz z masy upadłości banku lub oddziału banku zagranicznego zasilają fundusz gwarancyjny banków.

3. Kwoty uzyskane przez Fundusz z masy upadłości firmy inwestycyjnej zasilają fundusz przymusowej restrukturyzacji banków.

Art. 283. Środki Funduszu przeznacza się na finansowanie zadań Funduszu, w szczególności w zakresie:

- 1) gwarantowania środków pieniężnych;
- 2) przymusowej restrukturyzacji;
- 3) działalności pomocowej dla banków na cele określone w art. 35 ust. 3 i 4 ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych;
- 4) nabycia praw majątkowych, o których mowa w art. 314;
- 5) pokrywania kosztów lub nakładów związanych z działalnością Funduszu.

Art. 284. Jeżeli wymagane finansowanie, o którym mowa w art. 133 ust. 2 pkt 7, jest realizowane przez udzielenie gwarancji, Fundusz może udzielić gwarancji spłaty zobowiązań do wysokości udziału Funduszu w wymaganym finansowaniu określonego w schemacie przymusowej restrukturyzacji.

Art. 285. 1. Rada Funduszu przeznacza zysk netto na zwiększenie funduszu gwarancyjnego banków, funduszu gwarancyjnego kas, funduszu przymusowej restrukturyzacji banków oraz funduszu przymusowej restrukturyzacji kas, w proporcji określonej jako stosunek środków zgromadzonych w poszczególnych funduszach do sumy środków zgromadzonych we wszystkich tych funduszach na dzień bilansowy ostatniego zatwierdzonego sprawozdania finansowego.

2. W przypadku gdy na dzień bilansowy ostatniego zatwierdzonego sprawozdania finansowego poziom każdego z funduszy, o których mowa w ust. 1, wynosi zero, o sposobie przeznaczenia zysku netto na taki fundusz decyduje Rada Funduszu.

3. Do pokrycia straty netto przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

4. Rada Funduszu może przeznaczyć całość lub część zysku netto Funduszu na podwyższenie funduszu statutowego.

5. Decyzję o podziale zysku netto lub pokryciu straty podejmuje Rada Funduszu, w formie uchwały, na wniosek Zarządu Funduszu.

6. Do podziału zysku lub pokrycia straty przepisy ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330, z późn. zm.¹⁴⁾) stosuje się odpowiednio.

¹⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 613, z 2014 r. poz. 768 i 1100, z 2015 r. poz. 4, 978, 1045, 1166, 1333, 1844 i 1893 oraz z 2016 r. poz. 615.

Rozdział 2

Obowiązkowe składki na rzecz Funduszu

Oddział 1

Finansowanie obowiązkowego systemu gwarantowania depozytów

Art. 286. 1. Obowiązkowy system gwarantowania depozytów finansowany jest przez podmioty objęte systemem gwarantowania, ze składek wnoszonych w okresach kwartalnych, z zastrzeżeniem art. 294 ust. 1.

2. Składki na obowiązkowy system gwarantowania depozytów wnoszone przez banki i oddziały banków zagranicznych zasilają fundusz gwarancyjny banków.

3. Składki na obowiązkowy system gwarantowania depozytów wnoszone przez kasy zasilają fundusz gwarancyjny kas.

4. Z dniem spełnienia warunku gwarancji bank, oddział banku zagranicznego lub kasa są zwolnione z obowiązku wnoszenia składek, o których mowa odpowiednio w ust. 2 lub 3.

Art. 287. 1. Minimalny poziom środków systemu gwarantowania depozytów w bankach wynosi 0,8% kwoty środków gwarantowanych w bankach i oddziałach banków zagranicznych objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów.

2. Docelowy poziom środków systemu gwarantowania depozytów w bankach wynosi 2,6% kwoty środków gwarantowanych w bankach i oddziałach banków zagranicznych objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów.

3. Składki na fundusz gwarancyjny banków ustala się w takiej wysokości, aby osiągnąć:

- 1) minimalny poziom środków systemu gwarantowania depozytów w bankach do dnia 31 grudnia 2016 r.;
- 2) docelowy poziom środków systemu gwarantowania depozytów w bankach do dnia 3 lipca 2030 r.

4. Rada Funduszu, ustalając wysokości składek, może skrócić termin osiągnięcia docelowego poziomu środków systemu gwarantowania depozytów w bankach określony w ust. 3 pkt 2, uwzględniając bieżący poziom środków systemu gwarantowania depozytów w bankach oraz wyniki finansowe banków i oddziałów banków zagranicznych objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów.

5. W przypadku dokonania przez Fundusz łącznych wypłat przekraczających 0,8% kwoty środków gwarantowanych w bankach i oddziałach banków zagranicznych objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów do momentu osiągnięcia po raz pierwszy minimalnego poziomu środków, o którym mowa w ust. 1, termin określony w ust. 3 pkt 1 ulega przedłużeniu o 4 lata.

6. W przypadku dokonania przez Fundusz łącznych wypłat przekraczających 0,8% kwoty środków gwarantowanych w bankach i oddziałach banków zagranicznych objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów do momentu osiągnięcia po raz pierwszy docelowego poziomu środków, o którym mowa w ust. 2, termin określony w ust. 3 pkt 2 ulega przedłużeniu o 4 lata.

7. Przy ustalaniu wysokości składek na dany kwartał uwzględnia się w szczególności fazę cyklu koniunkturalnego oraz wpływ, jaki składki mogą mieć na sytuację finansową banków i oddziałów banków zagranicznych objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów.

8. Jeżeli w ciągu ostatnich 2 lat przed osiągnięciem po raz pierwszy poziomu środków, o którym mowa w ust. 1 i 2, Fundusz dokona wypłat nieprzekraczających łącznie 0,8% kwoty środków gwarantowanych w bankach i oddziałach banków zagranicznych objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów, terminy określone w ust. 3 ulegają przedłużeniu w taki sposób, aby łączna kwota składek, o której mowa w art. 293 ust. 1 pkt 1, na dany rok kalendarzowy nie była wyższa niż 0,25% kwoty środków gwarantowanych w bankach i oddziałach banków zagranicznych objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów.

9. Jeżeli po osiągnięciu po raz pierwszy docelowego poziomu środków, o którym mowa w ust. 2, środki systemu gwarantowania depozytów w bankach obniżą się poniżej 2/3 tego poziomu, składki na obowiązkowy system gwarantowania depozytów w bankach ustalane są na poziomie umożliwiającym osiągnięcie minimalnego poziomu środków systemu gwarantowania depozytów w bankach – w okresie nie dłuższym niż 6 lat, a docelowego poziomu środków systemu gwarantowania depozytów w bankach – w okresie nie dłuższym niż 10 lat.

10. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może, w drodze rozporządzenia, przedłużyć termin osiągnięcia docelowego poziomu środków systemu gwarantowania depozytów w bankach, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, uwzględniając poziom środków systemu gwarantowania depozytów w bankach, fazę cyklu koniunkturalnego oraz sytuację finansową banków i oddziałów banków zagranicznych objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów.

Art. 288. 1. Minimalny poziom środków systemu gwarantowania depozytów w kasach wynosi 0,8% kwoty środków gwarantowanych w kasach objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów.

2. Docelowy poziom środków systemu gwarantowania depozytów w kasach wynosi 1% kwoty środków gwarantowanych w kasach objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów.

3. Składki na fundusz gwarancyjny kas ustala się w takiej wysokości, aby osiągnąć:

- 1) minimalny poziom środków systemu gwarantowania depozytów w kasach do dnia 31 grudnia 2020 r.;
- 2) docelowy poziom środków systemu gwarantowania depozytów w kasach do dnia 3 lipca 2030 r.

4. W przypadku dokonania przez Fundusz łącznych wypłat przekraczających 0,8% kwoty środków gwarantowanych w kasach objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów do momentu osiągnięcia po raz pierwszy minimalnego poziomu środków, o którym mowa w ust. 1, termin określony w ust. 3 pkt 1 ulega przedłużeniu o 4 lata.

5. W przypadku dokonania przez Fundusz łącznych wypłat przekraczających 0,8% kwoty środków gwarantowanych w kasach objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów do momentu osiągnięcia po raz pierwszy docelowego poziomu środków, o którym mowa w ust. 2, termin określony w ust. 3 pkt 2 ulega przedłużeniu o 4 lata.

6. Przy ustalaniu wysokości składek na dany kwartał uwzględnia się w szczególności fazę cyklu koniunkturalnego oraz wpływ, jaki składki mogą mieć na sytuację finansową kas objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów.

7. Jeżeli w ciągu ostatnich 2 lat przed osiągnięciem po raz pierwszy poziomu środków, o którym mowa w ust. 1 i 2, Fundusz dokona wypłat nieprzekraczających łącznie 0,8% kwoty środków gwarantowanych w kasach objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów, terminy określone w ust. 3 ulegają przedłużeniu w taki sposób, aby łączna kwota składek, o której mowa w art. 293 ust. 1 pkt 2, na dany rok kalendarzowy nie była wyższa niż 0,25% kwoty środków gwarantowanych w kasach objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów.

8. Jeżeli po osiągnięciu po raz pierwszy docelowego poziomu środków, o którym mowa w ust. 2, środki systemu gwarantowania depozytów w kasach obniżą się poniżej 2/3 tego poziomu, składki na obowiązkowy system gwarantowania depozytów w kasach ustalane są na poziomie umożliwiającym osiągnięcie minimalnego poziomu środków systemu gwarantowania depozytów w kasach – w okresie nie dłuższym niż 6 lat, a docelowego poziomu środków systemu gwarantowania depozytów w kasach – w okresie nie dłuższym niż 10 lat.

9. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może, w drodze rozporządzenia, przedłużyć termin osiągnięcia docelowego poziomu środków systemu gwarantowania depozytów w kasach, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, uwzględniając poziom środków systemu gwarantowania depozytów w kasach, fazę cyklu koniunkturalnego oraz sytuację finansową kas objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów.

Art. 289. 1. Podstawę wyznaczania składek na dany kwartał na obowiązkowy system gwarantowania depozytów w bankach i oddziałach banków zagranicznych stanowi wartość środków gwarantowanych na koniec kwartału bezpośrednio poprzedzającego kwartał, którego składka dotyczy, w banku albo oddziale banku zagranicznego zobowiązanych do wniesienia składki.

2. Przy ustalaniu wysokości składki uwzględniany jest profil ryzyka podmiotu zobowiązanego do wniesienia składki, obejmujący w szczególności przynależność do systemu ochrony instytucjonalnej, współczynnik wypłacalności oraz jakość aktywów.

3. Fundusz opracowuje metody wyznaczania składek odrębnie dla banków oraz oddziałów banków zagranicznych i przedstawia je do zatwierdzenia Komisji Nadzoru Finansowego.

4. Decyzja w przedmiocie zatwierdzenia lub odmowy zatwierdzenia metod, o których mowa w ust. 3, podejmowana jest przez Komisję Nadzoru Finansowego w terminie 2 miesięcy od dnia złożenia wniosku o zatwierdzenie metod przez Fundusz.

5. Komisja Nadzoru Finansowego może odmówić zatwierdzenia metod, o których mowa w ust. 3, jeżeli zostały one opracowane niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie ust. 11. Komisja Nadzoru Finansowego, wydając decyzję o odmowie zatwierdzenia metod, przekazuje Funduszowi zalecenia w zakresie niezbędnych zmian w opracowanych metodach.

6. Komisja Nadzoru Finansowego zatwierdza metody wyznaczania składek, o których mowa w ust. 3, w formie uchwał.

7. O zatwierdzeniu metod wyznaczania składek Komisja Nadzoru Finansowego informuje Fundusz oraz Europejski Urząd Nadzoru Bankowego niezwłocznie, nie później niż w terminie 5 dni od dnia podjęcia uchwał, o których mowa w ust. 6.

8. Fundusz dokonuje zmiany metody wyznaczania składek, w przypadku gdy dotychczasowe metody nie różnicują w sposób odpowiedni wyznaczanych składek ze względu na profil ryzyka podmiotów zobowiązanych do wnoszenia składek oraz może dokonać zmiany w przypadku zmiany sprawozdawczości banków lub oddziałów banków zagranicznych objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów.

9. W przypadku, o którym mowa w ust. 8, przepisy ust. 4–7 dotyczące zatwierdzania metod wyznaczania składek stosuje się.

10. O wprowadzeniu dopuszczalnych zmian w metodach, niewymagających zatwierdzenia przez Komisję Nadzoru Finansowego, Fundusz powiadamia Komisję Nadzoru Finansowego nie później niż w ciągu miesiąca od dnia dokonania zmian.

11. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego i Funduszu, określi, w drodze rozporządzenia, sposób określania profilu ryzyka podmiotów zobowiązanych do wniesienia składki i uwzględniania tego profilu w wyznaczaniu składek na fundusz gwarancyjny banków, w szczególności:

- 1) sposób obliczania składek należnych od poszczególnych podmiotów,
- 2) dobór wskaźników określających profil ryzyka podmiotu i sposób ich wykorzystania,
- 3) metody określania profilu ryzyka podmiotu,
- 4) minimalny poziom ulgi przy wyliczaniu składki, w przypadku przynależności podmiotu do systemu ochrony instytucjonalnej,
- 5) sposób uwzględnienia przynależności podmiotu do sektora niskiego ryzyka przy wyliczaniu składki,
- 6) zasady stosowania składek minimalnych,
- 7) zasady oraz tryb dokonywania korekt określonych składek do wysokości łącznej kwoty składek w danym roku

– uwzględniając konieczność zapewnienia zróżnicowania składek w zależności od profilu ryzyka podmiotów zobowiązanych do ich wnoszenia.

12. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego i Funduszu, określi, w drodze rozporządzenia, tryb zatwierdzania przez Komisję Nadzoru Finansowego opracowanych przez Fundusz metod wyznaczania składek oraz zakres informacji, dotyczących metody wyznaczania składek, udostępnianych podmiotom wnoszącym składki, oraz tryb ich udostępniania, w szczególności:

- 1) zakres dokumentacji załączanej przez Fundusz do wniosku o zatwierdzenie metod wyznaczania składek,
- 2) zakres dopuszczalnych zmian w metodach, niewymagających zatwierdzenia przez Komisję Nadzoru Finansowego

– uwzględniając konieczność zapewnienia niezakłóconego i efektywnego współdziałania Komisji Nadzoru Finansowego i Funduszu, kompletności informacji i adekwatności metod wyznaczania składek oraz ich zmian, a także zapewnienia podmiotom wnoszącym składki bieżącego dostępu do niezbędnych im danych.

Art. 290. 1. Podstawę wyznaczania składek na dany kwartał na obowiązkowy system gwarantowania depozytów w kasach stanowi wartość środków gwarantowanych na koniec kwartału bezpośrednio poprzedzającego kwartał, którego składka dotyczy, w kasie zobowiązanej do wniesienia składki.

2. Przy ustalaniu wysokości składki uwzględniany jest profil ryzyka kasy zobowiązanej do wniesienia składki, obejmujący w szczególności współczynnik wypłacalności oraz jakość aktywów.

3. Fundusz opracowuje metodę wyznaczania składek dla kas i przedstawia ją do zatwierdzenia Komisji Nadzoru Finansowego.

4. Decyzja w sprawie zatwierdzenia lub odmowy zatwierdzenia metody, o której mowa w ust. 3, jest podejmowana przez Komisję Nadzoru Finansowego w terminie 2 miesięcy od dnia złożenia wniosku o zatwierdzenie metody przez Fundusz.

5. Komisja Nadzoru Finansowego może odmówić zatwierdzenia metody, o której mowa w ust. 3, jeżeli została ona opracowana niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie ust. 11. Komisja Nadzoru Finansowego, wydając decyzję o odmowie zatwierdzenia metody, przekazuje Funduszowi zalecenia w zakresie niezbędnych zmian w opracowanej metodzie.

6. Komisja Nadzoru Finansowego zatwierdza metodę wyznaczania składek, o której mowa w ust. 3, w formie uchwały.

7. O zatwierdzeniu metody wyznaczania składek Komisja Nadzoru Finansowego informuje Fundusz oraz Europejski Urząd Nadzoru Bankowego niezwłocznie, nie później niż w terminie 5 dni od dnia podjęcia uchwały, o której mowa w ust. 6.

8. Fundusz dokonuje zmiany metody wyznaczania składek, w przypadku gdy dotychczasowa metoda nie różnicuje w sposób odpowiedni wyznaczanych składek ze względu na profil ryzyka kas zobowiązanych do wnoszenia składek oraz może dokonać zmiany w przypadku zmiany sprawozdawczości kas objętych obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów.

9. W przypadku, o którym mowa w ust. 8, przepisy ust. 4–7 dotyczące zatwierdzania metod wyznaczania składek stosuje się.

10. O wprowadzeniu dopuszczalnych zmian w metodzie, niewymagających zatwierdzenia przez Komisję Nadzoru Finansowego, Fundusz powiadamia Komisję Nadzoru Finansowego nie później niż w ciągu miesiąca od dnia dokonania zmian.

11. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego i Funduszu, określi, w drodze rozporządzenia, sposób określania profilu ryzyka kas zobowiązanych do wniesienia składki i uwzględniania tego profilu w wyznaczaniu składek na fundusz gwarancyjny kas, w szczególności:

- 1) sposób obliczania składek należnych od poszczególnych kas,
- 2) dobór wskaźników określających profil ryzyka kasy i sposób ich wykorzystania,
- 3) metody określania profilu ryzyka kasy,
- 4) zasady stosowania składek minimalnych,
- 5) zasady oraz tryb dokonywania korekt określonych składek do wysokości łącznej kwoty składek w danym roku

– uwzględniając konieczność zapewnienia zróżnicowania składek w zależności od profilu ryzyka kas zobowiązanych do ich wnoszenia.

12. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego i Funduszu, określi, w drodze rozporządzenia, tryb zatwierdzania przez Komisję Nadzoru Finansowego opracowanej przez Fundusz metody wyznaczania składek oraz zakres informacji dotyczących metody wyznaczania składek udostępnianych kasom wnoszącym składki oraz tryb ich udostępniania, w szczególności:

- 1) zakres dokumentacji dołączanej przez Fundusz do wniosku o zatwierdzenie metody wyznaczania składek,
- 2) zakres dopuszczalnych zmian w metodzie, niewymagających zatwierdzenia przez Komisję Nadzoru Finansowego

– uwzględniając konieczność zapewnienia niezakłóconego i efektywnego współdziałania Komisji Nadzoru Finansowego i Funduszu, kompletności informacji i adekwatności metody wyznaczania składek oraz jej zmian, a także zapewnienia podmiotom wnoszącym składki bieżącego dostępu do niezbędnych im danych.

Art. 291. 1. W przypadku gdy środki systemu gwarantowania depozytów w bankach są niewystarczające do dokonania wypłaty środków gwarantowanych, Rada Funduszu, na wniosek Zarządu Funduszu, może, w drodze uchwały, zobowiązać banki i oddziały banków zagranicznych objęte obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów do wniesienia na fundusz gwarancyjny banków składek nadzwyczajnych nieprzekraczających łącznie w danym roku kalendarzowym 0,5% kwoty środków gwarantowanych w nich zgromadzonych na koniec czwartego kwartału roku poprzedzającego rok, w którym powstają zobowiązania z tytułu składek nadzwyczajnych.

2. W przypadku gdy środki uzyskane ze składek nadzwyczajnych, o których mowa w ust. 1, okażą się niewystarczające do dokonania wypłaty środków gwarantowanych, Rada Funduszu, na wniosek Zarządu Funduszu, za zgodą Komisji Nadzoru Finansowego, może, w drodze uchwały, zobowiązać banki i oddziały banków zagranicznych do wniesienia składki nadzwyczajnej na fundusz gwarancyjny banków w kwocie wyższej niż określona w ust. 1.

3. Wysokość składek nadzwyczajnych, o których mowa w ust. 1 i 2, jest ustalana zgodnie z metodą, o której mowa w art. 289 ust. 3.

4. Jeżeli wniesienie składki nadzwyczajnej, o której mowa w ust. 1 lub 2, zagroziłoby płynności lub wypłacalności banku lub oddziału banku zagranicznego objętego obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów, Komisja Nadzoru Finansowego może, na jego wniosek, odroczyć termin płatności w stosunku do całości lub części tej składki, nie dłużej niż o 6 miesięcy od dnia określonego w uchwale Rady Funduszu, o której mowa w ust. 1.

5. Komisja Nadzoru Finansowego może, na wniosek banku lub oddziału banku zagranicznego objętego obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów, ponownie odroczyć termin płatności składki nadzwyczajnej, o której mowa w ust. 1 lub 2, nie dłużej niż o kolejne 6 miesięcy.

6. Warunki odroczenia terminu płatności składki nadzwyczajnej, o której mowa w ust. 1 lub 2, na fundusz gwarancyjny banków w przypadkach, o których mowa w ust. 4 i 5, określa Komisja Nadzoru Finansowego w drodze decyzji.

7. Komisja Nadzoru Finansowego podejmuje decyzje, o których mowa w ust. 4 i 5, po zasięgnięciu opinii Funduszu. Komisja Nadzoru Finansowego informuje Fundusz niezwłocznie o podjętych decyzjach.

8. Składki, których płatność została odroczone, zostają wniesione niezwłocznie, w przypadku ustąpienia przesłanek, na podstawie których podjęto decyzję o ich odroczeniu.

9. Jeżeli w wyniku odroczenia terminu płatności składek, o którym mowa w ust. 4 lub 5, wniesione składki nadzwyczajne są niewystarczające do dokonania wypłaty środków gwarantowanych, przepisy ust. 1 lub 2 stosuje się.

Art. 292. 1. W przypadku gdy środki systemu gwarantowania depozytów w kasach są niewystarczające do dokonania wypłaty środków gwarantowanych, Rada Funduszu, na wniosek Zarządu Funduszu, może, w drodze uchwały, zobowiązać kasy objęte obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów do wniesienia na fundusz gwarancyjny kas składek nad-

zwyczajnych nieprzekraczających łącznie w danym roku kalendarzowym 0,5% kwoty środków gwarantowanych w nich zgromadzonych na koniec czwartego kwartału roku poprzedzającego rok, w którym powstają zobowiązania z tytułu składek nadzwyczajnych.

2. W przypadku gdy środki uzyskane ze składek nadzwyczajnych, o których mowa w ust. 1, okażą się niewystarczające do dokonania wypłaty środków gwarantowanych, Rada Funduszu, na wniosek Zarządu Funduszu, za zgodą Komisji Nadzoru Finansowego, może, w drodze uchwały, zobowiązać kasy do wniesienia składki nadzwyczajnej na fundusz gwarancyjny kas w kwocie wyższej niż określona w ust. 1.

3. Wysokość składek nadzwyczajnych, o których mowa w ust. 1 i 2, jest ustalana zgodnie z metodą, o której mowa w art. 290 ust. 3.

4. Jeżeli wniesienie składki nadzwyczajnej, o której mowa w ust. 1 lub 2, zagroziłoby płynności lub wypłacalności kasy objętej obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów, Komisja Nadzoru Finansowego może, na jej wniosek, odroczyć termin płatności w stosunku do całości lub części tej składki, nie dłużej niż o 6 miesięcy od dnia określonego w uchwale Rady Funduszu, o której mowa w ust. 1.

5. Komisja Nadzoru Finansowego może, na wniosek kasy objętej obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów, ponownie odroczyć termin płatności składki nadzwyczajnej, o której mowa w ust. 1 lub 2, nie dłużej niż o kolejne 6 miesięcy.

6. Warunki odroczenia terminu płatności składki nadzwyczajnej, o której mowa w ust. 1 lub 2, na fundusz gwarancyjny kas w przypadkach, o których mowa w ust. 4 i 5, określa Komisja Nadzoru Finansowego w drodze decyzji.

7. Komisja Nadzoru Finansowego podejmuje decyzje, o których mowa w ust. 4 i 5, po zasięgnięciu opinii Funduszu. Komisja Nadzoru Finansowego informuje Fundusz niezwłocznie o podjętych decyzjach.

8. Składki, których płatność została odroczone, zostają wniesione niezwłocznie w przypadku ustąpienia przesłanek, na podstawie których podjęto decyzję o ich odroczeniu.

9. Przepis ust. 1 lub 2 stosuje się, w przypadku gdy w wyniku odroczenia terminu płatności składek, o którym mowa w ust. 4 lub 5, wniesione składki nadzwyczajne są niewystarczające do dokonania wypłaty środków gwarantowanych.

Art. 293. 1. Rada Funduszu określa, w drodze uchwały:

- 1) łączną kwotę składek, o których mowa w art. 286 ust. 2, na dany rok kalendarzowy, należnych kwartalnie od banków i oddziałów banków zagranicznych;
- 2) łączną kwotę składek, o których mowa w art. 286 ust. 3, na dany rok kalendarzowy należnych kwartalnie od kas;
- 3) terminy wnoszenia składek.

2. W przypadku, o którym mowa w art. 291 ust. 1, Rada Funduszu określa, w formie uchwały, łączną kwotę składek nadzwyczajnych należnych od banków i oddziałów banków zagranicznych oraz termin lub terminy wniesienia tych składek.

3. W przypadku, o którym mowa w art. 292 ust. 1, Rada Funduszu określa, w drodze uchwały, łączną kwotę składek nadzwyczajnych należnych od kas oraz termin lub terminy wniesienia tych składek.

4. Kwoty, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i ust. 2, podlegają podziałowi na poszczególne banki i oddziały banków zagranicznych zgodnie z metodą, o której mowa w art. 289 ust. 3.

5. Kwoty, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i ust. 3, podlegają podziałowi na poszczególne kasy zgodnie z metodą, o której mowa w art. 290 ust. 3.

6. Informacja o wysokości składki oraz terminie lub terminach jej wniesienia przekazywana jest bez zbędnej zwłoki podmiotom zobowiązanym do jej uiszczenia.

Art. 294. 1. W przypadku gdy poziom środków systemu gwarantowania depozytów w bankach lub gdy poziom środków systemu gwarantowania depozytów w kasach wyliczone na podstawie danych dostępnych na dzień ustalenia składki osiągnie lub przekroczy na dzień ustalenia składki docelowy poziom określony odpowiednio w art. 287 ust. 2 lub art. 288 ust. 2, składek na fundusz gwarancyjny banków lub fundusz gwarancyjny kas nie pobiera się.

2. Informacja o niepobieraniu składek przekazywana jest do wiadomości podmiotom objętym obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów poprzez jej publikację na stronie internetowej Funduszu.

Oddział 2

Finansowanie przymusowej restrukturyzacji

Art. 295. 1. Przymusowa restrukturyzacja banków, firm inwestycyjnych i oddziałów banków zagranicznych finansowana jest przez te podmioty ze składek wnoszonych co najmniej raz w roku.

2. Składki, o których mowa w ust. 1, zasilają fundusz przymusowej restrukturyzacji banków.

3. Przymusowa restrukturyzacja kas finansowana jest przez kasy ze składek wnoszonych co najmniej raz w roku.

4. Składki, o których mowa w ust. 3, zasilają fundusz przymusowej restrukturyzacji kas.

5. Podmiot rezydualny zwolniony jest z obowiązku wnoszenia składek, o których mowa w ust. 1 lub 3.

6. Kasa realizująca program postępowania naprawczego jest zwolniona z obowiązku wnoszenia składek, o których mowa w ust. 3, w okresie od dnia zatwierdzenia przekazanego programu postępowania naprawczego przez Komisję Nadzoru Finansowego do dnia zakończenia jego realizacji.

Art. 296. 1. Minimalny poziom środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji banków i firm inwestycyjnych wynosi 1% kwoty środków gwarantowanych w bankach, firmach inwestycyjnych i oddziałach banków zagranicznych.

2. Docelowy poziom środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji banków i firm inwestycyjnych wynosi 1,2% kwoty środków gwarantowanych w bankach, firmach inwestycyjnych i oddziałach banków zagranicznych.

3. Składki na fundusz przymusowej restrukturyzacji banków ustala się w takiej wysokości, aby osiągnąć:

- 1) minimalny poziom środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji banków i firm inwestycyjnych do dnia 31 grudnia 2024 r.;
- 2) docelowy poziom środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji banków i firm inwestycyjnych do dnia 31 grudnia 2030 r.

4. W przypadku dokonania przez Fundusz łącznych wypłat na finansowanie przymusowej restrukturyzacji banków, firm inwestycyjnych i oddziałów banków zagranicznych przekraczających 0,5% kwoty środków gwarantowanych zgromadzonych w podmiotach zobowiązanych do wnoszenia składek, o których mowa w art. 295 ust. 1, do momentu osiągnięcia po raz pierwszy minimalnego poziomu środków, o którym mowa w ust. 1, termin określony w ust. 3 pkt 1 ulega przedłużeniu o 4 lata.

5. W przypadku dokonania przez Fundusz łącznych wypłat na finansowanie przymusowej restrukturyzacji banków, firm inwestycyjnych i oddziałów banków zagranicznych przekraczających 0,5% kwoty środków gwarantowanych zgromadzonych w podmiotach zobowiązanych do wnoszenia składek, o których mowa w art. 295 ust. 1, do momentu osiągnięcia po raz pierwszy docelowego poziomu środków, o którym mowa w ust. 2, termin określony w ust. 3 pkt 2 ulega przedłużeniu o 4 lata.

6. Przy ustalaniu wysokości składek na finansowanie przymusowej restrukturyzacji banków i firm inwestycyjnych składki te powinny być rozkładane w czasie możliwie równomiernie przy należyтым uwzględnieniu fazy cyklu koniunkturalnego oraz wpływu, jaki składki mogą mieć na sytuację finansową banków, firm inwestycyjnych i oddziałów banków zagranicznych.

7. Jeżeli w ciągu ostatnich 2 lat przed osiągnięciem po raz pierwszy poziomu środków, o którym mowa w ust. 1 i 2, Fundusz dokona wypłat nieprzekraczających łącznie 0,5% kwoty środków gwarantowanych zgromadzonych w podmiotach zobowiązanych do wnoszenia składek, o których mowa w art. 295 ust. 1, terminy określone w ust. 3 ulegają przedłużeniu w taki sposób, aby łączna kwota składek, o której mowa w art. 301 ust. 1 pkt 1, na dany rok kalendarzowy nie była wyższa niż 0,25% kwoty środków gwarantowanych zgromadzonych w podmiotach zobowiązanych do wnoszenia składek, o których mowa w art. 295 ust. 1.

8. Jeżeli po osiągnięciu po raz pierwszy docelowego poziomu środków, o którym mowa w ust. 2, środki na finansowanie przymusowej restrukturyzacji banków i firm inwestycyjnych obniżą się poniżej 2/3 tego poziomu, składki są ustalane na poziomie umożliwiającym osiągnięcie poziomu minimalnego, o którym mowa w ust. 1, w okresie nie dłuższym niż 6 lat, a poziomu docelowego, o którym mowa w ust. 2, w okresie nie dłuższym niż 10 lat.

9. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może, w drodze rozporządzenia, przedłużyć termin osiągnięcia docelowego poziomu środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji banków i firm inwestycyjnych, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, uwzględniając poziom środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji tych podmiotów po dokonaniu wypłat, fazę cyklu koniunkturalnego oraz sytuację finansową banków, firm inwestycyjnych i oddziałów banków zagranicznych.

Art. 297. 1. Minimalny poziom środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji kas wynosi 0,1% kwoty środków gwarantowanych w kasach.

2. Docelowy poziom środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji kas wynosi 0,14% kwoty środków gwarantowanych w kasach.

3. Składki na Fundusz przymusowej restrukturyzacji kas ustala się w takiej wysokości, aby osiągnąć:

- 1) minimalny poziom środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji kas do dnia 31 grudnia 2024 r.;

2) docelowy poziom środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji kas do dnia 31 grudnia 2034 r.

4. W przypadku dokonania przez Fundusz łącznych wypłat na finansowanie przymusowej restrukturyzacji kas przekraczających 0,5% kwoty środków gwarantowanych zgromadzonych w kasach zobowiązanych do wnoszenia składek, o których mowa w art. 295 ust. 3, do momentu osiągnięcia po raz pierwszy minimalnego poziomu środków, o którym mowa w ust. 1, termin określony w ust. 3 pkt 1 ulega przedłużeniu o 4 lata.

5. W przypadku dokonania przez Fundusz łącznych wypłat na finansowanie przymusowej restrukturyzacji kas przekraczających 0,5% kwoty środków gwarantowanych zgromadzonych w kasach zobowiązanych do wnoszenia składek, o których mowa w art. 295 ust. 3, do momentu osiągnięcia po raz pierwszy docelowego poziomu środków, o którym mowa w ust. 2, termin określony w ust. 3 pkt 2 ulega przedłużeniu o 4 lata.

6. Przy ustalaniu wysokości składek na finansowanie przymusowej restrukturyzacji kas składki te powinny być rozkładane w czasie możliwie równomiernie przy należytych uwzględnieniu fazy cyklu koniunkturalnego oraz wpływu, jaki składki mogą mieć na sytuację finansową kas.

7. Jeżeli w ciągu ostatnich 2 lat przed osiągnięciem po raz pierwszy poziomu środków, o którym mowa w ust. 1 i 2, Fundusz dokona wypłat nieprzekraczających łącznie 0,5% kwoty środków gwarantowanych zgromadzonych w kasach zobowiązanych do wnoszenia składek, o których mowa w art. 295 ust. 3, terminy określone w ust. 3 ulegają przedłużeniu w taki sposób, aby łączna kwota składek, o których mowa w art. 301 ust. 1 pkt 2, na dany rok kalendarzowy nie była wyższa niż 0,025% kwoty środków gwarantowanych zgromadzonych w kasach zobowiązanych do wnoszenia składek, o których mowa w art. 295 ust. 3.

8. Jeżeli po osiągnięciu po raz pierwszy docelowego poziomu środków, o którym mowa w ust. 2, środki na finansowanie przymusowej restrukturyzacji kas obniżą się poniżej 2/3 tego poziomu, składki ustalane są na poziomie umożliwiającym osiągnięcie poziomu minimalnego, o którym mowa w ust. 1, w okresie nie dłuższym niż 6 lat, a poziomu docelowego, o którym mowa w ust. 2, w okresie nie dłuższym niż 10 lat.

9. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może, w drodze rozporządzenia, przedłużyć termin osiągnięcia docelowego poziomu środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji kas, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, uwzględniając poziom środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji kas po dokonaniu wypłat, fazę cyklu koniunkturalnego oraz sytuację finansową kas.

Art. 298. 1. Podstawę do wyznaczenia składek na finansowanie przymusowej restrukturyzacji stanowi wartość pasywów pomniejszona o kwotę funduszy własnych oraz środków gwarantowanych. W przypadku banków i firm inwestycyjnych podstawa składki jest dodatkowo pomniejszana w sposób określony w rozporządzeniu nr 2015/63, w szczególności w art. 5 tego rozporządzenia.

2. Przy ustalaniu wysokości składki uwzględniany jest profil ryzyka podmiotu zobowiązanego do wniesienia składki.

3. Metodę ustalania składek na finansowanie przymusowej restrukturyzacji banków i firm inwestycyjnych, zapewniającą zróżnicowanie wysokości wnoszonych składek w zależności od profilu ryzyka banku i firmy inwestycyjnej wnoszących składki określa rozporządzenie nr 2015/63.

4. Szczegółowe zasady ustalania składek na fundusz przymusowej restrukturyzacji banków określa, w drodze uchwały, Rada Funduszu.

5. Uchwała, o której mowa w ust. 4, określa w szczególności:

- 1) dodatkowe wskaźniki ryzyka, o których mowa w art. 6 ust. 5 rozporządzenia nr 2015/63, oraz sposób ich wykorzystania;
- 2) tryb wnoszenia składek w formie ryczałtowej.

6. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady wyznaczania składek na finansowanie przymusowej restrukturyzacji w odniesieniu do oddziałów banków zagranicznych w oparciu o ryzyko, uwzględniając ich specyfikę, w tym w zakresie obowiązków sprawozdawczych, oraz zapewniając ich zbieżność z metodą obliczania składek dla banków określoną w rozporządzeniu nr 2015/63, w szczególności:

- 1) sposób obliczania składek wnoszonych przez oddziały banków zagranicznych;
- 2) dobór wskaźników określających profil ryzyka oddziału banku zagranicznego i sposób ich wykorzystania;
- 3) metody określenia profilu ryzyka oddziału banku zagranicznego;
- 4) zasady oraz tryb dokonywania korekt należnych składek;
- 5) zasady pobierania składek w formie ryczałtowej, w tym kryteria obejmowania oddziałów banków zagranicznych ryczałtem wraz z określeniem kwot należnego ryczałtu.

7. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady wyznaczania składek na finansowanie przymusowej restrukturyzacji kas w oparciu o ryzyko, uwzględniając specyfikę kas, w tym związaną z ich formą organizacyjno-prawną oraz obowiązkami sprawozdawczymi, oraz zapewniając ich zbieżność z metodą obliczania składek dla banków i firm inwestycyjnych określoną w rozporządzeniu nr 2015/63, w szczególności:

- 1) sposób obliczania składek wnoszonych przez kasy;
- 2) dobór wskaźników określających profil ryzyka kasy i sposób ich wykorzystania;
- 3) metody określenia profilu ryzyka kasy;
- 4) zasady oraz tryb dokonywania korekt należnych składek;
- 5) zasady pobierania składek w formie ryczałtowej, w tym kryteria obejmowania kas ryczałtem wraz z określeniem kwot należnego ryczałtu.

Art. 299. 1. W przypadku gdy środki na finansowanie przymusowej restrukturyzacji banków i firm inwestycyjnych są niewystarczające do finansowania przymusowej restrukturyzacji, Rada Funduszu, na wniosek Zarządu Funduszu, w drodze uchwały, może zobowiązać banki, firmy inwestycyjne i oddziały banków zagranicznych do wniesienia na fundusz przymusowej restrukturyzacji banków składek nadzwyczajnych w wysokości nieprzekraczającej trzykrotności łącznej kwoty składek ustalonych na dany rok kalendarzowy, a w przypadku gdy łączna kwota tych składek nie jest ustalona – w wysokości nieprzekraczającej trzykrotności łącznej kwoty składek wniesionych za poprzedni rok kalendarzowy.

2. Wysokość składek nadzwyczajnych, o których mowa w ust. 1, jest ustalana zgodnie z metodami, o których mowa w art. 298 ust. 3 oraz w przepisach wydanych na podstawie art. 298 ust. 6.

3. Jeżeli wniesienie składki nadzwyczajnej, o której mowa w ust. 1, zagroziłoby płynności lub wypłacalności banku, firmy inwestycyjnej lub oddziału banku zagranicznego zobowiązanego do wniesienia składki, Fundusz może, na ich uzasadniony wniosek, odroczyć termin płatności w stosunku do całości lub części tej składki, nie więcej niż o 6 miesięcy od dnia określonego w uchwale Rady Funduszu, o której mowa w ust. 1, jako termin wniesienia składki nadzwyczajnej.

4. Fundusz może, na uzasadniony wniosek banku, firmy inwestycyjnej lub oddziału banku zagranicznego, ponownie odroczyć termin płatności składki nadzwyczajnej o kolejne 6 miesięcy.

5. Warunki odroczenia terminu płatności składek nadzwyczajnych, o których mowa w ust. 1, określa Rada Funduszu, w drodze uchwał, na wniosek Zarządu Funduszu.

6. Składki, których płatność została odroczone, zostają wniesione niezwłocznie, w przypadku ustąpienia przesłanek, na podstawie których podjęto decyzję o ich odroczeniu.

Art. 300. 1. W przypadku gdy środki na finansowanie przymusowej restrukturyzacji kas są niewystarczające do finansowania przymusowej restrukturyzacji, Rada Funduszu, na wniosek Zarządu Funduszu, w drodze uchwały, może zobowiązać kasy do wniesienia na fundusz przymusowej restrukturyzacji kas składek nadzwyczajnych w wysokości nieprzekraczającej trzykrotności łącznej kwoty składek ustalonych na dany rok kalendarzowy, a w przypadku gdy łączna kwota tej składki nie jest ustalona – w wysokości nieprzekraczającej trzykrotności łącznej kwoty składek wniesionych za poprzedni rok kalendarzowy.

2. Wysokość składek nadzwyczajnych, o których mowa w ust. 1, jest ustalana zgodnie z metodą określoną w przepisach wydanych na podstawie art. 298 ust. 7.

3. Jeżeli wniesienie składki nadzwyczajnej, o której mowa w ust. 1, zagroziłoby płynności lub wypłacalności kasy zobowiązanej do wniesienia składki, Fundusz może, na jej uzasadniony wniosek, odroczyć termin płatności w stosunku do całości lub części tej składki, nie więcej niż o 6 miesięcy od dnia określonego w uchwale Rady Funduszu, o której mowa w ust. 1, jako termin wniesienia składki nadzwyczajnej.

4. Fundusz może, na uzasadniony wniosek kasy, ponownie odroczyć termin płatności składki nadzwyczajnej, nie więcej niż o kolejne 6 miesięcy.

5. Warunki odroczenia terminu płatności składek nadzwyczajnych, o których mowa w ust. 1, określa Rada Funduszu, w drodze uchwał, na wniosek Zarządu Funduszu.

6. Składki, których płatność została odroczone, zostają wniesione niezwłocznie, w przypadku ustąpienia przesłanek, na podstawie których podjęto decyzję o ich odroczeniu.

Art. 301. 1. Rada Funduszu określa, w drodze uchwały:

- 1) łączną kwotę składek, o których mowa w art. 295 ust. 1, na dany rok kalendarzowy, należnych od banków, firm inwestycyjnych i oddziałów banków zagranicznych;
- 2) łączną kwotę składek, o których mowa w art. 295 ust. 3, na dany rok kalendarzowy, należnych od kas;
- 3) termin lub terminy wniesienia składek na dany rok kalendarzowy.

2. W przypadku, o którym mowa w art. 299 ust. 1, Rada Funduszu określa, w drodze uchwały, łączną kwotę składek nadzwyczajnych należnych od banków, firm inwestycyjnych i oddziałów banków zagranicznych oraz termin lub terminy wniesienia tych składek.

3. W przypadku, o którym mowa w art. 300 ust. 1, Rada Funduszu określa, w drodze uchwały, łączną kwotę składek nadzwyczajnych należnych od kas oraz termin lub terminy wniesienia tych składek.

4. Kwoty, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i ust. 2, podlegają podziałowi na poszczególne banki, firmy inwestycyjne i oddziały banków zagranicznych zgodnie z metodą, o której mowa w art. 298 ust. 3 oraz w przepisach wydanych na podstawie art. 298 ust. 6.

5. Kwoty, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i ust. 3, podlegają podziałowi na poszczególne kasy zgodnie z metodą określoną w przepisach wydanych na podstawie art. 298 ust. 7.

6. Informacja o wysokości składki oraz terminie lub terminach jej wniesienia przekazywana jest bez zbędnej zwłoki podmiotom zobowiązanym do jej uiszczenia.

Art. 302. 1. W przypadku gdy poziom środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji banków i firm inwestycyjnych lub poziom środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji kas, wyliczony na podstawie danych dostępnych na dzień ustalenia składki, osiągnie lub przekroczy na dzień ustalenia składki poziom określony odpowiednio w art. 296 ust. 2 i art. 297 ust. 2, składek na fundusz przymusowej restrukturyzacji banków lub fundusz przymusowej restrukturyzacji kas nie pobiera się.

2. Informacja o niepobieraniu składek przekazywana jest do wiadomości podmiotom, o których mowa w art. 295 ust. 1 i 3, poprzez jej publikację na stronie internetowej Funduszu.

Oddział 3

Zobowiązania do zapłaty

Art. 303. 1. Rada Funduszu, ustalając wysokość obowiązkowych składek, może określić, w jakim zakresie podmioty zobowiązane do ich wniesienia mogą wносить składki w formie zobowiązań do zapłaty.

2. Udział łącznej kwoty zobowiązań do zapłaty na fundusz gwarancyjny banków lub fundusz gwarancyjny kas nie może przekroczyć 30% poziomu danego funduszu do wykorzystania.

3. Udział zobowiązań do zapłaty w składce rocznej na fundusz przymusowej restrukturyzacji banków lub fundusz przymusowej restrukturyzacji kas nie może przekroczyć 30% należnej składki rocznej.

4. Składka w formie ryczałtowej nie może być wnoszona w formie zobowiązania do zapłaty.

5. Podmioty zobowiązane do wniesienia składek rocznych informują Fundusz niezwłocznie, nie później niż w terminie 5 dni roboczych od momentu otrzymania informacji o wysokości składki, o zamiarze wniesienia części składki w postaci zobowiązań do zapłaty.

Art. 304. 1. Podmioty wnoszące składki w formie zobowiązań do zapłaty są obowiązane wyodrębnić środki w wysokości nie mniejszej niż ich zobowiązania do zapłaty i lokować te środki w instrumenty o wysokiej płynności w sposób bezpieczny, aby mogły przekazać środki do wysokości równowartości ich zobowiązań do zapłaty na pierwsze wezwanie Funduszu, w terminach, o których mowa w art. 305 ust. 1–3.

2. Podmioty wnoszące składki w formie zobowiązań do zapłaty są obowiązane:

- 1) lokować środki, o których mowa w ust. 1, w:
 - a) skarbowych papierach wartościowych,
 - b) bonach pieniężnych i obligacjach emitowanych przez Narodowy Bank Polski – o ile mogą być one przedmiotem obrotu;
- 2) deponować aktywa określone w pkt 1 na wyodrębnionym dla każdego podmiotu rachunku prowadzonym przez:
 - a) Narodowy Bank Polski,
 - b) Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych Spółkę Akcyjną lub spółkę, której przekazał on wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1–6 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.

3. Umowy pomiędzy podmiotami wnoszącymi składki w formie zobowiązań do zapłaty a podmiotami, o których mowa w ust. 2 pkt 2, zawierają postanowienia o objęciu aktywów stanowiących zabezpieczenie zobowiązania do zapłaty oraz środków z tytułu ich wykupu do czasu nabycia kolejnych aktywów nieodwołalną blokadą na rzecz Funduszu. Umowy uprawniają Fundusz do żądania przekazania na jego rzecz zablokowanych aktywów w wypadku niezrealizowania przez podmiot zobowiązany do wniesienia składki wezwań Funduszu, o których mowa w art. 305 ust. 1–3, oraz nieodwołalne

pełnomocnictwo dla Funduszu do pobrania z rachunku aktywów stanowiących zabezpieczenie zobowiązań do zapłaty oraz środków z tytułu ich wykupu. Kopie umów poświadczane za zgodność z oryginałem przez osoby upoważnione do reprezentacji podmiotu wnoszącego składki w formie zobowiązań do zapłaty wraz z pełnomocnictwem są przekazywane Funduszowi niezwłocznie, nie później niż w terminie 5 dni roboczych od dnia ich zawarcia.

4. Banki spółdzielcze będące członkami zrzeszeń są obowiązane deponować środki, o których mowa w ust. 1, na wyodrębnionym rachunku w banku zrzeszającym, a kasy – w Kasie Krajowej. Banki zrzeszające w imieniu banków zrzeszonych, a Kasa Krajowa w imieniu kas, lokują te środki w aktywa, o których mowa w ust. 2 pkt 1, oraz deponują je na rachunkach, o których mowa w ust. 2 pkt 2. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.

5. Środki, o których mowa w ust. 1, nie są zaliczane do środków płynnych w wyliczaniu norm płynności, o których mowa w art. 412 rozporządzenia nr 575/2013, oraz środków rezerwy płynnej, o której mowa w art. 38 ust. 1 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, nie mogą być przedmiotem zastawu, nie mogą być obciążane w jakikolwiek sposób, nie podlegają egzekucji sądowej i administracyjnej ani nie wchodzi do masy upadłości.

6. Podmioty krajowe i oddziały banków zagranicznych przekazują Funduszowi informacje o środkach, o których mowa w ust. 1, i aktywach, o których mowa w ust. 2.

7. W przypadku zrzeszonych banków spółdzielczych obowiązki określone w ust. 6 wykonują banki zrzeszające, a w przypadku kas – Kasa Krajowa.

8. W przypadku zawieszenia działalności, wszczęcia przymusowej restrukturyzacji lub upadłości podmiotu krajowego lub banku zagranicznego, podmiot uprawniony do reprezentacji przekazuje do Funduszu środki, o których mowa w ust. 1, nie później niż w terminie 2 dni roboczych odpowiednio od dnia zawieszenia, wszczęcia przymusowej restrukturyzacji lub ogłoszenia upadłości.

9. Fundusz, z zastrzeżeniem art. 303 ust. 2 i 3, może przyjmować składki w formie zobowiązań do zapłaty na podstawie odrębnych umów zawieranych między Funduszem a podmiotem zobowiązanym do wniesienia składki (umowne zobowiązania do zapłaty).

10. W przypadku gdy podmiot, o którym mowa w art. 303 ust. 5, nie spełnia warunków określonych w ust. 1–6 i 9 lub w przepisach wydanych na podstawie ust. 11 i 12, zobowiązania do zapłaty takiego podmiotu stają się natychmiast wymagalne. Fundusz może wezwać do przekazania środków odpowiadających zobowiązaniom do zapłaty w terminie przez siebie określonym. Przepis art. 316 stosuje się.

11. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Funduszu, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) dodatkowe warunki, jakie powinny spełniać umowy, o których mowa w ust. 3,
- 2) minimalny poziom stosunku wartości aktywów, o których mowa w ust. 2, do wielkości zobowiązań do zapłaty,
- 3) limity określające udział poszczególnych aktywów w łącznej kwocie środków odpowiadających zobowiązaniom do zapłaty,
- 4) szczegółowy zakres i tryb przekazywania informacji, o których mowa w ust. 6

– mając na względzie zapewnienie Funduszowi możliwości sprawowania kontroli wypełnienia przez podmioty obowiązków w zakresie zobowiązań do zapłaty i uzyskania przez Fundusz wpłat środków z tytułu zobowiązań do zapłaty oraz uwzględniając wytyczne Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego w sprawie zobowiązań do zapłaty na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 149) wydane zgodnie z art. 16 rozporządzenia nr 1093/2010.

12. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Funduszu, może określić, w drodze rozporządzenia, warunki, jakie powinny spełniać umowy, o których mowa w ust. 9, w tym określić formę i tryb ustanawiania zabezpieczenia umownych zobowiązań do zapłaty, minimalny poziom stosunku wartości zabezpieczenia do wielkości umownego zobowiązania do zapłaty, limity określające udział poszczególnych aktywów w łącznej kwocie środków odpowiadających umownym zobowiązaniom do zapłaty, szczegółowy zakres przekazywania informacji o aktywach stanowiących zabezpieczenie umownych zobowiązań do zapłaty oraz terminy i tryb ich przekazywania, mając na względzie zapewnienie Funduszowi możliwości sprawowania kontroli wypełniania przez podmioty obowiązków w zakresie umownych zobowiązań do zapłaty i uzyskania przez Fundusz wpłat umownych zobowiązań do zapłaty oraz uwzględniając wytyczne Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego w sprawie zobowiązań do zapłaty na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów wydane zgodnie z art. 16 rozporządzenia nr 1093/2010.

Art. 305. 1. W razie konieczności finansowania zadań w zakresie przymusowej restrukturyzacji Fundusz wzywa podmioty, które wносиły składki roczne w formie zobowiązania do zapłaty, do przekazania w formie pieniężnej środków odpowiadających zobowiązaniom do zapłaty, nie później niż w terminie 2 dni roboczych od dnia doręczenia wezwania.

Fundusz określa w wezwaniu kwotę podlegającą przekazaniu z zachowaniem proporcji, w jakiej pozostają zobowiązania do zapłaty do środków zgromadzonych na odpowiednim funduszu przymusowej restrukturyzacji.

2. W przypadku spełnienia warunku gwarancji wobec banku lub oddziału banku zagranicznego, Fundusz wzywa, w sposób określony w art. 47 ust. 2, banki i oddziały banków zagranicznych do przekazania części lub całości środków odpowiadających zobowiązaniom do zapłaty na rzecz funduszu gwarancyjnego banków do wysokości zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych, nie później niż w terminie 2 dni roboczych od dnia doręczenia wezwania.

3. W przypadku spełnienia warunku gwarancji wobec kasy Fundusz wzywa kasy, w sposób określony w art. 47 ust. 2, do przekazania części lub całości środków odpowiadających zobowiązaniom do zapłaty na rzecz funduszu gwarancyjnego kas, do wysokości zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych, nie później niż w terminie 2 dni roboczych od dnia doręczenia wezwania.

4. Fundusz wzywa podmioty, o których mowa w ust. 2 albo 3, w sposób określony w art. 47 ust. 2, do przekazania środków odpowiadających zobowiązaniom do zapłaty na rzecz odpowiednio funduszu gwarancyjnego banków albo funduszu gwarancyjnego kas, w przypadku finansowania przymusowej restrukturyzacji zgodnie z art. 272 ust. 4, do wysokości kwoty takiego finansowania. Fundusz określa w wezwaniu kwotę podlegającą przekazaniu z zachowaniem proporcji, w jakiej pozostają zobowiązania do zapłaty do środków zgromadzonych na odpowiednim funduszu gwarancyjnym.

5. Jeżeli bank, oddział banku zagranicznego lub kasa przestają być członkiem obowiązkowego systemu gwarantowania depozytów lub przyłączają się do innego systemu gwarancji depozytów, są obowiązane wnieść na rzecz Funduszu całość środków odpowiadających zobowiązaniom do zapłaty na rzecz odpowiednio funduszu gwarancyjnego banków albo funduszu gwarancyjnego kas niezwłocznie, nie później niż w terminie 2 dni roboczych.

6. Jeżeli bank, firma inwestycyjna, oddział banku zagranicznego lub kasa przestają być podmiotem, o którym mowa w art. 64 pkt 2, są obowiązane wnieść na rzecz Funduszu całość środków odpowiadających zobowiązaniom do zapłaty na rzecz odpowiednio funduszu przymusowej restrukturyzacji banków albo funduszu przymusowej restrukturyzacji kas.

7. Środki, o których mowa w ust. 1–6, przechodzą z dniem przekazania na własność Funduszu.

Art. 306. W przypadku wystąpienia zagrożenia stabilności finansowej oraz w celu pokrycia pilnych potrzeb Funduszu związanych z wypłatą środków gwarantowanych w terminie wynikającym z art. 35 ust. 3, Narodowy Bank Polski, na wniosek Zarządu Funduszu zaakceptowany przez Radę Funduszu, może udzielić Funduszowi kredytu krótkoterminowego, pod warunkiem ustanowienia odpowiedniego zabezpieczenia.

Oddział 4

Wnoszenie składek

Art. 307. 1. Obowiązek wniesienia przez podmiot krajowy lub oddział banku zagranicznego składki ustalonej zgodnie z art. 293 ust. 1, 4 i 5 powstaje z pierwszym dniem kwartału.

2. Obowiązek wniesienia przez podmiot krajowy lub oddział banku zagranicznego składki ustalonej zgodnie z art. 301 ust. 1, 4, 5 powstaje z pierwszym dniem trzeciego kwartału.

3. Obowiązek wniesienia przez podmiot krajowy lub oddział banku zagranicznego składki nadzwyczajnej powstaje z dniem określenia przez Radę Funduszu łącznej kwoty składek nadzwyczajnych.

4. W przypadku gdy bank, oddział banku zagranicznego albo kasa zostaną objęte obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów w trakcie kwartału, obowiązek wniesienia składki na fundusz gwarancyjny banków albo fundusz gwarancyjny kas za ten kwartał powstaje z dniem rozpoczęcia działalności.

5. Bank albo firma inwestycyjna utworzone w trakcie roku wnoszą składkę na fundusz przymusowej restrukturyzacji banków na zasadach określonych w art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 2015/63.

6. Kasa utworzona w trakcie roku kalendarzowego wnosi składkę na fundusz przymusowej restrukturyzacji kas na zasadach odpowiadających zasadom określonym w art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 2015/63.

7. Oddział banku zagranicznego utworzony w trakcie roku kalendarzowego wnosi składkę na fundusz przymusowej restrukturyzacji banków na zasadach odpowiadających zasadom określonym w art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 2015/63.

8. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, podstawa wymiaru składki jest ustalana na koniec ostatniego dnia miesiąca, w którym powstał obowiązek wnoszenia składek. Podmioty, o których mowa w ust. 4, wnoszą składki w wysokości proporcjonalnej do liczby pełnych miesięcy prowadzenia działalności w kwartale, w którym nastąpiło rozpoczęcie działalności, wraz ze składką na kolejny kwartał.

9. Składki wnoszone przez rozpoczynające działalność banki, firmy inwestycyjne, oddziały banków zagranicznych lub kasy wyliczane są z pominięciem profilu ryzyka podmiotu, o którym mowa w art. 289 ust. 2, art. 290 ust. 2 lub w art. 298 ust. 2, do momentu, kiedy będzie możliwe pozyskanie danych pozwalających na jego uwzględnienie.

10. W przypadku połączenia, jeżeli podmiot powstały w wyniku połączenia zobowiązany jest do wnoszenia składek na podstawie ustawy, przy wyliczeniu składki jest uwzględniana suma podstaw, o których mowa w art. 289 ust. 1, art. 290 ust. 1 lub w art. 298 ust. 1, odpowiednich dla łączących się podmiotów oraz profil ryzyka podmiotu przejmującego wyliczony w oparciu o metody, o których mowa w art. 289, art. 290 lub w art. 298.

11. W przypadku połączenia, jeżeli łączące się podmioty nie wniosły należnej składki, o której mowa w art. 286 ust. 1, za kwartał, w którym nastąpiło połączenie, i podmiot powstały w wyniku połączenia nie jest zobowiązany do wnoszenia składek na podstawie ustawy, wnosi on składki należne od łączących się podmiotów w wysokości proporcjonalnej do liczby pełnych miesięcy prowadzenia przez nie działalności samodzielnie w kwartale, w którym nastąpiło połączenie. Jeżeli łączące się podmioty wniosły należne składki za kwartał, w którym nastąpiło połączenie, a podmiot powstały w wyniku połączenia nie jest zobowiązany do wnoszenia składek na podstawie ustawy, Fundusz zwraca część wniesionych składek w wysokości proporcjonalnej do liczby pełnych miesięcy nieprowadzenia przez łączące się podmioty działalności samodzielnie w kwartale, w którym nastąpiło połączenie.

12. W przypadku połączenia, jeżeli łączące się podmioty nie wniosły należnej składki, o której mowa w art. 295 ust. 1, za rok, w którym nastąpiło połączenie, i podmiot powstały w wyniku połączenia nie jest zobowiązany do wnoszenia składek na podstawie ustawy, wnosi on składki należne od łączących się podmiotów w wysokości proporcjonalnej do liczby pełnych miesięcy prowadzenia przez nie działalności samodzielnie w roku, w którym nastąpiło połączenie. Jeżeli łączące się podmioty wniosły należne składki za rok, w którym nastąpiło połączenie, a podmiot powstały w wyniku połączenia nie jest zobowiązany do wnoszenia składek na podstawie ustawy, Fundusz zwraca część wniesionych składek w wysokości proporcjonalnej do liczby pełnych miesięcy nieprowadzenia przez łączące się podmioty działalności samodzielnie w roku, w którym nastąpiło połączenie.

Art. 308. 1. Jeżeli bank lub oddział banku zagranicznego przyłącza się do innego systemu gwarancji depozytów i przestaje być członkiem obowiązkowego systemu gwarantowania depozytów, składki, z wyjątkiem składek nadzwyczajnych, o których mowa w art. 291 ust. 1 lub 2, wniesione w ciągu 12 miesięcy poprzedzających zakończenie członkostwa, są przekazywane do tego systemu gwarancji depozytów.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli bank lub oddział banku zagranicznego zostały wykluczone z systemu gwarancji depozytów w związku z decyzją Komisji Nadzoru Finansowego o uchyleniu zezwolenia na utworzenie banku albo oddziału banku zagranicznego, zgodnie z przepisami ustawy – Prawo bankowe. Odroczone składki nadzwyczajne, o których mowa w art. 291 ust. 1 lub 2, są wpłacane do Funduszu przed przystąpieniem danego podmiotu do innego systemu gwarancji depozytów.

3. Jeżeli część działalności banku lub oddziału banku zagranicznego zostaje przekazana do państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska i podlega w związku z tym innemu systemowi gwarancji depozytów, składki wniesione przez te podmioty w okresie 12 miesięcy poprzedzających przekazanie tej działalności do państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska, z wyjątkiem składek nadzwyczajnych, są przekazywane temu systemowi gwarancji depozytów proporcjonalnie do kwoty przekazanych środków gwarantowanych. Odroczone składki nadzwyczajne, o których mowa w art. 291 ust. 1 lub 2, są wpłacane do Funduszu przed przekazaniem części działalności danego podmiotu, proporcjonalnie do kwoty przekazanych środków gwarantowanych.

Rozdział 3

Pożyczki między Funduszem a innymi systemami gwarantowania depozytów

Art. 309. 1. Zarząd Funduszu, po uzyskaniu zgody Rady Funduszu, może, w drodze umowy, udzielić pożyczki oficjalnie uznanemu systemowi gwarantowania depozytów z państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska na realizację jego zobowiązań gwarancyjnych, jeżeli łącznie zostały spełnione następujące warunki:

- 1) oficjalnie uznany system gwarantowania depozytów z państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska zaciągający pożyczkę nie jest w stanie wypełnić swoich zobowiązań z tytułu wypłaty środków gwarantowanych z powodu braku dostępnych środków finansowych;
- 2) oficjalnie uznany system gwarantowania depozytów zaciągający pożyczkę skorzystał z możliwości zwrócenia się o wniesienie składek nadzwyczajnych;
- 3) oficjalnie uznany system gwarantowania depozytów zaciągający pożyczkę złoży oświadczenie, że pożyczone środki zostaną wykorzystane w celu spłaty roszczeń deponentów z tytułu środków gwarantowanych;
- 4) oficjalnie uznany system gwarantowania depozytów zaciągający pożyczkę nie jest w chwili udzielania pożyczki zobowiązany do spłaty pożyczki udzielonej przez inny system gwarantowania depozytów;
- 5) łączna kwota pożyczki, o którą wnosi oficjalnie uznany system gwarantowania depozytów, nie przekracza 0,5% środków pieniężnych gwarantowanych przez oficjalnie uznany system gwarantowania depozytów zaciągający pożyczkę;

- 6) oficjalnie uznany system gwarantowania depozytów zaciągający pożyczkę przedstawi dokument potwierdzający przekazanie Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego informacji o przyczynach podjęcia decyzji o wystąpieniu o udzielenie pożyczki oraz określający kwotę żądanej pożyczki.

2. Termin spłaty pożyczki nie może być dłuższy niż 5 lat od dnia jej udzielenia, przy czym pożyczka może zostać spłacona w ratach rocznych. Odsetki są należne w terminie spłaty.

3. Zasady oprocentowania pożyczki określa umowa pożyczki, przy czym oprocentowanie pożyczki nie może być niższe niż wartość stopy procentowej kredytu lombardowego określonej przez Europejski Bank Centralny w okresie, na jaki została udzielona pożyczka.

4. Fundusz informuje Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o początkowym oprocentowaniu pożyczki oraz o okresie, na jaki została ona udzielona.

Art. 310. 1. Zarząd Funduszu, po uzyskaniu zgody Rady Funduszu, może wnioskować o pożyczkę do jednego lub kilku oficjalnie uznanych systemów gwarantowania depozytów z państw członkowskich innych niż Rzeczpospolita Polska na realizację jego zobowiązań gwarancyjnych, jeżeli łącznie zostały spełnione następujące warunki:

- 1) Fundusz nie jest w stanie wypełnić swoich zobowiązań z tytułu wypłat środków gwarantowanych z powodu braku środków finansowych przewidzianych w art. 56 ust. 5 lub art. 57 ust. 5;
- 2) Fundusz skorzystał z możliwości zwrócenia się o wniesienie składek nadzwyczajnych, o których mowa w art. 291 ust. 1 lub w art. 292 ust. 1;
- 3) środki uzyskane z pożyczki zostaną wykorzystane w celu spłaty roszczeń deponentów z tytułu środków gwarantowanych;
- 4) Fundusz nie jest w chwili wnioskowania zobowiązany do spłaty pożyczki udzielonej przez inny system gwarantowania depozytów;
- 5) łączna kwota pożyczki, o którą wnosi Fundusz, nie będzie przekraczać 0,5% środków gwarantowanych przez Fundusz;
- 6) Fundusz przekaze Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego informację o spełnieniu warunków, o których mowa w pkt 1–5, oraz o kwocie wnioskowanej pożyczki.

2. Termin spłaty pożyczki nie może być dłuższy niż 5 lat od dnia jej udzielenia, przy czym pożyczka może zostać spłacona w ratach rocznych. Odsetki są należne w terminie spłaty.

3. Ustalając łączną kwotę składek na obowiązkowy system gwarantowania depozytów, Rada Funduszu uwzględni konieczność terminowej spłaty pożyczki oraz odbudowy poziomu docelowego środków systemu gwarantowania depozytów.

4. Fundusz informuje Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o zawartych umowach pożyczek.

5. W przypadku sporów dotyczących treści zawartych umów Fundusz może wystąpić do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego o wiążącą mediację.

Rozdział 4

Pożyczki między Funduszem a innymi podmiotami zarządzającymi funduszami przymusowej restrukturyzacji w państwach członkowskich

Art. 311. 1. Fundusz może udzielać pożyczek z funduszy przymusowej restrukturyzacji innym podmiotom zarządzającym funduszami przymusowej restrukturyzacji w państwach członkowskich, jeżeli pożyczkobiorca wykaże, że spełnia warunki, o których mowa w ust. 4.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Fundusz uzgadnia warunki pożyczki z podmiotami zarządzającymi funduszami przymusowej restrukturyzacji i podmiotem zarządzającym funduszem wnioskującym o pożyczkę. Warunki pożyczki, w tym stopa procentowa i okres spłaty, są jednakowe dla wszystkich podmiotów udzielających pożyczki, o ile Fundusz i te podmioty nie uzgodnią inaczej. Kwota pożyczki udzielonej przez Fundusz jest równa udziałowi kwoty środków gwarantowanych w całej kwocie pożyczki, określonego jako stosunek sumy środków gwarantowanych przez Fundusz do kwoty środków gwarantowanych we wszystkich państwach, których fundusze przymusowej restrukturyzacji biorą udział w udzieleniu pożyczki, o ile Fundusz i te podmioty nie uzgodnią inaczej.

3. Szczegółowe zasady udzielania pożyczek, o których mowa w ust. 2, określa Rada Funduszu.

4. Fundusz może zaciągać pożyczki na rzecz funduszy przymusowej restrukturyzacji od innych podmiotów zarządzających funduszami przymusowej restrukturyzacji w państwach członkowskich, jeżeli łącznie zostały spełnione następujące warunki:

- 1) środki uzyskane ze składek rocznych są niewystarczające do pokrycia wydatków, o których mowa w art. 273 ust. 1–3;
- 2) nie jest możliwe niezwłoczne uzyskanie środków z tytułu składek nadzwyczajnych na rzecz Funduszu;
- 3) nie jest możliwe niezwłoczne uzyskanie środków od rynkowych podmiotów trzecich na przeciętnych dla rynku finansowego warunkach.

5. Kwotę pozostającej do spłaty pożyczki, o której mowa w ust. 1, Fundusz zalicza do środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji i likwidacji, o których mowa w art. 296 ust. 1 i 2 oraz art. 297 ust. 1 i 2.

Rozdział 5

Sprawozdania finansowe

Art. 312. 1. W zakresie rachunkowości Fundusz stosuje przepisy ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.

2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczególne zasady rachunkowości Funduszu, w tym zakres informacji wykazywanych w informacji dodatkowej sprawozdania finansowego, mając na względzie zapewnienie prawidłowej gospodarki finansowej Funduszu.

Art. 313. 1. Sprawozdanie finansowe Funduszu jest sporządzane do dnia 31 marca za poprzedni rok obrotowy.

2. Sprawozdanie finansowe Funduszu podlega badaniu przez podmiot uprawniony, zgodnie z ustawą z dnia 7 maja 2009 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1011 i 1844 oraz z 2016 r. poz. 615), do badania sprawozdań finansowych, wybrany w drodze przetargu przez Radę Funduszu. Koszt badania ponosi Fundusz.

3. Do dnia 30 czerwca Rada Funduszu przedstawia Radzie Ministrów, zaopiniowane przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, sprawozdanie z działalności Funduszu za rok poprzedni i załączone do niego sprawozdanie finansowe, wraz z wynikami badania, o którym mowa w ust. 2.

4. Rada Ministrów zatwierdza albo odmawia zatwierdzenia sprawozdań, o których mowa w ust. 3, w terminie do dnia 31 sierpnia.

5. Odmowa zatwierdzenia przez Radę Ministrów sprawozdania z działalności Funduszu za rok poprzedni jest równoznaczna z wygaśnięciem mandatu członków organów Funduszu, z zastrzeżeniem, że pełnią oni swoje funkcje do czasu powołania nowych członków organów Funduszu.

6. Przepisu ust. 5 nie stosuje się do członków organów Funduszu, których kadencji nie dotyczy sprawozdanie z działalności Funduszu.

Rozdział 6

Aktywa finansowe i zobowiązania finansowe Funduszu

Art. 314. 1. Fundusz może nabywać lub zbywać na własny rachunek jedynie:

- 1) papiery wartościowe emitowane, poręczone lub gwarantowane przez Skarb Państwa lub Narodowy Bank Polski;
- 2) papiery wartościowe emitowane, poręczone lub gwarantowane przez rządy lub banki centralne państw członkowskich lub państw będących członkami Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju;
- 3) jednostki uczestnictwa funduszy rynku pieniężnego, o których mowa w art. 178 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi.

2. Fundusz może nabywać lub zbywać prawa udziałowe, prawa poboru, opcje na prawa udziałowe oraz inne aktywa oraz udzielać gwarancji i poręczeń w celu wykonywania zadań związanych z przymusową restrukturyzacją.

3. Fundusz może nabywać, zbywać i wykonywać prawa z aktywów finansowych, o których mowa w ust. 1 i 2.

Art. 315. 1. Środki pieniężne Funduszu są gromadzone na rachunkach bieżących, wyodrębnionych oraz rachunkach lokat w Narodowym Banku Polskim.

2. Fundusz może posiadać rachunki papierów wartościowych w Krajowym Depozycie Papierów Wartościowych Spółce Akcyjnej, Narodowym Banku Polskim, banku lub domu maklerskim oraz może posiadać rachunki pieniężne w celu dokonywania rozliczeń.

3. W celu nabywania lub zbywania papierów wartościowych, o których mowa w art. 314 ust. 1 pkt 2, jak również nabywania lub zbywania papierów wartościowych w celu wykonywania zadań, o których mowa w art. 314 ust. 2, Fundusz może posiadać rachunki papierów wartościowych w zagranicznej izbie rozliczeniowej i posiadać rachunek bankowy do przeprowadzania rozliczeń z tym związanych.

Art. 316. 1. Wyciągi z ksiąg rachunkowych Funduszu, podpisane przez upoważnionych członków Zarządu Funduszu i opatrzone jego pieczęcią, stwierdzające istnienie wierzytelności Funduszu i zaopatrzone w oświadczenie, że oparte na nich roszczenia są wymagalne, mają moc tytułów wykonawczych bez potrzeby uzyskiwania dla nich klauzul wykonalności.

2. Egzekucja należności stwierdzonych dokumentami, o których mowa w ust. 1, odbywa się, w zależności od charakteru zobowiązań, w trybie określonym w Kodeksie postępowania cywilnego albo w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

3. Dłużnik, w drodze powództwa, może żądać umorzenia w całości lub w części egzekucji prowadzonej przez Fundusz, w trybie określonym w Kodeksie postępowania cywilnego albo w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, jeżeli egzekwowana wierzytelność nie istnieje lub istnieje w kwocie mniejszej albo gdy dłużnik zgłasza wzajemne roszczenia nadające się do potrącenia z wierzytelności egzekwowanej.

4. W trybie zabezpieczenia powództwa sąd, na wniosek powoda, może zawiesić postępowanie egzekucyjne.

DZIAŁ VI

Obowiązki informacyjne, wymiana i ochrona informacji

Art. 317. Na stronie internetowej Funduszu zamieszcza się informacje dotyczące zasad funkcjonowania obowiązkowego systemu gwarantowania depozytów, w tym o zakresie podmiotowym i przedmiotowym ochrony oraz zasadach dokonywania wypłat środków gwarantowanych.

Art. 318. 1. Podmioty objęte systemem gwarantowania informują korzystających oraz zainteresowanych korzystaniem z ich usług o:

- 1) swojej sytuacji ekonomiczno-finansowej;
- 2) uczestnictwie w obowiązkowym systemie gwarantowania depozytów i zasadach jego funkcjonowania, w tym o zakresie podmiotowym i przedmiotowym ochrony przysługującej ze strony tego systemu, wskazując w szczególności:
 - a) kwotę określającą maksymalną wysokość gwarancji,
 - b) rodzaje osób i podmiotów, które mogą być uznane za deponenta.

2. W przypadku gdy podmiot objęty systemem gwarantowania działa pod różnymi znakami towarowymi, informuje osoby korzystające oraz zainteresowane korzystaniem z jego usług o przysługującym im jednym limicie gwarancyjnym na środki zgromadzone w tym podmiocie.

3. W ramach wykonywania obowiązków, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i ust. 2, podmioty objęte systemem gwarantowania przekazują informacje zainteresowanym korzystaniem oraz korzystającym z ich usług przed zawarciem umowy rachunku, a następnie nie rzadziej niż raz w roku. Informacje przekazywane są w formie arkusza informacyjnego. W przypadku przekazania informacji przed zawarciem umowy rachunku odbiorca tej informacji potwierdza jej otrzymanie.

4. Podmioty objęte systemem gwarantowania są obowiązane poinformować zainteresowanych korzystaniem oraz korzystających z ich usług o braku ochrony gwarancyjnej, w przypadku gdy:

- 1) wierzytelność, powstająca w związku z wykonywaniem czynności bankowych lub czynności, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 1a ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, nie będzie chroniona przez obowiązkowy system gwarantowania depozytów, w szczególności jeżeli osoby te nie mogą być uznane za deponenta;
- 2) w związku z wykonywaniem innej czynności niż czynność bankowa lub czynności, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 1a ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, podmiot objęty systemem gwarantowania wystawia dokument imienny potwierdzający jego zobowiązanie pieniężne;
- 3) w związku z usługami świadczonymi przez podmiot objęty systemem gwarantowania, w szczególności polegającymi na pośredniczeniu w zawieraniu umów, powstają lub mogą powstać jakiejkolwiek wierzytelności tych osób wobec innego podmiotu, który nie jest objęty systemem gwarantowania.

5. Informacje dotyczące trybu i warunków otrzymania świadczenia pieniężnego na podstawie ustawy powinny zostać udostępnione na wniosek zainteresowanego korzystaniem albo korzystającego z usług podmiotu objętego systemem gwarantowania.

6. Wyciąg z rachunku zawiera informację, czy środki na nim zgromadzone są chronione przez obowiązkowy system gwarantowania depozytów.

7. Informacje udostępniane zainteresowanym korzystaniem oraz korzystającym z usług podmiotu objętego systemem gwarantowania powinny być podawane:

- 1) w sposób, w jaki podawane są informacje o świadczonych usługach, w tym również za pomocą środków komunikacji elektronicznej;
- 2) na piśmie, jeżeli wystąpi o to zainteresowany korzystaniem lub korzystający z usług podmiotu objętego systemem gwarantowania, który otrzymał informacje o świadczonych usługach za pomocą środków komunikacji elektronicznej;
- 3) w sposób jednoznaczny i zrozumiały.

8. Informacje o uczestnictwie w obowiązkowym systemie gwarantowania depozytów nie mogą być wykorzystywane w celach reklamowych i powinny być ograniczone wyłącznie do informacji określonych w ust. 1 i 4.

9. Zakaz określony w ust. 8 stosuje się również do podmiotów niebędących uczestnikami obowiązkowego systemu gwarantowania depozytów.

10. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, wzór arkusza informacyjnego, o którym mowa w ust. 3, dla deponentów zawierającego podstawowe informacje o ochronie środków pieniężnych gromadzonych w podmiocie objętym systemem gwarantowania, uwzględniając informacje dotyczące zakresu ochrony oraz terminu i waluty wypłaty oraz mając na celu zapewnienie prawidłowego wykonania obowiązków przez podmioty objęte systemem gwarantowania.

Art. 319. 1. W przypadku gdy podmiot objęty systemem gwarantowania zamierza dokonać zmian, których skutkiem będzie ustanie członkostwa w obowiązkowym systemie gwarantowania depozytów i przyłączenie się do innego systemu gwarancji depozytów, podmiot ten zawiadamia Fundusz, co najmniej 6 miesięcy przed planowaną zmianą systemu.

2. W okresie od dnia, w którym nastąpiło zawiadomienie, do dnia ustania członkostwa w obowiązkowym systemie gwarantowania depozytów podmiot objęty systemem gwarantowania nadal wykonuje obowiązki wynikające z przepisów ustawy.

Art. 320. 1. Członkowie Rady Funduszu oraz członkowie Zarządu Funduszu, pracownicy Biura Funduszu i osoby zatrudnione w Funduszu na podstawie umowy o dzieło, umowy zlecenia albo innych umów o podobnym charakterze są obowiązani do zachowania tajemnicy zawodowej.

2. Tajemnicę zawodową, o której mowa w ust. 1, stanowią wszystkie informacje uzyskane lub wytworzone w związku z realizacją zadań Funduszu, których nieuprawnione udzielenie, ujawnienie lub potwierdzenie mogłoby naruszyć chroniony prawem interes podmiotów, których te informacje bezpośrednio lub pośrednio dotyczą, lub utrudnić realizację zadań Funduszu.

3. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, istnieje również po ustaniu stosunku prawnego, o którym mowa w ust. 1.

4. Z zastrzeżeniem ust. 7–9, nie narusza obowiązku, o którym mowa w ust. 1, udzielenie przez Fundusz informacji:

- 1) właściwym organom, właściwym organom przymusowej restrukturyzacji państw trzecich, Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego, podmiotom prowadzącym systemy gwarantowania depozytów, systemom rekompensat, podmiotom zarządzającym funduszami przymusowej restrukturyzacji, dla celów prowadzonych przez te organy postępowań lub realizowanych zadań i w zakresie niezbędnym dla wykonania ustawowych zadań Funduszu lub zobowiązań międzynarodowych Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) właściwym władzom nadzorczym zainteresowanych państw członkowskich w przypadku zagrożenia dla stabilności krajowego systemu finansowego lub w wykonaniu zobowiązań międzynarodowych Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) administratorowi lub pełnomocnikowi, w zakresie niezbędnym dla wykonania jego praw i obowiązków ustawowych i wynikających z decyzji Funduszu o jego ustanowieniu;
- 4) podmiotowi przeprowadzającemu oszacowanie, o którym mowa w art. 137 ust. 2 i 3, w zakresie niezbędnym dla przeprowadzenia tego oszacowania;
- 5) adwokatowi lub radcy prawnemu, w związku ze świadczeniem pomocy prawnej na rzecz Funduszu i w zakresie niezbędnym dla świadczenia tej pomocy;
- 6) podmiotowi zainteresowanemu przejęciem przedsiębiorstwa podmiotu w restrukturyzacji, wybranych albo wszystkich praw majątkowych lub wybranych albo wszystkich zobowiązań podmiotu w restrukturyzacji lub praw udziałowych podmiotu w restrukturyzacji, dotyczących podmiotu w restrukturyzacji, w celu zastosowania instrumentu przejęcia przedsiębiorstwa i w zakresie niezbędnym dla zaoferowania przez ten podmiot ceny przejęcia oraz wydania i wykonania decyzji Funduszu o przejęciu;
- 7) instytucji pomostowej lub podmiotowi zarządzającemu aktywami, dotyczących podmiotu w restrukturyzacji, w zakresie niezbędnym dla wydania i wykonania decyzji Funduszu o zastosowaniu instrumentu instytucji pomostowej lub instrumentu wydzielenia praw majątkowych;

- 8) innym podmiotom, którym Fundusz powierzył wykonywanie czynności w toku przymusowej restrukturyzacji lub procesie wypłaty środków gwarantowanych, w zakresie niezbędnym dla wykonania tych czynności;
- 9) Głównemu Urzędowi Statystycznemu, w celu realizacji zadań wynikających z rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2009 z dnia 25 maja 2009 r. o stosowaniu Protokołu w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu załączonego do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (Dz. Urz. UE L 145 z 10.06.2009, str. 1, z późn. zm.).

5. Informacje przekazane lub wymienione zgodnie z ust. 4 pkt 1 i 2 mogą być przekazywane innym podmiotom wyłącznie za zgodą Funduszu.

6. Z zastrzeżeniem ust. 8–10, złożenie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa nie narusza obowiązku, o którym mowa w ust. 1.

7. Udzielenie informacji w przypadkach określonych w ust. 4 pkt 4–9 jest dopuszczalne pod warunkiem zapewnienia ich ochrony przez podmiot, któremu mają zostać udzielone.

8. Udostępnianie informacji stanowiących jednocześnie tajemnicę zawodową i tajemnicę bankową, tajemnicę, o której mowa w art. 9e ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, albo tajemnicę, o której mowa w art. 147 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, jest dopuszczalne wyłącznie w trybie i na zasadach określonych dla udostępniania informacji stanowiących taką tajemnicę.

9. Udzielenie podmiotom, o których mowa w ust. 4 pkt 1 i 2, z państwa trzeciego informacji stanowiących tajemnicę zawodową może nastąpić jedynie w przypadku, gdy zapewniona będzie ochrona tych informacji co najmniej równoważna określonej w niniejszym artykule.

10. Uzyskane od podmiotów, o których mowa w ust. 4 pkt 1 i 2, informacje stanowiące tajemnicę prawnie chronioną mogą być udzielane jedynie po uzyskaniu zgody tych podmiotów i dla celów określonych tą zgodą.

11. Osoby inne niż wymienione w ust. 1, które zapoznały się z informacjami stanowiącymi tajemnicę zawodową, w szczególności w przypadkach, o których mowa w ust. 4 i 8, są obowiązane do zachowania tajemnicy zawodowej, o ile z przepisów odrębnych nie wynika obowiązek dalszego udzielania tych informacji.

Art. 321. Fundusz może udostępniać informacje oraz dokonywać wzajemnej wymiany informacji chronionych na podstawie odrębnych ustaw podmiotom określonym w art. 320 ust. 4 pkt 1, 2 i 7, w zakresie niezbędnym dla zapewniania współpracy przy realizacji celów i zadań Funduszu oraz w zakresie niezbędnym do wykonywania ich ustawowo określonych zadań, w szczególności zapewnienia stabilności finansowej lub w celu ustalenia lub weryfikacji należnych, potencjalnych lub spornych świadczeń na rzecz deponentów albo w związku z realizacją obowiązku wypłaty świadczeń gwarancyjnych.

Art. 322. 1. Informacje dotyczące przymusowej restrukturyzacji mogą być udostępniane na podstawie przepisów o dostępie do informacji publicznej po zakończeniu przymusowej restrukturyzacji.

2. Ograniczenie, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy informacji podawanych do wiadomości publicznej na podstawie ustawy.

Art. 323. Obowiązek ochrony informacji nie dotyczy informacji podanych do wiadomości publicznej w sposób przewidziany prawem.

Art. 324. W przypadku niewykonywania lub nienależytego wykonywania przez podmiot objęty systemem gwarantowania obowiązków, o których mowa w art. 318 i art. 319, Fundusz zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego.

Art. 325. 1. Funduszowi przysługuje prawo uzyskiwania informacji dotyczących podmiotów objętych systemem gwarantowania, oddziałów banków zagranicznych, firm inwestycyjnych oraz podmiotów, o których mowa w art. 64 pkt 2 lit. a–d, niezbędnych do realizacji jego zadań, posiadanych przez Narodowy Bank Polski, ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, Komisję Nadzoru Finansowego i Najwyższą Izbę Kontroli.

2. Uzyskane informacje mogą być wykorzystywane przez Fundusz do opracowywania analiz i prognoz dotyczących sektora bankowego, sektora firm inwestycyjnych, sektora kas lub poszczególnych podmiotów objętych systemem gwarantowania oraz firm inwestycyjnych.

3. Informacje określone w ust. 1 nie mogą być ujawniane przez Fundusz w wypadkach innych niż przewidziane ustawą.

4. Analizy i prognozy, o których mowa w ust. 2, mogą być publikowane w formie zapewniającej ochronę informacji i mogą być ujawniane zainteresowanym podmiotom.

Art. 326. 1. Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje Funduszowi posiadane informacje o podmiotach, o których mowa w art. 64 pkt 1 i 2, podmiotach objętych systemem gwarantowania i oddziałach banków zagranicznych, niezbędne do realizacji zadań Funduszu, w szczególności informacje:

- 1) o ich sytuacji ekonomiczno-finansowej;
- 2) o zobowiązaniu ich do wdrożenia planu naprawy albo opracowania programu postępowania naprawczego, o powzięciu informacji o ich stracie, groźbie jej wystąpienia lub powstaniu niebezpieczeństwa ich niewypłacalności lub utraty płynności oraz podejmowanych w takim przypadku w stosunku do nich działaniach;
- 3) o działaniach wczesnej interwencji lub ustanowieniu zarządcy lub zarządu komisarycznego w tych podmiotach;
- 4) o wyrażeniu zgody na zawarcie umowy dotyczącej wsparcia finansowego, o której mowa w art. 141t ustawy – Prawo bankowe lub art. 110zr ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, i warunkach tej umowy;
- 5) o wsparciu finansowym udzielonym na podstawie umowy, o której mowa w pkt 4, oraz innych formach udzielonego im wsparcia płynnościowego lub kapitałowego;
- 6) o zaistnieniu innych niż wymienione w pkt 2–5 okoliczności mogących skutkować powstaniem zobowiązań Funduszu, w szczególności wobec deponentów z tytułu środków gwarantowanych, lub zagrożeniem upadłością podmiotu;
- 7) niezbędne do opracowania planu przymusowej restrukturyzacji;
- 8) o istotnej zmianie organizacyjnej, prawnej lub wystąpieniu innego zdarzenia mającego wpływ na przyjęte w planie przymusowej restrukturyzacji założenia i realizację tego planu.

2. W przypadkach, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, 3, 5 i 6, Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje Funduszowi także informacje o wynikach przeprowadzonych w podmiocie czynności kontrolnych, wydanych zaleceniach, środkach, jakie zostały podjęte w celu usunięcia nieprawidłowości, stwierdzonych w ramach nadzoru i o ich wykonaniu przez podmiot.

3. Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje Funduszowi informacje w zakresie określonym w ust. 2 także w przypadku, gdy czynności kontrolne przeprowadziła Kasa Krajowa, bank zrzeszający lub inne uprawnione instytucje.

4. Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje Funduszowi informacje o działaniach wczesnej interwencji lub ustanowieniu zarządcy w podmiotach grupy, której częścią jest podmiot, oraz o ich sytuacji finansowej.

5. Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje Funduszowi informacje sprawozdawcze:

- 1) uzyskane od kas oraz od Kasy Krajowej na podstawie przepisów wydanych na podstawie art. 62c ust. 4 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych;
- 2) uzyskane od firm inwestycyjnych na podstawie przepisów wydanych na podstawie art. 94 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz rozporządzenia nr 575/2013.

6. Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje Funduszowi:

- 1) roczne sprawozdania finansowe banków i oddziałów banków zagranicznych, firm inwestycyjnych oraz podmiotów, o których mowa w art. 64 pkt 2 lit. a–d, wraz z opinią biegłego rewidenta, w terminie 30 dni od dnia ich otrzymania;
- 2) analizy dotyczące funkcjonowania sektora bankowego, sektora firm inwestycyjnych i sektora kas.

Art. 327. 1. Fundusz i Narodowy Bank Polski wymieniają informacje w zakresie niezbędnym do wykonywania ich ustawowo określonych zadań.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, mogą stanowić informacje niejawne w rozumieniu przepisów o ochronie informacji niejawnych. Przekazywanie informacji niejawnych odbywa się na warunkach i w trybie określonym w ustawie z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. poz. 1228, z 2015 r. poz. 21, 1224 i 2281 oraz z 2016 r. poz. 749).

Art. 328. 1. W celu określenia zasad współpracy i przekazywania informacji Fundusz może zawierać porozumienia o współpracy oraz o wymianie lub przekazywaniu informacji określające w szczególności zasady współpracy, zakres wymiany lub przekazywania informacji oraz zasady ochrony tych informacji.

2. Przedmiot, zakres, tryb i terminy przekazywania informacji, o których mowa w art. 325 ust. 1, art. 326 oraz art. 327 ust. 1, określają odrębne porozumienia zawarte między Funduszem a Prezesem Narodowego Banku Polskiego, ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych i Prezesem Najwyższej Izby Kontroli, a także umowa o współpracy oraz o wymianie informacji między Funduszem a Komisją Nadzoru Finansowego, o której mowa w art. 17 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym.

3. W celu koordynacji współpracy w zakresie realizacji zadań określonych ustawą umowa o współpracy oraz o wymianie informacji zawarta między Funduszem a Komisją Nadzoru Finansowego określa w szczególności:

- 1) szczegółowy zakres przekazywanych informacji oraz zasady ich ochrony;
- 2) tryb i terminy przekazywania informacji;
- 3) szczegółowe zasady udziału pracowników Funduszu w czynnościach kontrolnych w instytucji pomostowej podejmowanych przez pracowników Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego, o których mowa w art. 133 ust. 3 ustawy – Prawo bankowe i w art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 1537, z późn. zm.¹⁵⁾);
- 4) zasady koordynacji działań podejmowanych wobec podmiotu w celu przygotowania przymusowej restrukturyzacji.

Art. 329. 1. Fundusz zawiera niewiążące porozumienie z właściwym organem państwa trzeciego, zgodne z ramowym porozumieniem zawartym przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego z właściwym organem państwa trzeciego.

2. Porozumienie, o którym mowa w ust. 1, może określać:

- 1) zasady wymiany informacji niezbędnych do sporządzenia i aktualizacji planów przymusowej restrukturyzacji i grupowych planów przymusowej restrukturyzacji;
- 2) zasady współpracy w zakresie opracowywania planów przymusowej restrukturyzacji i grupowych planów przymusowej restrukturyzacji, w tym zasady podejmowania działań w następstwie decyzji, o których mowa w art. 101 ust. 7 i art. 248 ust. 1, lub podobnych działań określonych w prawie danego państwa trzeciego;
- 3) zasady wczesnego powiadamiania stron porozumienia lub konsultacji ze stronami takiego porozumienia przed podjęciem istotnych działań w ramach przymusowej restrukturyzacji lub podobnego postępowania określonego w prawie danego państwa trzeciego, mających wpływ na podmioty lub grupy, których dotyczy takie porozumienie;
- 4) zasady koordynacji w zakresie informowania opinii publicznej w przypadku wspólnych działań w ramach przymusowej restrukturyzacji;
- 5) procedury dotyczące wymiany informacji i współpracy w zakresie określonym w pkt 1–4, w tym procedury i zasady powołania i działania grup zarządzania w sytuacji kryzysowej.

3. Fundusz powiadamia niezwłocznie Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o zawarciu porozumienia, o którym mowa w ust. 1.

Art. 330. 1. Funduszowi przysługuje prawo uzyskiwania informacji niezbędnych do realizacji jego zadań, w szczególności informacji niezbędnych do wykonania oszacowania, o którym mowa w art. 137 ust. 1, oraz przygotowania przymusowej restrukturyzacji bezpośrednio od podmiotu w przypadku zobowiązania takiego podmiotu do wdrożenia planu naprawy, przygotowania programu postępowania naprawczego, podjęcia wobec niego działań wczesnej interwencji lub ustanowienia w nim zarządu komisarycznego lub zarządcy komisarycznego.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Funduszowi przysługuje także prawo uzyskiwania wskazanych w nim informacji od krajowego podmiotu dominującego, wobec którego podmiot jest podmiotem zależnym.

3. Podmioty objęte systemem gwarantowania, oddziały banków zagranicznych, firmy inwestycyjne oraz podmioty, o których mowa w art. 64 pkt 2 lit. a–d, są obowiązane przekazywać Funduszowi informacje inne niż przekazywane do Narodowego Banku Polskiego i do Komisji Nadzoru Finansowego, niezbędne do wykonywania zadań Funduszu, w szczególności:

- 1) informacje o wartości wierzytelności i wartości środków gwarantowanych przez Fundusz;
- 2) dane i informacje niezbędne do wyliczenia obowiązkowych składek, w tym w przypadku banków i firm inwestycyjnych zgodnie z rozporządzeniem nr 2015/63.

4. W przypadku banków spółdzielczych zrzeszonych w innych bankach informacje, o których mowa w ust. 3, dotyczące poszczególnych banków, przekazują Funduszowi banki zrzeszające.

5. W przypadku kas, informacje, o których mowa w ust. 3, dotyczące poszczególnych kas, przekazuje Funduszowi Kasa Krajowa.

6. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Funduszu, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres, tryb i termin przekazywania informacji, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz sposób weryfikacji prawidłowości przekazywanych informacji, mając na względzie konieczność prawidłowej realizacji zadań Funduszu.

¹⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 73, 1223, 1260, 1357 i 1513 oraz z 2016 r. poz. 615.

7. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii Funduszu, szczegółowy zakres, tryb i terminy przekazywania informacji, o których mowa w ust. 3, mając na względzie konieczność prawidłowej realizacji zadań Funduszu.

Art. 331. Fundusz, do dnia 31 marca, przekazuje Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego informacje o sumie środków gwarantowanych w podmiotach objętych systemem gwarantowania oraz dostępnych Funduszowi środkach finansowych, według stanu na koniec poprzedniego roku.

DZIAŁ VII

Przepisy karne i przepisy o karach pieniężnych

Art. 332. 1. Kto, będąc członkiem zarządu lub rady nadzorczej podmiotu krajowego, organu administrującego spółki europejskiej albo dyrektorem oddziału banku zagranicznego, doprowadza do powstania straty po stronie Funduszu w wyniku tego, że podmiot ten nie wyodrębnił i nie lokował środków odpowiadających zobowiązaniom do zapłaty w sposób, o którym mowa w art. 304 ust. 1,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat.

2. Tej samej karze podlega, kto, będąc członkiem zarządu lub rady nadzorczej podmiotu krajowego, organu administrującego spółki europejskiej albo dyrektorem oddziału banku zagranicznego, przez obciążenie środków, o których mowa w ust. 1, doprowadza do powstania straty po stronie Funduszu.

Art. 333. Kto, będąc członkiem zarządu lub rady nadzorczej podmiotu objętego systemem gwarantowania, podmiotu krajowego, organu administrującego spółki europejskiej albo dyrektorem oddziału banku zagranicznego, przez nieodprowadzenie przez ten podmiot obowiązkowych składek, o których mowa w art. 286 ust. 2 lub 3 lub art. 295 ust. 2 lub 4, lub składek nadzwyczajnych, o których mowa w art. 291 ust. 1, art. 292 ust. 1, art. 299 ust. 1 lub art. 300 ust. 1, lub nieodprowadzenie tych składek w odpowiedniej wysokości mimo dysponowania przez ten podmiot wystarczającymi środkami pieniężnymi pozwalającymi na wniesienie tych składek, doprowadza do powstania straty po stronie Funduszu,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat.

Art. 334. 1. Kto, będąc członkiem zarządu lub rady nadzorczej banku objętego systemem gwarantowania, organu administrującego spółki europejskiej albo członkiem zarządu lub rady nadzorczej kasy objętej systemem gwarantowania albo członkiem zarządu lub rady nadzorczej banku zrzeszającego albo członkiem zarządu lub rady nadzorczej Kasy Krajowej obowiązany do ujawnienia Funduszowi informacji dotyczących podmiotu objętego systemem gwarantowania lub jego deponentów w zakresie ustalonym w ustawie, podaje nieprawdziwe lub zataja prawdziwe dane,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

2. Tej samej karze podlega, kto nie przekazuje informacji, o których mowa w art. 85, art. 86 ust. 1 i art. 88 ust. 1.

3. Tej samej karze podlega, kto, będąc obowiązany na podstawie art. 118 ust. 1, nie wydaje Funduszowi całego majątku lub dokumentów podmiotu restrukturyzacji.

4. Tej samej karze podlega, kto, będąc odpowiedzialnym za zapewnienie właściwego funkcjonowania wewnętrznej kontroli danych i informacji wymaganych w zakresie ustalonym w ustawie lub za udzielanie informacji i wyjaśnień na żądanie Funduszu, nie wykonuje ciążącego na nim obowiązku albo wykonuje go nieterminowo.

5. Tej samej karze podlega także ten, kto, sprawując nadzór zgodnie z art. 9a ust. 2 ustawy – Prawo bankowe, art. 212 § 1, art. 213 § 1 lub art. 382 § 1 Kodeksu spółek handlowych albo art. 44 ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze, nie egzekwuje wypełnienia przez zarząd banku, firmy inwestycyjnej albo kasy obowiązku powiadomienia Komisji Nadzoru Finansowego o wypełnieniu przesłanek wszczęcia przymusowej restrukturyzacji zgodnie z art. 157f ust. 3 ustawy – Prawo bankowe albo art. 110zzh ust. 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, albo wykonuje go nierzetelnie lub nieterminowo.

Art. 335. 1. Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji, nałożyć karę pieniężną do wysokości 5 000 000 euro na członka zarządu lub rady nadzorczej podmiotu krajowego, organu administrującego spółki europejskiej albo dyrektora oddziału banku zagranicznego, który nie wykonuje ciążącego na nim obowiązku powiadomienia Komisji o wypełnieniu przesłanek wszczęcia przymusowej restrukturyzacji zgodnie z art. 157f ust. 3 ustawy – Prawo bankowe albo art. 110zzh ust. 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, albo wykonuje go nierzetelnie lub nieterminowo.

2. Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji, nałożyć karę pieniężną do wysokości 5 000 000 euro na członka zarządu lub rady nadzorczej podmiotu krajowego, organu administrującego spółki europejskiej albo dyrektora oddziału banku zagranicznego, który nie dopełnia obowiązków, o których mowa w art. 110zj ust. 1 i 7, art. 110zk ust. 1, art. 110zl ust. 1, art. 110zm ust. 1 oraz art. 110zx ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi lub art. 141m ust. 1, 4 i 5, art. 141n ust. 1 oraz art. 141v ust. 7 pkt 1 ustawy – Prawo bankowe.

3. Komisja Nadzoru Finansowego, wydając decyzję, o której mowa w ust. 1 i 2, uwzględnia:

- 1) wagę naruszenia i czas jego trwania;
- 2) przyczyny naruszenia przepisów;
- 3) sytuację finansową osoby, na którą jest nakładana kara;
- 4) gotowość osoby odpowiedzialnej za dane naruszenie do współpracy z Komisją Nadzoru Finansowego oraz
- 5) uprzednie naruszenia przepisów prawa regulujących funkcjonowanie rynku finansowego popełnione przez osobę odpowiedzialną za dane naruszenie.

Art. 336. 1. Fundusz może, w drodze decyzji, nałożyć karę pieniężną do wysokości 5 000 000 euro na członka zarządu lub rady nadzorczej podmiotu krajowego, organu administrującego spółki europejskiej albo dyrektora oddziału banku zagranicznego, który nie wykonuje ciążącego na nim obowiązku sporządzenia lub przedstawienia Funduszowi sprawozdania finansowego lub innych sprawozdań i informacji związanych z przygotowaniem i przeprowadzeniem przymusowej restrukturyzacji albo wykonuje go nierzetelnie lub nieterminowo.

2. Fundusz, wydając decyzję, o której mowa w ust. 1, uwzględnia:

- 1) wagę naruszenia i czas jego trwania;
- 2) przyczyny naruszenia przepisów;
- 3) sytuację finansową osoby, na którą jest nakładana kara;
- 4) gotowość osoby odpowiedzialnej za dane naruszenie do współpracy z Funduszem oraz
- 5) uprzednie naruszenia przepisów prawa regulujących funkcjonowanie rynku finansowego popełnione przez osobę odpowiedzialną za dane naruszenie.

Art. 337. W decyzji o nałożeniu kary pieniężnej, o której mowa w art. 335 i art. 336, można nałożyć na członka zarządu lub rady nadzorczej podmiotu krajowego, organu administrującego spółki europejskiej albo dyrektora oddziału banku zagranicznego obowiązek zaprzestania określonego działania lub niepodejmowania takiego działania w przyszłości.

Art. 338. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 335, Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji, nałożyć karę pieniężną na podmiot zarządzany przez te osoby, do wysokości 10% przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym, a w przypadku braku takiego sprawozdania – karę pieniężną do wysokości 10% prognozowanego przychodu określonego na podstawie sytuacji ekonomiczno-finansowej podmiotu, nie wyższą jednak niż 100 000 000 zł.

2. Komisja Nadzoru Finansowego, wydając decyzję, o której mowa w ust. 1, uwzględnia:

- 1) wagę naruszenia i czas jego trwania;
- 2) przyczyny naruszenia przepisów;
- 3) sytuację finansową podmiotu, na który jest nakładana kara oraz
- 4) uprzednie naruszenia przepisów prawa regulujących funkcjonowanie rynku finansowego.

Art. 339. W przypadku nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 335, art. 336 i art. 338, Komisja Nadzoru Finansowego lub Fundusz mogą zamieścić informację o nałożeniu takiej kary na swojej stronie internetowej.

Art. 340. W przypadkach określonych w art. 335 i art. 336 kwoty w euro przelicza się na złote według kursu średniego ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski z ostatniego dnia roboczego poprzedzającego wydanie decyzji o nałożeniu kary pieniężnej.

DZIAŁ VIII

Zmiany w przepisach

Art. 341. W ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23 i 868) w art. 97:

- 1) w § 1 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:
„5) na wniosek Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, w przypadku gdy stroną postępowania jest podmiot w restrukturyzacji, o którym mowa w art. 2 pkt 44 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. poz. 996).”;

2) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Gdy ustąpią przyczyny uzasadniające zawieszenie postępowania, o których mowa w § 1 pkt 1–4, organ administracji publicznej podejmie postępowanie z urzędu lub na żądanie strony.”;

3) dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. Organ administracji publicznej podejmie postępowanie, o którym mowa w § 1 pkt 5, na wniosek Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.”.

Art. 342. W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, z późn. zm.¹⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 176 dotychczasową treść oznacza się jako § 1 i dodaje się § 2 w brzmieniu:

„§ 2. Sąd zawiesi na wniosek Bankowego Funduszu Gwarancyjnego postępowanie, w którym podmiot w restrukturyzacji, o którym mowa w art. 2 pkt 44 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. poz. 996), jest stroną.”;

2) w art. 181 dotychczasową treść oznacza się jako § 1 i dodaje się § 2 w brzmieniu:

„§ 2. Sąd, na wniosek Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, podejmie postępowanie, o którym mowa w art. 176 § 2.”;

3) po art. 477⁷ dodaje się art. 477^{7a} w brzmieniu:

„Art. 477^{7a}. Przepisu art. 176 § 2 nie stosuje się w postępowaniach z zakresu prawa pracy, w sprawach, w których podmiot w restrukturyzacji, o którym mowa w art. 2 pkt 44 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, jest pozwanym.”;

Art. 343. W ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2016 r. poz. 790) w art. 36¹ dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Odpisy dokumentów znajdujących się w aktach ksiąg wieczystych wydaje się także na żądanie Bankowego Funduszu Gwarancyjnego w zakresie ustawowo realizowanych zadań.”.

Art. 344. W ustawie z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2016 r. poz. 21) w art. 125 w § 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) należności ze stosunku pracy i należności, którym przepisy prawa przyznają taką samą ochronę jak należnościom ze stosunku pracy, oraz odszkodowanie z tytułu uszkodzenia ciała, wywołania rozstroju zdrowia lub pozbawienia życia, w tym również odszkodowanie z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, należności Bankowego Funduszu Gwarancyjnego z tytułu finansowania z funduszu gwarancyjnego banków przymusowej restrukturyzacji, o którym mowa w art. 272 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. poz. 996), oraz wsparcia, o którym mowa w art. 112 ust. 1 i 3 tej ustawy.”.

Art. 345. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 851, z późn. zm.¹⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6 w ust. 1 w pkt 16 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 17 i 18 w brzmieniu:

„17) Bankowy Fundusz Gwarancyjny;

18) podmiot zarządzający aktywami w rozumieniu ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. poz. 996).”;

2) w art. 11 w ust. 8 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) w przypadku transakcji między Bankowym Funduszem Gwarancyjnym a instytucją pomostową lub do transakcji pomiędzy podmiotem zarządzającym aktywami a instytucją pomostową w rozumieniu ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji.”;

¹⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 293, 379, 435, 567, 616, 945, 1091, 1161, 1296, 1585, 1626, 1741 i 1924, z 2015 r. poz. 2, 4, 218, 539, 978, 1062, 1137, 1199, 1311, 1418, 1419, 1505, 1527, 1567, 1587, 1595, 1634, 1635, 1830 i 1854 oraz z 2016 r. poz. 195, 437 i 868.

¹⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 915, 1138, 1146, 1215, 1328, 1457, 1563 i 1662, z 2015 r. poz. 73, 211, 933, 978, 1166, 1197, 1259, 1296, 1348, 1595, 1688, 1767, 1844 i 1932 oraz z 2016 r. poz. 68, 615 i 780.

3) w art. 12:

a) w ust. 4:

– w pkt 8:

– – lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) realizacją programu restrukturyzacji na podstawie odrębnych ustaw lub”,

– – dodaje się lit. d w brzmieniu:

„d) przymusową restrukturyzacją w rozumieniu ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji;”,

– w pkt 22 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 23 i 24 w brzmieniu:

„23) otrzymanych środków, o których mowa w art. 112 ust. 3 pkt 2 i art. 179 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, przekazywanych przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny podatnikowi przejmującemu zobowiązania podmiotu w restrukturyzacji;

24) otrzymanych środków, o których mowa w art. 112 ust. 3 pkt 2 i art. 188 ust. 5 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, przekazywanych przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny instytucji pomostowej.”,

b) po ust. 9 dodaje się ust. 9a w brzmieniu:

„9a. Przepisy ust. 4 pkt 15 lit. c stosuje się odpowiednio do spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych.”;

4) w art. 15 po ust. 1h dodaje się ust. 1ha w brzmieniu:

„1ha. W spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych kosztem uzyskania przychodów są także:

- 1) strata ze zbycia funduszowi sekurytyzacyjnemu albo towarzystwu funduszy inwestycyjnych tworzącemu fundusz sekurytyzacyjny wierzytelności z tytułu kredytów (pożyczek), stanowiąca różnicę pomiędzy kwotą uzyskaną ze zbycia a wartością wierzytelności z tytułu kredytów (pożyczek) – do wysokości uprzednio utworzonego na tę część wierzytelności odpisu aktualizującego zaliczonego do kosztów uzyskania przychodów, zgodnie z niniejszą ustawą;
- 2) przekazane funduszowi sekurytyzacyjnemu albo towarzystwu funduszy inwestycyjnych tworzącemu fundusz sekurytyzacyjny:
 - a) pożytki z sekurytyzowanych wierzytelności,
 - b) kwoty główne z sekurytyzowanych wierzytelności,
 - c) kwoty uzyskane z tytułu realizacji zabezpieczeń sekurytyzowanych wierzytelności– objęte umową o subpartycypację;
- 3) zwrócone funduszowi sekurytyzacyjnemu albo towarzystwu funduszy inwestycyjnych tworzącemu fundusz sekurytyzacyjny kwoty uzyskane ze zbycia tym podmiotom praw do strumienia pieniądza z sekurytyzowanych wierzytelności z tytułu kredytów (pożyczek) objętych umową o subpartycypację, w przypadkach gdy następuje zwrotne przeniesienie praw do takich wierzytelności, jeżeli kasa wykazała przychód na podstawie art. 12 ust. 4f i nie zaliczyła do kosztów uzyskania przychodów kapitału kredytu (pożyczki) na podstawie pkt 2 lit. b lub c.”;

5) w art. 16 w ust. 1:

a) w pkt 10 lit. e otrzymuje brzmienie:

„e) z tytułu przekazania przez bank lub spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową funduszowi sekurytyzacyjnemu albo towarzystwu funduszy inwestycyjnych tworzącemu fundusz sekurytyzacyjny środków pochodzących ze spłat kredytów (pożyczek), objętych sekurytyzacją wierzytelności;”,

b) uchyla się pkt 68,

c) w pkt 70 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 71 w brzmieniu:

„71) składki na fundusz gwarancyjny banków i składki na fundusz gwarancyjny kas, o których mowa w art. 286 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, oraz składki na fundusz przymusowej restrukturyzacji banków i składki na fundusz przymusowej restrukturyzacji kas, o których mowa w art. 295 ust. 1 i 3 tej ustawy.”;

6) w art. 17 w ust. 1 w pkt 55 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 56 w brzmieniu:

„56) otrzymane środki, przekazywane przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny podmiotowi przejmującemu w wykonaniu gwarancji pokrycia strat, o której mowa w art. 112 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r.

o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, w zakresie, w jakim stanowią one pokrycie powstałych po przejęciu strat podmiotu przejmującego, dotyczących przejętych praw majątkowych, nieuznawanych za koszty uzyskania przychodów.”.

Art. 346. W ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 687) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 44 w ust. 1:
 - a) po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) informacje o wszczęciu i zakończeniu przymusowej restrukturyzacji;”,
 - b) po pkt 2 dodaje się pkt 2a i 2b w brzmieniu:

„2a) dane o osobie administratora, o którym mowa w art. 153 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. poz. 996);

2b) dane o osobach pełnomocników, o których mowa w art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji;”,
- 2) w art. 45:
 - a) po ust. 1b dodaje się ust. 1c w brzmieniu:

„1c. Po powiadomieniu sądu rejestrowego przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji wykreślenia wpisów w dziale 2 rejestru przedsiębiorców, o których mowa w art. 39 pkt 1 i 3, oraz wpisów w dziale 6 rejestru przedsiębiorców o ustanowieniu zarządu komisarycznego, o którym mowa w art. 44 ust. 1 pkt 1, i danych o osobie likwidatora wraz ze sposobem reprezentacji i zarządcy komisarycznego, o których mowa w art. 44 ust. 1 pkt 2, dokonuje się z urzędu.”,
 - b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Po powiadomieniu sądu rejestrowego przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji wpisu w dziale 5 rejestru przedsiębiorców o odwołaniu kuratora, o którym mowa w art. 43, oraz wpisów w dziale 6 rejestru przedsiębiorców, o których mowa w art. 44 ust. 1 pkt 1a, 2a i 2b, dokonuje się z urzędu.”.

Art. 347. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128, z późn. zm.¹⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 11 dodaje się art. 11a i art. 11b w brzmieniu:

„Art. 11a. Do postępowań przed Komisją Nadzoru Finansowego, prowadzonych na podstawie przepisów rozdziału 12 części AA nie stosuje się przepisów art. 31 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 11b. 1. Doręczanie pism w postępowaniach prowadzonych na podstawie przepisów rozdziału 12 części AA może następować za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2013 r. poz. 1422, z 2015 r. poz. 1844 oraz z 2016 r. poz. 147 i 615) na adres poczty elektronicznej podany uprzednio Komisji Nadzoru Finansowego przez bank. Do tych postępowań przepisu art. 391 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.

2. Bank, podejmując działalność, przekazuje w terminie 14 dni Komisji Nadzoru Finansowego adres poczty elektronicznej do doręczeń w postępowaniach, o których mowa w ust. 1 zdanie pierwsze, a także zapewnia sobie możliwość identyfikacji pod adresem elektronicznej skrzynki podawczej w systemie teleinformatycznym Komisji Nadzoru Finansowego oraz podpisywania urzędowych poświadczeń odbioru w sposób wskazany w art. 20a ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2014 r. poz. 1114 oraz z 2016 r. poz. 352).

3. Bank zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o zmianie adresu poczty elektronicznej, o którym mowa w ust. 1. W razie niezawiadomienia Komisji Nadzoru Finansowego o zmianie adresu poczty elektronicznej doręczenie pisma pod wcześniej podany adres poczty elektronicznej ma skutek prawny. Do postępowań, o których mowa w ust. 1 zdanie pierwsze, przepisu art. 41 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.

4. W przypadku ustanowienia pełnomocnika pełnomocnictwo powinno określać adres poczty elektronicznej do doręczeń. W przypadku braku wyznaczenia adresu poczty elektronicznej do doręczeń w pełnomocnictwie doręczenie pisma pod adres poczty elektronicznej banku, który ustanowił pełnomocnika, ma skutek prawny. W przypadku zmiany adresu poczty elektronicznej określonego w pełnomocnictwie przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

¹⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 559, 978, 1166, 1223, 1260, 1311, 1348, 1357, 1513, 1634, 1830, 1844, 1854, 1864 i 2281 oraz z 2016 r. poz. 615 i 904.

5. W przypadku nieodebrania pisma w formie dokumentu elektronicznego w sposób, o którym mowa w art. 46 § 4 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, doręczenie uważa się za dokonane po upływie 2 dni roboczych, licząc od dnia wysłania zawiadomienia, o którym mowa w art. 46 § 4 Kodeksu postępowania administracyjnego.”;

- 2) w art. 14 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Bank państwowy nie podlega wpisowi do Krajowego Rejestru Sądowego.”;

- 3) po art. 14 dodaje się art. 14a w brzmieniu:

„Art. 14a. Bank państwowy nie jest przedsiębiorstwem państwowym, państwową jednostką organizacyjną ani jednostką sektora finansów publicznych w rozumieniu odrębnych przepisów.”;

- 4) w art. 40 w ust. 2 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) w przypadku podmiotów objętych obowiązkowym systemem gwarantowania Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, warunki dostępu do systemu wyliczania, o którym mowa w art. 2 pkt 64 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. poz. 996), przez Komisję Nadzoru Finansowego oraz Bankowy Fundusz Gwarancyjny, w szczególności na wypadek spełnienia warunku gwarancji.”;

- 5) w art. 40a w ust. 1a wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Oddział banku zagranicznego, niebędący podmiotem objętym systemem gwarantowania w rozumieniu art. 2 pkt 41 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, informuje – w sposób, w jaki są podawane informacje o świadczonych usługach – osoby korzystające oraz zainteresowane korzystaniem z jego usług o:”;

- 6) w art. 48o:

- a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. W przypadku gdy instytucja kredytowa prowadząca działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działa pod różnymi znakami towarowymi, informuje ona osoby zainteresowane korzystaniem z jej usług oraz korzystające z nich o przysługującym im jednemu limitom gwarancyjnym na środki zgromadzone w tej instytucji.

1b. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i ust. 1a, instytucja kredytowa prowadząca działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przed zawarciem umowy rachunku przekazuje osobom zainteresowanym korzystaniem z jej usług, a następnie, nie rzadziej niż raz w roku, osobom korzystającym z jej usług, informacje, w formie arkusza informacyjnego, o którym mowa w art. 318 ust. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji. W przypadku przekazywania informacji przed zawarciem umowy rachunku osoby te potwierdzają jej otrzymanie.”;

- b) uchyla się ust. 3,

- c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Wyciąg z rachunku bankowego zawiera informację, czy środki na nim zgromadzone są chronione przez obowiązkowy system gwarantowania depozytów.”;

- d) w ust. 5 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Wszelkie informacje udostępniane osobom korzystającym oraz zainteresowanym korzystaniem z usług instytucji kredytowej, stosownie do przepisów ust. 1–2, powinny być podawane w sposób:”;

- 7) po art. 48o dodaje się art. 48p w brzmieniu:

„Art. 48p. W przypadku gdy instytucja kredytowa prowadząca działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zamierza dokonać zmian prawnych lub organizacyjnych, których skutkiem będzie zmiana systemu gwarantowania, pod ochroną którego znajdują się środki gwarantowane w nim zgromadzone lub ich część, na obowiązkowy system gwarantowania, o którym mowa w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, zawiadamia ona Bankowy Fundusz Gwarancyjny co najmniej 6 miesięcy przed planowaną zmianą.”;

- 8) w art. 59 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Rachunek powierniczy jest prowadzony w sposób umożliwiający w każdym czasie identyfikację osób trzecich, które wpłaciły środki pieniężne na ten rachunek, oraz obliczenie ich udziału w kwocie zgromadzonej na rachunku powierniczym.”;

9) w art. 104 w ust. 2:

a) w pkt 2 po lit. b dodaje się przecinek i lit. c w brzmieniu:

„c) którym powierzono wykonywanie czynności zgodnie z art. 149 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji”;

b) w pkt 10 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 11 w brzmieniu:

„11) udzielenie informacji objętych tajemnicą bankową jest niezbędne do przeprowadzenia przymusowej restrukturyzacji, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji.”;

10) w art. 105 w ust. 1 w pkt 2:

a) lit. h otrzymuje brzmienie:

„h) Bankowego Funduszu Gwarancyjnego w zakresie określonym ustawą z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz upoważnionych pracowników Bankowego Funduszu Gwarancyjnego w zakresie określonym upoważnieniem,”;

b) lit. u otrzymuje brzmienie:

„u) podmiotu, o którym mowa w art. 42 ust. 4 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, w zakresie niezbędnym do zapewnienia prawidłowej realizacji wypłat środków gwarantowanych,”;

11) w art. 106d pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) przestępstw lub uzasadnionych podejrzeń popełnienia przestępstw dokonywanych na szkodę banków, innych instytucji ustawowo upoważnionych do udzielania kredytów, instytucji kredytowych, instytucji finansowych, instytucji pożyczkowych oraz podmiotów, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, i ich klientów, w celu i zakresie niezbędnym do zapobiegania tym przestępstwom.”;

12) w art. 111a:

a) w ust. 1:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) informacje o jego działalności w podziale na poszczególne państwa członkowskie i państwa trzecie, w których posiada podmioty zależne, na zasadzie skonsolidowanej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 48 rozporządzenia nr 575/2013 za dany rok obrotowy,”;

– w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) informację o zawarciu umowy, o której mowa w art. 141t ust. 1, stronach umowy, jej przedmiocie oraz kosztach, o ile działa w jednym z holdingów, o których mowa w art. 141f ust. 1, albo o braku takiej umowy.”;

b) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) obrót w danym roku wykazywany w sprawozdaniu finansowym,”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Informacje, o których mowa w ust. 2, podlegają badaniu przez biegłego rewidenta.”;

13) po art. 124c dodaje się art. 124d w brzmieniu:

„Art. 124d. 1. W przypadku łączenia się banków, przejęcia banku lub nabycia przedsiębiorstwa banku, bank informuje podmiot, o którym mowa w art. 20 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, o połączeniu, przejęciu lub nabyciu co najmniej na miesiąc przed planowanym połączeniem, przejęciem lub nabyciem. Komisja Nadzoru Finansowego może wyznaczyć krótszy termin powiadomienia w celu ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa lub stabilności finansowej.

2. W przypadku gdy środki, o których mowa w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, zgromadzone w banku powstałym w wyniku zdarzenia, o którym mowa w ust. 1, przekraczają wartość określoną w art. 24 ust. 1 tej ustawy, mogą być wypłacone w terminie 3 miesięcy od dnia powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, w kwocie przekraczającej wartość środków gwarantowanych, bez utraty naliczonych odsetek oraz ponoszenia opłat z tego tytułu.”;

14) po art. 130 dodaje się art. 130a w brzmieniu:

„Art. 130a. 1. Uchwała o warunkowym podwyższeniu kapitału zakładowego banku może zostać podjęta w celu dokonania konwersji zobowiązań banku z instrumentów finansowych, które przewidują konwersję zobowiązania na akcje w przypadku zdarzenia powiązanego z sytuacją finansową, wypłacalnością, pozycją kapitałową lub poziomem funduszy własnych banku (instrumenty przymusowo zamiennie), na kapitał zakładowy.

2. Konwersja zobowiązań z instrumentów przymusowo zamiennych na akcje banku następuje w chwili wystąpienia zdarzeń wskazanych w warunkach emisji jako podstawa konwersji.

3. Niezwłocznie po stwierdzeniu wystąpienia zdarzeń wskazanych w warunkach emisji jako podstawa konwersji zarząd banku zgłasza do sądu rejestrowego objęcie akcji w wyniku konwersji zobowiązań z instrumentów przymusowo zamiennych.”;

15) w art. 138:

a) w ust. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wystąpić do właściwego organu banku z wnioskiem o odwołanie prezesa, wiceprezesa lub innego członka zarządu banku bezpośrednio odpowiedzialnego za stwierdzone nieprawidłowości; przepis art. 22d stosuje się odpowiednio;”;

b) dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. Komisja Nadzoru Finansowego, podejmując decyzje, o których mowa w ust. 3 i 3a, uwzględnia:

- 1) wagę i okres naruszenia;
- 2) stopień przyczynienia się i odpowiedzialność podmiotów lub osób;
- 3) stosunek wysokości kary finansowej do skali działalności podmiotów mierzonej wielkością przychodów, zysku lub majątku;
- 4) korzyści osiągnięte przez podmiot lub osobę w wyniku naruszenia;
- 5) szkody wyrządzone osobom trzecim w wyniku naruszenia;
- 6) poprzednie naruszenia, ich zakres i częstotliwość;
- 7) skutki naruszenia dla stabilności finansowej i rynku finansowego;
- 8) współpracę podmiotu lub osoby z Komisją Nadzoru Finansowego.”;

16) tytuł rozdziału 12 otrzymuje brzmienie: „Plany naprawy oraz wczesna interwencja, likwidacja i upadłość banku”;

17) w rozdziale 12:

a) dotychczasową część A oznacza się jako AA, której tytuł otrzymuje brzmienie: „AA. Wczesna interwencja”;

b) przed częścią AA dodaje się część A w brzmieniu:

„A. Plany naprawy

Art. 141m. 1. Bank krajowy, który nie działa w jednym z holdingów, o których mowa w art. 141f ust. 1, oraz podmioty, o których mowa w art. 77 ust. 7 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, opracowują plany naprawy określające działania na wypadek znaczącego pogorszenia sytuacji finansowej banku w razie zagrożenia stabilności finansowej, trudnej sytuacji makroekonomicznej lub innych zdarzeń mających negatywny wpływ na rynek finansowy lub bank.

2. Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji, nakazać opracowanie planu naprawy bankowi, który działa w jednym z holdingów, o których mowa w art. 141f ust. 1, lub istotnemu oddziałowi instytucji kredytowej.

3. Plan naprawy obejmuje:

- 1) czynności służące utrzymaniu lub przywróceniu wypłacalności banku lub możliwości osiągnięcia zysku przez bank;
- 2) poziomy wskaźników ilościowych lub jakościowych określających sytuację finansową banku, które można skutecznie monitorować i po osiągnięciu których mogą być podjęte działania określone w planie naprawy;
- 3) działania mające na celu ograniczenie ryzyka i dźwigni finansowej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 93 rozporządzenia nr 575/2013, bez uwzględnienia możliwości uzyskania nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego;
- 4) zasady polityki informacyjnej banku w okresie wykonywania planu naprawy.

4. Bank aktualizuje plan naprawy co najmniej raz w roku oraz po istotnej zmianie struktury organizacyjnej lub prawnej, sytuacji finansowej lub po wystąpieniu innego zdarzenia wpływającego na przyjęte w planie naprawy założenia i wykonanie tego planu. Komisja Nadzoru Finansowego, w drodze decyzji, zatwierdza aktualizację planu naprawy. Do wniosku o zatwierdzenie aktualizacji planu naprawy przepisy art. 141p ust. 1–4 stosuje się odpowiednio.

5. Bank sporządza plan naprawy w terminie określonym w decyzji, o której mowa w art. 36 ust. 1, nie później jednak niż w terminie roku od dnia otrzymania zezwolenia na rozpoczęcie działalności.

Art. 141n. 1. Bank będący pierwotnym podmiotem dominującym w holdingu bankowym krajowym, bank działający w holdingu mieszanym, którego pierwotny podmiot dominujący ma siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub bank działający w holdingu, którego podmiot dominujący ma siedzibę poza państwem członkowskim, sporządza grupowy plan naprawy na poziomie holdingu. Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji, nakazać bankowi sporządzenie planu naprawy albo grupowego planu naprawy, z uwzględnieniem podmiotów z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, działających w tym samym holdingu co bank.

2. Bank, o którym mowa w ust. 1, występuje do Komisji Nadzoru Finansowego z wnioskiem o zatwierdzenie grupowego planu naprawy. Do wniosku bank dołącza opinie o przeszkodach do podjęcia działań naprawczych na poziomie holdingu oraz poszczególnych podmiotów objętych planem naprawy, a także o istotnych przeszkodach niezwłocznego przekazania środków między podmiotami nadzorowanymi w holdingu, w celu dokapitalizowania tych podmiotów lub spłaty ich zobowiązań.

3. Komisja Nadzoru Finansowego, w drodze decyzji, zatwierdza plan, o którym mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę plany naprawy podmiotów działających w tym samym co bank holdingu, o ile obowiązujące je przepisy nakazują sporządzanie takich planów naprawy, a także ocenę właściwych władz nadzorczych oraz umowę, o której mowa w art. 141t.

4. Grupowy plan naprawy obejmuje elementy określone w art. 141m ust. 3 dotyczące holdingu.

5. Do grupowego planu naprawy przepisy art. 141m ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio.

6. Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje grupowy plan naprawy:

- 1) właściwym władzom nadzorczym podmiotów działających w holdingu;
- 2) właściwym władzom nadzorczym istotnych oddziałów banku w zakresie dotyczącym tych oddziałów;
- 3) Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu;
- 4) organom do spraw przymusowej restrukturyzacji właściwym dla podmiotów działających w holdingu;
- 5) ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych.

Art. 141o. 1. Komisja Nadzoru Finansowego może udzielić zgody na sporządzenie grupowego planu naprawy banków należących do systemu ochrony, o którym mowa w art. 22b ust. 1 ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających, lub zrzeszenia zintegrowanego, o którym mowa w art. 22o ust. 1 tej ustawy, przez jednostkę zarządzającą, o której mowa w art. 22d ust. 1 pkt 2 tej ustawy, albo bank zrzeszający, o którym mowa w art. 22d ust. 1 pkt 1 albo w art. 22o ust. 1 tej ustawy, w przypadku banków spełniających wymogi określone w art. 113 ust. 7 rozporządzenia nr 575/2013 lub trwale powiązanych z organem centralnym, o którym mowa w art. 10 ust. 1 tego rozporządzenia, na ich wniosek. W imieniu banków trwale powiązanych z organem centralnym wniosek składa sporządzający plan organ centralny.

2. Z zastrzeżeniem przepisów dotyczących ochrony informacji, banki, o których mowa w ust. 1, na żądanie podmiotu sporządzającego i aktualizującego grupowy plan naprawy, przekazują informacje niezbędne do sporządzenia i aktualizacji tego planu. Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji, nakazać bankowi, który odmówił przekazania informacji, sporządzenie albo aktualizację własnego planu naprawy.

3. Komisja Nadzoru Finansowego informuje Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o udzieleniu zgody na sporządzenie grupowego planu naprawy, o którym mowa w ust. 1.

Art. 141p. 1. Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji, ograniczyć zakres podmiotowy lub przedmiotowy planu naprawy, o którym mowa w art. 141m ust. 1 i 2, art. 141n ust. 1 oraz art. 141o ust. 1.

2. Podejmując decyzję, o której mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego uwzględnia:

- 1) wpływ upadłości banku na podmioty określone w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym lub na gospodarkę narodową;
- 2) charakter działalności banku oraz zakres i stopień jej złożoności, strukturę własnościową, formę prawną, profil ryzyka, wielkość lub powiązania z podmiotami innymi niż określone w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym;

- 3) przynależność do systemu ochrony lub do systemów, o których mowa w art. 113 ust. 7 rozporządzenia nr 575/2013, lub trwałe powiązanie z organem centralnym, o którym mowa w art. 10 ust. 1 tego rozporządzenia;
- 4) świadczenie usług inwestycyjnych lub prowadzenie działalności inwestycyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

3. W celu ustalenia okoliczności, o których mowa w ust. 2 pkt 1 oraz w art. 141t ust. 2 pkt 5, Komisja Nadzoru Finansowego może zasięgnąć opinii Komitetu Stabilności Finansowej oraz Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.

4. W przypadku zmiany okoliczności, o których mowa w ust. 2, Komisja Nadzoru Finansowego może zmienić albo uchylić decyzję, o której mowa w ust. 1.

5. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres planu naprawy oraz grupowego planu naprawy, o których mowa w art. 141m ust. 1 i 2, art. 141n ust. 1 oraz w art. 141o ust. 1, mając na uwadze charakter działalności banku oraz zakres i stopień jej złożoności, strukturę własnościową, formę prawną, profil ryzyka, wielkość lub powiązania z podmiotami innymi niż określone w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym.

Art. 141q. 1. Komisja Nadzoru Finansowego, w drodze decyzji, zatwierdza plan naprawy oraz grupowy plan naprawy, o którym mowa w art. 141m ust. 1 i 4 oraz art. 141n ust. 1, w terminie 6 miesięcy od dnia złożenia przez bank wniosku o jego zatwierdzenie, biorąc pod uwagę dostosowanie struktury kapitałowej i struktury finansowania banku do struktury organizacyjnej i profilu ryzyka banku, jak również wyniki ostatniego badania i oceny nadzorczej, o których mowa w art. 133a, oraz:

- 1) wymogi, o których mowa w art. 141m ust. 1 i 3;
- 2) skuteczność planu naprawy w zakresie poprawy sytuacji finansowej banku, w tym jego wypłacalności oraz możliwości osiągnięcia zysku;
- 3) w przypadku zagrożenia sytuacji finansowej banku możliwość podjęcia niezwłocznie działań przewidzianych w planie naprawy, w sposób ograniczający negatywne skutki dla systemu finansowego.

2. Do wniosku bank dołącza uchwałę organu nadzoru banku w sprawie zatwierdzenia planu naprawy.

3. W przypadku gdy plan naprawy obejmuje istotne oddziały banku krajowego, Komisja Nadzoru Finansowego zatwierdza ten plan po zasięgnięciu opinii właściwych władz nadzorczych państw goszczących dla tych oddziałów o ich sytuacji finansowej.

4. Przed wydaniem decyzji, o której mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego występuje do Bankowego Funduszu Gwarancyjnego o opinię w sprawie przewidywanego wpływu wykonania planu naprawy na przymusową restrukturyzację, o której mowa w dziale III w rozdziale 5 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, w terminie 14 dni. Termin ten nie jest wliczany do terminu, o którym mowa w ust. 1.

5. W przypadku stwierdzenia, że plan naprawy uniemożliwia skuteczne przeprowadzenie postępowania przymusowej restrukturyzacji, Bankowy Fundusz Gwarancyjny niezwłocznie informuje o tym Komisję Nadzoru Finansowego.

6. Jeżeli plan naprawy nie spełnia przesłanek wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego wzywa bank do uzupełnienia lub zmiany planu naprawy, w terminie 2 miesięcy od dnia doręczenia wezwania. Termin ten nie jest wliczany do terminu, o którym mowa w ust. 1. Na wniosek banku Komisja Nadzoru Finansowego może przedłużyć ten termin o miesiąc.

7. W przypadku gdy bank nie dokona zmiany planu naprawy lub jego uzupełnienia albo pomimo ich dokonania plan naprawy nie spełnia przesłanek wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego, w drodze decyzji, odmawia zatwierdzenia planu naprawy i wzywa bank do przedstawienia nowego planu naprawy.

8. Jeżeli bank nie podejmie działań, o których mowa w ust. 7, lub Komisja Nadzoru Finansowego uzna je za niewystarczające, Komisja Nadzoru Finansowego może zalecić bankowi podjęcie środków, o których mowa w art. 138 ust. 1.

9. Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje zatwierdzony plan naprawy Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu.

10. W przypadku odmowy zatwierdzenia grupowego planu naprawy Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji, cofnąć zgodę, o której mowa w art. 141o ust. 1.

Art. 141r. 1. Komisja Nadzoru Finansowego, podejmując w ramach sprawowania nadzoru skonsolidowanego decyzję, o której mowa w art. 141q ust. 1, współpracuje z właściwymi władzami nadzorczymi sprawującymi nadzór nad podmiotami działającymi w tym samym holdingu co bank, dążąc do osiągnięcia wspólnego stano-

wiska zarówno co do rozstrzygnięcia, jak i oceny jego przesłanek. Przepisy art. 138b ust. 1–4, ust. 5 zdanie pierwsze oraz ust. 5a–7 stosuje się odpowiednio.

2. Komisja Nadzoru Finansowego współpracuje z właściwymi władzami nadzorczymi sprawującymi nadzór skonsolidowany nad podmiotami działającymi w tym samym holdingu co bank, dążąc do osiągnięcia wspólnego stanowiska zarówno co do rozstrzygnięcia, jak i oceny jego przesłanek w sprawie zatwierdzenia przez te władze grupowego planu naprawy.

3. Komisja Nadzoru Finansowego może skierować wniosek do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego o udzielenie wsparcia w osiągnięciu porozumienia z właściwą władzą nadzorczą zgodnie z art. 31 rozporządzenia nr 1093/2010 oraz o podjęcie wiążącej mediacji w przypadku braku porozumienia z właściwymi władzami nadzorczymi w sprawie wydania decyzji, o których mowa w ust. 2 oraz art. 141n ust. 1 i 3.

Art. 141s. 1. Bank może podjąć działania określone w planie naprawy pomimo nieosiągnięcia poziomów wskaźników, o których mowa w art. 141m ust. 3 pkt 2. W takim przypadku zarząd banku podejmuje uchwałę o podjęciu takich działań i niezwłocznie przekazuje ją wraz z uzasadnieniem Komisji Nadzoru Finansowego.

2. Komisja Nadzoru Finansowego może udzielić zgody na odstąpienie od podjęcia działania określonego w planie naprawy pomimo osiągnięcia przez bank poziomów wskaźników, o których mowa w art. 141m ust. 3 pkt 2, o ile nie wpłynie to negatywnie na ostrożne i stabilne zarządzanie bankiem. Zgodę wydaje się na wniosek banku. Do wniosku bank dołącza uchwałę zarządu o odstąpieniu od podjęcia takiego działania, wraz z uzasadnieniem.

Art. 141t. 1. Bank działający w jednym z holdingów, o których mowa w art. 141f ust. 1, może, za zgodą Komisji Nadzoru Finansowego, zawrzeć umowę wsparcia finansowego z innymi podmiotami podlegającymi nadzorowi skonsolidowanemu działającymi w tym samym holdingu oraz podmiotami blisko powiązanymi. Wsparcie jest udzielane na zasadzie wzajemności określonej w umowie, w szczególności przez udzielenie pożyczki, gwarancji lub zabezpieczenia spłaty kredytów i pożyczek albo wykonania zobowiązań.

2. Wsparcie finansowe może być udzielone, jeżeli:

- 1) bank otrzymujący wsparcie spełnił przesłanki wydania decyzji, o których mowa w art. 142, art. 144 lub art. 145;
- 2) w znaczący sposób wpłynie na poprawę sytuacji finansowej banku otrzymującego wsparcie;
- 3) pozwoli utrzymać lub przywrócić stabilność finansową na poziomie holdingu i leży w interesie podmiotu udzielającego wsparcia;
- 4) bank otrzymujący wsparcie jest zdolny do jego spłaty wraz z odsetkami w umownych terminach spłaty;
- 5) nie zagraża płynności ani wypłacalności podmiotu udzielającego wsparcia;
- 6) nie stwarza zagrożenia dla stabilności krajowego systemu finansowego;
- 7) bank udzielający wsparcia spełnia wymagania określone w art. 92, art. 412 i art. 460 rozporządzenia nr 575/2013, a także zalecenia i nakazy, o których mowa w art. 138 ust. 1 pkt 2 i 4–6, a udzielenie wsparcia finansowego nie spowoduje ich naruszenia;
- 8) udzielenie wsparcia nie zagraża wykonywaniu zaleceń, o których mowa w art. 95 ust. 4 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, w stosunku do banku udzielającego wsparcia.

3. Umowa, o której mowa w ust. 1, określa zasady obliczania opłat i prowizji z tytułu czynności wykonywanych w ramach udzielanego wsparcia, w tym zasady określania tych opłat i prowizji w chwili udzielania wsparcia finansowego, uwzględniające wszelkie bezpośrednie lub pośrednie korzyści, jakie strony mogą odnieść w wyniku udzielenia wsparcia finansowego.

4. Z zastrzeżeniem przepisów dotyczących ochrony informacji, bank ubiegający się o wsparcie przekazuje na żądanie podmiotu udzielającego wsparcia informacje niezbędne do zawarcia i wykonania umowy oraz ustalenia opłat i prowizji.

5. Powierzenie wykonania umowy, o której mowa w ust. 1, osobie trzeciej jest nieważne.

Art. 141u. 1. Komisja Nadzoru Finansowego, w drodze decyzji, może udzielić zgody na zawarcie umowy, o której mowa w art. 141t ust. 1, na wniosek banku.

2. Do wniosku bank dołącza projekt umowy oraz uchwały walnych zgromadzeń banków właściwych w sprawie zgody na zawarcie umowy, podjęte w każdym z banków większością 3/4 głosów. Uchwały mogą zawierać warunki i terminy udzielenia wsparcia.

3. Komisja Nadzoru Finansowego może udzielić zgody na zawarcie umowy, jeżeli zapewnione jest spełnienie przesłanek, o których mowa w art. 141t, i żadna ze stron umowy nie spełnia przesłanek podjęcia działań, o których mowa w art. 142 ust. 1. Zmiany w umowie wymagają uprzedniej zgody Komisji Nadzoru Finansowego.

4. Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie przekazuje wniosek władzom nadzorczym właściwym dla podmiotów będących stronami umowy.

5. Komisja Nadzoru Finansowego, udzielając w ramach sprawowania nadzoru skonsolidowanego zgody, o której mowa w ust. 1, współpracuje z właściwymi władzami nadzorczymi sprawującymi nadzór nad podmiotami działającymi w tym samym holdingu co bank, dążąc do osiągnięcia wspólnego stanowiska zarówno co do rozstrzygnięcia, jak i oceny jego przesłanek. Przepisy art. 138b ust. 1–4, ust. 5 zdanie pierwsze oraz ust. 5a–7 stosuje się odpowiednio.

6. Komisja Nadzoru Finansowego może, w terminie 2 dni od powzięcia wiadomości o decyzji właściwej władzy nadzorczej o odmowie albo ograniczeniu udzielenia wsparcia finansowego bankowi, skierować wniosek do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego o udzielenie wsparcia w osiągnięciu porozumienia z właściwą władzą nadzorczą zgodnie z art. 31 rozporządzenia nr 1093/2010 oraz o podjęcie wiążącej mediacji.

7. Po zawarciu umowy, o której mowa w ust. 1, bank przesyła jej kopię Komisji Nadzoru Finansowego. Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje ją Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu.

8. Zarząd banku, który zawarł umowę, o której mowa w ust. 1, co najmniej raz w roku składa walnemu zgromadzeniu sprawozdanie z wykonania umowy, wraz ze sprawozdaniem z działalności.

Art. 141v. 1. Komisja Nadzoru Finansowego, w drodze decyzji, może udzielić zgody na udzielenie przez bank wsparcia w wykonaniu umowy, o której mowa w art. 141t ust. 1, na wniosek banku udzielającego wsparcia.

2. Do wniosku bank dołącza uchwałę zarządu o udzieleniu wsparcia finansowego wraz z uzasadnieniem wskazującym cel udzielanego wsparcia, sposób spełnienia przesłanek określonych w art. 141t, wpływ udzielenia wsparcia na bank udzielający oraz skutki nieudzielenia wsparcia dla sytuacji finansowej na poziomie holdingu, a także uchwałę zarządu banku otrzymującego wsparcie w sprawie zgody na przyjęcie wsparcia finansowego.

3. Komisja Nadzoru Finansowego udziela zgody, o której mowa w ust. 1, w terminie 5 dni roboczych od dnia otrzymania wniosku, informacji oraz analiz, o których mowa w ust. 2, z zastrzeżeniem ust. 4.

4. W przypadku stwierdzenia braków we wniosku lub dołączonych do niego dokumentach Komisja Nadzoru Finansowego wzywa bank do uzupełnienia tych braków w wyznaczonym terminie.

5. Komisja Nadzoru Finansowego może ograniczyć zakres wsparcia finansowego. Zgoda może być udzielona pod warunkiem lub z zastrzeżeniem terminu.

6. Jeżeli Komisja Nadzoru Finansowego nie udzieli zgody w terminie, o którym mowa w ust. 3, wsparcie finansowe może zostać udzielone na warunkach określonych we wniosku i dołączonych do niego dokumentach.

7. O zamiarze udzielenia wsparcia finansowego bank powiadamia:

- 1) właściwą władzę nadzorczą sprawującą nadzór skonsolidowany nad holdingiem, w którym działa bank;
- 2) właściwą władzę nadzorczą banku otrzymującego wsparcie;
- 3) Europejski Urząd Nadzoru Bankowego.

8. Do powiadomienia, o którym mowa w ust. 7, bank dołącza kopie uchwał, o których mowa w ust. 2, oraz projekt umowy, o którym mowa w art. 141u ust. 2.

9. Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje kopię zgody, o której mowa w ust. 1:

- 1) właściwej władzy nadzorczej sprawującej nadzór nad bankiem otrzymującym wsparcie;
- 2) Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego;
- 3) kolegium i kolegium przymusowej restrukturyzacji właściwym dla banku udzielającego wsparcia;
- 4) Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu.

Art. 141w. Podmioty należące do jednego z holdingów, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 10–11c, objęte nadzorem skonsolidowanym, podają do publicznej wiadomości, w szczególności na swojej stronie internetowej, informację o zawarciu umowy dotyczącej wsparcia finansowego w ramach holdingu zgodnie z art. 141t, stronach umowy, jej przedmiocie oraz ponoszonych kosztach, a także aktualizują te informacje w okresach rocznych. Podaniu do publicznej wiadomości i aktualizacji podlega także informacja o niezawarciu takiej umowy.

Art. 141x. Bank ogłasza w sposób ogólnie dostępny, zgodnie z art. 431–434 rozporządzenia nr 575/2013, informację, czy jest stroną umowy dotyczącej wsparcia finansowego w ramach grupy. W przypadku gdy bank jest stroną takiej umowy, ogłasza w sposób ogólnie dostępny również opis ogólnych warunków umowy oraz wskazuje podmioty powiązane będące stronami umowy. Informacje te podlegają aktualizacji nie rzadziej niż raz do roku.”;

18) art. 142 otrzymuje brzmienie:

„Art. 142. 1. W razie naruszenia przez bank lub wystąpienia niebezpieczeństwa naruszenia:

- 1) art. 92 rozporządzenia nr 575/2013 z uwzględnieniem dodatkowego wymogu w zakresie funduszy własnych ponad wartość wynikającą z wymogów obliczonych zgodnie ze szczegółowymi zasadami określonymi w rozporządzeniu nr 575/2013, o którym mowa w art. 138 ust. 1 pkt 2a,
- 2) art. 4 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 2015/61 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (Dz. Urz. UE L 11 z 17.01.2015, str. 1) w odniesieniu do wymogu pokrycia wpływów netto dla instytucji kredytowych z uwzględnieniem wyższego wymogu dotyczącego pokrycia płynności, o którym mowa w art. 128 ust. 6a pkt 5, oraz obowiązku przestrzegania dodatkowych wymogów w zakresie płynności, o którym mowa w art. 138 ust. 1 pkt 1a,
- 3) nadzorczych miar płynności, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 128 ust. 6a pkt 5, obowiązku przestrzegania dodatkowych wymogów w zakresie płynności, o którym mowa w art. 138 ust. 1 pkt 1a, a także przepisów art. 412, art. 429 i art. 460 rozporządzenia nr 575/2013 lub przepisów działu IV rozdziału 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi,
- 4) art. 3–7, art. 14–17 i art. 24–26 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 84)

– zarząd banku niezwłocznie zawiadamia o tym Komisję Nadzoru Finansowego i Bankowy Fundusz Gwarancyjny oraz zapewnia wdrożenie planu naprawy.

2. Zarząd banku niezwłocznie zawiadamia o naruszeniach, o których mowa w ust. 1, Komisję Nadzoru Finansowego i Bankowy Fundusz Gwarancyjny oraz zapewnia wdrożenie planu naprawy w przypadku istotnie pogarszającej się sytuacji finansowej banku, w tym powstania straty bilansowej bądź groźby jej wystąpienia albo powstania niebezpieczeństwa niewypłacalności lub utraty płynności, pogarszającej się płynności i wypłacalności, rosnącego poziomu dźwigni, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 93 rozporządzenia nr 575/2013, rosnącej liczby zagrożonych pożyczek lub kredytów albo koncentracji ekspozycji.

3. Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji:

- 1) wystąpić do zarządu banku z żądaniem wdrożenia planu naprawy, w tym podjęcia działań określonych w planie naprawy lub aktualizacji tego planu, jeżeli przesłanki jego wdrożenia są odmienne od przesłanek przyjętych przy opracowywaniu planu naprawy, albo z żądaniem podjęcia w określonym czasie działań przewidzianych w zaktualizowanym planie, w celu spełnienia wymagań, o których mowa w ust. 1, lub poprawy sytuacji finansowej;
- 2) zakazać udzielania lub ograniczyć udzielanie kredytów i pożyczek pieniężnych akcjonariuszom (członkom) oraz członkom zarządu, rady nadzorczej i pracownikom banku;
- 3) nakazać obniżenie lub wstrzymanie wypłaty niektórych zmiennych składników wynagrodzeń osób zajmujących stanowiska kierownicze w banku;
- 4) wystąpić do zarządu banku z żądaniem zwołania nadzwyczajnego walnego zgromadzenia w celu rozpatrzenia sytuacji banku, podjęcia decyzji o pokryciu straty bilansowej lub podjęcia innych uchwał, w tym o zwiększeniu funduszy własnych;
- 5) wystąpić do banku z żądaniem odwołania jednego lub kilku członków zarządu banku lub osób zajmujących stanowiska kierownicze, jeżeli osoby te nie dają rękojmi ostrożnego i stabilnego zarządzania bankiem;
- 6) nakazać, z uwzględnieniem planu naprawy, sporządzenie oraz realizację planu restrukturyzacji zobowiązań wobec niektórych lub wszystkich wierzycieli;
- 7) nakazać wprowadzenie zmian w strategii biznesowej banku;
- 8) nakazać wprowadzenie zmian w statucie banku lub jego strukturze organizacyjnej.

4. Przy ocenie sytuacji finansowej banku Komisja Nadzoru Finansowego może brać pod uwagę zachowywanie przez bank wymogu w zakresie funduszy własnych, określonego w ust. 1 pkt 1 powiększonego o 1,5 punktu procentowego oraz rosnący poziom dźwigni, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 93 rozporządzenia nr 575/2013, rosnącą liczbę zagrożonych pożyczek lub kredytów albo koncentrację ekspozycji.

5. Decyzja, o której mowa w ust. 3, podlega natychmiastowemu wykonaniu.

6. Komisja Nadzoru Finansowego, wydając decyzję, o której mowa w ust. 3, może określić w jej treści warunki lub terminy.

7. W okresie realizacji planu naprawy zysk osiągany przez bank jest przeznaczany w pierwszej kolejności na pokrycie strat, a następnie na zwiększenie funduszy własnych banku.

8. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w ust. 3, Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie powiadamia Bankowy Fundusz Gwarancyjny.”;

19) po art. 142 dodaje się art. 142a w brzmieniu:

„Art. 142a. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 142 ust. 3 pkt 4, zarząd banku powinien zwołać nadzwyczajne walne zgromadzenie w ciągu 14 dni od dnia otrzymania decyzji, a po bezskutecznym upływie tego terminu nadzwyczajne walne zgromadzenie może być zwołane przez Komisję Nadzoru Finansowego. W takim przypadku Komisja Nadzoru Finansowego określa porządek zgromadzenia.

2. Koszty zwołania i odbycia walnego zgromadzenia obciążają bank.

3. Przerwy w walnym zgromadzeniu nie mogą trwać łącznie dłużej niż 14 dni.”;

20) uchyla się art. 143;

21) w art. 144:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku, o którym mowa w art. 138 ust. 3, w związku z wystąpieniem okoliczności wskazanych w art. 142 ust. 1, w celu poprawy sytuacji banku lub zapewnienia efektywności wdrażanego planu naprawy, Komisja Nadzoru Finansowego może, z zastrzeżeniem art. 5 ust. 6 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, wydać decyzję o ustanowieniu kuratora w banku.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego określa w decyzji szczegółowy zakres zadań kuratora.”,

c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a–4c w brzmieniu:

„4a. Za zgodą Komisji Nadzoru Finansowego kurator może zwołać nadzwyczajne walne zgromadzenie.

4b. Koszty zwołania i odbycia walnego zgromadzenia obciążają bank.

4c. Przerwy w walnym zgromadzeniu nie mogą trwać łącznie dłużej niż 14 dni.”,

d) ust. 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„6. Funkcję kuratora może pełnić osoba posiadająca kwalifikacje i doświadczenie zawodowe w zakresie organizacji i zasad działalności banku, a także dająca rękojmię ochrony interesów banku, w którym kurator ma być ustanowiony. Kuratorem może być również osoba prawna.

7. Kurator składa Komisji Nadzoru Finansowego kwartalne sprawozdania ze swojej działalności zawierające ocenę sytuacji finansowej banku lub realizacji przez zarząd banku planu naprawy.”,

e) po ust. 8 dodaje się ust. 8a i 8b w brzmieniu:

„8a. Komisja Nadzoru Finansowego podaje do publicznej wiadomości informację o ustanowieniu kuratora poprzez jej zamieszczenie w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie internetowej.

8b. Jeżeli powołano kuratora z przyczyn innych niż określone w art. 144 ust. 1, kurator jest powoływany na okres nie dłuższy niż rok. Okres ten może zostać przedłużony, jeżeli nie ustały przesłanki jego powołania. Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje decyzję akcjonariuszom banku.”,

f) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Komisja Nadzoru Finansowego może odwołać kuratora w przypadku jego rezygnacji lub niewłaściwego wykonywania funkcji.”;

22) w art. 145:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli na skutek wystąpienia okoliczności wskazanych w art. 142 ust. 2 zastosowanie środków, o których mowa w art. 138 ust. 3, nie przyczyniło się do poprawy sytuacji banku albo w celu zapewnienia efektywności wdrażanego planu naprawy, albo w przypadku gdy realizacja tego planu okaże się nieskuteczna, Komisja Nadzoru Finansowego może wydać decyzję o ustanowieniu zarządu komisarycznego. Ustanowienie zarządu komisarycznego nie wpływa na organizację i sposób działania banku jako osoby prawnej, z wyjątkiem zmian przewidzianych ustawą.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Komisja Nadzoru Finansowego może uzależnić dokonywanie określonych czynności przez zarząd komisaryczny od uzyskania jej zgody.”,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Na zarząd komisaryczny przechodzi prawo podejmowania uchwał i decyzji we wszystkich sprawach zastrzeżonych w ustawie i statucie do właściwości władz i organów banku, z zastrzeżeniem ust. 1a. Z dniem ustanowienia zarządu komisarycznego rada nadzorcza, z zastrzeżeniem ust. 4, zostaje zawieszona, członkowie zarządu banku zostają odwołani z mocy prawa, a ustanowione wcześniej prokury i pełnomocnictwa wygasają. Na czas trwania zarządu komisarycznego kompetencje innych organów banku zostają zawieszone.”,

d) uchyla się ust. 3,

e) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Zarząd komisaryczny opracowuje plan naprawy określony w art. 141m, kieruje jego wykonaniem oraz, nie rzadziej niż co 3 miesiące, informuje Komisję Nadzoru Finansowego i radę nadzorczą o stanie realizacji tego planu.”,

f) dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Przepisy art. 144 ust. 8a i 9 stosuje się odpowiednio.”;

23) po art. 146 dodaje się art. 146a w brzmieniu:

„Art. 146a. 1. Przed wydaniem decyzji, o której mowa w art. 142 ust. 3, art. 144 ust. 1 lub art. 145 ust. 1, wobec banku będącego podmiotem dominującym w holdingu Komisja Nadzoru Finansowego informuje Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o planowanym rozstrzygnięciu oraz wnioskuję do właściwych władz nadzorczych sprawujących nadzór nad podmiotami działającymi w tym samym holdingu o opinie w zakresie planowanego rozstrzygnięcia. W postępowaniach prowadzonych w sprawach, o których mowa w art. 141v ust. 1 i 5, art. 142 ust. 3, art. 142a ust. 1, art. 144 ust. 1, art. 145 ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego może odstąpić od stosowania art. 10 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, także w przypadkach gdy zastosowanie tego przepisu mogłoby uniemożliwić lub znacznie utrudnić osiągnięcie celów wczesnej interwencji. Uzasadnienie decyzji może zostać doręczone w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. W przypadku gdy uzasadnienie doręczane jest po doręczeniu decyzji, termin na złożenie wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy biegnie od dnia doręczenia uzasadnienia decyzji.

2. Komisja Nadzoru Finansowego może wydać decyzję, o której mowa w art. 142 ust. 3, art. 144 ust. 1 lub art. 145 ust. 1, w terminie 3 dni od dnia doręczenia właściwym władzom nadzorczym wniosku, o którym mowa w ust. 1.

3. Komisja Nadzoru Finansowego, wydając decyzję, o której mowa w art. 142 ust. 3, art. 144 ust. 1 lub art. 145 ust. 1, uwzględnia opinie właściwych władz nadzorczych otrzymane w terminie określonym w ust. 2.

4. Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje decyzję, o której mowa w art. 142 ust. 3, art. 144 ust. 1 lub art. 145 ust. 1, właściwym władzom nadzorczym oraz Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego.

5. Przed wydaniem decyzji, o której mowa w art. 142 ust. 3, art. 144 ust. 1 lub art. 145 ust. 1, wobec banku będącego podmiotem zależnym w holdingu Komisja Nadzoru Finansowego informuje Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o planowanym rozstrzygnięciu oraz wnioskuję do właściwej władzy nadzorczej sprawującej nadzór skonsolidowany nad podmiotem dominującym w tym holdingu o opinię w zakresie planowanego rozstrzygnięcia. Przepisy ust. 2–4 stosuje się odpowiednio.

6. W przypadku gdy właściwa władza nadzorcza sprawująca nadzór nad podmiotem zależnym działającym w jednym z holdingów, o których mowa w art. 141f ust. 1 pkt 2–5, albo właściwa władza nadzorcza sprawująca nadzór skonsolidowany nad podmiotem dominującym działającym w jednym z holdingów, o których mowa w art. 141f ust. 1 pkt 2–5 (podmiot wnioskujący), przed wydaniem decyzji dotyczącej zastosowania środka podobnego do określonego w art. 142 ust. 3, art. 144 ust. 1 lub art. 145 ust. 1 zwraca się do Komisji Nadzoru Finansowego o opinię w zakresie planowanego rozstrzygnięcia, Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje opinię o potencjalnym wpływie planowanego rozstrzygnięcia na podmioty rynku finansowego w Polsce, w terminie 3 dni od dnia otrzymania wniosku o taką opinię.

7. W przypadku otrzymania przez Komisję Nadzoru Finansowego wniosku, o którym mowa w ust. 6, Komisja Nadzoru Finansowego bada zasadność podjęcia środków, o których mowa w art. 142 ust. 3, art. 144 ust. 1 lub art. 145 ust. 1, wobec podmiotów, nad którymi sprawuje nadzór w ramach holdingu, którego wniosek dotyczy. W przypadku uznania za niezbędne podjęcia takich środków Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 3 dni od dnia otrzymania wniosku, zawiadamia o tym podmiot wnioskujący oraz przystępuje do konsultacji z podmiotem wnioskującym mających na celu osiągnięcie porozumienia w zakresie koordynacji środków wczesnej interwencji.

8. Przepis ust. 7 stosuje się odpowiednio, jeżeli w odpowiedzi na zawiadomienia, o których mowa w ust. 1 lub 5, podmiot wnioskujący wskaże na konieczność podjęcia środków wczesnej interwencji w ramach tego samego holdingu, którego dotyczyło zgłoszenie.

9. W przypadku nieosiągnięcia porozumienia w ramach konsultacji, o których mowa w ust. 7 i 8, po upływie 5 dni od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1, 5 i 6, Komisja Nadzoru Finansowego może wydać decyzję, o których mowa w art. 142 ust. 3, art. 144 ust. 1 lub art. 145 ust. 1, wobec podmiotu, nad którym sprawuje nadzór, z holdingu, którego dotyczyły konsultacje.

10. W przypadkach, o których mowa w ust. 7 i 8, Komisja Nadzoru Finansowego może złożyć do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego wniosek o podjęcie czynności, o których mowa w art. 31 lit. c rozporządzenia nr 1093/2010.

11. Jeżeli Komisja Nadzoru Finansowego uzna za niezasadną decyzję podmiotu wnioskującego, o której mowa w ust. 6, lub nie jest możliwe osiągnięcie porozumienia w zakresie koordynacji środków wczesnej interwencji, może przed upływem terminu określonego w ust. 9 skierować sprawę do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego celem uzyskania pomocy w osiągnięciu porozumienia. W takim przypadku Komisja Nadzoru Finansowego wstrzymuje się od podjęcia decyzji, o których mowa w ust. 9.

12. Wytyczne Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego wydane w związku ze skierowaniem sprawy na podstawie ust. 11 są wiążące dla Komisji Nadzoru Finansowego.”;

24) tytuł części B otrzymuje brzmienie: „Likwidacja banku”;

25) w art. 147 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Jeżeli po upływie 6 miesięcy od dnia nadzwyczajnego walnego zgromadzenia zwołanego w trybie określonym w art. 142a ust. 1 strata przekraczać będzie połowę funduszy własnych, Komisja Nadzoru Finansowego może wydać decyzję o:

- 1) uchyleniu zezwolenia na utworzenie banku i jego likwidacji;
- 2) wystąpieniu do Rady Ministrów o likwidację banku – w przypadku banku państwowego.

2. Decyzję o likwidacji banku Komisja Nadzoru Finansowego może wydać również w terminie innym niż określony w ust. 1, jeżeli wystąpiły okoliczności grożące niewypłacalnością banku lub obniżeniem sumy funduszy własnych banku w takim stopniu, że nie byłyby spełnione wymagania obowiązujące przy tworzeniu banku.”;

26) uchyla się art. 148–151;

27) po art. 157e dodaje się art. 157f w brzmieniu:

„Art. 157f. 1. Jeżeli bank jest zagrożony upadłością, Komisja Nadzoru Finansowego informuje o tym niezwłocznie Bankowy Fundusz Gwarancyjny, wskazując przesłanki takiej oceny.

2. Bank jest zagrożony upadłością, jeżeli spełniona jest przynajmniej jedna przesłanka, o której mowa w art. 101 ust. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji.

3. Zarząd banku, zarząd komisaryczny albo likwidator niezwłocznie zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o spełnieniu przesłanek, o których mowa w ust. 1.

4. Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie przekazuje Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu otrzymane od organów nadzoru innych państw informacje o zagrożeniu upadłością podmiotów grupy, do której należy bank.”;

28) w art. 158 ust. 1–5 otrzymują brzmienie:

„1. Jeżeli według bilansu sporządzonego na koniec okresu sprawozdawczego aktywa banku nie wystarczają na zaspokojenie jego zobowiązań, zarząd banku, zarząd komisaryczny lub likwidator powiadamiają o tym niezwłocznie Komisję Nadzoru Finansowego, która wydaje decyzję o zawieszeniu działalności banku i ustanowieniu zarządu komisarycznego, o ile nie został on ustanowiony wcześniej, oraz jednocześnie występuje do właściwego sądu z wnioskiem o ogłoszenie upadłości.

2. Jeżeli z powodów związanych bezpośrednio z sytuacją finansową banku nie reguluje on swoich zobowiązań w zakresie wypłaty środków, o których mowa w art. 2 pkt 68 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, wobec deponentów w rozumieniu art. 2 pkt 3 tej ustawy, Komisja Nadzoru Finansowego, w terminie 5 dni roboczych od dnia stwierdzenia tej okoliczności, wydaje decyzję o zawieszeniu działalności banku i ustanowieniu zarządu komisarycznego, o ile nie został on ustanowiony wcześniej, oraz jednocześnie występuje do właściwego sądu z wnioskiem o ogłoszenie upadłości.

3. Komisja Nadzoru Finansowego nie podejmuje decyzji, o których mowa w ust. 1 albo 2, jeżeli Bankowy Fundusz Gwarancyjny wydał decyzję o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji.

4. Decyzje, o których mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego może wydać także z urzędu, jeżeli nie nastąpi powiadomienie, o którym mowa w ust. 1.

5. Decyzje o zawieszeniu działalności banku i ustanowieniu zarządu komisarycznego, o których mowa w ust. 1 i 2, są podawane do publicznej wiadomości przez ogłoszenie w dzienniku o zasięgu ogólnopolskim i w Monitorze Sądowym i Gospodarczym. O podjętych decyzjach Komisja Nadzoru Finansowego zawiadamia Bankowy Fundusz Gwarancyjny.”;

29) art. 169 otrzymuje brzmienie:

„Art. 169. W związku z likwidacją w trybie art. 138 i art. 147, upadłością banku albo ustanowieniem zarządu komisarycznego wygasają prawa członków zarządu i rady nadzorczej banku dotyczące wypłaty odpraw pieniężnych i wynagrodzeń za okres po rozwiązaniu stosunku pracy.”.

Art. 348. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1588) w art. 15 w ust. 1:

- 1) uchyla się pkt 1;
- 2) uchyla się pkt 6.

Art. 349. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2013 r. poz. 908 i 1036 oraz z 2015 r. poz. 855 i 1513) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 39:
 - a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zarząd NBP może zwolnić bank z obowiązku utrzymywania rezerwy obowiązkowej w okresie wdrażania planu naprawy banku.”,
 - b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Zarząd NBP może zwolnić spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową oraz Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową z obowiązku utrzymywania rezerwy obowiązkowej w okresie realizacji programu postępowania naprawczego.”;
- 2) w art. 42 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. NBP może udzielić kredytu refinansowego także bankowi dla wdrożenia planu naprawy banku.”;
- 3) w art. 43 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadkach uregulowanych w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. poz. 996) oraz ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1450, z późn. zm.¹⁹⁾) NBP może udzielać kredytu krótkoterminowego Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu.”.

Art. 350. W ustawie z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1030, z późn. zm.²⁰⁾) w art. 157¹ § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji określi, w drodze rozporządzenia, tryb zakładania konta w systemie teleinformatycznym, sposób korzystania z systemu teleinformatycznego i podejmowania w nim czynności związanych z zawiązaniem spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przy wykorzystaniu wzorca umowy oraz innych czynności wykonywanych w systemie teleinformatycznym, a także wymagania dotyczące podpisu elektronicznego osób zawierających umowę takiej spółki oraz osób podpisujących listę współników i oświadczenie o wniesieniu wkładów na pokrycie kapitału zakładowego (dane umożliwiające weryfikowanie tożsamości), mając na względzie ułatwienie zakładania spółek, potrzebę zapewnienia sprawności postępowania oraz ochrony bezpieczeństwa i pewności obrotu gospodarczego, a także zabezpieczenia danych zgromadzonych w systemie, w tym danych osobowych.”.

Art. 351. W ustawie z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających (Dz. U. z 2015 r. poz. 2170 oraz z 2016 r. poz. 381) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) banku zrzeszającym – należy przez to rozumieć bank w formie spółki akcyjnej, utworzony przez banki spółdzielcze, jeżeli bank ten zrzesza co najmniej jeden bank spółdzielczy na zasadach określonych w art. 16 oraz posiada kapitał założycielski wynoszący co najmniej czterokrotność kwoty określonej w art. 32 ust. 1 ustawy –

¹⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 978, 1158, 1259, 1311, 1830, 1854, 1864 i 2281 oraz z 2016 r. poz. 615 i 904.

²⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 265 i 1161, z 2015 r. poz. 4, 978, 1333 i 1830 oraz z 2016 r. poz. 615.

Prawo bankowe lub dwukrotność tej kwoty w przypadku banku, którego działalność ogranicza się wyłącznie do świadczenia usług na rzecz zrzeszonych banków (apeksowy bank zrzeszający);”;

2) w art. 10c:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Statut może przewidywać, że zarząd banku spółdzielczego będzie uprawniony do wstrzymania albo ograniczenia zwrotu wpłat na udziały.”;

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Podejmując decyzję, o której mowa w ust. 1, zarząd banku spółdzielczego zwraca uwagę w szczególności na:

- 1) ogólną sytuację banku pod względem finansowym, płynnościowym oraz pod względem wypłacalności;
- 2) wymogi w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 92 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013, wymogi nałożone na podstawie art. 138 ust. 1 pkt 2 i 2a ustawy – Prawo bankowe, oraz wymóg, o którym mowa w art. 55 ust. 4 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym (Dz. U. poz. 1513).”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku ustania przesłanek będących podstawą wstrzymania albo ograniczenia zwrotu wpłat na udziały zarząd banku może dokonać wypłat członkom żądającym zwrotu wpłat na udziały. Zwrot tych wpłat nie może nastąpić przed zatwierdzeniem sprawozdania finansowego za rok, w którym ustały te przesłanki, oraz w przypadku gdy jego udziały zostały przeznaczone na pokrycie strat spółdzielni. Sposób i termin zwrotu określa statut.”;

3) w art. 22d ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jednostkę zarządzającą tworzy się w formie spółki akcyjnej albo spółdzielni osób prawnych, do których w zakresie nieuregulowanym niniejszą ustawą stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1030, z późn. zm.²¹⁾) albo ustawy – Prawo spółdzielcze, z wyłączeniem art. 37 tej ustawy.”;

4) w art. 22g:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wpłata dokonywana przez uczestnika systemu ochrony na fundusz pomocowy nie może być niższa niż wysokość obniżki składki, o której mowa w art. 286 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. poz. 996), wynikająca z różnicy pomiędzy składką wyliczoną dla banku będącego uczestnikiem systemu ochrony oraz oszacowaną wielkością składki, w przypadku gdy bank ten nie uczestniczyłby w systemie ochrony.”;

b) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Bankowy Fundusz Gwarancyjny przedstawia uczestnikom systemu ochrony wyliczoną różnicę, o której mowa w ust. 3. Informacja ta jest przekazywana do wiadomości uczestnika systemu ochrony oraz organu zarządzającego systemem ochrony.”;

5) w art. 35a ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Środki zgromadzone na funduszu restrukturyzacji banków spółdzielczych w dniu 31 grudnia 2021 r. oraz środki pochodzące ze spłat rat kapitałowych pożyczek dokonywanych po dniu 31 grudnia 2021 r. stanowią źródło finansowania Bankowego Funduszu Gwarancyjnego w rozumieniu art. 270 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji.”.

Art. 352. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2058 oraz z 2016 r. poz. 34 i 352) w art. 5:

1) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o przymusowej restrukturyzacji.”;

2) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Nie można, z zastrzeżeniem ust. 1, 2 i 2a, ograniczać dostępu do informacji o sprawach rozstrzyganych w postępowaniu przed organami państwa, w szczególności w postępowaniu administracyjnym, karnym lub cywilnym,

²¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 265 i 1161, z 2015 r. poz. 4, 978, 1333 i 1830 oraz z 2016 r. poz. 615 i 996.

ze względu na ochronę interesu strony, jeżeli postępowanie dotyczy władz publicznych lub innych podmiotów wykonujących zadania publiczne albo osób pełniących funkcje publiczne – w zakresie tych zadań lub funkcji.”.

Art. 353. W ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718 i 846) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 124 dodaje się § 4 w brzmieniu:

„§ 4. Sąd zawiesza, na wniosek Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, postępowanie, którego stroną jest podmiot w restrukturyzacji, o którym mowa w art. 2 pkt 44 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. poz. 996), w przypadku gdy jest to niezbędne do prawidłowego prowadzenia przymusowej restrukturyzacji, w tym zastosowania instrumentów przymusowej restrukturyzacji.”;

- 2) w art. 129 dotychczasową treść oznacza się jako § 1 i dodaje się § 2 w brzmieniu:

„§ 2. W razie zawieszenia na wniosek Bankowego Funduszu Gwarancyjnego postępowania, o którym mowa w art. 124 § 4, sąd postanowi podjąć postępowanie na wniosek tego Funduszu.”.

Art. 354. W ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 233, 978, 1166, 1259 i 1844 oraz z 2016 r. poz. 615) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 426 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wniosek o ogłoszenie upadłości banku może zgłosić wyłącznie Komisja Nadzoru Finansowego albo Bankowy Fundusz Gwarancyjny.”;

- 2) w art. 427:

- a) w ust. 1 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) przedstawiciela Bankowego Funduszu Gwarancyjnego;”,

- b) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. W przypadku postępowania dotyczącego upadłości banku państwowego lub banku będącego podmiotem zależnym od Skarbu Państwa sąd wysłuchuje także przedstawiciela ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa.”;

- 3) w art. 429 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Bankowy Fundusz Gwarancyjny jest ustanawiany kuratorem na swój wniosek.”;

- 4) w art. 437 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Warunki nabycia przedsiębiorstwa bankowego przez inne banki oraz termin składania ofert określa sędzia-komisarz, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego i Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.

3. Postanowienie zatwierdzające wybór oferty sędzia-komisarz wydaje po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego i Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.”;

- 5) w art. 438 po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. W przypadku gdy oszacowanie przedsiębiorstwa bankowego wskazuje, że cena nabycia przedsiębiorstwa bankowego uniemożliwiłaby pełne pokrycie należności, o których mowa w art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. poz. 996), sprzedaż przedsiębiorstwa bankowego następuje:

- 1) z przejęciem przez nabywcę zobowiązań upadłego z tytułu należności, o których mowa w art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, albo

- 2) bez przejęcia przez nabywcę zobowiązań z tytułu rachunków bankowych.

1b. Sędzia-komisarz dokonuje wyboru sposobu sprzedaży przedsiębiorstwa bankowego, o których mowa w ust. 1a, wraz z określeniem warunków nabycia przedsiębiorstwa bankowego przez inne banki. Na postanowienie sędziego-komisarza przysługuje zażalenie.”;

- 6) art. 440 otrzymuje brzmienie:

„Art. 440. 1. Zaspokojenie wierzytelności i należności przypadających od upadłego banku następuje zgodnie z ust. 2–6.

2. Należności podlegające zaspokojeniu z funduszu masy upadłości banku dzieli się na następujące kategorie:

- 1) kategoria pierwsza – należności, o których mowa w art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, wraz z odsetkami i kosztami egzekucji, przypadające za czas przed ogłoszeniem upadłości należności ze

stosunku pracy, z wyjątkiem roszczeń z tytułu wynagrodzenia reprezentanta upadłego lub wynagrodzenia osoby wykonującej czynności związane z zarządem lub nadzorem nad przedsiębiorstwem upadłego, należności rolników z tytułu umów o dostarczenie produktów z własnego gospodarstwa rolnego, należności alimentacyjne oraz renty z tytułu odszkodowania za wywołanie choroby, niezdolności do pracy, kalectwa lub śmierci i renty z tytułu zamiany uprawnień objętych treścią prawa dożywocia na dożywotnią rentę, przypadające za trzy ostatnie lata przed dniem ogłoszeniem upadłości należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne w rozumieniu ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych;

- 2) kategoria druga – należności osób fizycznych, mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców z tytułu środków objętych ochroną gwarancyjną innych niż środki gwarantowane w rozumieniu art. 2 pkt 65 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji;
- 3) kategoria trzecia – inne należności, jeżeli nie podlegają zaspokojeniu w innych kategoriach, w szczególności podatki i inne daniny publiczne oraz pozostałe należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne;
- 4) kategoria czwarta – odsetki od należności ujętych w wyższych kategoriach w kolejności, w jakiej podlega zaspokojeniu kapitał, a także sądowe i administracyjne kary grzywny oraz należności z tytułu darowizn i zapisów;
- 5) kategoria piąta – należności wspólników albo akcjonariuszy z tytułu pożyczki lub innej czynności prawnej o podobnych skutkach, w szczególności dostawy towaru z odroczonym terminem płatności, dokonanej na rzecz upadłego będącego spółką kapitałową w okresie 5 lat przed dniem ogłoszeniem upadłości, wraz z odsetkami, jeżeli nie podlegają zaspokojeniu w kategoriach niższych;
- 6) kategoria szósta – należności z tytułu zobowiązań podporządkowanych niezaliczanych do funduszy własnych banku, wraz z odsetkami i kosztami egzekucji;
- 7) kategoria siódma – należności z tytułu zobowiązań zaliczanych do funduszy własnych banku, o których mowa w art. 62 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 575/2013”, wraz z odsetkami i kosztami egzekucji;
- 8) kategoria ósma – należności z tytułu zobowiązań zaliczanych do funduszy własnych banku, o których mowa w art. 51 rozporządzenia nr 575/2013, wraz z odsetkami i kosztami egzekucji;
- 9) kategoria dziewiąta – należności z tytułu zobowiązań zaliczanych do funduszy własnych banku, o których mowa w art. 26 rozporządzenia nr 575/2013, wraz z odsetkami i kosztami egzekucji.

3. Z masy upadłości zaspokajają się w pierwszej kolejności koszty postępowania upadłościowego oraz koszty przymusowej restrukturyzacji niepokryte z przychodów z przymusowej restrukturyzacji, a jeżeli fundusze masy upadłości na to pozwalają – również inne zobowiązania masy upadłości, o których mowa w art. 230 ust. 2, w miarę wpływu do masy upadłości stosownych sum. Przepisy art. 343 ust. 1a i 2 oraz art. 344 stosuje się.

4. Należności Bankowego Funduszu Gwarancyjnego z tytułu wypłaty środków gwarantowanych lub zapewnienia możliwości ich podjęcia nie wymagają zgłoszenia. Należności z tego tytułu umieszcza się na liście wierzytelności z urzędu.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 5, przepis art. 342 ust. 5 pkt 2–3 oraz ust. 6 stosuje się.

6. Przepisy dotyczące zaspokojenia należności ze stosunku pracy stosuje się odpowiednio do roszczeń Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych o zwrot z masy upadłości świadczeń wypłaconych przez Fundusz pracownikom upadłego.”;

- 7) w art. 441a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wniosek o ogłoszenie upadłości spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej może zgłosić wyłącznie Komisja Nadzoru Finansowego albo Bankowy Fundusz Gwarancyjny.”.

Art. 355. W ustawie z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2164 oraz z 2016 r. poz. 831) w art. 4 w pkt 15 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 16–18 w brzmieniu:

„16) zamówień związanych z przygotowaniem i przeprowadzeniem procesu wypłat środków gwarantowanych, o których mowa w art. 2 pkt 65 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. poz. 996), w szczególności usług świadczonych przez podmiot, z którym zostanie zawarta umowa o dokonanie wypłat środków gwarantowanych;

- 17) zamówień związanych z przygotowaniem i przeprowadzeniem przymusowej restrukturyzacji albo umorzeniem lub konwersją instrumentów kapitałowych, w szczególności zamówień, których przedmiotem jest:

a) przeprowadzenie oszacowania,

- b) świadczenie usług doradztwa, w tym doradztwa strategicznego, ekonomiczno-finansowego, podatkowego, prawnego i informatycznego,
 - c) powierzenie przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu wykonywania pośrednictwa w zakresie czynności wymienionych w art. 5 i art. 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128, z późn. zm.²²⁾) w imieniu i na rzecz banku w restrukturyzacji, oraz czynności związanych z działalnością prowadzoną przez firmę inwestycyjną w restrukturyzacji, w tym z prowadzoną przez nią działalnością maklerską;
- 18) zamówień udzielanych przez instytucję pomostową, o której mowa w art. 2 pkt 26 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, lub podmiot zarządzający aktywami, o którym mowa w art. 2 pkt 46 tej ustawy.”.

Art. 356. W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o indywidualnych kontach emerytalnych oraz indywidualnych kontach zabezpieczenia emerytalnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 1147, z 2015 r. poz. 978 i 1844 oraz z 2016 r. poz. 615) w art. 14 ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. W przypadku niedopełnienia któregośkolwiek z obowiązków, o których mowa w ust. 3, przez oszczędzającego, jeżeli nie spełnia on warunków do wypłaty, o których mowa w art. 34 ust. 1 pkt 1 lub w art. 46 albo w art. 34a ust. 1 pkt 1, następuje zwrot środków przyznanych w postępowaniu likwidacyjnym, upadłościowym lub postępowaniu określającym sposób przeprowadzania wypłat środków gwarantowanych, o którym mowa w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. poz. 996), na podstawie przepisów właściwych dla danych instytucji finansowych prowadzących IKE lub IKZE.

5. W przypadku spełnienia przez oszczędzającego warunków, o których mowa w ust. 3, odpowiednio instytucja finansowa, zarząd komisaryczny, syndyk lub Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, o którym mowa w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 392, z 2014 r. poz. 827 oraz z 2015 r. poz. 1273, 1691, 1844 i 2281), w przypadku zaspokajania roszczeń z umów, o których mowa w art. 8 ust. 1 pkt 3, lub Bankowy Fundusz Gwarancyjny, o którym mowa w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, w przypadku zaspokajania roszczeń z umów, o których mowa w art. 8 ust. 1 pkt 4, są obowiązani do dokonania wypłaty transferowej środków przyznanych oszczędzającemu w postępowaniu likwidacyjnym, upadłościowym lub postępowaniu określającym sposób przeprowadzania wypłat środków gwarantowanych, o którym mowa w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, na IKE lub IKZE wskazane w potwierdzeniu zawarcia umowy.”.

Art. 357. W ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2014 r. poz. 157, z późn. zm.²³⁾) w art. 185 w ust. 5 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) inicjatorami sekurytyzacji są banki krajowe, instytucje kredytowe lub spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe;”.

Art. 358. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 1537, z późn. zm.²⁴⁾) w art. 23 dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. Komisja lub jej upoważniony przedstawiciel może przekazywać Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu informacje, w tym opinie, niezbędne do zapewnienia prawidłowego wykonywania jego zadań określonych w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. poz. 996).

5. Zasady i tryb udzielania informacji, o których mowa w ust. 4, określa porozumienie Komisji z Bankowym Funduszem Gwarancyjnym.”.

²²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 559, 978, 1166, 1223, 1260, 1311, 1348, 1357, 1513, 1634, 1830, 1844, 1854, 1864 i 2281 oraz z 2016 r. poz. 615, 904 i 996.

²³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 73, 978, 1260, 1357, 1634 i 1844 oraz z 2016 r. poz. 615 i 904.

²⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 73, 1223, 1260, 1357 i 1513 oraz z 2016 r. poz. 615.

Art. 359. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2014 r. poz. 94, z późn. zm.²⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3:
 - a) po pkt 4d dodaje się pkt 4e w brzmieniu:

„4e) rozporządzeniu 600/2014 – rozumie się przez to rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 84);”;
 - b) w pkt 49 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 50 w brzmieniu:

„50) dniu roboczym – rozumie się przez to każdy dzień od poniedziałku do piątku, z wyłączeniem dni ustawowo wolnych od pracy.”;
- 2) w art. 20 dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. W przypadku wystąpienia przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny z wnioskiem, o którym mowa:

 - 1) w art. 148 pkt 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. poz. 996), spółka prowadząca rynek regulowany wyklucza z obrotu wskazane we wniosku papiery wartościowe lub inne instrumenty finansowe;
 - 2) w art. 148 pkt 2 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, spółka prowadząca rynek regulowany zawiesza obrót papierami wartościowymi lub innymi instrumentami finansowymi objętymi tym wnioskiem na okres wskazany we wniosku.”;
- 3) w art. 78 dodaje się ust. 11 w brzmieniu:

„11. W przypadku wystąpienia przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny z wnioskiem, o którym mowa:

 - 1) w art. 148 pkt 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, firma inwestycyjna organizująca alternatywny system obrotu wyklucza z obrotu wskazane we wniosku instrumenty finansowe;
 - 2) w art. 148 pkt 2 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, firma inwestycyjna organizująca alternatywny system obrotu zawiesza obrót instrumentami finansowymi objętymi tym wnioskiem na okres wskazany we wniosku.”;
- 4) art. 110q otrzymuje brzmienie:

„Art. 110q. 1. Dom maklerski zarządza ryzykiem płynności w sposób dostosowany do charakteru, zakresu i złożoności prowadzonej przez siebie działalności.

2. Komisja powiadamia Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o sankcjach administracyjnych i środkach nadzorczych podjętych wobec domu maklerskiego w związku z zagrożeniem utraty przez niego płynności.”;
- 5) w art. 110w:
 - a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) informacje o jego działalności w podziale na poszczególne państwa członkowskie i państwa trzecie, w których posiada podmioty zależne, na zasadzie skonsolidowanej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 48 rozporządzenia 575/2013 za dany rok obrotowy;”;
 - b) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) przychody w danym roku wykazane w sprawozdaniu finansowym;”;
 - c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Informacje, o których mowa w ust. 2, podlegają badaniu przez biegłego rewidenta.”;

²⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 586, z 2015 r. poz. 73, 978, 1045, 1223, 1260, 1348, 1505, 1513, 1634, 1844 i 1890 oraz z 2016 r. poz. 65, 615 i 904.

6) w dziale IV w rozdziale 1 po oddziale 2b dodaje się oddział 2c w brzmieniu:

„Oddział 2c

Plany naprawy i zasady wczesnej interwencji dla niektórych domów maklerskich

Art. 110zi. 1. Ilekroć w niniejszym oddziale jest mowa o:

- 1) dominującej finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej z państwa członkowskiego – rozumie się przez to dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej z państwa członkowskiego, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 32 rozporządzenia 575/2013;
- 2) dominującej finansowej spółce holdingowej z państwa członkowskiego – rozumie się przez to dominującą finansową spółkę holdingową z państwa członkowskiego, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 30 rozporządzenia 575/2013;
- 3) dominującej instytucji z państwa członkowskiego – rozumie się przez to dominującą instytucję z państwa członkowskiego, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 28 rozporządzenia 575/2013;
- 4) domu maklerskim – rozumie się przez to dom maklerski, o którym mowa w art. 98 ust. 3;
- 5) finansowej spółce holdingowej – rozumie się przez to finansową spółkę holdingową, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 20 rozporządzenia 575/2013;
- 6) finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej – rozumie się przez to finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 21 rozporządzenia 575/2013;
- 7) funkcji krytycznej – rozumie się przez to funkcję krytyczną, o której mowa w art. 2 pkt 17 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji;
- 8) głównej linii biznesowej – rozumie się przez to linię biznesową wraz z powiązаныmi usługami, która stanowi dla domu maklerskiego lub grupy, w której skład wchodzi dom maklerski, istotne źródło przychodów lub zysku;
- 9) grupie – rozumie się przez to podmiot dominujący i jego podmioty zależne;
- 10) holdingu mieszanym – rozumie się przez to holding mieszany, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 22 rozporządzenia 575/2013;
- 11) instytucji – rozumie się przez to instytucję kredytową, dom maklerski lub zagraniczną firmę inwestycyjną;
- 12) instytucji finansowej – rozumie się przez to instytucję finansową, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia 575/2013;
- 13) instytucji kredytowej – rozumie się przez to instytucję kredytową, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia 575/2013, do której stosuje się przepisy rozporządzenia 575/2013 zgodnie z art. 1 akapit pierwszy zdanie wstępne rozporządzenia 575/2013;
- 14) istotnym oddziale – rozumie się przez to istotny oddział, o którym mowa w art. 110f;
- 15) nadzwyczajnym publicznym wsparciu finansowym – rozumie się przez to pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej lub inne publiczne wsparcie finansowe na poziomie ponadnarodowym, które, jeżeli jest udzielane na poziomie krajowym, stanowi pomoc państwa udzielaną w celu utrzymania lub przywrócenia rentowności, płynności bądź wypłacalności domu maklerskiego lub grupy, której częścią jest dom maklerski, w tym działania, o których mowa w ustawie z dnia 12 lutego 2010 r. o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej (Dz. U. poz. 226, z 2011 r. poz. 196, z 2013 r. poz. 1012, z 2015 r. poz. 1513 i 1844 oraz z 2016 r. poz. 996);
- 16) podmiocie dominującym – rozumie się przez to podmiot dominujący, o którym mowa w art. 110a ust. 1 pkt 10;
- 17) podmiocie powiązanym – rozumie się przez to podmiot wchodzący w skład grupy;
- 18) podmiocie zależnym – rozumie się przez to jednostkę zależną, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia 575/2013;
- 19) standardowym postępowaniu upadłościowym – rozumie się przez to postępowanie upadłościowe prowadzone na podstawie przepisów ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe lub zagraniczne postępowanie upadłościowe, o którym mowa w art. 379 pkt 1 tej ustawy;
- 20) systemie ochrony instytucjonalnej – rozumie się przez to system spełniający wymogi określone w art. 113 ust. 7 rozporządzenia 575/2013;
- 21) unijnej dominującej finansowej spółce holdingowej – rozumie się przez to unijną dominującą finansową spółkę holdingową, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 31 rozporządzenia 575/2013;

- 22) unijnej dominującej finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej – rozumie się przez to unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 33 rozporządzenia 575/2013;
- 23) unijnej instytucji dominującej – rozumie się przez to unijną instytucję dominującą, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 29 rozporządzenia 575/2013;
- 24) unijnej jednostce dominującej – rozumie się przez to unijną instytucję dominującą, unijną dominującą finansową spółkę holdingową lub unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej.

2. Przepisów oddziału 2b nie stosuje się do domów maklerskich, o których mowa w ust. 1 pkt 4.

Art. 110zj. 1. Dom maklerski, który nie jest objęty nadzorem skonsolidowanym sprawowanym przez właściwy organ nadzoru, oraz dom maklerski, który nie ma obowiązku posiadania grupowego planu naprawy, jest obowiązany posiadać plan naprawy. Plan naprawy stanowi element systemu zarządzania, o którym mowa w art. 110c ust. 1. Dom maklerski uwzględni w planie naprawy podmioty działające w tej samej grupie.

2. Komisja, w przypadku gdy jest to niezbędne do zapewnienia stabilności rynku finansowego, może, w drodze decyzji, nakazać domowi maklerskiemu, o którym mowa w art. 110zm ust. 1 lub 9 lub art. 110zn ust. 1, sporządzenie planu naprawy. W decyzji Komisja określa termin przedstawienia planu naprawy przez dom maklerski. Do postępowania w przedmiocie zatwierdzenia planu naprawy stosuje się przepisy art. 110zk ust. 2–11.

3. Plan naprawy obejmuje:

- 1) streszczenie głównych elementów planu naprawy;
- 2) opis istotnych zmian w domu maklerskim, które nastąpiły od dnia przedstawienia planu naprawy albo ostatniej aktualizacji planu naprawy;
- 3) opis polityki informacyjnej domu maklerskiego w związku z potencjalnymi negatywnymi reakcjami rynku finansowego na pogarszającą się sytuację domu maklerskiego;
- 4) działania dotyczące kapitału i płynności domu maklerskiego konieczne w celu poprawy jego sytuacji finansowej;
- 5) prognozowany harmonogram działań podejmowanych w celu realizacji istotnych elementów planu naprawy;
- 6) szczegółowy opis okoliczności zagrażających skutecznej i terminowej realizacji planu naprawy, obejmujący analizę wpływu działań przewidzianych w planie naprawy na podmioty prowadzące działalność w tej samej grupie co dom maklerski oraz na klientów i inne strony umów zawartych z domem maklerskim;
- 7) funkcje krytyczne występujące w domu maklerskim;
- 8) procedury ustalenia wartości i oceny zbywalności głównych linii biznesowych i aktywów domu maklerskiego;
- 9) powiązania procesu przygotowania planu naprawy z systemem zarządzania domem maklerskim oraz zasad zatwierdzania planu naprawy i ustalania osób odpowiedzialnych za jego przygotowanie i wdrożenie;
- 10) czynności, które należy podjąć w celu utrzymania odpowiedniego poziomu funduszy własnych domu maklerskiego lub przywrócenia poziomu funduszy własnych do wysokości wymaganej zgodnie z art. 110e oraz zgodnie z przepisami rozporządzenia 575/2013;
- 11) działania służące zapewnieniu możliwości kontynuowania działalności i terminowego wywiązywania się z wymagalnych zobowiązań, ukierunkowane zwłaszcza na zapewnienie dostępu do rezerwowych źródeł finansowania, w tym do potencjalnych źródeł płynności, a także oceny dostępnych zabezpieczeń oraz oceny możliwości udzielenia wsparcia finansowego pomiędzy podmiotami powiązanymi i przenoszenia płynności pomiędzy liniami biznesowymi;
- 12) uzgodnienia mające na celu ograniczenie ryzyka i dźwigni finansowej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 93 rozporządzenia 575/2013;
- 13) środki dotyczące restrukturyzacji zobowiązań domu maklerskiego;
- 14) środki dotyczące restrukturyzacji linii biznesowych domu maklerskiego;
- 15) porozumienia, umowy i inne działania mające na celu utrzymanie ciągłości dostępu domu maklerskiego do infrastruktury rynków finansowych;
- 16) porozumienia, umowy i inne działania mające na celu utrzymanie ciągłości działania domu maklerskiego;
- 17) opis działań przygotowawczych mających na celu umożliwienie zbycia przez dom maklerski aktywów lub linii biznesowych w terminie zapewniającym przywrócenie stabilności finansowej domu maklerskiego;
- 18) inne działania lub strategie zarządcze służące przywróceniu stabilności finansowej domu maklerskiego oraz prognozowane skutki finansowe takich działań lub strategii;

- 19) działania, jakie dom maklerski podjął lub planuje podjąć w celu umożliwienia wdrożenia planu naprawy, w tym niezbędne do terminowego dokapitalizowania domu maklerskiego;
- 20) poziomy wskaźników, o których mowa w art. 110zo ust. 1, po osiągnięciu których mogą być podjęte działania określone w planie naprawy;
- 21) działania, jakie może podjąć dom maklerski, jeżeli zostaną spełnione przesłanki wczesnej interwencji, o których mowa w art. 110zz.

4. Plan naprawy spełnia następujące warunki:

- 1) przewidziane planem naprawy działania przyczynią się do przywrócenia lub utrzymania dobrej kondycji finansowej i rentowności domu maklerskiego lub grupy;
- 2) przewidziane planem naprawy działania mogą być efektywnie i szybko wdrożone bez negatywnych skutków dla systemu finansowego, w szczególności bez spowodowania konieczności wdrażania planów naprawy przez inne instytucje w tym samym czasie;
- 3) struktura kapitałowa i struktura finansowania domu maklerskiego wskazane w planie naprawy są dostosowane do poziomu złożoności struktury organizacyjnej i profilu ryzyka domu maklerskiego.

5. Plan naprawy nie może zakładać uzyskania nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego.

6. Plan naprawy podlega zatwierdzeniu przez zarząd domu maklerskiego.

7. Dom maklerski aktualizuje plan naprawy co najmniej raz w roku oraz po istotnej zmianie struktury organizacyjnej lub prawnej, sytuacji finansowej lub po wystąpieniu innego zdarzenia wpływającego na przyjęte w planie założenia i wykonanie planu naprawy. Komisja może zalecić domowi maklerskiemu częstszą aktualizację planu naprawy.

Art. 110zk. 1. Dom maklerski przedstawia Komisji plan naprawy w terminie 6 miesięcy od dnia rozpoczęcia działalności.

2. Komisja zatwierdza plan naprawy w drodze decyzji w terminie 6 miesięcy od dnia jego otrzymania.

3. Aktualizacja planu naprawy, o której mowa w art. 110zj ust. 7, wymaga zatwierdzenia przez Komisję. Przepisy ust. 2 i 4–10 stosuje się odpowiednio.

4. W przypadku gdy plan naprawy obejmuje istotny oddział domu maklerskiego, Komisja konsultuje się z właściwym organem nadzoru w państwie członkowskim, na terytorium którego istotny oddział prowadzi działalność.

5. Komisja przekazuje plan naprawy Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, który w przypadku zidentyfikowania w planie naprawy działań, które mogą mieć negatywny wpływ na skuteczność restrukturyzacji i likwidacji domu maklerskiego, niezwłocznie informację o tym przekazuje Komisji.

6. Jeżeli plan naprawy nie spełnia wymagań określonych w art. 110zj lub występują inne istotne okoliczności zagrażające jego wdrożeniu, Komisja wzywa dom maklerski do uzupełnienia lub zmiany planu, w terminie 2 miesięcy od dnia doręczenia wezwania. Terminu tego nie wlicza się do terminu, o którym mowa w ust. 2. Na wniosek domu maklerskiego Komisja może przedłużyć ten termin o miesiąc.

7. W przypadku gdy zmieniony lub uzupełniony plan naprawy nadal nie spełnia wymagań określonych w art. 110zj lub występują inne istotne okoliczności zagrażające jego wdrożeniu, Komisja, w drodze decyzji, odmawia zatwierdzenia planu naprawy, oraz wzywa dom maklerski do przedstawienia nowego planu naprawy.

8. W decyzji, o której mowa w ust. 7, Komisja może wskazać termin, do którego dom maklerski powinien przedstawić nowy plan naprawy, oraz obszary działalności domu maklerskiego, które w ocenie Komisji wymagają uwzględnienia w planie naprawy.

9. Komisja zatwierdza nowy plan naprawy, o którym mowa w ust. 7, w terminie 6 miesięcy od dnia jego otrzymania.

10. W przypadku gdy nowy plan naprawy, o którym mowa w ust. 7, nie spełnia wymagań określonych w art. 110zj lub występują inne istotne okoliczności zagrażające jego wdrożeniu, Komisja zaleca domowi maklerskiemu wskazanie zmian w działalności domu maklerskiego niezbędnych w celu spełnienia wymagań, o których mowa w art. 110zj, lub w celu usunięcia innych istotnych okoliczności zagrażających wdrożeniu planu naprawy, wyznaczając odpowiedni termin na przedstawienie tych zmian. Jeżeli nowy plan naprawy nie spełnia wymagań określonych w art. 110zj lub występują inne istotne okoliczności zagrażające jego wdrożeniu, a dom maklerski nie wskaże zmian w działalności lub Komisja uzna je za niewystarczające, Komisja, w drodze decyzji, odmawia zatwierdzenia nowego planu naprawy oraz nakazuje wprowadzenie niezbędnych zmian w działalności domu maklerskiego.

11. W decyzji, o której mowa w ust. 10, Komisja może określić termin wprowadzenia zmian w działalności domu maklerskiego oraz w szczególności nakazać domowi maklerskiemu:

- 1) zmianę profilu ryzyka, w tym ryzyka utraty płynności;
- 2) podjęcie działań w celu zapewnienia możliwości terminowego dokapitalizowania domu maklerskiego;

- 3) dokonanie przeglądu strategii i struktury organizacyjnej domu maklerskiego;
- 4) wprowadzenie zmian w strategii finansowania, które obniżą poziom ryzyka związany z działalnością domu maklerskiego w zakresie głównych linii biznesowych i funkcji krytycznych;
- 5) wprowadzenie zmian w systemie zarządzania ryzykiem w domu maklerskim, o którym mowa w art. 110b ust. 1.

12. Zatwierdzony plan naprawy Komisja przekazuje Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w terminie 7 dni od dnia podjęcia decyzji, o której mowa w ust. 2.

Art. 110zl. 1. Dom maklerski będący unijną jednostką dominującą albo będące unijnymi jednostkami dominującymi unijna dominująca finansowa spółka holdingowa oraz unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, nad którymi Komisja sprawuje nadzór skonsolidowany, o którym mowa w art. 110g ust. 3–8, są obowiązane posiadać grupowe plany naprawy. Grupowy plan naprawy może określać działania, które powinny zostać podjęte przez unijną jednostkę dominującą, jak również poszczególne podmioty zależne.

2. Celem grupowego planu naprawy jest poprawa sytuacji finansowej grupy lub podmiotów powiązanych będących instytucjami, z jednoczesnym uwzględnieniem sytuacji finansowej innych podmiotów powiązanych. Grupowy plan naprawy zapewnia koordynację działań w odniesieniu do unijnej jednostki dominującej, podmiotów zależnych i istotnych oddziałów.

3. Do grupowego planu naprawy przepisy art. 110zj ust. 3–6 i art. 110zk ust. 5 i 12 stosuje się odpowiednio. Grupowy plan naprawy może uwzględniać umowy dotyczące wsparcia finansowego w ramach grupy, o których mowa w art. 110zr ust. 1. Grupowy plan naprawy określa informacje, o których mowa w art. 110zj ust. 3, w odniesieniu do grupy, domu maklerskiego, jak również w odniesieniu do poszczególnych podmiotów zależnych.

4. Grupowy plan naprawy podlega zatwierdzeniu przez organ zarządzający podmiotu obowiązany do jego sporządzenia.

Art. 110zm. 1. Unijna jednostka dominująca, o której mowa w art. 110zl ust. 1, jest obowiązana przedstawić grupowy plan naprawy w terminie 6 miesięcy od dnia, w którym uzyskała status unijnej jednostki dominującej. Do grupowego planu naprawy przepisy art. 110zk stosuje się odpowiednio.

2. Grupowy plan naprawy Komisja przekazuje:

- 1) właściwym organom nadzoru dla podmiotów zależnych w grupie;
- 2) właściwym organom nadzoru w państwach członkowskich, na których terytorium działa istotny oddział domu maklerskiego lub innej instytucji wchodzącej w skład grupy;
- 3) Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu;
- 4) organom do spraw restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwym dla podmiotów zależnych.

3. Komisja, po konsultacjach z właściwymi organami nadzoru w państwach członkowskich, na których terytorium działa istotny oddział domu maklerskiego lub innej instytucji, dąży do osiągnięcia porozumienia z właściwymi organami nadzoru dla podmiotów zależnych wchodzących w skład grupy w zakresie:

- 1) stwierdzenia, czy grupowy plan naprawy spełnia wymogi określone w art. 110zl oraz w zakresie wpływu działań przewidzianych w grupowym planie naprawy na stabilność finansową we wszystkich państwach członkowskich, w których prowadzą działalność podmioty powiązane;
- 2) konieczności sporządzenia i przekazania planów naprawy przez niektóre lub wszystkie instytucje zależne;
- 3) zasadności podjęcia działań, o których mowa w art. 110zk ust. 6–11 w odniesieniu do grupowego planu naprawy.

4. W przypadku gdy porozumienie w zakresie ust. 3 pkt 1 i 3 nie zostanie osiągnięte w terminie 4 miesięcy od dnia przekazania przez Komisję grupowego planu naprawy podmiotom, o których mowa w ust. 2, Komisja może podjąć działania, o których mowa w art. 110zk ust. 6–11 w odniesieniu do unijnej jednostki dominującej, uwzględniając stanowiska przekazane dotychczas przez właściwe organy nadzoru. Komisja informuje właściwe organy nadzoru o ostatecznej treści grupowego planu naprawy.

5. W przypadku gdy przed upływem terminu 4 miesięcy, o którym mowa w ust. 4, Komisja lub inny zainteresowany właściwy organ nadzoru zwróci się do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego w trybie art. 19 rozporządzenia 1093/2010, Komisja może podejmować działania określone w ust. 3 pkt 3 w odniesieniu do unijnej jednostki dominującej, niezwłocznie po otrzymaniu decyzji Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia. Komisja, podejmując działania, o których mowa w art. 110zk ust. 4–8, w odniesieniu do unijnej jednostki dominującej, uwzględnia decyzję Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego, chyba że Europejski Urząd Nadzoru Bankowego w terminie miesiąca od dnia zakończenia postępowania pojednawczego nie wyda decyzji. Termin 4 miesięcy, o którym mowa w ust. 4, uznaje się za termin zakończenia postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia.

6. Komisja może zwrócić się do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego w trybie art. 19 rozporządzenia 1093/2010 wyłącznie w zakresie, o którym mowa w ust. 3 pkt 1, oraz w odniesieniu do unijnej jednostki dominującej w sprawach, o których mowa w art. 110zk ust. 11 pkt 1, 2 i 4.

7. W przypadku gdy przed upływem terminu 4 miesięcy, o którym mowa w ust. 4, właściwy organ nadzoru zwróci się do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego w trybie art. 19 rozporządzenia 1093/2010, Komisja wraz z innymi właściwymi organami nadzoru, które nie zwróciły się do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego w trybie art. 19 rozporządzenia 1093/2010, może osiągnąć porozumienie w zakresie, o którym mowa w ust. 3 pkt 1 lub 3, w sprawie grupowego planu naprawy w zakresie obejmującym podmioty powiązane podlegające nadzorowi Komisji i tych właściwych organów nadzoru, w tym dom maklerski.

8. W przypadku gdy porozumienie, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, w zakresie konieczności sporządzenia i przekazania planu naprawy przez instytucję zależną nie zostanie osiągnięte w terminie 4 miesięcy od dnia przekazania przez Komisję grupowego planu naprawy podmiotom, o których mowa w ust. 2, Komisja może przekazać właściwemu organowi nadzoru dla instytucji zależnej stanowisko.

9. W przypadku gdy w skład grupy wchodzi dom maklerski będący podmiotem zależnym, a porozumienie, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, w zakresie konieczności sporządzenia i przekazania planu naprawy przez dom maklerski nie zostanie osiągnięte w terminie 4 miesięcy od dnia przekazania przez Komisję grupowego planu naprawy podmiotom, o których mowa w ust. 2, Komisja może nakazać domowi maklerskiemu w drodze decyzji sporządzenie i przekazanie planu naprawy, zgodnie z art. 110zj. W decyzji Komisja wskazuje termin sporządzenia i przekazania planu naprawy.

10. W przypadku gdy zostało osiągnięte porozumienie w sprawie sporządzenia i przekazania przez dom maklerski planu naprawy, Komisja w drodze decyzji nakazuje domowi maklerskiemu sporządzenie i przekazanie planu naprawy, zgodnie z art. 110zj. W decyzji Komisja wskazuje termin sporządzenia i przekazania planu naprawy.

Art. 110zn. 1. W przypadku domu maklerskiego będącego podmiotem zależnym od unijnej jednostki dominującej, nad którą sprawuje nadzór skonsolidowany właściwy organ nadzoru z innego państwa członkowskiego, Komisja dąży do osiągnięcia porozumienia z tym właściwym organem nadzoru oraz z innymi właściwymi organami nadzoru, w terminie 4 miesięcy od dnia przekazania Komisji grupowego planu naprawy przez właściwy organ nadzoru sprawujący nadzór skonsolidowany, w zakresie spraw, o których mowa w art. 110zm ust. 3, w tym może przekazać temu organowi stanowisko w zakresie, o którym mowa w art. 110zm ust. 3 pkt 1 lub 3, w odniesieniu do unijnej jednostki dominującej.

2. W przypadku gdy w terminie 4 miesięcy, o którym mowa w ust. 1, nie zostanie osiągnięte porozumienie w zakresie konieczności sporządzenia i przekazania planu naprawy przez dom maklerski, Komisja może wydać w odniesieniu do tego domu maklerskiego decyzję w sprawie sporządzenia i przekazania planu naprawy, zgodnie z art. 110zj. W decyzji Komisja wskazuje termin sporządzenia i przekazania planu naprawy.

3. W przypadku gdy przed upływem terminu 4 miesięcy, o którym mowa w ust. 1, Komisja lub właściwy organ nadzoru z innego państwa członkowskiego zwróci się do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego w trybie art. 19 rozporządzenia 1093/2010 w zakresie odnoszącym się do domu maklerskiego, Komisja może wydać decyzję, o której mowa w ust. 2, niezwłocznie po otrzymaniu decyzji Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia. Komisja, wydając decyzję, o której mowa w ust. 2, uwzględnia decyzję wydaną przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego, chyba że Europejski Urząd Nadzoru Bankowego w terminie miesiąca od dnia zakończenia postępowania pojednawczego nie wyda decyzji. Termin 4 miesięcy uznaje się za termin zakończenia postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia.

4. Komisja może zwrócić się do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego w trybie art. 19 rozporządzenia 1093/2010 wyłącznie w zakresie, o którym mowa w art. 110zm ust. 3 pkt 1, oraz w odniesieniu do unijnej jednostki dominującej w sprawach, o których mowa w art. 110zk ust. 11 pkt 1, 2 i 4.

5. W przypadku gdy przed upływem terminu 4 miesięcy, o którym mowa w ust. 1, właściwy organ nadzoru zwróci się do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego w trybie art. 19 rozporządzenia 1093/2010, Komisja wraz z innymi właściwymi organami nadzoru, które nie zwróciły się do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego w trybie art. 19 rozporządzenia 1093/2010, może osiągnąć porozumienie w zakresie spraw, o których mowa w art. 110zm ust. 3 pkt 1 lub 3, w zakresie grupowego planu naprawy obejmującego podmioty powiązane podlegające nadzorowi Komisji i tych właściwych organów nadzoru, w tym dom maklerski.

6. W przypadku gdy zgodnie z ust. 1 albo 5 zostało osiągnięte porozumienie w zakresie konieczności sporządzenia i przekazania przez dom maklerski planu naprawy, Komisja w drodze decyzji nakazuje domowi maklerskiemu sporządzenie i przekazanie planu naprawy, zgodnie z art. 110zj. W decyzji Komisja wskazuje termin sporządzenia i przekazania planu naprawy.

Art. 110zo. 1. Plan naprawy oraz grupowy plan naprawy określają poziomy wskaźników, po osiągnięciu których dom maklerski podejmuje działania określone w planie. Wskaźniki te odnoszą się do sytuacji finansowej domu maklerskiego, mogą mieć charakter ilościowy lub jakościowy. Wskaźniki powinny umożliwiać łatwe i systematyczne

monitorowanie ich poziomu. Wskaźniki oraz sposób monitorowania ich poziomu dom maklerski przedstawia Komisji łącznie z planem naprawy.

2. W uzasadnionym przypadku dom maklerski może podjąć działania wskazane w planie naprawy pomimo nieosiągnięcia przez wskaźnik, którego dotyczy to działanie, poziomu określonego w planie naprawy.

3. W uzasadnionym przypadku dom maklerski może, ze względu na okoliczności, odstąpić od podjęcia działania wskazanego w planie naprawy pomimo osiągnięcia przez wskaźnik, którego dotyczy to działanie, poziomu określonego w planie naprawy.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 i 3, dom maklerski niezwłocznie informuje Komisję, wskazując przyczyny podjęcia działań zgodnie z ust. 2 lub przyczyny odstąpienia od podjęcia działań zgodnie z ust. 3.

Art. 110zp. 1. Komisja może, w drodze decyzji, ograniczyć zakres informacji, o których mowa w art. 110zj ust. 3, wymaganych w planie naprawy albo w grupowym planie naprawy lub zmienić częstotliwość aktualizowania planu naprawy albo grupowego planu naprawy.

2. Wydając decyzję, o której mowa w ust. 1, Komisja bierze pod uwagę:

- 1) wpływ zaprzestania prowadzenia działalności przez dom maklerski na rynki finansowe, inne instytucje lub na gospodarkę ogółem;
- 2) wpływ upadłości domu maklerskiego przeprowadzonej w formie standardowego postępowania upadłościowego na rynki finansowe, inne instytucje lub na gospodarkę ogółem;
- 3) charakter działalności domu maklerskiego, jej zakres i stopień złożoności, strukturę własnościową domu, formę prawną, profil ryzyka, wielkość lub powiązania z podmiotami;
- 4) przynależność do systemów ochrony instytucjonalnej lub do innych wspólnych systemów solidarności, o których mowa w art. 113 ust. 7 rozporządzenia 575/2013;
- 5) zakres działalności, o której mowa w art. 69 ust. 2 i 4, wykonywanej przez dom maklerski.

3. Komisja może zasięgnąć opinii Komitetu Stabilności Finansowej w zakresie, o którym mowa w ust. 2.

4. Komisja może zmienić lub uchylić decyzję, o której mowa w ust. 1.

5. Wydanie decyzji, o której mowa w ust. 1, nie ogranicza uprawnień Komisji i Bankowego Funduszu Gwarancyjnego określonych w niniejszym oddziale.

6. Komisja nie może wydać decyzji, o której mowa w ust. 1, wobec domu maklerskiego, w przypadku gdy:

- 1) całkowita wartość jego aktywów przekracza 30 000 000 000 euro lub
- 2) stosunek wartości jego aktywów do produktu krajowego brutto Rzeczypospolitej Polskiej przekracza 20%, chyba że wartość jego aktywów jest niższa niż 5 000 000 000 euro.

7. Do obliczania w złotych wartości wyrażonych w euro przyjmuje się kurs średni euro ogłoszony przez Narodowy Bank Polski z ostatniego dnia roboczego roku poprzedzającego.

8. Komisja informuje Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o wydaniu decyzji, o której mowa w ust. 1.

Art. 110zq. Komisja może w drodze decyzji zwolnić dom maklerski z obowiązku sporządzenia planu naprawy, o którym mowa w art. 110zj–110zp, jeżeli dom maklerski należy do systemu ochrony instytucjonalnej, pod warunkiem że ten system ochrony instytucjonalnej zapewnia osiągnięcie poziomu ochrony nie niższego niż w przypadku sporządzenia planu naprawy.

Art. 110zr. 1. Objęty nadzorem skonsolidowanym dom maklerski i objęta wspólnie z nim nadzorem skonsolidowanym unijna instytucja dominująca, finansowa spółka holdingowa, finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, holding mieszany, dominująca finansowa spółka holdingowa z państwa członkowskiego, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa, dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej z państwa członkowskiego, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej oraz ich podmioty zależne w państwach członkowskich lub w państwach trzecich będące instytucjami lub instytucjami finansowymi mogą zawierać umowy dotyczące udzielenia wsparcia finansowego dowolnej stronie tej umowy na wypadek zaistnienia w odniesieniu do tej strony przesłanek zastosowania środków wczesnej interwencji określonych w art. 110zz, jeżeli są spełnione warunki określone w art. 110zs–110zy.

2. Podmioty powiązane mogą zawierać inne umowy i porozumienia niespełniające warunków, o których mowa w przepisach art. 110zs–110zy. Umowy takie nie mogą być wykonywane, jeżeli dom maklerski albo inna strona umowy spełnia warunki do zastosowania środków wczesnej interwencji.

Art. 110zs. 1. Umowa, o której mowa w art. 110zr ust. 1, może obejmować jeden lub większą liczbę podmiotów zależnych w grupie i przewidywać w szczególności wsparcie finansowe ze strony podmiotu dominującego na rzecz podmiotów zależnych, ze strony podmiotów zależnych na rzecz podmiotu dominującego lub między podmiotami zależnymi w grupie.

2. Umowa, o której mowa w art. 110zr ust. 1, może przewidywać wsparcie finansowe w szczególności w formie pożyczki, udzielenia gwarancji lub udostępnienia aktywów do wykorzystania jako zabezpieczenie, w tym między otrzymującym wsparcie a podmiotem niebędącym podmiotem powiązanym.

3. Jeżeli zgodnie z umową, o której mowa w art. 110zr ust. 1, jeden z podmiotów powiązanych w ramach grupy zgadza się udzielić wsparcia innemu podmiotowi powiązanemu, umowa może przewidywać udzielenie wsparcia na zasadzie wzajemności przez podmiot powiązany otrzymujący wsparcie na rzecz podmiotu powiązanego udzielającego wsparcia.

4. Umowa, o której mowa w art. 110zr ust. 1, określa zasady obliczania opłat, prowizji lub wynagrodzenia z tytułu każdej transakcji wykonanej w ramach tej umowy w momencie udzielania wsparcia finansowego.

5. Umowa, o której mowa w art. 110zr ust. 1, spełnia następujące warunki:

- 1) przy zawieraniu umowy i ustalaniu opłat, prowizji lub wynagrodzenia z tytułu udzielenia wsparcia finansowego strona jest obowiązana działać w swoim najlepszym interesie, który może uwzględniać wszelkie bezpośrednie lub pośrednie korzyści, jakie dana strona może odnieść w wyniku udzielenia wsparcia finansowego;
- 2) strona udzielająca wsparcia finansowego – przed ustaleniem opłat, prowizji lub wynagrodzenia z tytułu udzielenia wsparcia finansowego i przed podjęciem jakiejkolwiek decyzji o udzieleniu wsparcia finansowego – jest obowiązana uzyskać od strony otrzymującej takie wsparcie pełne informacje istotne w danej sytuacji;
- 3) strona udzielająca wsparcia finansowego, rozważając udzielenie wsparcia finansowego, może uwzględniać niedostępne dla rynku informacje posiadane w związku z przynależnością do tej samej grupy co strona otrzymująca wsparcie finansowe;
- 4) zasady obliczania opłat, prowizji lub wynagrodzenia z tytułu udzielenia wsparcia finansowego mogą nie uwzględniać ewentualnego przewidywanego, tymczasowego wpływu na ceny rynkowe wynikającego ze zdarzeń mających miejsce poza grupą.

6. Działania wynikające z umowy, o której mowa w art. 110zr ust. 1, dotyczące udzielenia wsparcia finansowego mogą być podejmowane wyłącznie przez strony umowy w ramach grupy, z wyłączeniem spełniania ich przez osoby trzecie.

7. Dom maklerski lub inne objęte nadzorem skonsolidowanym podmioty, o których mowa w art. 110zr ust. 1, mogą udzielić wsparcia finansowego również gdy nie zawarły umowy, jeżeli udzielenie wsparcia nie stanowi zagrożenia dla grupy. Zawarcie umowy nie może stanowić warunku prowadzenia przez podmiot powiązany niebędący domem maklerskim działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo przez dom maklerski na terytorium innego państwa członkowskiego.

8. Umowa dotycząca wsparcia finansowego w ramach grupy może zostać zawarta jedynie, jeżeli w momencie zawierania umowy żadna ze stron nie spełnia warunków do zastosowania środków wczesnej interwencji.

Art. 110zt. Wsparcie finansowe, o którym mowa w art. 110zr ust. 1, może być udzielone, jeżeli:

- 1) udzielenie wsparcia finansowego w znaczący sposób poprawi sytuację finansową podmiotu powiązanego otrzymującego wsparcie;
- 2) udzielenie wsparcia finansowego pomoże utrzymać lub przywrócić stabilność finansową podmiotom działającym w grupie i leży w interesie podmiotu powiązanego udzielającego wsparcia finansowego;
- 3) są spełnione wymagania, o których mowa w art. 110zr ust. 1 i art. 110zs;
- 4) w momencie podejmowania decyzji przez podmiot powiązany udzielający wsparcia o udzieleniu tego wsparcia istnieje uzasadnione prawdopodobieństwo, że podmiot powiązany otrzymujący wsparcie finansowe wypłaci opłaty, prowizje lub wynagrodzenie z tytułu wsparcia finansowego, a jeżeli wsparcie to ma postać pożyczki – zwróci pożyczkę; jeżeli wsparcie finansowe przyjmuje postać gwarancji lub dowolnej formy zabezpieczenia, ten sam warunek ma zastosowanie do zobowiązania powstającego dla uprawnionego z tego zabezpieczenia, gdy gwarancja lub zabezpieczenie zostaną wykonane;
- 5) udzielenie wsparcia finansowego nie zagraża płynności ani wypłacalności podmiotu powiązanego udzielającego wsparcia;
- 6) udzielenie wsparcia finansowego nie stwarza zagrożenia dla stabilności finansowej systemu finansowego państwa członkowskiego siedziby podmiotu powiązanego udzielającego wsparcia;
- 7) w momencie udzielania wsparcia finansowego dom maklerski udzielający wsparcia finansowego spełnia wymagania określone w oddziale 2a, przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 110x i 110za oraz nałożone na dom maklerski dodatkowe wymogi, o których mowa w art. 110y ust. 1 pkt 9, a udzielenie wsparcia finansowego nie spowoduje naruszenia tych wymagań przez dom maklerski, chyba że zgody na to udzieli Komisja;
- 8) w momencie udzielania wsparcia finansowego dom maklerski udzielający wsparcia finansowego spełnia wymagania określone w rozporządzeniu 575/2013 w zakresie limitów dużych ekspozycji, a udzielenie wsparcia finansowego nie spowoduje naruszenia tych wymagań przez dom maklerski, chyba że zgody na to udzieli Komisja;

- 9) udzielenie wsparcia finansowego nie zagraża przeprowadzeniu skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiotu powiązanego udzielającego wsparcia.

Art. 110zu. 1. W przypadku gdy Komisja sprawuje nadzór skonsolidowany nad domem maklerskim będącym unijną instytucją dominującą, zawarcie przez dom maklerski umowy, o której mowa w art. 110zr ust. 1, wymaga zgody Komisji wydanej na wniosek domu maklerskiego o zatwierdzenie umowy. Dom maklerski dołącza do wniosku projekt tej umowy, informacje pozwalające na identyfikację podmiotów zamierzających zawrzeć umowę oraz zgodę walnego zgromadzenia albo zgromadzenia wspólników domu maklerskiego na zawarcie umowy, o której mowa w art. 110zv.

2. Komisja niezwłocznie przekazuje wniosek właściwym organom nadzoru sprawującym nadzór nad poszczególnymi jednostkami zależnymi, które będą stronami umowy.

3. Komisja, w trybie określonym w ust. 5–8, w drodze decyzji, odmawia udzielenia zgody na zawarcie umowy, jeżeli umowa nie spełnia warunków określonych w art. 110zt lub którakolwiek ze stron umowy spełnia warunki zastosowania środków wczesnej interwencji.

4. Zmiany w umowie wymagają zgody Komisji.

5. Komisja, wydając decyzję, dąży do osiągnięcia z właściwymi organami nadzoru sprawującymi nadzór nad podmiotami zależnymi porozumienia w sprawie oceny, czy warunki proponowanej umowy są zgodne z warunkami wsparcia finansowego określonymi w art. 110zt, uwzględniając jednocześnie potencjalny wpływ wykonania umowy, w tym konsekwencje budżetowe w tych państwach członkowskich, w których grupa prowadzi działalność.

6. W przypadku osiągnięcia porozumienia, o którym mowa w ust. 5, Komisja wydaje decyzję w terminie 4 miesięcy od dnia otrzymania wniosku.

7. W przypadku nieosiągnięcia porozumienia, o którym mowa w ust. 5, w terminie, o którym mowa w ust. 6, Komisja wydaje decyzję w sprawie wniosku, uwzględniając przekazane dotychczas stanowiska właściwych organów nadzoru z innych państw członkowskich. Komisja informuje o treści decyzji pozostałe właściwe organy nadzoru z innych państw członkowskich.

8. Jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 6, którykolwiek z właściwych organów nadzoru, o których mowa w ust. 2, skieruje sprawę do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego zgodnie z art. 19 rozporządzenia 1093/2010, Komisja może wydać decyzję, o której mowa w ust. 7, niezwłocznie po otrzymaniu decyzji Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia. Komisja wydaje decyzję zgodną z decyzją Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego. Jeżeli Europejski Urząd Nadzoru Bankowego w terminie miesiąca od dnia zakończenia postępowania pojednawczego nie wyda decyzji, Komisja niezwłocznie wydaje decyzję. Termin 4 miesięcy uznaje się za termin zakończenia postępowania pojednawczego w rozumieniu rozporządzenia 1093/2010.

9. Komisja, sprawując nadzór nad domem maklerskim będącym podmiotem zależnym od unijnej instytucji dominującej, mającym stać się stroną umowy, o której mowa w art. 110zr ust. 1, dąży do osiągnięcia porozumienia w zakresie, o którym mowa w ust. 5, w terminie 4 miesięcy od dnia przekazania przez unijną instytucję dominującą wniosku o zatwierdzenie umowy właściwemu organowi nadzoru nad tą instytucją. Przed upływem terminu 4 miesięcy Komisja może przekazać właściwemu organowi nadzoru nad tą instytucją stanowisko lub zwrócić się do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego zgodnie z art. 19 rozporządzenia 1093/2010.

Art. 110zv. 1. Zawarcie umowy dotyczącej wsparcia finansowego w ramach grupy, której stroną miałby się stać dom maklerski, wymaga zgody walnego zgromadzenia albo zgromadzenia wspólników domu maklerskiego.

2. Zarząd domu maklerskiego co roku składa walnemu zgromadzeniu albo zgromadzeniu wspólników, wraz ze sprawozdaniem z działalności, sprawozdanie z wykonania umowy dotyczącej wsparcia finansowego w ramach grupy.

Art. 110zw. Po udzieleniu zgody, o której mowa w art. 110zu, Komisja przekazuje kopię umowy dotyczącej wsparcia finansowego w ramach grupy, a także wszelkie kopie zmian w tej umowie Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu oraz organom do spraw restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w innych państwach członkowskich właściwym dla podmiotów zależnych w grupie, które są stronami umowy.

Art. 110zx. 1. W przypadku gdy dom maklerski zamierza udzielić wsparcia finansowego na podstawie umowy, o której mowa w art. 110zr ust. 1, składa niezwłocznie wniosek o wyrażenie zgody przez Komisję. Jednocześnie dom maklerski zawiadamia o zamiarze udzielenia wsparcia finansowego na podstawie umowy, o której mowa w art. 110zr ust. 1:

- 1) właściwy organ nadzoru sprawujący nadzór skonsolidowany nad grupą, w której skład wchodzi dom maklerski;
- 2) właściwy organ nadzoru sprawujący nadzór nad podmiotem powiązanym otrzymującym wsparcie finansowe;
- 3) Europejski Urząd Nadzoru Bankowego.

2. Do wniosku i zawiadomienia, o których mowa w ust. 1, dom maklerski załącza kopię umowy dotyczącej wsparcia finansowego w ramach grupy oraz uzasadnienie proponowanych działań, określając w szczególności cel

wsparcia finansowego i wskazując sposób spełnienia warunków określonych w art. 110zt, a także szczegółowe informacje na temat proponowanego wsparcia finansowego.

3. Komisja udziela zgody, o której mowa w ust. 1, w terminie 5 dni roboczych od dnia otrzymania wniosku oraz dokumentów, o których mowa w ust. 2.

4. W przypadku stwierdzenia braków we wniosku lub dołączonych do niego dokumentach, Komisja wzywa dom maklerski do uzupełnienia braków w wyznaczonym terminie.

5. Komisja może ograniczyć zakres wsparcia finansowego. Zgoda może być udzielona pod warunkiem lub z zastrzeżeniem terminu.

6. W przypadku gdy warunki określone w art. 110zt nie zostały spełnione, Komisja odmawia udzielenia zgody.

7. Jeżeli Komisja nie wyda decyzji w terminie, o którym mowa w ust. 3, dom maklerski może udzielić wsparcia finansowego na warunkach określonych we wniosku i załączonych do niego dokumentach.

8. Termin 5 dni roboczych, o którym mowa w ust. 3, uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem decyzja została nadana w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego.

9. Informację o wydanej decyzji Komisja niezwłocznie przekazuje:

- 1) właściwemu organowi nadzoru dla podmiotu powiązanego otrzymującego wsparcie finansowe;
- 2) właściwemu organowi nadzoru sprawującemu nadzór skonsolidowany – w przypadku gdy Komisja nie sprawuje nadzoru skonsolidowanego nad domem maklerskim;
- 3) Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego;
- 4) pozostałym członkom kolegium i członkom kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – w przypadku gdy Komisja sprawuje nadzór skonsolidowany nad domem maklerskim, a kolegia zostały powołane;
- 5) Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu.

10. W przypadku gdy właściwy organ nadzoru w innym państwie członkowskim zakazał udzielenia albo ograniczył udzielenie wsparcia finansowego domowi maklerskiemu albo innemu podmiotowi powiązanemu, Komisja jako organ sprawujący nadzór skonsolidowany albo sprawując nadzór nad domem maklerskim będącym podmiotem zależnym w grupie może, w razie powzięcia wątpliwości co do tej decyzji, w terminie 2 dni roboczych od dnia jej otrzymania, złożyć wniosek do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego o udzielenie wsparcia w osiągnięciu porozumienia zgodnie z art. 31 lit. c rozporządzenia 1093/2010.

11. Dom maklerski przekazuje informację o udzieleniu wsparcia finansowego Komisji oraz podmiotom, o których mowa w ust. 1 pkt 1–3.

12. Komisja, sprawując nadzór skonsolidowany nad domem maklerskim, informuje o udzieleniu wsparcia finansowego przez dom maklerski, pozostałych członków kolegium, Bankowy Fundusz Gwarancyjny i członków kolegium do spraw restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli kolegia te zostały powołane.

13. Jeżeli właściwy organ nadzoru z innego państwa członkowskiego zakazał udzielenia albo ograniczył podmiotowi powiązanemu, nad którym sprawuje nadzór, udzielenie wsparcia finansowego domowi maklerskiemu, a wsparcie finansowe było przewidziane w grupowym planie naprawy, Komisja może zwrócić się do właściwego organu nadzoru, który sprawuje nadzór skonsolidowany w grupie, o ponowną weryfikację grupowego planu naprawy, zgodnie z art. 110zn. W przypadku gdy Komisja sprawuje nadzór skonsolidowany w grupie, podejmuje działania w sprawie weryfikacji grupowego planu naprawy zgodnie z art. 110zm.

14. Jeżeli właściwy organ nadzoru z innego państwa członkowskiego zakazał udzielenia albo ograniczył podmiotowi powiązanemu, nad którym sprawuje nadzór, udzielenie wsparcia finansowego domowi maklerskiemu, a wsparcie finansowe było przewidziane w planie naprawy domu maklerskiego, Komisja zaleca domowi maklerskiemu zmianę planu naprawy, zgodnie z art. 110zk.

15. Jeżeli Komisja zgłosiła sprzeciw wobec planowego udzielenia wsparcia finansowego albo ograniczyła udzielenie wsparcia finansowego przez dom maklerski podmiotowi powiązanemu w grupie albo właściwy organ nadzoru z innego państwa członkowskiego zakazał udzielenia albo ograniczył podmiotowi powiązanemu, nad którym sprawuje nadzór, udzielenie wsparcia finansowego podmiotowi powiązanemu w grupie, a wsparcie finansowe było przewidziane w grupowym planie naprawy i Komisja sprawuje nadzór skonsolidowany w grupie, na wniosek właściwego organu nadzoru z innego państwa członkowskiego dla podmiotu powiązanego, któremu odmówiono wsparcia finansowego lub ograniczono wsparcie finansowe, Komisja zaleca domowi maklerskiemu albo jego podmiotowi dominującemu będącemu unijną jednostką dominującą zmianę grupowego planu naprawy.

Art. 110zy. Dom maklerski podaje do publicznej wiadomości, zgodnie z art. 431–434 rozporządzenia 575/2013, informację, czy jest stroną umowy dotyczącej wsparcia finansowego w ramach grupy. W przypadku gdy dom maklerski jest stroną takiej umowy, podaje do publicznej wiadomości również opis ogólnych warunków umowy

oraz wskazuje podmioty powiązane będące stronami umowy. Informacje te podlegają aktualizacji nie rzadziej niż raz do roku.

Art. 110zz. 1. Jeżeli ze względu na szybko pogarszającą się sytuację finansową domu maklerskiego, w tym pogarszającą się płynność, wysoki lub gwałtownie rosnący poziom dźwigni, rosnącą wartość pożyczek zagrożonych udzielonych przez dom maklerski lub koncentrację ekspozycji, dom maklerski narusza albo z dużym prawdopodobieństwem naruszy przepisy art. 98, oddziału 2a, rozporządzenia 575/2013, art. 3–7, art. 14–17, art. 24, art. 25 lub art. 26 rozporządzenia nr 600/2014, niezależnie od środków nadzorczych przewidzianych w art. 110y, Komisja, w drodze decyzji, może zastosować wobec domu maklerskiego następujące środki wczesnej interwencji:

- 1) nakazać wdrożenie planu naprawy, w tym podjęcie określonych działań przewidzianych w planie naprawy;
- 2) nakazać aktualizację planu naprawy zgodnie z art. 110zj ust. 7 przez uwzględnienie w planie naprawy okoliczności, które doprowadziły do wystąpienia sytuacji stanowiącej przesłankę zastosowania środków wczesnej interwencji, a nie zostały przewidziane w tym planie naprawy;
- 3) nakazać w sytuacji, o której mowa w pkt 2, wdrożenie określonych działań przewidzianych w zaktualizowanym planie naprawy;
- 4) nakazać domowi maklerskiemu zbadanie przyczyn zaistniałej sytuacji, określenie środków pozwalających rozwiązać stwierdzone problemy oraz sporządzenie programu działania w celu rozwiązania tych problemów i harmonogramu jego wdrażania;
- 5) nakazać domowi maklerskiemu zwołanie nadzwyczajnego walnego zgromadzenia albo nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników w celu rozpatrzenia sytuacji domu maklerskiego lub umieszczenia spraw wskazanych przez Komisję w porządku obrad walnego zgromadzenia; w przypadku niewykonania któregośkolwiek z żądań, do żądania Komisji stosuje się odpowiednio przepisy art. 237 § 1 i 3 albo art. 400 § 3 i 5 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych;
- 6) nakazać sporządzenie i uzgodnienie planu restrukturyzacji wierzytelności lub innych długów z wierzycielami domu maklerskiego, zgodnie z planem naprawy;
- 7) nakazać wprowadzenie zmian w strategii domu maklerskiego;
- 8) nakazać wprowadzenie zmian w statucie albo umowie spółki domu maklerskiego lub jego strukturze zarządzania, w tym w strukturze organizacyjnej;
- 9) nakazać odwołanie członka zarządu, którego działania lub zaniechania doprowadziły do zaistnienia przesłanek zastosowania środków wczesnej interwencji, a zastosowane inne środki wczesnej interwencji okazały się nieskuteczne lub niewystarczające;
- 10) nakazać zawieszenie członka zarządu w czynnościach do czasu podjęcia uchwały w sprawie wniosku o odwołanie członka zarządu, o którym mowa w pkt 9.

2. Przy ocenie sytuacji finansowej domu maklerskiego Komisja może brać pod uwagę w szczególności zachowanie przez dom maklerski wymogu funduszy własnych określonego w przepisach rozporządzenia 575/2013, powiększonego o 1,5 punktu procentowego.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, koszty zwołania i odbycia zgromadzenia ponosi dom maklerski. Przerwy w zgromadzeniu nie mogą trwać łącznie dłużej niż 14 dni.

4. Komisja niezwłocznie powiadamia Bankowy Fundusz Gwarancyjny o wszczęciu postępowania w sprawie zastosowaniu środka wczesnej interwencji, o którym mowa w ust. 1.

5. W decyzji, o której mowa w ust. 1, Komisja może określić termin jej wykonania.

6. Na żądanie Komisji lub jej upoważnionego przedstawiciela osoby uprawnione do reprezentowania domu maklerskiego lub wchodzące w skład jego statutowych organów albo pozostające z domem maklerskim w stosunku pracy są obowiązane do niezwłocznego sporządzenia i przekazania, na koszt tego domu maklerskiego, wszystkich informacji celem aktualizacji planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także innych informacji, które w ocenie Komisji mogą mieć wpływ na przygotowanie lub realizację restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w tym na oszacowanie wartości aktywów i zobowiązań domu maklerskiego.

Art. 110zza. 1. Jeżeli w ocenie Komisji zastosowanie środków, o których mowa w art. 110zz ust. 1 pkt 9, w celu poprawy sytuacji domu maklerskiego jest niewystarczające, Komisja może wydać decyzję o ustanowieniu kuratora albo zarządu komisarycznego. W decyzji Komisja określa zadania kuratora albo zarządu komisarycznego.

2. Komisja może zmienić decyzję, o której mowa w ust. 1.

3. Kurator albo zarząd komisaryczny jest powoływany na okres nie dłuższy niż rok. W uzasadnionych przypadkach okres ten może zostać przedłużony, jeżeli w ocenie Komisji nie ustały przesłanki jego powołania. Komisja publikuje na stronie internetowej informację o przedłużeniu okresu, na który został ustanowiony zarząd komisaryczny albo kurator.

4. Do kuratora stosuje się odpowiednio przepisy art. 110ze ust. 2–10 i 12–16.
5. Do zarządu komisarycznego stosuje się odpowiednio przepisy art. 110zf ust. 3–8 i art. 110zg.
6. W decyzji o ustanowieniu zarządu komisarycznego Komisja może uzależnić dokonywanie określonych czynności przez zarząd komisaryczny od uzyskania zgody Komisji.
7. Zarząd komisaryczny może zwołać walne zgromadzenie albo zgromadzenie wspólników za zgodą Komisji.

Art. 110zzb. 1. Jeżeli przesłanki zastosowania środków, o których mowa w art. 110zz i art. 110zza, zostaną spełnione w odniesieniu do domu maklerskiego będącego unijną jednostką dominującą albo w odniesieniu do unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej albo unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, Komisja, w przypadku gdy sprawuje nadzór skonsolidowany, o którym mowa w art. 110g ust. 3–8, powiadamia o tym Europejski Urząd Nadzoru Bankowego oraz zainteresowane właściwe organy nadzoru wchodzące w skład kolegium.

2. Wydając decyzję w sprawie zastosowania środków, o których mowa w art. 110zz i art. 110zza, Komisja uwzględnia stanowiska wyrażone przez zainteresowane właściwe organy nadzoru, w tym także wpływ decyzji na podmioty powiązane. Komisja przekazuje informację o wydaniu decyzji zainteresowanym właściwym organom nadzoru wchodzącym w skład kolegium oraz Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego.

3. W przypadku gdy właściwy organ nadzoru z innego państwa członkowskiego sprawujący nadzór skonsolidowany nad unijną jednostką dominującą powiadomi Komisję sprawującą nadzór nad domem maklerskim będącym podmiotem zależnym od tej unijnej jednostki dominującej o zaistnieniu przesłanek zastosowania środków równoważnych do środków przewidzianych w art. 110zz lub art. 110zza w odniesieniu do unijnej jednostki dominującej, Komisja może przekazać stanowisko w zakresie zastosowania tych środków.

4. W przypadku gdy Komisja zostanie powiadomiona przez właściwy organ nadzoru z innego państwa członkowskiego o planowanym zastosowaniu środków równoważnych do środków przewidzianych w art. 110zz lub art. 110zza wobec instytucji będącej podmiotem zależnym od unijnej jednostki dominującej objętej nadzorem skonsolidowanym sprawowanym przez Komisję, Komisja może przekazać temu właściwemu organowi nadzoru stanowisko w zakresie wpływu planowanych środków na grupę oraz na podmioty powiązane w terminie 3 dni roboczych od dnia otrzymania powiadomienia.

5. W przypadku gdy powiadomienie, o którym mowa w ust. 4, zostało skierowane przez więcej niż jeden właściwy organ nadzoru, Komisja dąży do osiągnięcia porozumienia z zainteresowanymi właściwymi organami nadzoru w zakresie zastosowania środków, o których mowa w art. 110zza, albo zastosowania środków równoważnych do środków przewidzianych w art. 110zza dla wszystkich odnośnych instytucji albo w zakresie skoordynowania stosowania środków, o których mowa w art. 110zz, albo środków równoważnych do środków przewidzianych w art. 110zz, do więcej niż jednej instytucji. Porozumienie powinno zostać osiągnięte w ciągu 5 dni roboczych od dnia otrzymania przez Komisję ostatniego z powiadomień. Komisja informuje o porozumieniu unijną jednostkę dominującą, nad którą sprawuje nadzór skonsolidowany.

6. Przepis ust. 5 ma również zastosowanie, w przypadku gdy Komisja, jako organ sprawujący nadzór skonsolidowany nad unijną jednostką dominującą, jest jednym z właściwych organów nadzoru zamierzających podjąć wymienione w tym przepisie działania w odniesieniu do podmiotu zależnego, którym jest dom maklerski. W takim wypadku w przypadku nieosiągnięcia porozumienia, o którym mowa w ust. 5, w terminie 5 dni roboczych od dnia otrzymania przez Komisję ostatniego z powiadomień, Komisja może wydać decyzję w sprawie zastosowania środków, o których mowa w art. 110zz i art. 110zza. W decyzji Komisja uwzględnia stanowiska innych właściwych organów nadzoru.

7. Jeżeli przesłanki zastosowania środków, o których mowa w art. 110zz i art. 110zza, zostaną spełnione w odniesieniu do domu maklerskiego będącego podmiotem zależnym od unijnej jednostki dominującej objętej nadzorem skonsolidowanym sprawowanym przez właściwy organ nadzoru z innego państwa członkowskiego, Komisja powiadamia o tym Europejski Urząd Nadzoru Bankowego oraz ten właściwy organ nadzoru sprawujący nadzór skonsolidowany. Wydając decyzję, Komisja uwzględnia stanowisko właściwego organu nadzoru sprawującego nadzór skonsolidowany z innego państwa członkowskiego, jeżeli została ona wyrażona w terminie 3 dni roboczych od dnia otrzymania przez ten właściwy organ nadzoru powiadomienia od Komisji. Komisja powiadamia o wydaniu decyzji organ sprawujący nadzór skonsolidowany, pozostałe właściwe organy nadzoru w ramach kolegium oraz Europejski Urząd Nadzoru Bankowego.

8. Jeżeli przesłanki zastosowania środków, o których mowa w art. 110zz i art. 110zza, zostaną spełnione w odniesieniu do domu maklerskiego będącego podmiotem zależnym od unijnej jednostki dominującej objętej nadzorem skonsolidowanym sprawowanym przez właściwy organ nadzoru z innego państwa członkowskiego i jednocześnie co najmniej jeden inny właściwy organ nadzoru z innego państwa członkowskiego sprawujący nadzór nad inną instytucją będącą podmiotem zależnym od tej samej unijnej jednostki dominującej planuje zastosowanie środków równoważnych do środków przewidzianych w art. 110zz lub art. 110zza wobec nadzorowanej przez siebie instytucji, Komisja dąży do osiągnięcia porozumienia z zainteresowanymi właściwymi organami nadzoru w zakresie zastosowania środków, o których mowa w art. 110zza, albo zastosowania środków równoważnych do środków przewidzianych

w art. 110zza dla wszystkich odnośnych instytucji albo w zakresie skoordynowania stosowania dowolnych środków, o których mowa w art. 110zz, albo środków równoważnych do środków przewidzianych w art. 110zz.

9. W przypadku nieosiągnięcia porozumienia, o którym mowa w ust. 8, w terminie 5 dni roboczych od dnia otrzymania przez właściwy organ nadzoru sprawujący nadzór skonsolidowany wobec unijnej jednostki dominującej ostatniego z zawiadomień, Komisja może wydać decyzję w sprawie zastosowania środków, o których mowa w art. 110zz i art. 110zza, wobec domu maklerskiego będącego podmiotem zależnym.

10. Jeżeli Komisja nie zgadza się z decyzją wydaną po otrzymaniu powiadomienia o zaistnieniu przesłanek zastosowania środków równoważnych do środków przewidzianych w art. 110zz lub art. 110zza zgodnie z ust. 3 lub 4 lub w przypadku nieosiągnięcia porozumienia, o którym mowa w ust. 5 i 8, Komisja może skierować sprawę do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego.

11. Europejski Urząd Nadzoru Bankowego na wniosek któregokolwiek właściwego organu nadzoru może udzielić wsparcia właściwym organom nadzoru, które zamierzają zastosować co najmniej jeden ze środków określonych w art. 110zz ust. 1:

- 1) pkt 1 – w odniesieniu do działań przewidzianych w planie naprawy zgodnie z art. 110zj ust. 3 pkt 4, 10, 11 i 19,
- 2) pkt 6,
- 3) pkt 8

– w osiągnięciu porozumienia zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia 1093/2010.

12. Wydając decyzje, o których mowa w ust. 2, 6, 7 lub 9, Komisja uwzględnia potencjalny wpływ tych decyzji na stabilność finansową w zainteresowanych państwach członkowskich.

13. Jeżeli przed końcem okresu konsultacji, o którym mowa w ust. 1 i 7, lub w terminie 5 dni roboczych, o którym mowa w ust. 6 i 9, którykolwiek z zainteresowanych właściwych organów skieruje sprawę do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia 1093/2010, Komisja może wydać decyzję niezwłocznie po otrzymaniu decyzji Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia. Komisja, wydając decyzję, uwzględnia decyzję Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego, chyba że Europejski Urząd Nadzoru Bankowego w terminie 3 dni roboczych od dnia zakończenia postępowania pojednawczego nie wyda decyzji. Termin konsultacji, o których mowa w ust. 1 i 7, oraz termin 5 dni roboczych, o którym mowa w ust. 6 i 9, uznaje się za termin zakończenia postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. Sprawy nie kieruje się do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego, jeżeli termin konsultacji, o których mowa w ust. 1 i 7, oraz termin 5 dni roboczych, o którym mowa w ust. 6 i 9, upłynął lub jeżeli wspólna decyzja została podjęta.

14. W przypadku niewydania decyzji przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego w terminie 3 dni roboczych od dnia zakończenia postępowania pojednawczego zastosowanie mają indywidualne decyzje wydane zgodnie z ust. 2, 6, 7 lub 9.

15. Komisja niezwłocznie powiadamia Bankowy Fundusz Gwarancyjny o decyzjach o zastosowaniu środka wczesnej interwencji, o którym mowa w ust. 2 i 6–9.

Art. 110zzc. Przepisy niniejszego oddziału w zakresie grupowych planów naprawy nie mają zastosowania do grup, w których skład wchodzi bank krajowy, chyba że dom maklerski jest w takiej grupie unijną instytucją dominującą albo środki, o których mowa w niniejszym oddziale, mają być zastosowane wobec domu maklerskiego.

Art. 110zzd. W postępowaniach prowadzonych w sprawach, o których mowa w art. 110zze i art. 110zzf, Komisja może odstąpić od stosowania art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego także w przypadkach, gdy zastosowanie tego przepisu mogłoby uniemożliwić lub znacznie utrudnić osiągnięcie celów wczesnej interwencji.

Art. 110zze. 1. Decyzje wydawane przez Komisję na podstawie przepisów niniejszego oddziału podlegają natychmiastowemu wykonaniu.

2. Uzasadnienie decyzji, o której mowa w ust. 1, może zostać doręczone w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji.

3. W przypadku gdy uzasadnienie doręczane jest po doręczeniu decyzji, termin na złożenie wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy biegnie od dnia doręczenia uzasadnienia decyzji.

Art. 110zzf. Do postępowań przed Komisją, prowadzonych na podstawie przepisów niniejszego oddziału, nie stosuje się przepisu art. 31 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Art. 110zzg. 1. Doręczanie przez Komisję pism w postępowaniach administracyjnych prowadzonych na podstawie przepisów niniejszego oddziału może następować za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2013 r. poz. 1422, z 2015 r. poz. 1844 oraz z 2016 r. poz. 147 i 615) na adres poczty elektronicznej podany uprzednio Komisji przez dom maklerski. Do tych postępowań przepisu art. 39¹ ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego nie stosuje się.

2. Dom maklerski, podejmując działalność, obowiązany jest w terminie 14 dni przekazać Komisji adres poczty elektronicznej do doręczeń w postępowaniach, o których mowa w ust. 1 zdanie pierwsze. W tym samym terminie dom maklerski obowiązany jest zapewnić sobie możliwość identyfikacji pod adresem elektronicznej skrzynki podawczej w systemie teleinformatycznym Komisji oraz podpisywania urzędowych poświadczeń odbioru w sposób wskazany w art. 20a ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2014 r. poz. 1114 oraz z 2016 r. poz. 352).

3. Dom maklerski, o którym mowa w ust. 1, zawiadamia Komisję o zmianie adresu poczty elektronicznej, o którym mowa w ust. 1. W razie niedopełnienia tego obowiązku, doręczenie pisma na wcześniej podany adres poczty elektronicznej ma skutek prawny. Do postępowania, o których mowa w ust. 1 zdanie pierwsze, przepisu art. 41 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego nie stosuje się.

4. W przypadku ustanowienia pełnomocnika przez dom maklerski, o którym mowa w ust. 1, pełnomocnictwo powinno określać adres poczty elektronicznej do doręczeń. W przypadku braku wyznaczenia adresu poczty elektronicznej do doręczeń w pełnomocnictwie doręczenie pisma na adres poczty elektronicznej domu maklerskiego, który ustanowił pełnomocnika, ma skutek prawny. W przypadku zmiany adresu poczty elektronicznej określonego w pełnomocnictwie przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.

5. W przypadku nieodebrania pisma w formie dokumentu elektronicznego w sposób, o którym mowa w art. 46 § 4 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, doręczenie uważa się za dokonane po upływie 2 dni, licząc od dnia wysłania zawiadomienia, o którym mowa w art. 46 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Art. 110zzh. 1. Jeżeli dom maklerski jest zagrożony upadłością, Komisja informuje o tym niezwłocznie Bankowy Fundusz Gwarancyjny, wskazując przesłanki takiej oceny.

2. Dom maklerski jest zagrożony upadłością, jeżeli spełniona jest przynajmniej jedna przesłanka, o której mowa w art. 101 ust. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji.

3. Zarząd domu maklerskiego, zarząd komisaryczny albo likwidator niezwłocznie zawiadamia Komisję o spełnieniu przesłanek, o których mowa w ust. 1.”;

7) art. 142 otrzymuje brzmienie:

„Art. 142. 1. Z tytułu przekazania środków syndykowi lub zarządcy, Krajowemu Depozytowi przysługuje roszczenie do masy upadłości o zwrot do systemu rekompensat przekazanych kwot. Roszczenie o zwrot nie obejmuje jednak tej części przekazanej kwoty, jaka odpowiada udziałowi w systemie rekompensat domu maklerskiego w stanie upadłości.

2. Przepis art. 440 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe stosuje się odpowiednio do zaspokojenia należności z funduszów masy upadłości, w przypadku podmiotów, o których mowa w art. 64 pkt 2 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji:

- 1) firmy inwestycyjnej;
- 2) instytucji finansowej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia 575/2013, z siedzibą w państwie członkowskim, jeżeli jest jednostką zależną w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia 575/2013 wobec instytucji kredytowej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia 575/2013, podmiotu, o którym mowa w pkt 3–9, lub firmy inwestycyjnej i jest objęta nadzorem skonsolidowanym sprawowanym zgodnie z art. 6–17 rozporządzenia 575/2013;
- 3) finansowej spółki holdingowej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 20 rozporządzenia 575/2013, z siedzibą w państwie członkowskim;
- 4) finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 21 rozporządzenia 575/2013, z siedzibą w państwie członkowskim;
- 5) holdingu mieszanego, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 22 rozporządzenia 575/2013, z siedzibą w państwie członkowskim;
- 6) dominującej finansowej spółki holdingowej z państwa członkowskiego, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 30 rozporządzenia 575/2013;
- 7) unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 31 rozporządzenia 575/2013;
- 8) dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z państwa członkowskiego, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 32 rozporządzenia 575/2013;
- 9) unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 33 rozporządzenia 575/2013.

3. Roszczenia Krajowego Depozytu, o których mowa w ust. 1, wraz z odsetkami i kosztami egzekucji, podlegają zaspokojeniu w kategorii pierwszej.”;

8) w art. 150 w ust. 1:

a) pkt 7a i 7b otrzymują brzmienie:

„7a) przez dom maklerski podmiotowi podlegającemu w Rzeczypospolitej Polskiej lub w innym państwie członkowskim obowiązkom, o których mowa w przepisach działu IV rozdziału 1 oddziałów 2a i 2c lub w przepisach rozporządzenia 575/2013, w zakresie, w jakim jest to niezbędne do wykonania tych obowiązków;

7b) pomiędzy podmiotami zależnymi i dominującymi w grupie kapitałowej, do której należy dom maklerski, jeżeli informacje są objęte zakresem nadzoru skonsolidowanego, o ile przekazanie tych informacji jest niezbędne do wykonania obowiązków, o których mowa w przepisach art. 110b, art. 110c, art. 110e, art. 110g ust. 2, art. 110m, art. 110p, art. 110q, art. 110v lub art. 110w oraz w przepisach działu IV rozdziału 1 oddziału 2c;”;

b) w pkt 15 lit. d otrzymuje brzmienie:

„d) do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego, Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych, Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych, Europejskiej Rady do spraw Ryzyka Systemowego, Komitetu Stabilności Finansowej, Europejskiego Systemu Banków Centralnych, Europejskiego Banku Centralnego, do banków centralnych w innych państwach członkowskich oraz do właściwego organu nadzoru w innym państwie członkowskim, Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, organów do spraw restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w innych państwach członkowskich, w zakresie koniecznym do realizacji zadań ustawowych oraz zadań określonych przez bezpośrednio stosowane akty prawa europejskiego;”;

9) w art. 167 dodaje się ust. 11 w brzmieniu:

„11. Komisja może zastosować sankcje, o których mowa w ust. 1 i 2, w przypadku gdy firma inwestycyjna nie przedstawi nowego planu naprawy, o którym mowa w art. 110zk ust. 7, lub nie przedstawi nowego planu naprawy w terminie, o którym mowa w art. 110zk ust. 8.”.

Art. 360. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1382, z 2015 r. poz. 978, 1260 i 1844 oraz z 2016 r. poz. 615) w art. 75 w ust. 3 w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 w brzmieniu:

„7) w przymusowej restrukturyzacji.”.

Art. 361. W ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 174, 615 i 888) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 12 w ust. 2a w pkt 9 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 10–13 w brzmieniu:

„10) nakładania upomnienia;

11) wydawania decyzji dotyczących programów postępowania naprawczego;

12) zawieszenia w czynnościach członków organów;

13) ograniczenia zakresu działalności.”;

2) w art. 17:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Przewodniczący Komisji może przekazywać ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych, Narodowemu Bankowi Polskiemu oraz Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu informacje uzyskane przez Komisję, w tym także informacje chronione na podstawie odrębnych ustaw.

2. W celu określenia zasad współpracy i przekazywania informacji, o których mowa w ust. 1, Przewodniczący Komisji może zawierać porozumienia o współpracy oraz o wymianie informacji.”;

b) uchyla się ust. 4;

3) uchyla się art. 17a.

Art. 362. W ustawie z dnia 12 lutego 2009 r. o udzielaniu przez Skarb Państwa wsparcia instytucjom finansowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 158, z 2015 r. poz. 1844 oraz z 2016 r. poz. 615) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. W przypadku ogłoszenia upadłości podmiotu, któremu Skarb Państwa udzielił wsparcia, o którym mowa w ust. 1, albo otwarcia wobec takiego podmiotu postępowania układowego, przedmiot zabezpieczenia wierzytelności, o którym mowa w ust. 3, nie wchodzi do masy upadłości ani do masy układowej.”;

2) w art. 4 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W przypadku ogłoszenia upadłości podmiotu, któremu Narodowy Bank Polski udzielił kredytu refinansowego, odnośnie do którego Skarb Państwa udzielił gwarancji dla Narodowego Banku Polskiego, albo otwarcia wobec

takiego podmiotu postępowania układowego, przedmiot zabezpieczenia kredytu refinansowego oraz przedmiot zabezpieczenia gwarancji dla Narodowego Banku Polskiego nie wchodzi do masy upadłości ani do masy układowej.”.

Art. 363. W ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1450, z późn. zm.²⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 9f w ust. 1:

a) pkt 25 otrzymuje brzmienie:

„25) na żądanie Bankowego Funduszu Gwarancyjnego w zakresie wykonywania przez niego zadań określonych w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. poz. 996);”;

b) dodaje się pkt 26 w brzmieniu:

„26) podmiotowi przejmującemu, instytucji pomostowej lub podmiotowi zarządzającemu aktywami w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia przymusowej restrukturyzacji, w tym użycia instrumentów przymusowej restrukturyzacji.”;

2) po art. 28 dodaje się art. 28a–28c w brzmieniu:

„Art. 28a. 1. Kasa prowadząca działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej informuje – w sposób, w jaki są podawane informacje o świadczonych usługach – osoby korzystające oraz zainteresowane korzystaniem z jej usług o:

1) swojej sytuacji ekonomiczno-finansowej;

2) uczestnictwie w systemie gwarantowania i zasadach jego funkcjonowania, w tym o zakresie podmiotowym i przedmiotowym ochrony przysługującej ze strony tego systemu, wskazując w szczególności:

a) kwotę określającą maksymalną wysokość gwarancji,

b) rodzaje podmiotów, które mogą być uznane za uprawnione do otrzymania świadczenia pieniężnego.

2. W przypadku gdy kasa prowadząca działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działa pod różnymi nazwami handlowymi, informuje ona osoby zainteresowane korzystaniem z jej usług oraz korzystające z nich o przysługującym im jednemu limitowi gwarancyjnym na środki zgromadzone w tej kasie.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i ust. 2, kasa prowadząca działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przed zawarciem umowy rachunku przekazuje osobom zainteresowanym korzystaniem z jej usług, a następnie, nie rzadziej niż raz w roku, osobom korzystającym z jej usług, informacje, w formie arkusza informacyjnego, o którym mowa w art. 318 ust. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji. W przypadku przekazywania informacji przed zawarciem umowy rachunku osoby te potwierdzają jej otrzymanie.

4. Kasa prowadząca działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej informuje osobę korzystającą oraz zainteresowaną korzystaniem z jej usług o braku ochrony gwarancyjnej, w przypadku gdy:

1) wierzytelność powstająca w związku z wykonywaniem czynności, o których mowa w art. 3, nie będzie chroniona przez system gwarantowania;

2) w związku z wykonywaniem innej czynności niż czynność wymieniona w art. 3, kasa wystawia dokument imienny potwierdzający jej zobowiązanie pieniężne;

3) w związku z usługami świadczonymi przez kasę, w szczególności polegającymi na pośredniczeniu w zawieraniu umów, powstają lub mogą powstać jakiejkolwiek wierzytelności osób korzystających oraz zainteresowanych korzystaniem z jej usług wobec innego podmiotu, który nie jest objęty systemem gwarantowania.

5. Informacje dotyczące trybu i warunków otrzymania świadczenia pieniężnego powinny zostać udostępnione na wniosek osoby korzystającej oraz zainteresowanej korzystaniem z usług kasy.

6. Wyciąg z rachunku zawiera informację, czy środki na nim zgromadzone są chronione przez system gwarantowania.

7. Informacje udostępniane osobom korzystającym oraz zainteresowanym korzystaniem z usług kasy, stosownie do ust. 1, 4 i 5, powinny być podawane w sposób:

1) w jaki podawane są informacje o świadczonych usługach;

2) jednoznaczny i zrozumiały.

8. Informacje o uczestnictwie w systemie gwarantowania nie mogą być wykorzystywane w celach reklamowych i powinny być ograniczone wyłącznie do informacji określonych w ust. 1 i 4.

9. Zakaz określony w ust. 8 stosuje się również do podmiotów niebędących uczestnikami systemu gwarantowania.

²⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 978, 1158, 1259, 1311, 1830, 1854, 1864 i 2281 oraz z 2016 r. poz. 615 i 904.

Art. 28b. W przypadku gdy kasa prowadząca działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zamierza dokonać zmian prawnych lub organizacyjnych, których skutkiem będzie zmiana systemu gwarantowania, pod którego ochroną znajdują się środki gwarantowane w niej zgromadzone lub ich część, na obowiązkowy system gwarantowania, o którym mowa w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, zawiadamia ona Bankowy Fundusz Gwarancyjny co najmniej 6 miesięcy przed planowaną zmianą.

Art. 28c. 1. W przypadku łączenia się kas lub przekształcenia kasy właściwa dla deponenta kasa informuje go co najmniej na miesiąc przed takim połączeniem lub przekształceniem. Komisja Nadzoru Finansowego może, na wniosek jednej z tych kas, wyznaczyć krótszy termin takiego powiadomienia w celu ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa lub stabilności finansowej.

2. W terminie 3 miesięcy od dnia powiadomienia o połączeniu kas lub przekształceniu kasy deponenti mogą podjąć (wyplacić) albo przenieść środki objęte ochroną gwarancyjną zgromadzone w kasie, która powiadomiła deponenta, do innej kasy lub innej instytucji kredytowej, bez ponoszenia kosztów, w przypadku gdy środki te na koniec dnia połączenia kas lub przekształcenia kasy przekraczają limit gwarancji określony w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji.”;

- 3) w art. 48 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Kasa, w której ustanowiono zarządcę komisarycznego, nie bierze udziału w głosowaniu na walnym zgromadzeniu Kasy Krajowej.

3. Na walnym zgromadzeniu każdemu członkowi przysługuje liczba głosów równa ilości posiadanych udziałów.”;

- 4) w art. 53 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zmiana statutu Kasy Krajowej wymaga zatwierdzenia przez Komisję Nadzoru Finansowego, jeżeli dotyczy spraw wymienionych w ust. 1.”;

- 5) w art. 55 uchyla się ust. 1a;

- 6) w art. 73 dodaje się ust. 10 w brzmieniu:

„10. W przypadku otrzymania powiadomienia, o którym mowa w art. 72a ust. 1, i zobowiązania kasy do wszczęcia postępowania naprawczego zgodnie z art. 72a ust. 4, ustanowienia kuratora zgodnie z art. 72c ust. 1 lub ustanowienia zarządcy komisarycznego zgodnie z ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie powiadamia Bankowy Fundusz Gwarancyjny.”;

- 7) tytuł rozdziału 6b otrzymuje brzmienie: „Połączenie, przejęcie, likwidacja i upadłość kas”;

- 8) art. 74k otrzymuje brzmienie:

„Art. 74k. 1. Jeżeli na dzień sprawozdawczy określony w przepisach wydanych na podstawie art. 62c ust. 4 aktywa kasy nie wystarczają na zaspokojenie jej zobowiązań, zarząd kasy, zarządca komisaryczny lub likwidator powiadamia o tym niezwłocznie Komisję Nadzoru Finansowego, która podejmuje decyzję o ustanowieniu zarządcy komisarycznego, o ile nie został ustanowiony wcześniej, i może podjąć decyzję o zawieszeniu działalności kasy oraz wystąpić do właściwego sądu z wnioskiem o ogłoszenie upadłości kasy, a także Kasę Krajową. O podjętych decyzjach Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie zawiadamia Bankowy Fundusz Gwarancyjny oraz Kasę Krajową. Przepisy art. 73 ust. 3–6b i 8 stosuje się odpowiednio.

2. Jeżeli z powodów związanych bezpośrednio z sytuacją finansową kasy nie reguluje ona swoich zobowiązań w zakresie wypłaty środków gwarantowanych, o których mowa w art. 2 pkt 65 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, wobec deponentów w rozumieniu art. 2 pkt 3 tej ustawy, Komisja Nadzoru Finansowego – w terminie 5 dni roboczych od dnia stwierdzenia tej okoliczności – podejmuje decyzje, o których mowa w ust. 1. O podjętych decyzjach Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie zawiadamia Bankowy Fundusz Gwarancyjny.

3. Komisja Nadzoru Finansowego nie podejmuje decyzji, o których mowa w ust. 1 albo 2, jeżeli Bankowy Fundusz Gwarancyjny podjął decyzję o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji wobec kasy.

4. Decyzje, o których mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego może podjąć także z urzędu, jeżeli nie nastąpi powiadomienie, o którym mowa w ust. 1.

5. Decyzja o zawieszeniu działalności kasy, o której mowa w ust. 1, jest podawana do publicznej wiadomości w drodze ogłoszenia w dzienniku o zasięgu ogólnopolskim i w Monitorze Sądowym i Gospodarczym.”.

Art. 364. W ustawie z dnia 12 lutego 2010 r. o rekapitalizacji niektórych instytucji finansowych (Dz. U. poz. 226, z 2011 r. poz. 196, z 2013 r. poz. 1012 oraz z 2015 r. poz. 1513 i 1844) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w tytule ustawy ogólne określenie przedmiotu ustawy otrzymuje brzmienie: „o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej”;
- 2) art. 1 i art. 2 otrzymują brzmienie:

„Art. 1. 1. Ustawa określa zasady, warunki i tryb rekapitalizacji niektórych instytucji oraz zastosowania rządowych instrumentów stabilizacji finansowej.

2. Rekapitalizacja polega na udzielaniu przez Skarb Państwa gwarancji zwiększenia funduszy własnych instytucji.

3. Rządowymi instrumentami stabilizacji finansowej są:

- 1) publiczny instrument wsparcia kapitałowego;
- 2) tymczasowe przejęcie instytucji i instytucji finansowych przez Skarb Państwa.

Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) bank – bank krajowy, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128, z późn. zm.²⁷⁾);
- 2) dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej z państwa członkowskiego – dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej z państwa członkowskiego, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 32 rozporządzenia 575/2013;
- 3) dominująca finansowa spółka holdingowa z państwa członkowskiego – dominującą finansową spółkę holdingową z państwa członkowskiego, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 30 rozporządzenia 575/2013;
- 4) finansowa spółka holdingowa – finansową spółkę holdingową, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 20 rozporządzenia 575/2013;
- 5) finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej – finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 21 rozporządzenia 575/2013;
- 6) firma inwestycyjna – firmę inwestycyjną, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia 575/2013, objętą wymogiem dotyczącym kapitału założycielskiego w wysokości 730 000 euro;
- 7) holding mieszany – spółkę holdingową o profilu mieszanym, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 22 rozporządzenia 575/2013;
- 8) instrumenty dodatkowe w kapitale Tier I – instrumenty kapitałowe spełniające warunki określone w art. 52 ust. 1 rozporządzenia 575/2013;
- 9) instrumenty w kapitale podstawowym Tier I – instrumenty kapitałowe spełniające warunki określone w art. 28 ust. 1–4, art. 29 ust. 1–5 lub art. 31 ust. 1 rozporządzenia 575/2013;
- 10) instrumenty w kapitale Tier II – instrumenty kapitałowe lub pożyczki podporządkowane spełniające warunki określone w art. 63 rozporządzenia 575/2013;
- 11) instytucja – instytucję kredytową lub firmę inwestycyjną;
- 12) instytucja finansowa – instytucję finansową, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia 575/2013;
- 13) instytucja kredytowa – instytucję kredytową, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia 575/2013, z wyjątkiem spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych oraz Banku Gospodarstwa Krajowego;
- 14) kapitał podstawowy Tier I – element funduszy własnych instytucji, o którym mowa w art. 26–50 rozporządzenia 575/2013;
- 15) kapitał Tier II – element funduszy własnych instytucji, o którym mowa w art. 62–71 rozporządzenia 575/2013;
- 16) kryzys systemowy – zakłócenie stabilności systemu finansowego, które może wywołać poważne negatywne skutki dla rynku wewnętrznego i dla gospodarki stwierdzone przez Komitet Stabilności Finansowej;
- 17) państwo członkowskie – państwo członkowskie Unii Europejskiej;
- 18) prawa udziałowe – akcje, prawa poboru w rozumieniu ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1030, z późn. zm.²⁸⁾), prawa do akcji, warranty subskrypcyjne i inne zbywalne papiery wartościowe inkorporujące prawa majątkowe odpowiadające prawom wynikającym z akcji, wyemitowane na podstawie właściwych przepisów prawa polskiego lub obcego, oraz inne zbywalne prawa majątkowe,

²⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 559, 978, 1166, 1223, 1260, 1311, 1348, 1357, 1513, 1634, 1830, 1844, 1854, 1864 i 2281 oraz z 2016 r. poz. 615, 904 i 996.

²⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 265 i 1161, z 2015 r. poz. 4, 978, 1333 i 1830 oraz z 2016 r. poz. 615 i 996.

które powstają w wyniku emisji, inkorporujące uprawnienie do nabycia lub objęcia takich papierów wartościowych;

- 19) rozporządzenie 575/2013 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1);
- 20) unijna dominująca finansowa spółka holdingowa – dominującą finansową spółkę holdingową, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 31 rozporządzenia 575/2013;
- 21) unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej – unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 33 rozporządzenia 575/2013.”;

3) po art. 2 dodaje się art. 2a w brzmieniu:

„Art. 2a. 1. Gwarancji zwiększenia funduszy własnych można udzielić tylko instytucji.

2. Rządowe instrumenty stabilizacji finansowej mogą być stosowane w odniesieniu do:

- 1) instytucji;
- 2) instytucji finansowej z siedzibą na terytorium państwa członkowskiego, jeżeli instytucja finansowa jest jednostką zależną instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej, lub spółki, o której mowa w art. 2 pkt 2–5, 7, 20 i 21, i jest objęta nadzorem na zasadzie skonsolidowanej nad jednostką dominującą zgodnie z art. 6–17 rozporządzenia 575/2013;
- 3) finansowej spółki holdingowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej oraz holdingu mieszanego, z siedzibą na terytorium państwa członkowskiego;
- 4) dominującej finansowej spółki holdingowej z państwa członkowskiego, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej, dominującej finansowej spółki holdingowej z państwa członkowskiego prowadzącej działalność mieszaną, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej prowadzącej działalność mieszaną.

3. Rządowych instrumentów stabilizacji finansowej nie stosuje się w odniesieniu do banków spółdzielczych oraz firm inwestycyjnych działających w innej formie prawnej niż spółka akcyjna.”;

4) art. 3–7 otrzymują brzmienie:

„Art. 3. 1. Jeżeli w wyniku testów warunków skrajnych, o których mowa w art. 110t ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2014 r. poz. 94, z późn. zm.²⁹⁾) albo w art. 133b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, oceny jakości aktywów lub innych działań nadzorczych Komisja Nadzoru

Finansowego zobowiązała instytucję do zwiększenia funduszy własnych zgodnie z art. 138 ust. 1 pkt 1a, 2 i 2a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe albo art. 110y ust. 1 pkt 7 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, a działania podjęte przez instytucję okazały się nieskuteczne, Skarb Państwa może udzielić tej instytucji gwarancji zwiększenia funduszy własnych, na zasadach określonych w niniejszym rozdziale, zwanej dalej „gwarancją ostrożnościową”.

2. Zwiększenie funduszy własnych objętych gwarancją ostrożnościową polega na emisji akcji skierowanych do jej dotychczasowych akcjonariuszy lub podmiotów trzecich.

3. Termin do zapisywania się na akcje nie może być dłuższy niż 14 dni od dnia otwarcia subskrypcji.

4. W przypadku subskrypcji zamkniętej, wykonanie prawa poboru następuje w jednym terminie, który wynosi 14 dni od dnia ogłoszenia. Przepisów art. 435 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych nie stosuje się.

Art. 4. 1. Gwarancja ostrożnościowa może być udzielona wyłącznie instytucji wypłacalnej, jeżeli w chwili jej udzielenia nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 101 ust. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. poz. 996), a wobec akcjonariuszy i wierzycieli podporządkowanych instytucji zostały zastosowane środki podziału obciążeń, zgodnie z umową, o której mowa w art. 6 ust. 5.

2. Wykonanie umowy gwarancji ostrożnościowej następuje, gdy akcje wyemitowane przez instytucję w całości lub w części nie znajdą nabywców wśród dotychczasowych akcjonariuszy lub podmiotów trzecich.

3. Wysokość gwarancji ostrożnościowej nie może być wyższa niż kwota zwiększenia funduszy własnych określona przez Komisję Nadzoru Finansowego.

4. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki podziału obciążeń przez akcjonariuszy i wierzycieli podporządkowanych, uwzględniając potrzebę zapewnienia zgodności szczegółowych warunków podziału obciążeń z unijnymi ramami pomocy państwa.

²⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 586, z 2015 r. poz. 73, 978, 1045, 1223, 1260, 1348, 1505, 1513, 1634, 1844 i 1890 oraz z 2016 r. poz. 65, 615, 904 i 996.

Art. 5. 1. Wykonanie gwarancji ostrożnościowej następuje:

- 1) w przypadku gdy dotychczasowi akcjonariusze lub podmioty trzecie objęły nie więcej niż 50% wielkości emisji akcji – przez objęcie całości lub części wyemitowanych akcji;
- 2) w przypadku gdy dotychczasowi akcjonariusze lub podmioty trzecie objęły więcej niż 50% wielkości emisji akcji – przez objęcie akcji o łącznej wartości nominalnej stanowiącej różnicę między wysokością gwarancji ostrożnościowej oraz łączną wartością akcji objętych przez dotychczasowych akcjonariuszy lub podmioty trzecie.

2. Szczegółowe warunki wykonania gwarancji, w tym warunki emisji akcji instytucji finansowej oraz ich objęcia przez Skarb Państwa, określa umowa, o której mowa w art. 6 ust. 5.

Art. 6. 1. Gwarancji ostrożnościowej może udzielić, w imieniu Skarbu Państwa, minister właściwy do spraw instytucji finansowych, na wniosek instytucji.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać w szczególności:

- 1) nazwę instytucji;
- 2) przedmiot gwarancji ostrożnościowej;
- 3) wysokość wnioskowanej kwoty gwarancji ostrożnościowej;
- 4) informacje o aktualnej sytuacji ekonomiczno-finansowej instytucji, w tym ostatnie sprawozdanie finansowe.

3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych udziela gwarancji ostrożnościowej w drodze umowy, po zasięgnięciu opinii Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego i Prezesa Narodowego Banku Polskiego, określając jej warunki oraz wysokość. W przypadku banków minister właściwy do spraw instytucji finansowych zasięga również opinii Prezesa Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, natomiast w przypadku firm inwestycyjnych – opinii Prezesa Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych.

4. Warunkiem zawarcia umowy gwarancji ostrożnościowej pomiędzy ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych oraz instytucją jest uzyskanie zgody walnego zgromadzenia tej instytucji na związanie umową. Walne zgromadzenie zwołuje się w terminie 7 dni od dnia ogłoszenia o zwołaniu walnego zgromadzenia. Przepisu art. 402 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych nie stosuje się.

5. Umowa gwarancji ostrożnościowej w szczególności:

- 1) zapewnia ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych odpowiedni wpływ na politykę finansową instytucji, w tym udział wyznaczonych przez niego przedstawicieli w organach tej instytucji;
- 2) określa sposób obliczenia ceny obejmowanych akcji oraz warunki ich emisji;
- 3) określa wysokość udzielonej gwarancji ostrożnościowej;
- 4) wskazuje cele wykorzystania środków pochodzących z emisji akcji;
- 5) określa ograniczenia w zakresie wypłaty dywidendy bądź nadwyżki bilansowej;
- 6) określa ograniczenia w zakresie polityki wynagrodzeń wobec członków organów instytucji oraz kadry kierowniczej;
- 7) wskazuje obowiązek niezwłocznego dostosowania przepisów statutu, umowy spółki i innych regulacji wewnętrznych instytucji do postanowień umowy gwarancji ostrożnościowej;
- 8) określa sposób rozliczenia straty instytucji za okresy ubiegłe;
- 9) określa warunki podziału obciążeń przez akcjonariuszy i wierzycieli podporządkowanych instytucji.

6. Miesięczne wynagrodzenie członka organu instytucji nie może przekraczać dwunastokrotności przeciętnego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, a dodatkowe składniki wynagrodzenia nie mogą przekraczać w skali roku trzykrotności miesięcznego wynagrodzenia danego członka organu tej instytucji.

7. Odmowa udzielenia gwarancji ostrożnościowej nie stanowi podstawy roszczeń instytucji ani osób trzecich wobec Skarbu Państwa.

Art. 7. 1. Zwiększenie funduszy własnych w wyniku wykonania gwarancji ostrożnościowej następuje z dniem objęcia akcji przez Skarb Państwa. Przepisu art. 441 § 4 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych nie stosuje się.

2. Prawa z objętych przez Skarb Państwa akcji, o których mowa w art. 5, wykonuje minister właściwy do spraw instytucji finansowych.

3. Akcje objęte przez Skarb Państwa w wyniku wykonania gwarancji ostrożnościowej są uprzywilejowane co do głosu i przyznają 2 głosy na akcję podczas głosowania uchwały o podziale zysku.

4. Do objęcia akcji instytucji przez Skarb Państwa w wyniku wykonania gwarancji ostrożnościowej przepisów art. 25 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, art. 69 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej

i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1382, z 2015 r. poz. 978, 1260 i 1844 oraz z 2016 r. poz. 615 i 996) oraz art. 106 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi nie stosuje się.”;

5) uchyla się art. 8;

6) art. 9–13 otrzymują brzmienie:

„Art. 9. 1. W przypadku gdy instytucja nie wywiązuje się z umowy gwarancji ostrożnościowej, minister właściwy do spraw instytucji finansowych może:

- 1) wystąpić do Komisji Nadzoru Finansowego z wnioskiem o podjęcie wobec tej instytucji środków określonych w art. 138 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe albo art. 110y ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi;
- 2) przedłożyć posiadane akcje do umorzenia.

2. Umorzenie akcji następuje za wynagrodzeniem ustalonym przez zarząd instytucji zgodnie z art. 10 ust. 2.

3. Umorzenia akcji dokonuje zarząd instytucji w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych. Do umorzenia akcji przepisów art. 359 § 1 zdanie trzecie oraz § 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych nie stosuje się.

Art. 10. 1. Do ustalenia ceny sprzedaży akcji instytucji objętych przez Skarb Państwa w wyniku wykonania gwarancji ostrożnościowej stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2016 r. poz. 981) w zakresie ustalenia ceny akcji w ramach prywatyzacji pośredniej.

2. Jeżeli wykup akcji instytucji objętych przez Skarb Państwa w wyniku wykonania gwarancji ostrożnościowej następuje na podstawie uchwały walnego zgromadzenia o przymusowym wykupie akcji, cena akcji jest nie niższa niż najwyższa z wartości:

- 1) cena ustalona zgodnie z ust. 1;
- 2) średnia cena rynkowa z okresu 3 miesięcy poprzedzających uchwałę walnego zgromadzenia, w czasie których dokonywany był obrót tymi akcjami na rynku regulowanym;
- 3) iloczyn ceny objęcia tych akcji i współczynnika korygującego.

3. Za średnią cenę rynkową, o której mowa w ust. 2, uważa się cenę będącą średnią arytmetyczną ze średnich, dziennych cen ważonych wolumenem obrotu.

4. Przepisu art. 418 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych nie stosuje się.

Art. 11. 1. Skuteczność gwarancji ostrożnościowej jest uzależniona od wniesienia przez instytucję opłaty prowizyjnej od tej gwarancji.

2. Opłata prowizyjna jest naliczana od objętej gwarancją ostrożnościową kwoty zobowiązania.

3. Opłata prowizyjna od gwarancji ostrożnościowej jest wpłacana na rachunek rezerw poręczeniowych i gwarancyjnych Skarbu Państwa prowadzony przez Bank Gospodarstwa Krajowego.

Art. 12. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, sposób wyznaczenia współczynnika korygującego oraz naliczania i pobierania opłaty prowizyjnej od gwarancji ostrożnościowej oraz wysokość tej opłaty, uwzględniając:

- 1) uzależnienie wysokości opłaty prowizyjnej od okresu, na który jest udzielana gwarancja ostrożnościowa;
- 2) ryzyko związane z działalnością instytucji będącej beneficjentem gwarancji ostrożnościowej;
- 3) ustalenie stawek opłaty prowizyjnej od gwarancji ostrożnościowej, której udzielenie nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu przepisów o pomocy publicznej.

Art. 13. Do gwarancji ostrożnościowej nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2015 r. poz. 1052 i 1854), z wyjątkiem art. 31 tej ustawy.”;

7) uchyla się rozdział 3;

8) po rozdziale 3 dodaje się rozdział 3a w brzmieniu:

„Rozdział 3a

Rządowe instrumenty stabilizacji finansowej

Art. 19a. 1. W razie wystąpienia kryzysu systemowego, w celu zapobieżenia likwidacji podmiotu objętego postępowaniem przymusowej restrukturyzacji, minister właściwy do spraw instytucji finansowych może stosować rządowe instrumenty stabilizacji finansowej, jeżeli zastosowanie instrumentów przymusowej restrukturyzacji, o których

mowa w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji:

- 1) nie byłoby wystarczające do uniknięcia znacznych negatywnych skutków dla stabilności finansowej lub
- 2) nie byłoby wystarczające do ochrony interesu publicznego, w przypadku gdy podmiot, o którym w mowa w art. 2a ust. 2, otrzymał wcześniej nadzwyczajne wsparcie płynności od Narodowego Banku Polskiego, lub
- 3) nie byłoby wystarczające do ochrony interesu publicznego, jeżeli publiczne wsparcie kapitałowe z instrumentu wsparcia kapitałowego zostało wcześniej udzielone podmiotowi, o którym w mowa w art. 2a ust. 2 – w odniesieniu do instrumentu tymczasowej własności publicznej.

2. Zastosowanie rządowego instrumentu stabilizacji finansowej może nastąpić, jeżeli posiadacze praw udziałowych oraz wierzyciele podmiotu, o którym w mowa w art. 2a ust. 2, objętego postępowaniem przymusowej restrukturyzacji, pokryli straty lub uczestniczyli w podniesieniu funduszy własnych tego podmiotu poprzez umorzenie lub konwersję instrumentów kapitałowych, umorzenie lub konwersję zobowiązań, lub w wyniku zastosowania innych instrumentów postępowania przymusowej restrukturyzacji w wysokości co najmniej 8% sumy zobowiązań i funduszy własnych podmiotu objętego postępowaniem przymusowej restrukturyzacji określonych w oszacowaniu, o którym mowa w art. 137 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji.

3. Z wnioskiem o zastosowanie rządowych instrumentów stabilizacji finansowej Bankowy Fundusz Gwarancyjny występuje do ministra właściwego do spraw instytucji finansowych.

4. Decyzję o zastosowaniu rządowego instrumentu stabilizacji finansowej podejmuje minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Prezesa Narodowego Banku Polskiego, Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego i Prezesa Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.

5. Do decyzji, o której mowa w ust. 4, stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, 868 i 996), z wyjątkiem przepisów art. 10 § 1, art. 127 § 3 i art. 130 § 2 tej ustawy.

6. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w ust. 4, przepisu art. 25 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe nie stosuje się.

7. Doręczenie decyzji, o której mowa w ust. 4, stanowi dokonanie zawiadomienia, o którym mowa w art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych oraz w art. 106 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

Art. 19b. 1. Zastosowanie publicznego wsparcia kapitałowego polega na:

- 1) objęciu lub nabyciu instrumentów w kapitale podstawowym Tier I lub instrumentów dodatkowych w kapitale Tier I, lub instrumentów w kapitale Tier II;
- 2) udzieleniu gwarancji zwiększenia funduszy własnych.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, uprawnienia z praw udziałowych wykonuje minister właściwy do spraw instytucji finansowych, łącznie z wynikającymi z nich prawami osobistymi. Przepisy art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 154 i 888) stosuje się odpowiednio.

3. Podmioty objęte instrumentem tymczasowej własności publicznej powinny być zarządzane w sposób zapewniający pokrycie z uzyskanych przychodów kosztów działalności oraz zobowiązań.

4. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po ustaniu okoliczności, o których mowa w art. 19a ust. 1, zbywa prawa udziałowe, jeżeli jest to uzasadnione warunkami rynkowymi i finansowymi. Zbycie może nastąpić wyłącznie na rzecz podmiotów innych niż wskazane w art. 19c ust. 1.

Art. 19c. 1. Zastosowanie instrumentu tymczasowej własności publicznej polega na przeniesieniu całości praw udziałowych podmiotu, o którym w mowa w art. 2a ust. 2 (przeniesienie praw udziałowych), na rzecz:

- 1) państwowej osoby prawnej, o której mowa w art. 1a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa;
- 2) spółki, w której Skarb Państwa ma pozycję dominującą;
- 3) spółki prawa handlowego, w której podmiotami dominującymi są podmioty wskazane w pkt 1 lub 2.

2. Skarb Państwa albo państwowa osoba prawna ma pozycję dominującą, w przypadku gdy:

- 1) dysponuje bezpośrednio lub pośrednio większością głosów na zgromadzeniu wspólników albo na walnym zgromadzeniu, także jako zastawnik albo użytkownik, bądź w zarządzie innej spółki kapitałowej (spółki zależnej), także na podstawie porozumień z innymi osobami, lub

- 2) jest uprawniony do powoływania lub odwoływania większości członków zarządu innej spółki kapitałowej (spółki zależnej) albo spółdzielni (spółdzielni zależnej), także na podstawie porozumień z innymi osobami, lub
- 3) jest uprawniony do powoływania lub odwoływania większości członków rady nadzorczej innej spółki kapitałowej (spółki zależnej) albo spółdzielni (spółdzielni zależnej), także na podstawie porozumień z innymi osobami, lub
- 4) członkowie zarządu stanowią więcej niż połowę członków zarządu innej spółki kapitałowej (spółki zależnej) albo spółdzielni (spółdzielni zależnej), lub
- 5) dysponuje bezpośrednio lub pośrednio większością głosów w spółce osobowej zależnej albo na walnym zgromadzeniu spółdzielni zależnej, także na podstawie porozumień z innymi osobami, lub
- 6) wywiera decydujący wpływ na działalność spółki kapitałowej zależnej albo spółdzielni zależnej.

Art. 19d. 1. Przeniesienia praw udziałowych dokonuje minister właściwy do spraw instytucji finansowych, w drodze decyzji. Decyzja określa podmiot przejmujący prawa udziałowe, prawa udziałowe podlegające przeniesieniu oraz datę i tryb przeniesienia.

2. Wydając decyzję, minister właściwy do spraw instytucji finansowych uchyla decyzję Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, o której mowa w art. 101 ust. 7–9 i art. 102 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, w zakresie określonym w art. 113 ust. 2 tej ustawy.

3. Decyzja jest ostateczna i podlega natychmiastowemu wykonaniu.

4. Decyzję doręcza się podmiotowi przejmującemu prawa udziałowe, a także Przewodniczącemu Komisji Nadzoru Finansowego, Prezesowi Bankowego Funduszu Gwarancyjnego oraz Prezesowi Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych.

5. W postępowaniu przed sądem administracyjnym przepisu art. 61 § 3 oraz art. 145 § 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718, 846 i 996) nie stosuje się.

Art. 19e. 1. W terminie określonym w decyzji, o której mowa w art. 19d ust. 1:

- 1) wygasają uprawnienia Bankowego Funduszu Gwarancyjnego określone w art. 113 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji;
- 2) podmiot przejmujący prawa udziałowe obejmuje zarząd majątkiem podmiotu objętego instrumentem tymczasowej własności publicznej;
- 3) wygasają prokury i pełnomocnictwa udzielone przez podmiot objęty instrumentem tymczasowej własności publicznej.

2. Podmiot przejmujący prawa udziałowe ogłasza dwukrotnie w dzienniku o zasięgu ogólnopolskim oraz w Monitorze Sądowym i Gospodarczym decyzję o przejęciu praw udziałowych podmiotu objętego instrumentem tymczasowej własności publicznej oraz wzywa wierzycieli tego podmiotu do zgłoszenia roszczeń w terminie miesiąca od dnia ostatniego ogłoszenia. Obowiązek ten nie dotyczy wierzycieli z tytułu rachunków bankowych.

Art. 19f. 1. Przeniesienie praw udziałowych nie wymaga zgody ich właściciela.

2. W przypadku gdy przedmiotem przeniesienia są zdematerializowane prawa udziałowe, o których mowa w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, podmiot prowadzący rachunek papierów wartościowych podmiotu, o którym w mowa w art. 2a ust. 2 tej ustawy, na którym są zapisane te prawa, po otrzymaniu z Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych informacji o decyzji, o której mowa w art. 19d ust. 1, dokonuje ich blokady na tym rachunku od dnia otrzymania decyzji do dnia realizacji dyspozycji przez podmiot prowadzący działalność maklerską na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będący uczestnikiem Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych, za pośrednictwem którego dokonuje się przeniesienia zdematerializowanych praw udziałowych (podmiot pośredniczący).

3. Podmiot pośredniczący składa w Krajowym Depozycie Papierów Wartościowych dyspozycje przeniesienia akcji zdematerializowanych na konto depozytowe podmiotu pośredniczącego, zgodne co do formy, zakresu oraz sposobu i terminu ich składania zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 94 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

4. Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych w dniu realizacji dyspozycji dokonuje przeniesienia zdematerializowanych praw udziałowych na konto depozytowe podmiotu pośredniczącego.

5. Przeniesienie zdematerializowanych praw udziałowych następuje przez dokonanie, w dniu realizacji dyspozycji, zapisu tych akcji na rachunku papierów wartościowych podmiotu przejmującego prawa udziałowe w zamian za zapłatę ceny ustalonej zgodnie z wyceną dokonaną na zlecenie ministra właściwego do spraw instytucji finansowych. Do wykonania wyceny stosuje się odpowiednio przepisy art. 137–140 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji.

6. W przypadku gdy przedmiotem przeniesienia są akcje mające formę dokumentu, akcjonariusze, w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia decyzji, o której mowa w art. 19d ust. 1, są obowiązani złożyć w spółce dokumenty akcji lub dowody ich złożenia do rozporządzenia spółki. Jeżeli akcjonariusz nie złożył dokumentu akcji w tym terminie, podmiot, któremu przysługują uprawnienia zarządu, unieważnia ją w trybie art. 358 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych, a podmiotowi przejmującemu prawa udziałowe wydaje nowy dokument akcji z tym samym numerem emisyjnym.

7. Podmiot, któremu przysługują uprawnienia zarządu, dokonuje przeniesienia praw udziałowych na podmiot przejmujący prawa udziałowe.

8. Do ustalenia ceny za przeniesienie praw udziałowych innych niż zdematerializowane stosuje się oszacowanie dokonane na zlecenie ministra właściwego do spraw instytucji finansowych. Do wykonania oszacowania przepisy art. 138 i art. 139 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji stosuje się odpowiednio.

9. Do dnia uiszczenia całej ceny przeniesienia dotychczasowym właścicielom praw udziałowych przysługują wszelkie uprawnienia z nich wynikające, z zastrzeżeniem ograniczeń wynikających z przepisów ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji.

Art. 19g. 1. W zakresie, w jakim umożliwiają to posiadane prawa udziałowe, podmiot przejmujący prawa udziałowe podmiotu objętego instrumentem tymczasowej własności publicznej jest obowiązany zarządzać nim w sposób zapewniający pokrycie z uzyskanych przychodów kosztów działalności oraz zobowiązań.

2. Podmiot przejmujący prawa udziałowe, po ustaniu okoliczności, o których mowa w art. 19a ust. 1, zbywa prawa udziałowe, jeżeli jest to uzasadnione warunkami rynkowymi i finansowymi. Zbycie praw udziałowych nakazuje podmiotowi przejmującemu prawa udziałowe minister właściwy do spraw instytucji finansowych, w drodze decyzji.”;

9) w art. 20 uchyla się ust. 1–3;

10) w art. 21 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Środki uzyskane z realizacji praw z akcji instytucji lub praw udziałowych podmiotów objętych rządowymi instrumentami stabilizacji finansowej stanowią dochód budżetu państwa.

2. Środki ze sprzedaży, umorzenia lub wykupu akcji instytucji lub praw udziałowych podmiotów objętych rządowymi instrumentami stabilizacji finansowej stanowią przychód budżetu państwa.”.

Art. 365. W ustawie z dnia 16 września 2011 r. o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 555) uchyla się art. 7.

Art. 366. W ustawie z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. poz. 978, 1259, 1513, 1830 i 1844 oraz z 2016 r. poz. 615) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepisów ustawy nie stosuje się do:

- 1) Skarbu Państwa i jednostek samorządu terytorialnego;
- 2) banków krajowych;
- 3) Banku Gospodarstwa Krajowego;
- 4) oddziałów banków zagranicznych;
- 5) spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych;
- 6) firm inwestycyjnych, o których mowa w art. 2 pkt 14 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. poz. 996);
- 7) zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji;
- 8) funduszy inwestycyjnych;
- 9) instytucji finansowych w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 575/2013”, z siedzibą w państwie członkowskim Unii Europejskiej, jeżeli są jednostką zależną w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia nr 575/2013 wobec instytucji kredytowej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia nr 575/2013, podmiotu, o którym mowa w pkt 3–9, lub firmy inwestycyjnej i są objęte nadzorem skonsolidowanym sprawowanym zgodnie z art. 6–17 rozporządzenia nr 575/2013;
- 10) finansowych spółek holdingowych w rozumieniu w art. 4 ust. 1 pkt 20 rozporządzenia nr 575/2013 z siedzibą w państwie członkowskim Unii Europejskiej;
- 11) finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 21 rozporządzenia nr 575/2013 z siedzibą w państwie członkowskim Unii Europejskiej;
- 12) holdingów mieszanych w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 22 rozporządzenia nr 575/2013 z siedzibą w państwie członkowskim Unii Europejskiej;

- 13) dominujących finansowych spółek holdingowych z państwa członkowskiego Unii Europejskiej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 30 rozporządzenia nr 575/2013;
 - 14) unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 31 rozporządzenia nr 575/2013;
 - 15) dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 32 rozporządzenia nr 575/2013;
 - 16) unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 33 rozporządzenia nr 575/2013.”;
- 2) w tytule IV uchyla się dział III.

Art. 367. W ustawie z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym (Dz. U. poz. 1513) w art. 92 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

- „4) 50% pozabilansowych akredytyw dokumentowych średniego/niskiego ryzyka i pozabilansowych niewykorzystanych zobowiązań kredytowych średniego/niskiego ryzyka, o których mowa w art. 493 ust. 3 lit. i rozporządzenia 575/2013.”.

Art. 368. W ustawie z dnia 15 stycznia 2016 r. o podatku od niektórych instytucji finansowych (Dz. U. poz. 68) w art. 11 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

- „1) wdrożonym planem naprawy, w przypadku zaistnienia okoliczności, o których mowa w art. 142 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, oraz osiągnięcia poziomu wskaźników, o których mowa w art. 141m ust. 3 pkt 2 tej ustawy;”.

DZIAŁ IX

Przepisy epizodyczne, przejściowe, dostosowujące i końcowe

Rozdział 1

Przepisy epizodyczne

Oddział 1

Fundusz ochrony środków gwarantowanych

Art. 369. 1. Podmioty objęte systemem gwarantowania, o których mowa w art. 2 pkt 41 lit. a i b, są obowiązane tworzyć i utrzymywać fundusze ochrony środków gwarantowanych na zaspokojenie roszczeń deponentów w przypadku spełnienia warunku gwarancji wobec któregośkolwiek z nich, do dnia 31 grudnia 2024 r.

2. Wysokość funduszu ochrony środków gwarantowanych w kolejnym roku jest ustalana nie później niż do końca poprzedniego roku kalendarzowego, jako iloczyn sumy środków pieniężnych zgromadzonych w banku na wszystkich rachunkach, stanowiącej podstawę obliczania kwoty rezerwy obowiązkowej zgodnie z art. 38 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2013 r. poz. 908 i 1036 oraz z 2015 r. poz. 855 i 1513), za październik oraz stawki ustalonej przez Radę Funduszu, na wniosek Zarządu Funduszu, w wysokości do:

- 1) 0,55% – dla funduszu ochrony środków gwarantowanych tworzonego na rok 2017;
- 2) 0,5% – dla funduszu ochrony środków gwarantowanych tworzonego na rok 2018;
- 3) 0,45% – dla funduszu ochrony środków gwarantowanych tworzonego na rok 2019;
- 4) 0,4% – dla funduszu ochrony środków gwarantowanych tworzonego na rok 2020;
- 5) 0,35% – dla funduszu ochrony środków gwarantowanych tworzonego na rok 2021;
- 6) 0,3% – dla funduszu ochrony środków gwarantowanych tworzonego na rok 2022;
- 7) 0,25% – dla funduszu ochrony środków gwarantowanych tworzonego na rok 2023;
- 8) 0,2% – dla funduszu ochrony środków gwarantowanych tworzonego na rok 2024.

3. Przy ustalaniu wysokości stawki określającej wysokość funduszy ochrony środków gwarantowanych, o której mowa w ust. 2, Rada Funduszu uwzględnia w szczególności wysokość środków systemu gwarantowania depozytów w bankach, zgromadzonych w formie zobowiązań do zapłaty, o których mowa w art. 303 ust. 1, banków lub oddziałów banków zagranicznych objętych obowiązkowym systemem gwarantowania.

4. Fundusz ochrony środków gwarantowanych jest tworzony w ostatnim sprawozdawczym dniu miesiąca, w którym podmiot objęty systemem gwarantowania, o którym mowa w art. 2 pkt 41 lit. a i b, uzyskał zezwolenie na rozpoczęcie działalności, a w przypadku banku krajowego utworzonego na podstawie art. 42a ust. 1 ustawy – Prawo bankowe – w ostatnim sprawozdawczym dniu miesiąca, w którym bank został wpisany do rejestru przedsiębiorców. W powyższych przypadkach podstawą utworzenia funduszu ochrony środków gwarantowanych jest suma środków pieniężnych, o której mowa w ust. 2, za miesiąc, w którym nastąpiło odpowiednio uzyskanie zezwolenia na rozpoczęcie działalności lub wpisanie banku do rejestru przedsiębiorców.

5. Od aktywów pochodzących z emisji hipotecznych listów zastawnych i publicznych listów zastawnych nie tworzy się funduszu ochrony środków gwarantowanych.

6. Fundusz ochrony środków gwarantowanych jest zwiększany lub zmniejszany w dniu 1 lipca każdego roku, odpowiednio do wysokości sumy, o której mowa w ust. 2, stanowiącej podstawę obliczania kwoty rezerwy obowiązkowej za kwiecień każdego roku. Z dniem spełnienia warunków gwarancji podmiot objęty systemem gwarantowania jest zwolniony z obowiązku tworzenia funduszu ochrony środków gwarantowanych i zmiany jego wysokości.

7. Podmioty objęte systemem gwarantowania, o których mowa w art. 2 pkt 41 lit. a i b, są obowiązane:

- 1) lokować aktywa stanowiące pokrycie funduszu ochrony środków gwarantowanych w:
 - a) skarbowych papierach wartościowych,
 - b) bonach pieniężnych Narodowego Banku Polskiego i obligacjach emitowanych przez Narodowy Bank Polski – o ile mogą być one przedmiotem obrotu,
 - c) jednostkach uczestnictwa funduszy rynku pieniężnego;
- 2) deponować określone w pkt 1 lit. a i b aktywa na wyodrębnionym dla każdego podmiotu rachunku w:
 - a) Narodowym Banku Polskim,
 - b) Krajowym Depozycie Papierów Wartościowych Spółce Akcyjnej,
 - c) podmiocie prowadzącym rachunki papierów wartościowych i rachunki pieniężne służące do ich obsługi– a w przypadku braku takiej możliwości – lokować te aktywa na oprocentowanym rachunku bieżącym w Narodowym Banku Polskim.

8. Banki spółdzielcze zrzeszone z bankami zrzeszającymi są obowiązane deponować aktywa stanowiące pokrycie funduszy ochrony środków gwarantowanych zrzeszenia na wyodrębnionym rachunku w banku zrzeszającym.

9. Podmioty objęte systemem gwarantowania, o których mowa w art. 2 pkt 41 lit. a i b, przekazują Zarządowi Funduszu informacje o sumie wkładów na rachunkach objętych obowiązkowym systemem gwarantowania środków pieniężnych i wysokości funduszu ochrony środków gwarantowanych w terminach:

- 1) do dnia 15 grudnia każdego roku, według stanu określonego zgodnie z ust. 2,
- 2) do dnia 15 czerwca każdego roku, według stanu stanowiącego podstawę obliczenia kwoty rezerwy obowiązkowej za kwiecień

– według wzoru określonego przez Zarząd Funduszu.

10. W przypadku banków spółdzielczych zrzeszonych z bankami zrzeszającymi obowiązki określone w ust. 9 wykonują banki zrzeszające.

11. W przypadku spełnienia warunku gwarancji wobec podmiotu objętego systemem gwarantowania, o którym mowa w art. 2 pkt 41 lit. a i b, w okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2024 r. wypłaty środków gwarantowanych dokonywane są przez Fundusz ze środków funduszy ochrony środków gwarantowanych, po wyczerpaniu środków, o których mowa w art. 56.

12. W przypadku, o którym mowa w ust. 11, Fundusz wzywa podmiot objęty systemem gwarantowania, o którym mowa w art. 2 pkt 41 lit. a i b, wobec którego nastąpiło spełnienie warunku gwarancji, do przekazania środków funduszu ochrony środków gwarantowanych, w kwocie stanowiącej różnicę między kwotą zobowiązania Funduszu z tytułu wypłaty środków gwarantowanych a kwotą środków, o których mowa w art. 56.

13. W przypadku gdy kwota przekazana zgodnie z ust. 12 jest niewystarczająca do pokrycia zobowiązania Funduszu z tytułu wypłaty środków gwarantowanych, Fundusz zawiadamia podmioty objęte systemem gwarantowania, o których mowa w art. 2 pkt 41 lit. a i b, w drodze ogłoszenia w dzienniku o zasięgu ogólnopolskim, o obowiązku wniesienia na rzecz Funduszu kwot przeznaczonych na wypłatę środków gwarantowanych (łącznie kwota obowiązkowej wpłaty podmiotów objętych systemem gwarantowania), w wysokości stanowiącej różnicę między kwotą zobowiązania Funduszu z tytułu wypłaty środków gwarantowanych a kwotą środków, o których mowa w art. 56, oraz środków przekazanych zgodnie z ust. 12. W zawiadomieniu Fundusz wskazuje rachunek bankowy, na który mają zostać dokonane wpłaty, oraz tytuł płatności. Wpłaty, do których są zobowiązane banki spółdzielcze zrzeszone z bankami zrzeszającymi, wnoszą, w imieniu tych banków, banki zrzeszające.

14. Kwota, którą obowiązany jest wnieść podmiot objęty systemem gwarantowania, o którym mowa w art. 2 pkt 41 lit. a i b (obowiązkowa wpłata podmiotu objętego systemem gwarantowania), zostaje ustalona jako kwota pozostająca w takiej proporcji do łącznej kwoty obowiązkowej wpłaty podmiotów objętych systemem gwarantowania, w jakiej pozostawała wysokość funduszu ochrony środków gwarantowanych podmiotu objętego systemem gwarantowania do sumy

funduszy ochrony środków gwarantowanych wszystkich podmiotów objętych systemem gwarantowania, z wyłączeniem podmiotu, wobec którego nastąpiło spełnienie warunku gwarancji.

15. Środki pochodzące z obowiązkowych wpłat podmiotów objętych systemem gwarantowania przechodzą na własność Funduszu.

16. W dniu następującym po dniu dokonania obowiązkowej wpłaty podmiotu objętego systemem gwarantowania podmiot objęty systemem gwarantowania, o którym mowa w art. 2 pkt 41 lit. a i b, pomniejsza fundusz ochrony środków gwarantowanych o wartość odpowiadającą wpłacie.

17. Obowiązkowa wpłata podmiotu objętego systemem gwarantowania stanowi dla niego koszt uzyskania przychodu w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 851, z późn. zm.³⁰⁾).

18. Aktywa stanowiące pokrycie funduszu ochrony środków gwarantowanych nie mogą być przedmiotem zastawu ani być obciążane w jakikolwiek sposób oraz nie podlegają egzekucji sądowej ani administracyjnej.

19. Aktywa, które stanowiły fundusz ochrony środków gwarantowanych podmiotu objętego systemem gwarantowania, o którym mowa w art. 2 pkt 41 lit. a i b, wobec którego nastąpiło spełnienie warunku gwarancji, nie wchodzi do masy upadłości ani masy układowej podmiotu objętego systemem gwarantowania.

Oddział 2

Przepis karny

Art. 370. 1. Kto będąc członkiem zarządu lub rady nadzorczej podmiotu objętego systemem gwarantowania, o którym mowa w art. 2 pkt 41 lit. a i b, doprowadza do powstania straty po stronie Funduszu w wyniku tego, że podmiot ten nie utworzył funduszu ochrony środków gwarantowanych albo nie utworzył go w odpowiedniej wysokości lub aktywa przeznaczone na fundusz ochrony środków gwarantowanych nie były lokowane w skarbowych papierach wartościowych lub bonach pieniężnych Narodowego Banku Polskiego lub deponowane w sposób, o którym mowa w art. 369 ust. 7 i 8,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

2. Tej samej karze podlega członek zarządu lub rady nadzorczej podmiotu objętego systemem gwarantowania, o którym mowa w art. 2 pkt 41 lit. a i b, który doprowadza do powstania straty po stronie Funduszu, obciążając aktywa stanowiące pokrycie funduszu ochrony środków gwarantowanych prawami osób trzecich.

Rozdział 2

Przepisy przejściowe i dostosowujące

Art. 371. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy Bankowy Fundusz Gwarancyjny działający na podstawie ustawy uchylanej w art. 388 staje się Funduszem.

2. Z dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) plan finansowy i plan działalności Bankowego Funduszu Gwarancyjnego działającego na podstawie ustawy uchylanej w art. 388 stają się planem finansowym i planem działalności Funduszu;
- 2) należności i zobowiązania Bankowego Funduszu Gwarancyjnego działającego na podstawie ustawy uchylanej w art. 388 stają się należnościami i zobowiązaniami Funduszu;
- 3) pracownicy Bankowego Funduszu Gwarancyjnego działającego na podstawie ustawy uchylanej w art. 388 stają się pracownikami Funduszu; przepis art. 23¹ Kodeksu pracy stosuje się odpowiednio;
- 4) w Radzie Funduszu wygasa członkostwo osób, o których mowa w art. 6 ust. 4 pkt 4 ustawy uchylanej w art. 388.

Art. 372. Z dniem wejścia w życie ustawy w Funduszu:

- 1) likwiduje się fundusz pomocowy, stabilizacyjny, zapasowy oraz fundusz środków odzyskanych z mas upadłości;
- 2) zwiększa się fundusz gwarancyjny banków o wartość funduszu pomocowego i funduszu środków odzyskanych z mas upadłości;
- 3) zwiększa się fundusz przymusowej restrukturyzacji banków o wartość funduszu stabilizacyjnego i funduszu zapasowego;

³⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 915, 1138, 1146, 1215, 1328, 1457, 1563 i 1662, z 2015 r. poz. 73, 211, 933, 978, 1166, 1197, 1259, 1296, 1348, 1595, 1688, 1767, 1844 i 1932 oraz z 2016 r. poz. 68, 615 i 780.

- 4) środki funduszu gwarancyjnego kas utworzonego na podstawie ustawy uchylanej w art. 388 zalicza się na poczet funduszu gwarancyjnego kas.

Art. 373. 1. Do pomocy finansowej udzielonej bankom objętym systemem gwarantowania na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 351 oraz ustawy uchylanej w art. 388 stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Z dniem rozwiązania umowy o udzielenie pomocy finansowej bankom albo zwrotu pomocy finansowej udzielonej bankom na podstawie przepisów ustawy uchylanej w art. 388 środki uzyskane z tego tytułu zwiększają fundusz przymusowej restrukturyzacji banków.

3. Do środków uzyskanych z tytułu pomocy finansowej udzielonej ze środków funduszu restrukturyzacji banków spółdzielczych przepisu ust. 2 nie stosuje się.

Art. 374. Fundusz opracuje plany przymusowej restrukturyzacji i grupowe plany przymusowej restrukturyzacji, o których mowa w art. 73 i art. 74, w terminie nie dłuższym niż 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 375. Do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy w sprawie:

- 1) uchylenia zezwolenia na utworzenie banku na podstawie art. 25n ust. 5, art. 138 ust. 3 pkt 4 i ust. 6 ustawy zmienianej w art. 347,
- 2) uchylenia zezwolenia na utworzenie oddziału banku zagranicznego na podstawie art. 138 ust. 6a ustawy zmienianej w art. 347,
- 3) postępowań na podstawie art. 147 ust. 1 i art. 158 ust. 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 347,
- 4) postępowań na podstawie art. 74c ust. 3 i 4 oraz art. 74k ust. 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 363,
- 5) cofnięcia zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej na podstawie art. 106l ust. 6, art. 108 ust. 7 i art. 167 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 359

– stosuje się przepisy tych ustaw w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 376. W sprawach, w których przed dniem wejścia w życie ustawy wpłynął wniosek o ogłoszenie upadłości na podstawie przepisów części trzeciej tytułu II ustawy, o której mowa w art. 354, stosuje się przepisy tej ustawy w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 377. W sprawach, w których przed dniem wejścia w życie ustawy wpłynął wniosek o ogłoszenie upadłości na podstawie przepisów części trzeciej tytułu II ustawy, o której mowa w art. 354, na nabywcę przedsiębiorstwa bankowego lub kasy w trybie art. 437 ustawy, o której mowa w art. 354, nie przechodzą zobowiązania wynikające z wierzytelności Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, o których mowa w art. 39 ust. 1.

Art. 378. W sprawach, w których przed dniem wejścia w życie ustawy wpłynął wniosek o otwarcie postępowania układowego na podstawie przepisów tytułu IV działu III ustawy, o której mowa w art. 366, stosuje się przepisy tej ustawy w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 379. Jeżeli w postępowaniu upadłościowym prowadzonym na podstawie przepisów części trzeciej tytułu II ustawy, o której mowa w art. 354 lub w postępowaniu układowym prowadzonym na podstawie przepisów tytułu IV działu III ustawy, o której mowa w art. 366, zawarto układ, do wniosków o zmianę lub uchylenie układu stosuje się przepisy ustawy, o której mowa w art. 366, w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 380. Należności Funduszu z tytułu udzielonej pomocy finansowej i wsparcia, o których mowa w art. 19 ust. 1, art. 20c ust. 1 i art. 20g ust. 1 ustawy uchylanej w art. 388, są zaspokajane w postępowaniu upadłościowym i w postępowaniu likwidacyjnym, o którym mowa w art. 125 § 1 pkt 2 ustawy, o której mowa w art. 344, w kategorii drugiej.

Art. 381. 1. Banki obowiązane do sporządzenia planów naprawy, które otrzymały zezwolenie na prowadzenie działalności przed dniem wejścia w życie ustawy, sporządzają plan naprawy nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Domy maklerskie obowiązane do sporządzenia planów naprawy, które otrzymały zezwolenie na prowadzenie działalności przed dniem wejścia w życie ustawy, sporządzają plan naprawy nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

3. Podmioty obowiązane do sporządzenia grupowego planu naprawy na podstawie art. 141n ustawy, o której mowa w art. 347, oraz art. 110zj ustawy, o której mowa w art. 359, sporządzają grupowy plan naprawy nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

4. W okresie realizacji przez bank postępowania naprawczego, o którym mowa w art. 142 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 347, w brzmieniu dotychczasowym, bank sporządza plan naprawy w terminie 3 miesięcy od dnia zakończenia

postępowania naprawczego, a grupowy plan naprawy w terminie 6 miesięcy od dnia zakończenia postępowania naprawczego.

Art. 382. W stosunku do kas postanowienia działu III stosuje się od dnia 1 stycznia 2017 r.

Art. 383. 1. Składki, o których mowa w dziale V rozdziale 2, są pobierane na rzecz Funduszu po raz pierwszy za rok 2017.

2. Przepisy art. 4 ust. 1d pkt 7 i ust. 2 pkt 3, art. 7 ust. 2 pkt 5 i 5a oraz ust. 3, art. 13 ust. 1–5, art. 13c ust. 1–7, art. 14 ust. 2–4, art. 14a, art. 14b, art. 14c, art. 15 pkt 1–2, art. 16a ust. 7, art. 36, art. 38r ust. 5 i art. 42a ustawy uchylanej w art. 388 stosuje się do dnia 31 grudnia 2016 r.

3. Przez środki, o których mowa w art. 38r ust. 5 ustawy uchylanej w art. 388, należy rozumieć środki funduszu gwarancyjnego kas do wykorzystania, o którym mowa w art. 272 ust. 2.

4. Obowiązkowe opłaty wnoszone na rok 2016 przez banki i oddziały banków zagranicznych z tytułu uczestnictwa w obowiązkowym systemie gwarantowania zasilają fundusz gwarancyjny banków.

5. Obowiązkowe opłaty wnoszone na rok 2016 przez kasy z tytułu uczestnictwa w obowiązkowym systemie gwarantowania zasilają fundusz gwarancyjny kas.

6. Opłaty ostrożnościowe wnoszone na rok 2016 przez banki i oddziały banków zagranicznych zasilają fundusz przymusowej restrukturyzacji banków.

Art. 384. 1. Podmioty objęte systemem gwarantowania, o których mowa w art. 2 pkt 3 ustawy uchylanej w art. 388, do dnia 31 grudnia 2016 r. utrzymują utworzone na rok 2016 fundusze ochrony środków gwarantowanych, o których mowa w art. 25 ust. 1 tej ustawy.

2. W przypadku spełnienia do dnia 31 grudnia 2016 r. warunku gwarancji wobec banku lub oddziału banku zagranicznego wypłaty środków gwarantowanych są dokonywane przez Fundusz w pierwszej kolejności ze środków określonych w art. 16a ust. 1 ustawy uchylanej w art. 388.

3. Przepisy art. 16a ust. 1, art. 25 ust. 1, 1a, 3a, 5 i 6, art. 26–26c, art. 26d ust. 1, art. 26e oraz art. 42 ustawy uchylanej w art. 388 stosuje się do dnia 31 grudnia 2016 r.

Art. 385. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie w art. 157¹ § 6 ustawy, o której mowa w art. 350, w brzmieniu dotychczasowym, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 157¹ § 6 ustawy, o której mowa w art. 350, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 3 miesiące od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 386. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 3 ust. 4, art. 6 ust. 6, art. 8 ust. 2, art. 17 ust. 8, art. 26s ust. 3, art. 38 ust. 7, art. 38j, art. 38zg ust. 3, art. 38zh ust. 9 oraz 38zq ustawy uchylanej w art. 388 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 3 ust. 4, art. 7 ust. 11, art. 9 ust. 2, art. 30, art. 54 ust. 4, art. 312 ust. 2, art. 330 ust. 7, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 387. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 12 ustawy zmienianej w art. 364, w brzmieniu dotychczasowym, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 12 ustawy zmienianej w art. 364, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Rozdział 3

Przepisy końcowe

Art. 388. Traci moc ustawa z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym (Dz. U. z 2014 r. poz. 1866, z późn. zm.³¹⁾).

Art. 389. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 351 pkt 2, art. 361 pkt 1 i art. 363 pkt 3, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia;
- 2) art. 106, który wchodzi w życie z dniem 11 lutego 2017 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Duda*

³¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 978, 1166, 1513 i 1844 oraz z 2016 r. poz. 381 i 615.